

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Uzak Kıyılar

ROMAN

Hasret's Sisters Planet

KRISTIN
HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

Gerçek mutluluk, hayal kırıklıklarından ders almayı öğrenmekte gizlidir.

Elizabeth ile Jack üniversite çağında aşk yaşayıp genç yaşta evlenir, kısa bir süre sonra iki çocuk sahibi olup ailelerini genişletirler. Yirmi yılı aşkın bir süre sonra dışarıdan bakıldığında hâlâ kusursuz bir çift gibi görünseler de aslında birliktelikleriyle ilgili kendilerine bile itiraf edemedikleri ciddi sorunları vardır. Jack yıllardır kariyer hedeflerinin peşinden gidip tüm ülkeyi dolaşmış, Elizabeth de ailesini bir arada tutmak için hayallerinden vazgeçip kendini tamamen kocasına ve çocuklarına adanmıştır. Ancak bugüne kadar hep kaçtıkları kırım anı artık çok yakındadır. Elizabeth uzun yıllar boyunca yaptığı tüm tercihleri, evliliğini ve genç bir kızken gerçekleştirmek istediği arzularını düşünmeye başlar ve hem kendisini hem de kocası Jack'i şaşırtan bir kararla hayalini kurduğu kadına dönüşebilmek için harekete geçer. Elizabeth'in çıktığı bu içsel yolculuk aynı zamanda ailesinin de kaderini belirleyecektir...

"Kristin Hannah bir türlü yüzleşemediğimiz sorunları önümüze seriyor ve onları görmemizi sağlıyor. Evliliği, aile olmanın sorumluluğunu ve hayal kırıklıklarını anlatan enfes bir roman..."

"Mutluluğun ancak bedel ödenerek kazanılacağını anlatan ve hepimizin hayatının merkezindeki sorunları irdeleyen hem hüznü hem de neşeli bir hikâye."

Publishers Weekly

"*Uzak Kıyılar* en hassas duygularınıza hitap ediyor ve sizi film tadında bir yolculuğa çıkarıyor. Mutlaka okumalısınız."

Eileen Goudge

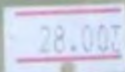
"Nadir bulunan bir hikâye... Bu kitabı okuyan herkes Elizabeth'e bakınca kendisini görecek."

Adriana Trigiani

www.pejsmuyayinlari.com

1189-578-625-343-380-4

Pegasus Yayınları: 926
Bestseller Roman: 397

UZAK KİYİLAR
KRISTIN HANNAH
Özgün Adı: Distant Shores

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2014
ISBN: 978-605-343-380-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kristin Hannah, 2002

İlk olarak Random House, Inc.'in altyayıncısı Ballantine Books tarafından
yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Jane Rotrosen Agency'den Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

UZAK KIYILAR

Hasret's Sisters Planet

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

SONBAHAR

İnsan ilişkilerinde bir dalgalanma vardır,
Sele kapılan, servete götüren;
İhmal edilmiş, hayat yolculuğunda
Sığ yerlere ve sefalete bağlı kalmış.
Şimdi yüzdüğümüz derin sularda
Dalgaları ait olduğu yere götürmeli
ya da riske girmeliyiz.

—Shakespeare, *JULIUS CAESAR*, 4. Perde, 3. Sahne

Bir

Seattle, Washington

Her şey ikinci martiniyle başladı.
Meghann, "Haydi, bir kadeh daha içelim," dedi.
"Hayatta olmaz." Alkol Elizabeth'i hemen çarpıyordu.
Tanrı biliyor ya, Washington Üniversitesi'ne gittiği 1976 yılında
bunu kesin olarak kanıtlamıştı.

"Kırk ikinci doğum günü partimde içmemek olur mu?
Geçen bahar sen kırk beşine girerken nasıl sarhoş olmuştum,
anımsıyor musun?"

Ne büyük bir fiyaskoydu!

Meghann, Elizabeth'in tereddüt ettiğini fark edince bütün
iyi avukatlar gibi bu fırsattan faydalandı. "Johnny'ye bizi al-
masını söylerim."

"Sence Johnny araba kullanacak kadar büyüdü mü?"

"İşte şimdi kırıldım. Bütün erkek arkadaşlarımin ehliyeti
vardır."

"Ben de herhangi bir standardın yok sanıyordum."

"Standartlarımı mümkün olduğunca düşük tutuyorum
yalnızca." Meghann elini kaldırıp garsona işaret etti ve garson

aceleyle yanlarına geldi. "İki martini daha istiyoruz. Bir tabak da *nachos*, kavrulmuş fasulyesi bol olsun."

Elizabeth gülümsemeden edemedi. "Bu işin sonunu hiç iyi görmüyorum."

Garson geri döndü ve iki zarif bardağı masaya bırakıp boşları aldı.

Meghann, Elizabeth'le kadeh tokuşturup, "Bana içelim," dedi.

Bir sonraki saat boyunca sohbetleri inişli çıkışlı yollara saparak tüm zamanlardan geçti. Yirmi yılı aşkın süredir arkadaşlardı. Üniversiteden sonraki yirmi yılda hayatları ters yön- lere sapmıştı. Elizabeth bütün enerjisini bir eş ve anne olmaya harcarken Meghann birinci sınıf bir boşanma avukatı olmuş ama arkadaşlıkları hiç bozulmamıştı. Elizabeth ve ailesinin şehir şehir gezdiği yıllar boyunca e-posta ve telefon sayesinde iletişimlerini koparmamışlardı. Şimdi özel günlerde görüşecek kadar yakınlardı. Elizabeth için Oregon'da yaşamanın en keyifli yerlerinden biri de buydu.

Üçüncü içkiler geldiğinde Meghann yazar kasanın çıkardığı sese kahkahalarla gülüyordu.

"Köşede oturan şu ateşli yakışıklıyı gördün mü?" Meg pencere kenarında oturan üniversite çağındaki genç adama çaktırmadan baktı. "Yalnız görünüyor."

"Pantolon askısı da takmamış. Geçen hafta çıkarmış olmalı. Tam senin tipin."

Meghann üzerinde en çok peynir olanları seçerek *nachos*'ları yemeye koyuldu. "Herkes üniversitedeki aşkıyla evlenecek kadar şanslı değil tatlım. Ayrıca benim artık belli bir tipim yok. Eskiden vardı. Bundan böyle beni mutlu edenlerle takılıyorum."

Mutlu. Bu söz Elizabeth'i derinden yaralamıştı.

“Doğum günü çocuğundan bir içki... Birdie? Neyin var?”

Elizabeth martiniyi itip kollarını birleştirdi. Son zamanlarda en sevdiği duruş biçimi buydu. Bazen kendini bir odada tek başına kalmış, kollarını nefes bile alamayacak kadar sıkı kenetlemiş halde bulduğu oluyordu. Dışarıya çıkmak isteyen bir şeyi içinde hapsetmeye çalışıyordu sanki.

“Birdie?”

“Bir şey yok, cidden.”

Meghann sesini alçalttı. “Bak. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındayım. Ben senin arkadaşınım. Seni seviyorum. Anlat bana.”

Elizabeth işte bu yüzden içmiyordu. Direncinin böylesine azaldığı bir durumda mutsuzluğu kontrol edilemez bir boyuta ulaşmıştı ve gizlemeye çalıştığı duyguları da artık yerinde durmuyordu. Masanın karşı tarafında oturan en yakın arkadaşına baktı ve bir şey söylemesi gerektiğini anladı. Sıkıntısını daha fazla içinde saklayamayacağı belliydi.

Evliliği kötü gidiyordu. Bunu düşünmek çok zor, dile getirmekse hayal bile edilemezdi.

Elizabeth ve Jack birbirlerini seviyorlardı ama bu duygu artık alışkanlığa dönüşmüştü. Aralarındaki tutku çoktan bitmişti. Çoğu kez farklı şarkılarda dans ediyormuş, birbirlerine ayak uyduramıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Jack sabahları sevişmek istiyordu, Elizabeth ise geceleri. Bazen aylarca sevişmiyor, seviştiklerinde de tutkuları tükenmiş oluyordu.

Yine de arkadaşları onlara imrenirdi. Herkes onları parmakla gösterir, *bak, hâlâ devam eden bir evlilik*, derdi. O ve Jack, içi her yıl biraz daha boşalan bir müzede kalan son eser gibilerdi.

Elizabeth düşüncelerini bütünüyle dile getiremezdi *elbette*. Kelimeler çok güçlüydü. Onları yanmaz eldivenlerle tutmak

gerekirdi, yoksa insan kemiklerine kadar yanardı. "Son zamanlarda pek mutlu değilim, o kadar."

"Ne istiyorsun peki?"

"Sana çok aptalca gelecek."

"Sarhoş sayılırım. Şu durumda hiçbir şey aptalca gelmez."

Elizabeth bu söze gülümsemek istedi ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki başı döndü. "Ben... eskiden olduğum kişiyi istiyorum."

"Ah tatlım." Meghann derin bir iç geçirdi. "Bu konuyu Jack'le henüz konuşmadın sanırım."

"Ne zaman önemli bir konu hakkında konuşmaya başlasak paniğe kapılıp her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum. Sonra da çekiçle kafamı yarmak istiyorum."

"Bu kadar mutsuz olduğunu bilmiyordum."

"Bu da işin en kötü tarafı. Mutsuz da değilim aslında." Elizabeth öne doğru eğildi. Dirsekleri masayı tıkırdattı. "Yalnızca içimin boşaldığını hissediyorum."

"Kırk beş yaşındasın, çocukların evden gitti, evliliğindeki heyecan söndü ve baştan başlamak istiyorsun. Çalışma hayatım boyunca senin gibi birçok kadınla karşılaştım."

"Aman ne güzel. Yalnızca mutsuz ve şişko olmakla kalmıyorum, çok da sıradanım desene."

"Sıradan demek çoğunluğun doğru kabul ettiği şey demektir. Ayrılmak mı istiyorsun?"

Elizabeth ellerine, yirmi dört yıldır taktığı pırlanta yüzüğüne baktı. Onu parmağından çıkartabileceğinden bile şüpheliydi. "Ondan ayrıldığımı hayal ediyorum, yalnız yaşadığımı..."

"Hayallerinde mutlu, bağımsız ve özgürsün. Uyandığındaysa yine yalnız ve kaybolmuş hissediyorsun."

"Evet."

Meghann arkadaşına doğru eğildi. “Bak Birdie, her gün ofisime bir sürü kadın gelip mutsuz olduğunu söylüyor. Ailelerini paramparça edip birçok kişinin kalbini kıracak kelimeleri kâğıda döküyorum. Ve sonunda ne oluyor biliyor musun? Birçoğu, keşke daha çok çaba gösterseydim, eşimi daha çok sevseydim, diyor. Onlar evlerini, birikimlerini, yaşam biçimlerini dokuz altı çalışacakları bir iş ve bir yığın faturayla değiş tokuş ederken sevgili kocaları hiç vakit kaybetmeden Hooters’ın salata barında duran kızla evleniyor. İşte sana en yakın arkadaşından ve bir boşanma avukatından milyon dolar değerinde bir tavsiye: Kendini boşlukta hissediyorsan bu Jack’in hatası değil, onun sorunu bile değil ve ondan ayrılman sorunu çözmeyecek. Elizabeth Shore’u mutlu etmek senin görevin.”

“Artık bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Ah, Tanrı aşkına Birdie. Haydi artık martini dürüstlüğüne erişelim. Eskiden elinden her iş gelirdi. Yetenekli, bağımsız, sanatsal yönü gelişmiş, zeki biriydin. Üniversitedeyken hepimiz senin yeni Georgia O’Keeffe¹ olacağına inanırdık. Şimdi ise bağış işlerini organize ediyorsun ve kendi evini dekore ediyorsun. Sen koltukların için kumaş seçene kadar ben hukuk diplomamı aldım.”

“Bu haksız...”

“Ben avukatım. Adil olmakla ilgilenmiyorum.” Meghann’ın sesi yumuşadı. “Jack’in işinin seni yıprattığının farkındayım. Bir yere yerleşip orada kök salmak istediğini biliyorum.”

“Bilmiyorsun,” dedi Elizabeth. “Evlendiğimizden beri bir düzineden fazla ev, neredeyse yarısı kadar da şehir değiştirdik. Sense hep Seattle’da yaşıydın. Sürekli şehrin yabancı, yeni taşınan

1 1887-1986 yılları arasında yaşamış yirminci yüzyıl Amerikan sanatının önde gelen ressamlarından biri. (ç. n.)

arkadaşsız kadın olmanın ya da tekrar tekrar başa sarmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Lanet olsun, sen on altı yaşında üniversiteye başladın ama yine de ayak uydurmayı başardın. Evi takıntıya dönüştürdüğümün farkındayım ama bu da kendimi Echo Beach'e ait hissettiğim için Meg. Sonunda, çocukluğumdan beri ilk kez bir yuvam oldu. Herhangi bir ev, konut, bir ya da iki yıllığına kiraladığın bir yer değil, bir yuva." Elizabeth o anda bağırarak konuştuğunu fark etti. Utanarak sesini alçalttı. "Orada kendimi güvende hissediyorum. Sen hiç korkmadığın için bunu anlayamazsın."

Meghann bu sözleri dikkate almış gibiydi. "Tamam, evi unut. Şuna ne dersin? En son ne zaman resim yaptığını hatırlamıyorum."

Elizabeth irkildi. Konuşmak istemediği bir konuydu bu. "Geçen hafta mutfağı boyadım."

"Çok komik." Meghann susup yanıt bekledi.

"Çocuklar doğduktan sonra zamanım olmadı."

Meghann'ın yüzünde sevecen ama ikna olmadığını gösteren bir ifade belirmişti. "Ama artık var."

Kızların üniversiteye başladığının, Elizabeth'in de var olma sebebinin değiştiğinin en belirgin anımsatıcısıydı bu. Ancak çocuksuz bir kadın her şeye yeniden başlamanın kolay olduğunu düşünürdü. Meg hayatının yirmi yılını çocuklarına adadıktan sonra çekip gitmelerini izlemenin ne demek olduğunu bilmiyordu. *Oprah* gibi programlara katılan uzmanlar, çocukların gidişinin bir boşluk yarattığını söylüyordu. Ama onlar da bu durumu hafife alıyordu.

Böyle olduğunda insanın içinde sanki kocaman bir krater açılıyordu. Bir zamanlar çiçekler, ağaçlar ve hayat olan yerde taştan başka bir şey kalmıyordu.

Yine de aklından aynı şeyin geçtiğini inkâr edemezdi. Birkaç defa resim yapmayı denemişse de yeteneğini yıllar sonra yeniden kazanmaya çalışmak ve eli boş kalmak çok kötüydü. Elizabeth'in bütün yaratıcılığını sevgili evi için kullandığına kuşku yoktu. "Resim yapmak sabır işi. Belki de yalnızca gençken yapılıyordur."

"Sen onu Büyükanne Moses'e² anlat." Meghann çantasına uzanıp spiralline bir kalem sıkıştırdığı küçük not defterini çıkardı. Not defterini açıp bir şeyler yazdı ve sayfayı yırtıp Elizabeth'e uzattı.

Notta şöyle diyordu: KADINLAR İÇİN TUTKU DESTEK GRUBU. PERŞEMBE, 7.00 / ASTORIA EĞİTİM MERKEZİ

"Sana bunu teklif etmek için neredeyse bir yıldır doğru zamanı kolluyorum."

"Porno yıldızları toplantısı gibi bir şey mi bu? Ne hakkında konuşuyorlar? Rujun silinmeden oral seks yapma taktiklerini mi?"

"Çok komik. Sen iyisi mi *stand-up* programı yap. Hem kim bilir oral seks kaç evliliği kurtarmıştır."

"Meg, ben..."

"Dinle beni Birdie. Grays County'de bir sürü müşterim var ve onları bu toplantıya yolladım. Çoğunluğu yeni boşanmış kadınlardan oluşuyor ve toplanıp konuşuyorlar. Hepsi de kendinden çok şey vermiş ve bir çıkış yolu arıyor."

2 Anna Mary Robertson Moses (1860-1961), Amerika'nın en tanınmış, resim eğitimi almamış ve geç yaşta şöhrete kavuşmuş ressamlarından biri. (ç. n.)

Elizabeth nota baktı. Meg'in bir şey söylemesini beklediğinin farkındaydı ama sesini çıkartamıyordu. Sarhoş olup en yakın arkadaşına mutsuz olduğundan yakınmak başkaydı, tuhaf kadınlarla dolu bir salona girip hayatında tutku kalmadığından yakınmak başka.

Tebessümünün hissettiği kadar yüzeysel görünmediğini ümit etti. "Teşekkürler Meg." Gülümsemeye devam ederek garsonu çağırdı ve bir martini daha istedi.

Echo Beach, Oregon

Başucu saati, kütüğe benzeyen kırmızı renkli rakamları birer birer karanlığa yolluyordu. Saat 06.30'da (tamı tamına yarım saat erken) Jack uzanıp alarmı kapattı.

Panjurlu pencereden içeri süzülen ışık huzmelerini yattığı yerden izliyordu. Yatak odası siyah beyaz şeritlerle dolmuş, karanlığın katmanları her şeyi tuhaf biçimde yabancılaştırmıştı. Dışarıda yağmur yağdığını görebiliyordu. Karanlık, kasvetli bir gün daha onu bekliyordu. Oregon kıyısının aralık ayında sıkça görülen puslu havasıydı bu.

Elizabeth yanı başında uzanmış, sarı saçları beyaz yastık kılıfının üzerine yayılmıştı. Nefesinin yumuşak, düzenli sesini, üşütmüş olarak uyanacağını belli eden boğuk horultusunu duyabiliyordu. Geçen hafta Seattle'a gittiğinde üşütmüştü belli ki.

Evliliklerinin ilk döneminde hep birbirlerine sokularak uyurlardı ama bir zaman sonra aralarına mesafe koymaya başlamışlardı. Elizabeth artık yatağın ucunda uyuyordu.

Ama artık bugün işler iyiye gitmeye başlayacaktı. Nihayet kırk altı yaşında eline bir şans daha geçmişti. Seattlelı bir prodüksiyon şirketi, kuzeybatıdaki önemli spor haberlerine de

yer verecek haftalık bir spor programına başlıyordu. NBC'ye bağlı bir kuruluş tarafından alınmıştı. Sunuculuk işini kaparsa haftanın üç günü uzun bir yolculuk yapması gerekecekti ama ekstra maaş alacağı için bu hiç de zor bir iş olmayacaktı. Yerel kanalda yaptığı şu anki önemsiz işinden bir adım yukarı tırmanmış olacaktı. Olması gereken, ait olduğu yer burası değildi elbette ama bazen bir hata insanı mahvedebiliyordu.

Fakat şimdi belki önemli biri olabilirdi.

Son on beş yıldır biraz olsun dikkat çekebilmek için canını dişine takıp çalışmış, çok küçük adımlar atabilmişti. Küçük kasabalarda çalışarak hatalarının bedelini ödemişti. Bugün nihayet tekrar oyuna dâhil olabileceği iyi bir şans yakalamıştı. Artık hata yapma şansı yoktu.

Yataktan kalkar kalkmaz acıyla kıvrandı. Bu nemli hava dizlerini mahvediyordu. Yüzünü buruşturup aksayarak banyoya gitti. Her zamanki gibi kumaş örneklerinin, renk kartlarının ve açık dergilerin üzerinden geçmesi gerekmişti. Birdie, Super Bowl oyununun defans koordinatörü gibi aylardır her hamleyi planlayarak yatak odalarını yeniliyordu. Yemek odası da aynı durumdaydı. Her köşeye bir şeyler yığılmış, o olağanüstü anı bekliyordu. Karısı aslında bir karar veriyordu.

Elizabeth sabahlığının kalın, pamuklu kemerini sıkarak odaya girdiğinde Jack çoktan duş alıp tıraş olmuştu.

"Günaydın," dedi Elizabeth esneyerek. "Tanrım, kendimi berbat hissediyorum. Sanırım uşüttüm. Erken uyanmışsın."

Elizabeth'in unuttuğunu görünce hafif bir hayal kırıklığı hissetti. "Bugün büyük gün Birdie. Görüşme için Seattle'a gidiyorum."

Elizabeth'in kaşları çatıldı, sonra anımsadı. "Doğru ya. Ama işi alacağından eminim."

Eskiden Birdie, Jack'in egosunu şişirir, eninde sonunda her şeyin düzeleceğini, onun en iyisini hak ettiğini söylerdi. Ama son birkaç yıldır biraz sıkılmıştı. İkisi de sıkılmıştı aslında. Ve Jack yıllar içinde birçok işe girip çıktığı için de Elizabeth artık ona olan inancını kaybetmeye başlamıştı.

Jack de Oregon'da mutluymuş, hayattan tek beklentisi orta ölçekli bir pazarda çoğunlukla lise müsabakalarını sunan gündüz spor spikeri olmakmış gibi davranmaktan yorulmuştu. Birdie onun şehir dışındaki bu bomboş kasabada yaşamaya zar zor tahammül ettiğini biliyordu. Orta düzeyde bir ünlü olmaktan bile nefret ediyordu. Eskiden kim olduğunu ona anımsatmaktan başka işe yaramıyordu çünkü bu.

Elizabeth ona belli belirsiz gülümsedi. "Daha fazla para kazanmak harika olacak, hele ki kızlar üniversiteye başlayınca."

"Çok haklısın."

Sonra Elizabeth ona baktı. "Bu iş olunca her şey düzelecek mi Jack?"

Elizabeth'in sorusu ciğerlerindeki bütün havayı emmişti. Bu konuyu tartışmaktan bıkmıştı artık. *Hayatımızın nesi var?* sorusunu sürekli gündeme getirmesi can sıkıcıydı. Jack karısına, mutluluğunu ona bağlamaması gerektiğini yıllar önce anlatmaya çalışmıştı. Elizabeth'in kendinden ne kadar ödün verdiğini görebiliyordu. Jack bunu önleyemiyordu ya da önlemiyordu ama nedense şimdi her şey onun hatası olmuştu. Bundan nefret ediyordu. "Bugün tartışmayalım Elizabeth."

Elizabeth, kocasına acı veren bir bakış attı. "Haklısın. Bugün senin için önemli bir gün."

"Bizim için," dedi Jack. Artık öfkelenmişti.

Elizabeth'in tebessümü gerçek olamayacak kadar ışıltılıydı. "Yeni işini kutlamak için bir yer ayırttım."

Konuyu değiştirmek, evliliklerindeki pürüzlü noktaları törpüleme yöntemleriydi. Jack öfkesini kontrol etmeyip tartışmayı sürdürebilirdi ama bunun ne anlamı vardı ki? Birdie diremeyeceği için söyleyecek söz de kalmamıştı. "Nerede?"

"Alaska'da bir ayı kampı var. Uçakla gidip çadırlarda kalarak boz ayıları doğal ortamlarında izleyebiliyorsun. Travel Channel'da kampın sahibi Laurence John'la yapılan röportajı izledim."

Jack belindeki havluyu çözüp rastgele küvetin kenarına bıraktı. Çıplak halde dönüp soyunma odasına girdi ve iç çamaşırlarını alıp giydikten sonra Elizabeth'e döndü. "Heathman'da akşam yemeği yiyip Crystal Ballroom'da dansa gideriz diyeceğini sandım."

Elizabeth tereddüt edip ona yaklaştı. Jack onun yüzüğüyle oynadığını gördü. Gerginliğini belli eden eskiden kalma bir alışkanlıktı bu. "Belki buradan biraz uzaklaşır... macera yaşarız... diye düşündüm."

Jack onun ne düşündüğünü biliyordu ama işe yaramayacaktı. Yeni bir mekân, aynı sahnelerin oynanıp aynı sözlerin tekrarlandığı farklı bir sahneden başka bir şey değildi. Yine de alaycı ifadesini gizlemeye çalışarak nazikçe Elizabeth'in yanağını okşadı. Son yıllarda Elizabeth duygularını kontrol edemeyecek kadar kırılgan bir kişiliğe bürünse de Jack'in en nefret ettiği şey onu kırmaktı. "Ayı kampı harika bir fikir. Aynı uyku tulumunda mı uyuyacağız?"

Elizabeth gülümsedi. "Onu da ayarlayabiliriz."

Jack karısına sarılıp onu kendine çekti. "Belki eve döndüğümde kendi yatağımızda bir kutlama yapabiliriz."

"Bana aldığın Victoria's Secret çamaşırlarını giyebilirim belki."

“Bugün işlere odaklanamayacağım desene.” Jack onu öptü. Uzun, tatlı ve umut veren bir öpücüktü bu. Jack’in unuttuğu türden bir öpücük. Jack bir an için eskiden nasıl olduklarını, sevişmenin inanılmaz derecede güzel olduğu günleri anımsadı. Bütün günü yatakta geçirmenin harika bir fikir olduğunu düşündükleri günleri...

Jack geri çekilip karısının güzel, gülümseyen yüzüne baktı. Bir zamanlar, daha kısa bir süre öncesine kadar birbirlerini koşulsuz severlerdi. Jack o günleri, o duyguları özliyordu.

Belki.

Belki bugün onlar adına her şey değişirdi.

İki

Seattle'in trafiği dur kalk şeklinde ilerliyordu. Jack otoban-daki arabaların sayısına inanamıyordu. Şehir gri renge boyanmış, sisle kaplanmış, betonla desteklenmişti. Union Gölü bile yağmurla birlikte sıkıcı bir görüntüye bürünmüştü. Birkaç dakikada bir korna sesi, ardından da ıslak asfalt üzerindeki tekerleklerin acı feryadı duyuluyordu.

Jack bu hareketliliği, enerjiyi seviyordu. Uzun zamandır ilk kez şehrin kalabalık saatlerinde buradaydı. Teknoloji endüstrisi, Seattle'a bu zamana dek sahip olmadığı havalı, üstün bir görüntü sunmuştu.

Jack yüzer köprüden geçti. Yıllardır, belki de Washington Üniversitesi'ndeki öğrencilik günlerinden beri buraya gelmemiştir. Değişim inanılmazdı.

Yetmişli yıllarda Bellevue, köylerin yaşam tarzını benimseyen toplulukların yerleşim yeri olarak adını duyurmuştu. Aileler kümeler halinde buraya yerleşiyor, Rain Shadow Vadisi, Marvita Arazisi gibi isimleri olan çıkmaz sokaklarda üç katlı evler alıyordu. Doğudan batıya ve kuzeyden güneye dört şeritli yollara kapkara, kalın bir asfalt dökülmüştü. Henüz asfalt kurumadan sıra sıra dükkânlar açılmıştı. Tepesi düz, yanları beyaz dikkört-

gen biçimli binalar neon lambalı tabelaların altında toplanmıştı. Şehir dışındaki bu kasaba, yıllarca kontrolsüzce büyümüştü. Seksenlerin sonunda da güney California'ya benzemişti.

Sonra internet patladı. Microsoft ve Immunex evlere yayılınca aniden bir şehre ihtiyaç duyuldu. Sayıları gittikçe artan havalı, genç milyonerlerin ev diyebileceği bir yere. Değişim, para kadar hızlı gerçekleşti. Sıra sıra dizili dükkânların yerini güzel, konsept alışveriş merkezleri aldı. Son moda restoranlar açık havada, şemsiyeli masalarda yemek yeme imkânı sunmaya başladı. Barnes and Noble da eski bowling alanına muhteşem bir mağaza açtı.

Main Caddesi'yle 106. Cadde'nin köşesinde, giriş kısmındaki modern süslemeleriyle beton ve camın mükemmel bir karışımını gözler önüne seren heybetli ve süslü bir bina yükseliyordu. Bu bina, Yeni Bellevue'nün mükemmel bir simgesiydi. Kuzeybatı köklerini vurgulayan geniş avlusuyla pahalı, kibirli ve modern bir görünümü vardı.

Jack arabasını binanın hemen önüne park etti. O sessizlikte bir süre oturup güvenini topladı, sonra binaya girdi. On yedinci katta, nasıl görüldüğü kaygısından çok, alışkanlıktan ipek kravatını düzeltip pirinç ve cam malzemenin ağırlıklı olduğu geniş resepsiyon bölümüne adımını attı.

Sen Jumpin' Jack Flash'sın. Seni alacakları için çok şanslılar, diye düşündü ve resepsiyon masasına yöneldi.

Resepsiyon görevlisi neşeyle gülümsedi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Jackson Shore. Mark Wilkerson'la görüşmeye geldim."

“Bir dakika lütfen.” Kız telefonu alıp Mark Wilkerson’ı anons etti. Kapattıktan sonra, “Lütfen oturun. Birazdan sizinle ilgileneceler,” dedi.

Jack bekleme salonundaki şık kırmızı deri koltuğa oturdu. Birkaç dakika sonra yanına bir kadın geldi. Uzun boylu ve zayıftı, güzel bir vücudu vardı. Boynundaki altın mücevher tepedeki floresan lambanın altında parlıyordu. Kadın elini uzattı. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Shore. Ben Lori Hansen. Babam sizin NFL’nin en iyi oyuncusu olduğunuzu söylerdi. Siz, bir de Joe.”

“Teşekkürler.”

“Bu taraftan lütfen.”

Jack geniş, mermer döşemeli koridorda kadının peşinden yürüdü. Her taraf insan doluydu, fotokopi makineleri ile kapı eşiklerinde toplanmışlardı. Yanlarından geçerken birkaçı ona gülümsedi, çoğuysa görmezden geldi.

Sonunda gidecekleri yere vardılar. Kapalı bir kapının önündelerdi. Kadın kapıyı hafifçe tıklatıp açtı.

Jack bir an gözlerini kapatıp *Jumpin’ Jack Flash*’ı gözünde canlandırarak güvenle gülümsedi.

Masanın başındaki adam Jack’in beklediğinden yaşlıydı, yetmişli yaşlarındaydı. Ayağa kalkıp elini uzatırken, “Jackson,” dedi.

Tokalaştılar.

Büyük, ahşap masasının önündeki sandalyeyi işaret eden Mark, “Lütfen otur,” dedi.

Jack oturdu.

Mark ise oturmadı. Çok fazla yer kaplıyormuş gibi görünerek masanın diğer tarafında durdu. Siyah Armani takım elbisesiyle

otoriteyi ve gücü temsil ediyordu. Bu iki özelliği de o kadar uzun zamandır elinde tutuyordu ki elleri nasır tutmuş olmalıydı. Bu adam kuzeybatının en büyük bağımsız prodüksiyon şirketine sahipti.

Sonunda o da oturdu. "Kayıtlarını gördüm. İşini iyi yapıyorsun. Hatta bu kadar iyi olman beni şaşırttı."

"Teşekkürler."

"On beş yıl önce Jets'te mi oynuyordun?"

"Evet. Dizim sakatlandı. Eminim biliyorsunuzdur, takımıma arka arkaya Super Bowl'u kazandırdım.

"Heisman'ı da sen kazandın. Evet," dedi Mark. "Geçmiş başarıların çok etkileyici."

Geçmiş kelimesini özellikle mi vurgulamıştı yoksa Jack'e mi öyle gelmişti? "Teşekkürler. Özgeçmişimden de görebileceğiniz üzere şu anda yerel bir televizyonda çalışıyorum. Kanalda çalıştığım süre içinde Portland'daki izlenme oranı gözle görülür derecede arttı." Jack eğilip çantasına uzandı. "Programınızla ilgili aklıma gelen birkaç fikri ana hatlarıyla belirttim. İlgi çekebilir."

"Peki ya uyuşturucu?"

Jack o anda her şeyin bittiğini anladı. "O uzun zaman önceydi." Sesinin yenilgisini kabul ettiğini ele vermediğini ümit etti. "Hastanedeyken ağrı kesicilere bağımlı hale gelmiştim. Kanallar bana büyük bir şans sundu, *Pazartesi Gecesi Futbolu*, ama ben o şansı teptim. Bir daha kesinlikle böyle bir şey olmayacak. Yıllardır temizim. Önceki işverenlerime sorabilirsiniz. İş ahlakımdan memnun olduklarını söyleyeceklerdir."

"Biz büyük bir şirket değiliz Jack. İletişim ağlarının standart çalışma prosedürü olan skandalları ve hayal kırıklıklarını kal-

dıramayız. Gerçek şu ki sen büyük sıkıntılar yaşadın. Başarımı seninle çalışarak riske atabilir miyim bilmiyorum.”

Jack eskisi gibi bir adam olmayı isterdi. Eskisi gibi olsa şimdi Mark’a, *o aptal programını al başına çal*, derdi. Ama onun yerine, “Başarılı olabilirim. Bana bir şans ver,” dedi. Ağzından dökülen kelimelerin her biri, dilinde acı ve is gibi bir tat bırakmıştı. Ama kredi ödeyen, hesabındaki parası gittikçe azalan ve üniversitede iki kız okutan bir adamın fazla şansı yoktu.

Mark üzgün görünmese de, “Çok üzgünüm,” dedi.

“Peki, neden benimle görüştünüz?”

“Oğlum seni Washington Üniversitesi’nden tanıyor. Seninle yüz yüze görüşürsem fikrimin değişeceğini söyledi.” Neredeyse gülümsüyordu. “Ama oğlum da madde bağımlısı. Tabii ki birine ikinci şans verilmesi gerektiğine inanır. Ama ben inanmıyorum.”

Jack çantasını aldı. Eskiden futbol oynayamamasını dibe çöktüğünün, varlığının yok olmaya yüz tuttuğunun göstergesi olarak görürdü. Onu o bir şişe dolusu ilacı içmeye zorlayan da buydu.

Ama hata etmişti.

Hiçbir şey özgüveninin yavaş ve sürekli olarak erozyona uğramasından daha kötü değildi. Bunun gibi olaylar insanı çok yıpratırdı.

Sonunda Jack ayağa kalktı. Tüm gücünü toplayıp gülümseyerek, “Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim,” dedi.

Beni, niteliklerimi görmek istemeyen seni işgüzar aşağılık herif...

Sonra odadan çıktı.

Elizabeth kucağına yaydığı kuşe kâğıtlı dergiler, kumaşlar ve renk kartlarıyla yemek odasında oturmuştu ama işine bir türlü odaklanamıyordu.

Belki bu gece, diye düşündü.

Yıllarca gündüz vakti yayınlanan programları izlemişti. Psikiyatrlar tutkunun yeniden canlandırılabilceğini, çocuklarla ilgilendiğiniz o uzun yolda kaybettiğiniz aşkın yeniden filizlenebileceğini savunuyordu.

Elizabeth bunun gerçek olmasını diliyordu çünkü Jack'le ilişkisinde sıkıntılar başlamıştı. Yirmi dört yıllık evliliğin ardından birbirlerini nasıl seveceklerini unutmuşlardı. Şimdi aralarında çok ufak bir bağ kalmıştı.

Evlilikleri yıllarca kullanılmaktan aşınmış eski bir battaniye gibiydi. Hemen onarılmazsa her birinin elinde rengârenk ipliklerden başka bir şey kalmayacaktı. Elizabeth artık işlerin kendiliğinden düzeleceğine inanıyormuş gibi yapamazdı.

Bunun gerçekleşmesini sağlamalıydı. Psikiyatrların hemfikir olduğu bir diğer nokta da buydu: Sonuç almak için harekete geçilmesi gerekiyordu.

Bu gece onlar için yeni bir başlangıç olacaktı.

Günlük işlerini yaparken bu hedefi de aklının bir köşesinde tutuyordu. Sonunda eve dönüp Jack'in en sevdiği yemeği pişirmişti. Kırmızı şarap sosunda tavuk.

Tavuk, şarap ve baharatın nefis kokusu evi doldurmuştu. Oturma odasındaki şömine ateşini yakmak için neredeyse bir saat uğraşmıştı (çöpleri çıkarmanın ve faturaları ödemenin yanı sıra ateş yakmakla da Jack ilgilenirdi). İş bittiğinde en sevdiği tarçın kokulu mumları yaktı. Sonra ışıkları kapatıp loş bir ortam yarattı. Mum ışığında sarı duvarlar, erimiş yağ gibi yumuşak

görünüyordu. Açık mavi ve sarı renkli koltuğun her bir yanında duran iki tane koyu renkli ahşap sehpa, kırmızı ve altın sarısı ışıkların altında parlıyordu.

Ev bir film setini andırıyordu. Cazibe Merkezi.

Her şey kusursuz görüldüğünde Elizabeth banyoya gidip duş aldı, bacaklarındaki tüyleri jiletledi ve vücuduna badem kokulu losyon sürdü.

Son olarak iç çamaşırını çekmecesindeki sade Jockey For Her iç çamaşırlarını ve pamuklu Calvin Klein sutyenlerini karıştırıp dantelli beyaz ipek kombinezonu ile birkaç yıl, belki de çok daha önce sevgililer gününde Jack'in ona aldığı külotu buldu. Bunu yıllardır giymemişti.

Jack'in hediyesi olduğunu bile unutmuştu. Şimdi ise ne kadar romantik bir hediye olduğunu anlıyordu. Jack en son ne zaman ondan seksi kıyafetler giymesini istemişti?

Elizabeth kaşlarını çatı.

Külot çok küçük görünüyordu.

Kalçasıysa çok büyümüştü.

"Kendine işkence etme," dedi ve külotu yerine bırakmayı düşündü.

Sonra aynada kendine baktı. Kırk beş yaşında bir kadın tüm kırışıklarıyla kendisine bakıyordu. Eskiden herkes onu Michelle Pfeiffer'a benzetirdi. O günlerin üzerinden on yıl ve on kilo geçmişti.

Elizabeth elindeki iç çamaşırına baktı. Kırk beden. Çok da küçük değildi. Hatta hiç küçük değildi...

Keşke bir zamanlar otuz dört beden giydiğini zihninden söküp atabilseydi.

Kombinezonu yavaşça başından geçirdi. Göğüslerinin üzerinde incecik bir kumaş vardı şimdi.

Aslında seksi görüldüğü söylenebilirdi.

Üstelik ev karanlıktı ve belki kısa sürede çıplak da kalırdı.

Aslında bu, onu rahatlatan bir düşünce değildi.

Sonra yavaşça külotu giymeye çalıştı ve rahat bir iç çekti. Dardı ama giyilmeyecek gibi değildi.

Aynaya baktı.

Güzel bile denebilirdi.

Belki olurdu. Belki alışkanlıklarını biraz değiştirirse her şey düzelirdi...

Dolaptan yine yıllar öncesinden kalma bir hediye olan mavi bluzu aldı. Kumaş yumuşak, parfüm kokulu tenine değince Elizabeth seksi olduğunu hissetti.

Özenle makyaj yapıp Kleopatra tarzında hafif bir göz kalemi ve dudak parlaticısı sürdü.

Yılların aşındırıcı etkisini yüzünden silerken saat altı buçuğa gelmiş, Jack'in geç kaldığını fark etmişti.

Kendine bir kadeh şarap koyup beklemek için oturma odasına geçti. İkinci kadehini içerken meraklanmaya başlamıştı. Cep telefonuna yanıt veren de yoktu.

Seattle'dan buraya uzun bir araba yolculuğu yapmak gerekiyordu, en az üç buçuk saat. Ama geç kalacak olsa arardı...

Saat sekizde akşam yemeği yenmeyecek hale gelmişti. Tavuk kemiğinden ayrılmış, soğanlar eriyip gitmişti. Tadına varacak bir sos da kalmamıştı.

"Harika."

Bir süre sonra Elizabeth ön kapıdaki anahtar sesini duydu.

Önce öfkelenmişti. Ağzından dökülmeyi bekleyen kelimeler geç kaldın olacaktı ki derin, yatıştırıcı bir nefes alıp yavaşça dışarı verdi. Her şey yolundaydı.

Bu gece Elizabeth onun karısı değil sevgilisi olmak istiyordu. Ona bir kadeh şarap doldurup kapıya gitti.

Jack kapıda durmuş ona bakıyordu.

Elizabeth o anda anladı.

"Selam tatlım," dedi Jack gülümsemeden. "Geç kaldığım için özür dilerim." Hiçbir yorum yapmadı. Ne şömineye ne mumlara ne de kıyafetine bir şey söyledi.

Elizabeth üzerindeki ipek kombinezonun verdiği güvenle ona yaklaştı.

"İşi alamadım," dedi Jack.

Elizabeth usulca, "Ne oldu?" diye sordu ama yanıtı biliyordu.

"Wilkerson uyuşturucu kullanmış biriyle işini riske atmak istemedi." Jack öyle hüzünlü bir tebessümle ona bakmıştı ki Elizabeth'in içi burkuldu. "Bazı şeyler insanın peşini hiç bırakmıyor sanırım."

Elizabeth kocasının ne kadar acı çektiğini görüyordu ama ona yaklaştığında Jack geri çekildi. Oturma odasına gidip ateşe baktı.

Elizabeth de onun peşinden gidip, "Dizini sakatladığın zamanı anımsıyor musun?" diye sordu. "Hastane odasındaki bütün perdeleri örtmüştük, yanma uzanmıştım ve..."

"O yıllar önceydi Birdie."

Elizabeth ona bakarken kendini kaybettiğini hissetti. Elini uzatsa ona dokunabileceği mesafedeydi ama aynı zamanda kilometrelerce uzağındaydı. Yirmi dört yıllık evliliklerinde şimdi bu noktada duruyorlardı. İkisi de kendinden emin değildi, ikisi

de diğetine yardım eli uzatamıyordu. Kriz anlarında tamamen yabancılaşıyorlardı. Elizabeth ne diyeceğini bilemiyordu, bir şey söylemesi gerekir mi, onu da bilmiyordu. Sonunda güvenli bir noktada durdu ama yine de konuştuğunda bütün kemikleri kırılıyormuş gibi hissetti. "Haydi, bir kadeh şarap iç."

Jack, Elizabeth'in verdiği kadehi alıp oturdu ve çantasını açıp evrakları çıkardı. Kafasını kaldırmadan, "Lambaları açar mısın? Burada hiçbir şey görünmüyor," dedi.

"Tabii ki." Elizabeth, Jack'in onu ne kadar kırdığını görmesine izin vermeden arkasını döndü. Sonra kıyafetinin kemerini sımsıkı tutup mutfığa koştu. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Seni seviyorum Birdie."

Elizabeth usulca, "Ah," diye yanıtladı ve ondan iyice uzaklaştı. "Ben de seni seviyorum."

Üç

Elizabeth ertesi sabah mutfaktaki tabureye oturmuş, papatya çayı doldurduğu bardağını sımsıkı kavramıştı. Jack kendine bir fincan doldururken, “Kahve ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Kafeini azaltmaya çalışıyorum.”

“Yine mi?”

“Evet, yine.” Elizabeth fincanını granit tezgâhın üzerine bıraktı. Parmak ucunu fincanın pürüzlü ve çizgili seramik yüzeyiyle hafif eğimli kulpunda gezdiriyordu. Bu fincan, çanak çömleklere merak saldığı dönemden kalma birçok hatırasından biriydi. Öldüğünde, bir antropoloğun, hobilerine bakarak onu gözünde canlandırabileceğini sık sık düşünürdü. Çanak çömlek. Cam boyama. Kilim. Antika gümüş. Mücevher. Makrame. Fotoğrafçılık. Fotoğraf ve anı defteri. Bir de eğitim merkezlerinde katıldığı sayısız kurs vardı. Shakespeare edebiyatı, sanat tarihi, siyaset bilimi. Resim yapma becerisini kaybettikten sonra onun yerine koyacak, içindeki yaratıcılığı ateşleyecek bir şey bulmaya karar vermişti ama hiçbir şey bulamamıştı.

Jack kahve demliğini çalkalayıp tekrar yerine koydu. Yorgun görünüyordu. Bütün gece yatakta dönüp durmuştu.

"Neden bugün evde kalmıyorsun?" dedi Elizabeth. "Öğle yemeğine çıkarız. Belki kumsalda yürüyüş yaparız. Ya da kasa-baya inip Noel alışverişi yaparız. Bütün dükkânlar süslenmiş."

"Hava çok soğuk."

Elizabeth ne diyeceğini bilemiyordu. Eskiden yağmurun ya da karın hiç önemi olmazdı. Önemli olan birlikte olmaktı. Ama artık hava bile aralarına girmişti.

Jack yanma gelip Elizabeth'in omzuna dokundu ve usulca, "Özür dilerim," dedi.

Kocasının gözlerindeki utanç Elizabeth'i neredeyse ağlatacaktı. Bu his onu zamanda yolculuğa çıkarmıştı. Bir an yanında duran adamda yıllar önce âşık olduğu o delikanlıyı gördü. "Başka bir şans daha yakalarsın Jack."

"Seni seviyorum Birdie."

Elizabeth bu kez içtenlikle söylediğini anlamıştı. "Ben de seni seviyorum."

"Peki neden yetmiyor?"

Elizabeth bakışlarını kaçırmak istedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Haydi Birdie, hep yapmak istediğin konuşma değil mi bu? İçini yakan, hiç yok olmayan soru: Bizim neyimiz var? Tamam işte, şimdi ben sana soruyorum. Neden elimizdekilerle yetinemiyoruz?"

"Yetinmek istiyorum."

Jack çok alçak bir sesle, "Bu kadar zor olmamalı," dedi. Öyle ki Elizabeth onu duymakta zorlanmıştı.

Şimdi söyleyeceği şey önemliydi, bunu biliyordu. Mutsuz olduklarını kabullendikleri söylenemezdi. Ama Elizabeth, bir-

birimizi artık sevmediğimizden korkuyorum, diyecek kadar dürüst olamazdı. Tek söyleyebildiği, “Biliyorum,” oldu.

Jack’in omuzları düştü, yüzü asıldı. “Beni yoruyorsun Elizabeth.” Sonra ondan uzaklaştı. “Sürekli ne kadar mutsuz olduğundan yakınıyorsun ama iş konuşmaya geldiğinde içine kapanıyorsun.”

“Ben mutsuz olduğumu söylemedim.” Elizabeth bunu söylediği anda pişman olup dürüstçe içini açmış olmayı diledi. Ama şu anda etrafında dolaştıkları şey çok... büyüktü ve onu korkutmuştu.

“Elbette söylemedin. Sen zaten hiçbir şey söylemiyorsun ki.”

“Neden söyleyeyim? Dinlemiyorsun ki?”

Bakıştılar. İkisi de konuşmayı ne yöne çekmeleri gerektiğini bilmiyordu. Sessizliğe bürünmelerinin nedeni, içlerinden birinin dayanamayıp gerçeği itiraf edeceğinden korkmalarıydı.

“Tamam o halde,” dedi Jack sonunda. “Ben işe gidiyorum. Belki bugün önemli bir haber yakalarım.”

Böylece ikisi de kendi dünyalarındaki sakin yolda ilerlemeye devam etti. Jack belki dönüş sinyali verebilirdi ama bu noktada şerit değiştirmeye izin yoktu.

Jack stadyumun önünde durmuştu ve iliklerine kadar üşüyordu. Dondurucu soğuk otoparka doğru esiyor, yaprakları ve molozları uçuruyordu.

“İşte bu,” dedi Jack kameraya o ünlü tebessümünü vererek. “İki takım bu yılın Erkekler B-8 futbol şampiyonası için yarışıyor. Sayıca ve boyut olarak küçük olabilirler ama inançları ve kararlı olmaları eksiklerini telafi ediyor. Ben, gündüz sporları haberlerini sunan spikeriniz Jackson Shore.”

Kameranın ışığı söner sönmez Jack mikrofonu, kamera-manına uzattı. "Lanet olsun, burası buz gibi," dedi paltosunu ilikleyerek. Herkesle kısaca vedalaşıp istasyona döndü. Birinin onu arabayla götürmesini bekleyebilirdi ama teknisyenlerin ekipmanı toplaması çok uzun sürerdi.

Sıcak istasyona girer girmez büyük boy *mocha latte* aldı ve odasının yolunu tuttu. Sonra ucuz metal masasının başına oturup ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Ayağa kalkıp pencereye gitti. Dışarıda hava metal rengine dönmüştü. Yağmur neredeyse gözle görülemeyecek kadar ince çizgiler halinde yağıyordu. Trafik lambasının kırmızı ve yeşil ışığı ıslak yola vuruyordu.

İstediği zaman üniversiteye gidip Duck'ların ne durumda olduğunu öğrenebilirdi ama basketbol takımları gelecek vaat etmiyordu.

Belki Trail Blazers'larm bir sorunu vardı...

Kapısı çaldı. Arkasına dönüp bakmaya gerek duymadan, "Gel," dedi. İçeri kimin girdiğini görmek için "bakması" gerektiğini biliyordu ama böylesine bitkin bir haldeyken her zamanki yapmacık tebessümü takınması birkaç saniyelik bir çaba gerektiriyordu.

"Bay Shore?"

Jack sonunda döndü. İstasyonun yeni prodüksiyon asistanlarından Sally'ydi gelen. Genç, güzel ve hırslı bir kadındı. Jack onu görür görmez ne kadar hevesli olduğunu anlamıştı. Şimdi ona bakıp gözlerindeki tutkulu ateşi görmek Jack'i daha da yormuştu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Salı gecesi için teşekkür etmek istedim."

Jack biraz düşündü. "Ah, evet. Bridgeport Pub'dan bahsediyorsun." Bir grup yapımcı ve kameraman işten sonra dışarı çıkmıştı. Jack son anda Sally'yi de davet etmişti.

Sally ona gülümseyince Jack bir an kendini alamamış, kızın kapkara gözlerinin büyüüne kapılmıştı. "Beni davet etmen çok nazik bir davranıştı."

"Yapımcılarla takılman iyi olabilir diye düşündüm. Bu işte kendini kabul ettirmek biraz zordur."

Sally bir adım daha yaklaştı. "İyiliğinin karşılığını vermek isterim."

"Olur."

"Drew Grayland."

Jack ne beklediğini bilmiyordu ama bu ismi duymayı beklemediğinden de emindi. "Panther'lerin yıldızı mı?"

"Kız kardeşim cumartesi gecesi onunla aynı partideymiş. Dediğine göre içkileri bir dikişte içip her tür uyuşturucu kullanıyormuş. Kızlardan birini de odasına almış. Kız dışarı çıktığında ağlıyormuş ve kıyafetleri yırtmış. O gecenin ilerleyen saatlerinde sarhoş bir sürücü Cascade Caddesi'nde bir köpeğe çarpmış. Söylentilere bakılırsa arabayı Drew kullanıyormuş ve kampüs polisi de olayı örtbas etmeye çalışmış. Perşembe günü büyük UCLA maçı var."

Jack daha önce... hiç böyle bir tüyo almamıştı. "Gerçekten önemli bir haber olabilir." Bir an için haberi gözünde canlandırdı. Ulusal çapta bir hikâye, büyük bir çıkış, yüzü Amerika'nın bütün televizyon kanallarında görünüyor... Üstelik şu anda baş spor muhabiri Henry de şehir dışındaydı. Avustralya'nın en ücra köşesinde tatil yapıyordu.

"Asistanın ben olabilir miyim?" diye sordu Sally.

"Elbette. Kadının ona dava açıp açmadığını öğrenmeliyiz. Kampüs dedikodusuyla yola çıkamayız."

Sally küçük not defterini açıp hemen not almaya başladı.

"Haber direktörüyle konuşacağım. Sen sorular ve ipuçları üzerinde çalış. İşe kampüs polisiyle başlayalım. Lobide..." Saatine baktı. On iki kırk beşti. "Yirmi dakika sonra buluşalım, olur mu?"

"Harika."

"Ve teşekkür ederim Sally."

"Yalnızca iyiliğinin karşılığını vermek istedim Jack."

Sally ona gülümsediğinde Jack eski güvenini biraz olsun yeniden hissetti.

Elizabeth eve vardığında çok yorulmuştu. Kütüphane toplantısı uzamış, kitap grubunun başlaması bir saati bulmuştu. Görüştüğü marangoz da çok pahalı bir fiyat vermişti.

Bitkin bir halde çantasını mutfak masasına fırlatıp içeri girdi. Verandaya çıkıp sallanan koltuğa oturdu. İleri geri sallanan sandalyenin o sabit ve gıcırtilı sesi, sinirlerini yatıştırıyordu.

Uçsuz bucaksız okyanus önünde uzanıyordu. Sağanak yağmurda ıslanan güre ve yeşil çimenler, solan gün ışığının altında parıldıyordu. Dallarını yorgun bir ifadeyle aşağıya doğru sarkıtan bir çift köknar ağacı da manzarayı kusursuzca yansıtıyordu.

Bir an içinden *keşke* sözcüğüyle başlayan bir cümle geçti ama onu hemen zihninden attı. Resim yaptığı günler artık çok geride kalmıştı. Ama öyle olmasaydı, o ateşli tutkunun soğumasına izin vermeseydi resmini yapacağı manzara bu olurdu.

Yakınlarda bir yerde bir kuş öttü. Şişman bir karga kendi alanını istila ettiği için onu azarlıyordu belli ki.

Ama burası onun teselli bulduğu tek yerdi. Bahçeye ektiği üç yüz lale soğanından kendi elleriyle dikip beyaza boyadığı çitlere, evdeki en ufak mobilyaya kadar. Bu evin her bir metre-karesi onun hayallerini yansıtıyordu. Ne kadar mutsuz ya da stresli olursa olsun bu sessiz verandaya çıkıp okyanusu izler, huzur bulurdu.

Altın rengi güneşin ağır ağır karanlık sulara doğru battığını izledikten sonra ayağa kalkıp içeri girdi.

Akşam yemeğini hazırlama vakti gelmişti.

Tam ön kapıdan içeri adımını atmıştı ki telefon çaldı. "Alo?"

"Selam tatlım, Oregon sahilini bugün de kurtardın mı?"

Elizabeth tüm yorgunluğuna karşın gülümsedi. "Selam Meg. Sesini duymak ne güzel." Pastel mavisi, sarı çizgili koltuğa yığılıp ayaklarını da aynı renklerdeki tabureye uzattı. "Neler oluyor?"

"Bugün perşembe. Sana şu toplantıyı hatırlatmak istedim."

Tutkusuz kadınlar.

Elizabeth'in tebessümü kayboldu. "Evet," dedi. "Hatırlıyorum." Ama tabii ki unutmuştu.

"Gidiyor musun?"

Tabii ya. Yabancılarla dolu bir salona girip tutkusunun tü-kendiğini mi söyleyecekti? "Hayır, gitmiyorum. Bana göre bir şey değil."

"Sana göre olan nedir peki?"

Bu söz canını yakmıştı. "Avukat tonunu takındın yine."

"Bu gece ne yapacaksın? Baharat çekmeceni alfabetik sıraya göre mi dizeceksin? İnan bana Birdie, bir sabah uyandığında altmış yaşına gelmiş olacaksın ve en son ne zaman mutlu olduğunu bile hatırlamayacaksın."

Elizabeth'in buna verecek yanıtı yoktu. Aynı çirkin senaryo durmadan aklına geliyordu. "Gidersem... ki gitmeye hiç niyetim yok, ama gidersem nasıl bir toplantı olur sence?"

"Bir grup kız arkadaş toplanıyor. Büyük ihtimalle hayatlarının ortasında kendilerini kaybolmuş gibi hissetmeleri üzerine konuşacaklar."

O kadar da kötü değildi aslında. Zihninde, bunun sorgulama tarzında bir şey olacağını canlandırmıştı. Ama belki de işkence gibi bir şey olurdu. "Konuşmak zorunda mıyım?"

"Hayır, Marcel Marceau. Sen orada taş gibi oturursun."

"Sence gerçekten faydasını görür müyüm?"

"Şöyle düşün, bu hafta gitmezsen her gününü cehenneme çeviririm. Böylece önümüzdeki perşembe günü gitmek için bana yalvarırsın."

Elizabeth elinde olmadan gülümsedi. Yıllar önce Meghann korkunç ve yürek parçalayıcı şekilde boşandığında Elizabeth de ona aynen böyle davranmıştı. Onlarıki haşın bir sevgiydi. Bazen bir arkadaşınız sizi güçlü kollarıyla sarmalıydı, olması gereken buydu. "Tamam, gideceğim."

"Söz mü?"

"Defol."

"Seni duymadığım için tekrar soruyorum. Söz mü?"

Bütün gün böyle devam edebilirlerdi. "Söz. Canından bezdirmen gereken avantacı bir babayla uğraşman gerekmiyor mu senin?"

"Şu an değil ama biriyle çıkıyorum. İtalyan. Adı da Giuliano."

"Amerikalılardan kaçıyor musun artık?"

Meghann'ın aşksız hayatı üzerine yirmi dakika daha konuştu. Sonra telefonu kapattılar. Elizabeth kendine bir kadeh

şarap doldurup buzluktan iki parça tavuk indirdi. Mikrodalga fırında tavukların buzu çözülürken Elizabeth de telesekreteri kontrol etti. Küçük kızı Jamie'den bir mesaj vardı. Bir tane de Jack'ten. Büyük bir haberin peşine düşmüştü ve bu gece eve geç dönecekti.

"İşte bu kadar, ah şu spor fanatikleri," dedi Elizabeth yüksek sesle. Kendi kendine konuşmak da çılgın yaşlı kadın özelliklerinden biriydi. "Toplantıya gidiyorum."

Duş alıp giyinme odasına geçti. Düzgünce yerleştirilmiş kıyafetlerine baktı. Aldıklarının çoğu parlak ve renkli şeylerdi: Kendi boyadığı şallar, el örgüsü kazaklar, batik ipek baskılar. Sanatın her türünü seviyordu. Ergenlik yıllarından beri giyim tarzını herkes beğenirdi. Ama şu anda hiçbirinin faydasını görmüyordu. İsteddiği son şey kalabalığın içinde göze çarpmaktı.

Şuraya bak. Ne tutkusuz bir kadın.

Birkaç denemeden sonra çikolata rengi yün bir pantolon ile krem rengi kaşmir balıkçı kazağını seçti. Kemer takmamaya karar verdi. Zaten en sevdiklerinin çoğu artık olmuyordu. Makyaj yaptı, sonra boyaması gerektiğini fark ettiği düz ve sarı saçlarını ördü. Sürekli taktığı gümüş-turkuaz rengi küpelerini çıkarıp inci küpelerini taktı ve aynadan kendine baktı.

"Harika." Çalıkuşu gibi kibar görünüyordu.

Saat altıda, kendisinden erken gelme ihtimaline karşı mutfak tezgâhının üzerine Jack için bir not bıraktı. Tabii ki bu gereksiz bir şeydi. Kocasının eve dönüş yolunu bulma becerisi düşünüldüğünde muhtemelen notu ancak Elizabeth menopoza girerken bulurdu.

Yirmi beş dakika sonra otoparka girdi.

Eğitim merkezi yetmişlerin sonlarında yapılmıştı ve o döneme ait olduğu belliydi. Desenli beton duvarların üzerinde düz, turuncu metal bir çatı vardı. Çıplak ağaçlar yol kenarına dizilmişti ve kampüse kasvetli bir hava katıyordu. Kararmış kardan adamlar ve rengi soluk menoralar³ gibi eskimiş, soluk süslemeler sokak lambalarından sarkıyor, hafif rüzgârda hışırdıyordu.

Elizabeth çantasını koltuk altına sıkıştırıp yürümeye devam etti. Koridorlardan geçerken mokasen ayakkabılarını giydiğine sevindi. Adımları duyulmayacak kadar sessizdi ve dönmeye karar verirse bunu kimse fark etmeyecekti.

Sonunda 106 numaralı odaya geldi. Ne yazık ki kapıda cam olmadığı için içeriye göz atıp fikrini değiştirecek bir sebep bulmanın yolu yoktu.

Yavaşça kapıyı açtı ve duraksamadan içeri girdi.

Küçük, düzenli bir sınıftı burası. Yeşil tahta, silinmiş bir matematik denkleminde arta kalanları gösteriyordu. Odanın ortasında yarım daire biçiminde katlanabilir metal sandalyeler duruyordu ve bazıları boştu. Diğerlerinde de kaygılı gözlerle bakan kadınlar oturmuştu. Sol taraftaki beyaz örtülü masanın üstünde bir kahve makinesi ve bir tepsi dolusu kurabiye vardı.

“Çekinme. Gel.”

Şaşkına dönen Elizabeth arkasına bakınca kırmızı takım elbiseli, büyüleyici güzellikte bir kadınla burun buruna geldi. Yaka kartında SARAH TAYLOR yazıyordu.

Kadın neşeyle gülümseyerek, “Ben Sarah,” dedi. “Toplantımıza hoş geldin.”

Elizabeth gülümsemeyi başaramadı. “Ben Elizabeth.”

3 Yahudilerin en eski sembollerinden biri olan yedi kollu şamdan. (ç. n.)

Sarah onun omzuna dokunup güven verircesine sıkı. "Herkes başta biraz gergin oluyor." Sonra diğer kadınlara döndü. "Charlotte, yeni üyemizle tanışsana."

Elizabeth paniğe kapıldı. Gerçek üye değildi, öyle değil mi?

Siyah kadife eşofmanlı ve yeşil lastik ayakkabılı iri yarı bir kadın olan Charlotte yanına geliyordu. Charlotte hemen, "Selam," dedi. "Gruba hoş geldin. Haydi gel." Elizabeth'i dirseğinden kavrayıp sandalyelere doğru çekti.

Elizabeth oturdu.

Yanında da kot kumaşından bir tulum ve eski bir kovboy çizmesi giymiş narin, ıslıl ıslıl gözlü genç bir kadın oturuyordu. "Ben Joey," dedi içten bir tebessümle. "Kocam bir rock grubuna katılmak için beni terk etti. Armonika çalıyor. Buna inanabiliyor musun?" Güldü. "Kendilerine Köpek Adamlar diyorlar. Bense Köpek Pisliği diyorum ama çocukların önünde değil tabii."

Elizabeth gergin bir ifadeyle başını salladı. Joey konuşmaya devam ederken bir yandan da gülümsüyordu. Çember halinde oturan kadınlar günlük konulardan konuşuyordu. Çocukların okul programı, eski kocalar, geleceği olmayan işler, nafaka... Sakin, belli belirsiz sesler birbirine karışmıştı. Odaya başka kadınlar da geliyor, çemberdeki yerlerini alıyorlardı. Bazıları konuşmaya dâhil oluyordu. Diğerleriyse Elizabeth gibi sessizce oturuyordu.

Sonunda Sarah kapıyı kapatıp grubun ortasındaki sandalyeye oturdu. "Hoş geldiniz hanımlar. Bu akşam yepyeni yüzler gördüğüme sevindim. Topluluğumuzun adı, Kadınlar İçin Tutku Destek Grubu." Gülümsedi. "Endişelenmeyin, o kadar erotik bir grup değiliz."

Bunun üzerine kahkahalar yükseldi, bir kısmı gergin kahkahalardı.

“Buradaki amacımız birbirimize yardım etmek. İşte bu kadar basit. Ortak bir noktamız var ve o ortak nokta kayıp duygusu. Hepimiz belli bir yaşa geldik ve en önemli parçamızı kaybettiğimizi fark ettik. Daha uygun bir kelime bulamadığım için o parçaya tutku diyorum. Amacımız bizi anlayacak kadınlarla hislerimizi paylaşmak. Birlikte güçlü olabiliriz. Başlarken hepimiz sırayla bir hayalimizi paylaşalım.” Yanındaki kadına döndü. “Sen daha önce de gelmiştin Mina. Senden başlayalım mı?”

Çiçekli, polyester bir elbise giymiş tıknaz, kızıl saçlı, yaşlıca bir kadın olan Mina çok huzurlu görünüyordu. “Ben bu toplantıya altı ay önce kocam Bill’e Alzheimer teşhisi konduğunda gelmeye başladım.” Başını iki yana salladı. “Sevdiğin birini yavaş yavaş kaybetmek korkunç bir şey... Her neyse, bu toplantıya katılacağıma dair kızıma söz verdim. Tutkuyu bulacağıma inanmıyordum ama şimdi araba kullanma dersleri alıyorum. Sizin gibi gençler için çok da önemli bir şey olmayabilir ama araba kullanmak bana yeni bir özgürlük kazandırdı. Önümüzdeki hafta final sınavına gireceğim. Umuyorum ki bir dahaki toplantıya kendi arabamla gelirim.”

Gruptakiler alkışlayınca Mina kıkırdadı.

Sonra diğer kadın konuşmaya başladı. “Adım Fran. Kocam sekreteriyle kaçtı. *Erkek* sekreteriyle. Son zamanlardaki tek tutkum bir silah almayı düşünmek. Ne yazık ki hangimizi vurmam gerektiğine karar veremiyorum.” Gergin bir tebessüm attı. “Bu kısmı şakaydı.”

Sarah eğildi. “Ne yapmaktan hoşlanıyorsun Fran?”

“Ben... bir eş olmayı seviyordum.” Duraksayıp omuz silkti. “Arkadaşlarım bana ölümcül bir hastalığım varmış gibi davranıyor. Haftalardır evden ilk kez çıktım. Boşanma avukatım burayı tavsiye etti ama bana nasıl yardımcı olabilirsiniz bilmiyorum.”

"Hepimiz seni anlıyoruz," dedi Joey. Ardından onu onaylayan fısıldaşmalar duyuldu.

"Şöyle düşün Fran," dedi Sarah. "Hangi konuda iyi olduğuna inanıyorsun? Hemen yanıt ver. Tek kelimeyle. Kendini baskı altına alma."

"Şarkı söylemek." Fran verdiği yanıtı şaşırdı. "Eskiden şarkı söylerdim."

"Ben de kadınlar korosundayım," dedi Mina. "Yerel bakımevlerinde ve hastanelerde şarkı söylüyoruz. Yeni üyelere kapımız açık."

"Ah, iyi bir şarkıcı olduğumu sanmıyorum."

Mina kıs kıs güldü. "İşitme cihazı takan insanlara şarkı söylüyoruz. Gerçekten, bize katılsana. Çok eğleniyoruz."

Fran kararsızdı. "Bunu düşüneceğim."

Birkaç kadın hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Göründüğü üzere çoğu beklenmedik şeyler yapmak istiyordu. Uçmak, paraşütle atlamak, maratona katılmak. Ortak nokta ise bir adım atmaktı.

"Hepimizin istediği de bu," dedi Sarah. "Tutkularınızı bulmak yalnızca kariyer ve para demek değildir. Kendi benliğinizi bulmak demektir. Başkalarının ihtiyaçlarının altına sakladığınız benliğinizden bahsediyorum. Fran, koroya katılmak gibi küçücük bir şeyin ne kadar fark yaratacağını görünce şaşıracaksın." Sonra Fran'ın yanındaki kadına baktı.

Kadın gergin bir şekilde parmaklarını kımıldatıyor, ellerini ovuşturuyordu. Uzun boylu, zayıf, siyahlar içinde bir kadındı ve kırk yaşlarındaydı. Saçlarını saman rengine boyamıştı, diplerivse simsiyahtı. "Ben Kim. Lanet olası kocam beni diş teli takan bir kadın için terk edince içmeye başladım. İnanın bana alkol bir

tutkuya dönüşebiliyormuş. Üç aydır içmiyorum ama kendimi hep susuz hissediyorum. Alkolün yerine ne koyabileceğimi hiç bilmiyorum. Annem televizyonda bu gruptan bahsedildiğini duymuş ve gelmem için ısrar etti. Ben de geldim.”

“Boş zamanlarında neler yaparsın?” diye sordu Sarah.

Kim uzun, gümüş küpelerinden biriyle oynamaya başladı. “Boş zamandan başka bir şeyim yok ki. Kocam bana bir sürü para bıraktı. Saçımı boyayıp dövme yaptırdım, *Don’ın canı cehenneme* diye yazdırdım. Bunlar olumlu adımlar, değil mi?” Gülümse-miyordu. Aslında o simsiyah göz boyasının ardındaki gözleri acı doluydu.

“Belki bir iş bulabilirsin,” dedi biri. “Kendi paranı kazan.”

“İnan bana,” diye çıktı Kim. “O parayı *kazandım*. Hem zaten ne yapabilirim ki? Evlendim ve şimdi on altı yaşına gelen, dahası kuş beyinlinin teki olduğumu düşünen kızıma bakmak için üniversiteden ayrıldım. Yaptığım gönüllü işler ya da ko-camın egosunu tatmin etmek yeterince nitelikli biri olmamı sağlamadı ne yazık ki. Her gün DKNY marka kıyafetler giyip, ‘Yanına patates kızartması da ister misiniz?’ diye soramam ya.”

“İlgini çeken bir şeyler olmalı.”

Kim arkasına yaslandı. Parmakları piyano çalar gibi bir ritim tutturmuştu. “Hayır, hiçbir şey yok. Çok üzgünüm.” Sonra başını kaldırdı. “İntikam almak sayılır mı?”

Gruptakiler sessizliğe gömüldü. Sarah, “Bu akşam herkesi dinlersen belki korkuların hafifler.”

“Ben korkmuyorum.” Kim çantasından bir Virginia Slims paketi çıkardı. Ne yaptığını fark ettiğinde de paketi tekrar çan-tasına attı.

Sarah öne eğildi. “Şu an susuzluktan ölmek üzere olduğun bir çöldesin ama suya uzanmaya korkuyorsun. Yeter ki pes etme Kim. Er ya da geç hiçbir şey yapmamanın, bir şey yapmaktan daha ürkütücü olduğunu anlayacaksın ve o suya uzanacaksın.”

Kim, Sarah’ya üstü kapalı, küçümseyici bir bakış attı. “Sence bu sözün yazılı olduğu bir yastık falan bulur muyum? Belki de Ezikler Outlet Mağazası’nda vardır.”

Sarah bir süre sessizliği bozmadı ve sonra Kim’in yanında oturan ve hemen konuşmaya başlayan kadını işaret etti. Ondan sonra başka bir kadın, sonra başka ve daha başka bir kadın konuştu.

Elizabeth sıranın kendisine geldiğini fark etti.

Herkes ona bakıyordu.

Taş gibi oturacaktım ha Meg? Konuşmazsa tam bir gerizekâlı gibi görünecekti. Derin bir nefes çekti. “Ben Elizabeth. İki yetiştirkin kızı olan sıradan bir ev kadınıyım. Stephanie yirmi birine yaklaştı, Jamie ise on dokuz yaşında. Boşanmadım, dul ya da terk edilmiş değilim. Hayatımda ters giden her şeyin sebebi benim.”

“Amacımız kendimizi suçlamak değil,” dedi Sarah. “Biz daha çok hayattan ne istediğimize ve hayallerimize odaklanıyoruz Elizabeth.”

Elizabeth yanıt vermezse sırasını asla savamayacağını biliyordu. “Eskiden resim yapardım.” Nedense o sözleri sesli dile getirmek canını yakmıştı.

“Resim malzemeleri satan bir yerde çalışıyorum. Chadwick’in Mükemmel Resimleri,” dedi kadınlardan biri. “Cumartesi günü gel, ihtiyacın olan şeyler konusunda yardımcı olurum.”

Elizabeth'in yeterince malzemesi vardı. Bir ressamın ihtiyacı olan son şey boyayla fırçaydı ve hiçbir destek grubu onu aksine inandıramazdı. "Bunun bir anlamı yok."

"Korkma," dedi Sarah. "Boyaları al ve neler olacağını gör."

"Çok şanslısın," dedi Joey hüznle. "Gerçek bir tutkun var. Ben aylardır toplantılara gelmeme karşın henüz tutkumu bulamadım."

"Keşke ben de resim yapabilseydim," diye ekledi başka bir kadın.

Elizabeth etrafındaki yüzlere baktı. Bu grubun ona yardımcı olacağını sanmıştı. Ama çok daha kötü hissetmişti.

"Elbette, yapabilirim," dedi sırasını savmak için. "Tekrar resim yapmak çok eğlenceli olacak."

Kadınlar birazdan neredeyse kafaları üzerinde dans etmeye başlayacaklardı.

Yaslı gibi siyahlar içinde orada oturmuş, anlayışla ona bakan Kim dışında tabii.

Dört

Ertesi hafta Jack ve Sally haber için günde on sekiz saat çalıştılar. Ofise erkenden gelip geç saatlere kadar kalıyorlardı. Hatta Jack iki defa odasındaki koltukta uyumuştı.

Bir sürü kişiyle görüşmüş, ipuçlarını takip etmiş, kapalı kapıları aralamaya çalışmışlardı.

İmalar, kısa anılar, dedikodular... hepsinden bolca mevcuttu. Söylenenlere göre Drew kendini beğenmiş, başkalarının hislerine neredeyse hiç önem vermeyen ve toplum kurallarının kendisi için geçerli olmadığına inanan adi ve pek de zeki sayılmayan genç bir adamdı. Yani tam anlamıyla bir baş belasıydı.

Ama aynı zamanda Oregon'un en iyi üniversiteli sporcusu, son yirmi yılın da en iyi basketbol oyuncusuydu. Şanssız Panther takımını, NCAA şampiyonasında başarıya ulaştırabileceği de söylentiler arasındaydı.

Panther'lerden kimsenin onlarla konuşmaması, *yorum yok* bile dememesi hiç de şaşırtıcı değildi. Basketbol koçu hafta boyunca meşguldü. Ve olayı Sally'nin kız kardeşi dışında gören de olmamıştı. Kısacası ellerinde kanıt yoktu. Drew Gravland'i kimsenin sevmediği belliydi ama bu konuda konuşan da yoktu.

Verimsiz geçen bir başka günün ardından Jack ve Sally akşam yemeği için bir et lokantasına gidip arka taraftaki sessiz ve loş bir masaya oturdular.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Sally.

Jack masaya yaydığı notlardan başını kaldırıp baktı. Lokantanın neredeyse tamamen boş olmasına şaşırılmıştı. Geldiklerinde bütün masalar doluydu. “Sanırım bir içki daha içsek iyi olur.” Elini kaldırıp garsonu çağırdı.

Garson kız hemen yanlarına gelip kulağının arasındaki kalemini aldı. “Size ne getirmemi istersiniz Bay Shore?”

Jack bitkin bir tebessüm attı ve ilk kez tanınmamış olmayı diledi. Sarhoş olmak istiyordu. “Buzlu Dewar’s.”

“Margarita. Buzlu ve tuzsuz,” dedi Sally.

Garson birkaç dakika sonra içkilerle birlikte döndü.

Jack içkisini yudumlayıp notlarını inceliyordu. Bir saattir yazılara bakıyor, gözünden kaçan bir şey var mı diye bakıyordu. Konuşmadığı biri kalmış mıydı? Hayır, kimse yoktu. Bu noktadan sonra artık hangi yöne gidebileceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey başarısız olduğuydu. Yine. Bu kez güzel gözlü Sally’yi de kendisiyle birlikte düşürmüştü. “Henry yarın Avustralya’dan dönüyor. Belki de hikâyeyi ona anlatmalısın.”

“Bu olayı biz çözeceğiz Jack. Sen ve ben.”

Genç kadının kendine güveninden hiçbir şey eksilmemişti. Hiçbir sonuç alamamalarına ve kimseyi konuşturamamalarına karşın Jack’e inanıyordu. Uzun zamandır kimse ona bu kadar güvenmemişi.

Genç kadına baktı. Şimdi, işler bu kadar kötü giderken bile kapkara gözlerinden iyimserlik akıyordu. Tabii ki böyle olacaktı.

Yirmi altı yaşındaydı. Hayat onun için yeni başlıyordu. Hayal kırıklıklarının katran tadım almasına daha çok vardı.

Onun yaşındayken Jack de öyleydi. Washington Üniversitesi'nde geçirdiği başarılı üç yıldan ve Heisman'ı kazandıktan sonra seçmelere katılmıştı. Bu alanda tutunabilmesi için canını dişine takıp koşması gerekiyordu ve o da çok çabaladı. Üç yıl sonra Jets onu aldı.

Altın yılları işte böyle başlamıştı.

New York'taki sezonun dördüncü oyununda bir oyuncu yaralanmış, Jack'in sırası gelmişti. O oyunda üç gol atmıştı. Sezon sonunda yerine geçtiği oyuncunun adını anan kalmamıştı. *Jumpin' Jack Flash* lakabını almıştı artık. Kalabalıklar onun ismini haykırıyordu. Kameralar nereye gitse onu takip ediyordu. Takımı arka arkaya Super Bowl'u kazandı. Efsaneler işte böyle doğuyordu. Dört yılda yıldızı parlamıştı. Bir kahramandı o.

Sonra kaza oldu.

Oyun bitti. Kariyeri sona erdi.

"Jack?" Sally'nin sesi onu puslu bara geri getirdi. Bir anda kendini kaybetmişti. "Ne oldu sana?"

Jack iç geçirdi. *İşte başlıyor.*

"Ben küçük bir kızken..."

Aman Tanrım.

"Babamla ben birlikte maç izlerdik. Sizin takımı tutardık. Her hamleni görür, her atışını çözümlerdik. Babam kanserden öldüğünde on bir yaşındaydım ve o günleri anımsadığımda aklıma hep futbol geliyor. Okuldan sonra her gün hastaneye gider, baş ucunda otururdum. Hafta sonlarında yine maç izlerdik. Konuşmaktan daha iyiydi bence." Jack'e baktı ama hemen gülümseyemedi. "Senin çok iyi bir oyuncu olduğunu söyledik."

Oysa şimdi Oregon'da bölgenin en az izlenen programını sunuyorsun. Ne oldu gerçekten de?"

Er veya geç herkes bunu soruyordu. *Her şeyini nasıl kaybettin?* O da her defasında aynı yanıtı veriyordu. "Dizim sakatlandı biliyorsun."

Sally öne eğilip dürüstçe ona baktı. "Ama başka bir sebebi de var, değil mi?"

Ansızın tehlikeli bir yöne saptıklarını hissetti. Ağır ve bilinçli bir şekilde samimiyete doğru ilerliyorlardı. Jack o yola sapmayacak kadar kendindeydi elbette. Onun yaşındaki her erkek bu bilince sahipti ama çok uzun zamandır yalnızdı ve şimdi yükü her zamankinden ağır geliyordu. "Her şey hastanede başladı."

Nedense ona her şeyi anlattı. Ağrı kesicilere nasıl bağımlı hale geldiğini, *Pazartesi Gecesi Futbolu*'nu izlerken büyük atışını gerçekleştirdiğini...

Işığı yansıtan, kenarları keskin bir avuç dolusu kırık cam tutuyordu sanki. Sıkarsa elinin kanayacağını biliyordu ama elinde değildi.

Futbol oynayamaması önemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Oysa maçlar onun hayatıydı. Onsuz hayat siyah beyaz bir filmin sahnelerine benziyordu. İçki ve alkolle kendini uyuşturmaya başlamıştı. Artık taşkınlıklarıyla nam salıyordu. Altın çocuk, eğlence düşkününe dönüşmüştü. Hayatında hiç anımsamadığı dönemleri vardı.

Ama kaza tüm detaylarıyla aklındaydı. Soğuk ve karlı bir geceydi. Village Vanguard'da saatlerce içtikten sonra araba kullanmaması gerekiyordu. Ama bunu geç anlamıştı. Tek anımsadığı tekerleklerin tiz sesi ve yanık lastik kokusuydu.

"Kimsenin canını yakmadım," dedi usulca. "Ama önemli olan bu değildi. Menajerim haberi gazetelere sızdırmadı ama kariyerim bitti. Bir süre tedavi gördükten sonra ancak Albuquerque'daki yerel bir kanalda iş bulabildim. Uzun ve ağır bir inişe geçtim."

Sally'ye baktığında aralarındaki bazı şeylerin değiştiğini hissetti. Sally ilk kez Futbol Efsanesi Jackson Shore'un içindeki adamı görüyordu.

Jack bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı.

Sally, Jack'in koluna dokundu. "Bu hikâye sayesinde ikimiz de iyi yerlere geleceğiz."

Dokunuşu, elektrik akımına kapılmak gibiydi.

Jack masanın üzerindeki belgelere bakmaya zorladı kendini. Okumaya çalıştı. Kelimeler anlamsız, ilişkisiz görünüyordu. Sonra bir şey fark etti. "Kampüs bugün kış tatiline giriyor."

"Biliyorum."

Jack bir şey yapmalıydı. Şu anda herhangi bir şey, burada oturup sahip olamayacağı bir kadından hoşlanmaya başlamasından çok daha iyi olurdu. "Geri gidip etrafı araştırmaya ne dersin? Yöneticilerle çalışanlar gitmiştir. Belki onlar olmayınca konuşturacak birini buluruz."

"Denemeye değer."

Jack hesabı ödedi ve sonra çıktılar.

Kampüse vardıklarında daha önce gittikleri yerlere bakıp önceki ipuçlarına başvurdular. Reddedilmemek için uğraşıp herkesin onlara kolayca ulaşabilmesini sağladılar.

Ama hiçbir şey bulamadılar.

Sonunda otoparka park edip parlak sokak lambasının altında arabanın içinde oturdular. Gümüş rengi yağmur damlaları ön cama vuruyordu.

Jack sonunda, "Sanırım bu kadar," dedi ve anahtara uzandı. Gösterge panelindeki saat, gece yarısı biri gösteriyordu. Birkaç saat sonra tekrar işe dönmesi gerekecekti.

Biri cama vurduğunda ikisinin de ödü patladı.

Jack camı açtı. Kapının yanı başında daha önce görüşmeye çalıştıkları üniformalı bir polis memuru duruyordu. Sally hemen not defterine uzanıp boş bir sayfa açtı.

"Drew Grayland'in pisliklerini mi araştırıyorsunuz?" diye fısıldadı memur.

"Evet. Geçen cumartesi gecesi alkollüyen araba kullandığını duyduk."

"Yeni bir şey değil ki bu. Bu pisliklerin yaptıkları yanlarına kalır hep. Adiler. Benim de kızlarım var."

"Drew'un cumartesi gecesi tutuklandığını onaylayabilir misin?"

Memur güldü. "Tutuklanmak mı? Ondan şüpheliyim."

"Adın ne?"

"Mark Lundberg."

"Söylediklerini kaydedebilir miyiz?"

Memur başını iki yana salladı. "Benim bakmam gereken iki çocuğum var. Beni bu işe bulaştırmayın. Ama elim kolum bağlı kalmaktan da sıkıldım artık. Al şunu." Açık camdan bir zarf uzattı.

Jack zarfa baktı. Üzerinde herhangi bir yazı yoktu. Başını tekrar kaldırdığında Lundberg gitmişti.

Jack zarfı açtı ve içindeki belgeleri çıkarıp inceledi. "Aman Tanrım..."

“Nedir bu?” diye sordu Sally. Sesi, heyecanını dışa vuruyordu.

“Olay raporu. Drew’nun zorla ilişkiye girdiği dört kadına ait.”

“Ama hiç tutuklanmamış, öyle mi?”

Jack dönüp ona baktı. “Hiç.”

Elizabeth yapılacaklar listesini son kez kontrol etti.

Posta paketleri

Kuru temizlemeye verilen kıyafetleri al

Postaneye uğra

Süt al

Yangın dedektörünün pilini değiştir

Koltukları onayla

Her şey bitmişti. Yarın bu saatlerde babasının evinde olacak, kızları ve akrabalarıyla birlikte eski moda bir Noel kutlaması yapacaktı.

Evi takıntılı bir hisle son kez kontrol ettikten sonra çantasını alıp arabasına gitti.

Ama verandaya adımını attığı anda kasvetli gökyüzünden parlak bir ışık süzüldü. Buradaki insanların “güneş kırılması” dediği şeydi bu. Bu ışıkta bahçesi muhteşem görünüyordu; büyümlü bir ormanın uzun zamandır unutulmuş bir köşesi gibiydi.

Gretel’in beyaz çakıl taşları gibi eve doğru giden beton taşlara baktı. Onu yanlarına gitmeye davet ediyorlardı âdeta.

Ama Elizabeth arabasına gitti.

Portland’a tam zamanında vardı. Neyse ki yağmur yağmıyordu ve şehrin sokakları sessizdi. Bunun hüznünlü bir yansıma

olduğunu düşündü. Geçmiş yıllarda, özellikle de Dot-com Balonu krizinin yaşandığı yıllarda bu sokaklar tatil alışverişine çıkanlarla dolardı. Geçen yıl Meier and Frank'in paketleme bölümünde bir saat beklemesi gerekmişti. Bu yıl ise hiç sıra yoktu.

Oraya vardığında arabasını yer altı otoparkının ziyaretçi kısmına park edip üst kattaki lobiye çıktı.

Hızmalı resepsiyoniste, "Merhaba Eleanor," dedi. "Mutlu tatiller."

"Selam Bayan Shore. Bu iş ticarete döküldüğü için artık Noel kutlamıyorum ama yine de teşekkürler. Size de mutlu tatiller."

Elizabeth ölçülü bir tebessüm verdi. Gençliğinde bile bu kadar tutkulu ve sorgulayıcı olmamıştı. Yurt arkadaşları Capitol Hill'deki B&O Espresso'da geç saatlere kadar oturup İran'daki devrimi konuştuklarında bile o kendini sessizce resim yapmaya verirdi.

Şimdi geri dönüp baktığında keşke biraz daha isyankâr olsaydım, diye düşünüyordu. Hızmalı, dövmeleli bir geçmişin onun gibi bir kadına muhakkak faydası olurdu.

Üst kata çıktığında Jack'in odasının boş olduğunu gördü. Endişeyle saatine baktığında stüdyoya koşup karanlık odaya girdi. Burada da her zamankinden daha az kişi vardı. Tatilden dolayı çekirdek kadro gelmiş olmalıydı.

Jack setteki büyük masarın başında oturmuştu. Yüzüne yansıyan lambaların altındaki makyajlı yüzüyle film yıldızları kadar yakışıklı görünüyordu. Her zamanki gibi. Kendi gençliği solup giderken kocasının hâlâ bu kadar genç görünmesi haksızlıktı.

"...Özel haberimize göre," diyordu. "Channel 6, cinsel yönden uygunsuz davranışları yüzünden Panther oyuncusu Drew Grayland aleyhinde birden fazla şikâyetle bulunulduğunu ortaya

çıkardı. İki yıl içinde dört farklı kadın Bay Grayland aleyhinde tecavüz ya da uygunsuz davranış suçlamasında bulunmuş. Amir Stephen Landis'e göre kampüs görevlileri bu şikâyetleri Portland polisine bildirmemiş. Olympic Üniversitesi spor başkanı Bill Seagel, bildiği kadarıyla Grayland aleyhinde cezai kovuşturma bulunmadığını söylemek dışında bu şikâyetlere dair bir yorumda bulunmadı. Koç Rivers da yıldızın önümüzdeki hafta UCLA'ya karşı oynayacağını onayladı. Bu haberi takip edeceğiz ve bilgiler geldikçe gelişmeleri sizlerle paylaşacağız."

Jack yanındaki kadın muhabire gülümsedi. Birkaç saniye konuştuktan sonra mikrofonunu çıkarıp ayağa kalktı. Yürürken Elizabeth'i gördü ve yüzünde koca bir tebessüm belirdi. Elini tutup onu odasına götürdü ve kapıyı arkalarından sertçe kapatırken kahkahayı patlattı.

"Buna inanabiliyor musun Birdie?" Gülüyordu. "Geçen hafta boyunca bu haber üzerinde çalışıyordum. İşler yolunda giderse herkes bu haberin peşine düşecek." Onu kollarına alıp havaya kaldırdı.

Elizabeth de onunla birlikte gülüyordu. Kimse kocası kadar başarılı değildi. Hep böyle olmuştu. İyi zamanlarında Jack, yanındakini de beraberinde sürükleyen sağanak bir yağmura benzerdi.

Sonra kollarını gevşetti ve Elizabeth de tekrar yere bastı.

Bakıştılar ve yavaş yavaş tebessümleri kayboldu. Uzun ve tuhaf bir sessizliğin ardından Elizabeth, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. Sonra da saatine baktı. "Uçağımız iki saat sonra kalkıyor."

Jack kaşlarını çatı. "Yarın gidiyoruz."

Lanet olasıca. Yine yapmıştı yapacağını.

Elizabeth kontrolü elden bırakmadan yalnızca, “Hayır. Bugün gidiyoruz. 22 Aralık,” diyebildiği için kendiyle gurur duydu.

“Lanet olsun.”

“Eşyaların arabada, endişelenme. Her şeyi topladım. Tek yapman gereken bizi havaalanına götürmek.”

O sırada Jack’in odasının kapısı açıldı. Gri yün elbiseli, uzun çizmeli bir kadın içeri girdi. “Buna inanamayacaksınız,” dedi öne atılarak. Jack’in yalnız olmadığını fark ettiğinde odanın ortasına kadar gelmişti. Hemen durup Elizabeth’e nazikçe gülümsedi. “Böldüğüm için kusura bakmayın. Ama çok önemli bir haber. Ben Sally.”

Elizabeth’in tebessümü içten değildi. O anda kimseyle sohbet edemeyecek kadar kızgındı. “Merhaba Sally. İşçi Bayramı’ndaki piknikte tanışmıştık sanırım.”

“Ah... evet.”

Etki uyandırmışım belli ki.

“Böldüğüm için kusura bakma Jack ama bunu görmek isteyeceğinden eminim.” Jack’e bir belge uzattı. “Üç kadın daha Grayland’dan şikâyetçi olmuş.”

“Tutuklanmış mı?”

“Henüz değil. Koç Rivers’in sözlerini aynen aktarıyorum: *Bu muhteşem topraklarda kişi suçlu olduğu kanıtlanıncaya kadar masumdur.*”

“Yani, Drew hapse girene kadar oynayacak.”

“Kesinlikle. Ama asıl harika haberi dinle, kızlardan biri beni aradı. Seninle görüşecek. Yayında.”

“Yarım saat sonra lobide buluşalım. Bir plan yaparız.”

“Anlaşıldı.” Sally aceleyle Elizabeth’i selamlayıp odadan çıktı. Kapı arkasından sertçe kapandı.

Elizabeth kocasına baktı. "Dur tahmin edeyim. Benimle gelmiyorsun."

Jack ona sarıldı. "Yapma hayatım," diye mırıldandı kulağına. "Buna ne kadar ihtiyacım var biliyorsun. Soluduğum hava kadar önemli..."

Ve senin ihtiyaçların her zaman önemlidir, değil mi Jack?

Elizabeth bunu yüksek sesle dile getiremediğine de sinirlenmişti. Aklından geçenleri ifade etmeyi ne zaman öğrenecekti?

"Telafi edeceğime söz veriyorum," dedi. "Noel gecesinden önce yanında olacağım."

Sesi ipek kadar yumuşak, baştan çıkartıcıydı. Elizabeth kocasının, kafasına koyduğunu yapacağından emindi. Kendisinden de her konuda uysal olması, kötüye giden evliliklerini ayakta tutması bekleniyordu.

Öpüşecek kadar yaklaşmışlardı ama Elizabeth birbirlerinden bundan daha uzak olamayacaklarını düşünüyordu. "Söz mü Jackson?" dedi.

"Söz."

Bu kelime Elizabeth'e birlikte geçirdikleri tüm yılları anımsattı. Özellikle mi seçmişti acaba? "Tamam tatlım. Ben önden giderim."

Jack onu uzun uzun öptü. Elizabeth de dengesini kaybedip geriye doğru tökezledi.

"Seni seviyorum Birdie."

Elizabeth yanıt vermek istediye de yapamadı. Zaten Jack de bunu fark etmemişti. Akli kapıdan çoktan çıkan Sally'de kalmıştı.

Daha sonra Elizabeth kanalın boş otoparkına vardığında ilk kez olmasa da bir kadının kırılmadan önce kaç defa eğilebileceğini düşündü.

Elizabeth tek başına uçağa binmekten nefret ederdi. Bir piring kabının içindeki meyan kökü dalı gibi hissediyordu kendini. Göze çarptığını ve oraya uymadığını...

Uçuşta “teşekkürler” dışında tek kelime etmeyip aşk romanına daldı.

Nashville’deki araba kiralama ofisinde beyaz bir Ford Taurus’u seçti ve evrakları doldurdu. Her nasılsa daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Jack bu işlemleri yaparken o sessizce bir köşede beklerdi. Elizabeth’in görevi arabayı geri verene kadar evrakları gereğince saklamak olurdu.

Her şey bittiğinde arabaya bindi ve güneye doğru gitmeye başladı.

Her kilometrede sınırları yatışıyordu.

Echo Beach dışında kendini evde hissettiği tek yer olan çok sevdiği Tennessee’ye dönmüştü.

Springdale çıkışında dönüş sinyali verip kiralık arabayı otoyola çıkardı.

Öncelikle değişiklikleri fark etti. Springdale üç yıl önceki son ziyaretinden bu yana çok gelişmişti. Bütün bu görkemli eski binalar bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi, kasabalıların büyük bölümü güneye göç etmişti. Taş ve sıvadan oluşan yerleşim bölgesi, eskiden kasabada tek olan trafik lambasının etrafında kümelenmişti.

Şimdi Springdale’de dört şeritli yollar yapılmış, dükkânlar her iki tarafında sıra sıra dizilmişti. Wal-Mart, Target’ın karşı köşesindeydi. İşçi sınıfının yoğun olduğu kasabada indirim yarışına girmişlerdi. Fast food dükkânları, neon ışıklı Winn-Dixie tabelaları, hatta Blockbuster video dükkânı bile vardı. Noel için

her yer kırmızı ve yeşile bürünmüştü. Sayısız tabelalar tatil indirimi ilan ediyordu.

Ama yeni bir Kroger ile Cracker Barrel restoranının arasında, First and Main'in köşesinde babasının o çok sevdiği bar duruyordu. Elizabeth çoğu kez babasını oradan zorla alıp eve götürmüştü.

Neden tatlım? Yemek vakti gelmemiştir henüz, derdi o gürleyen kahkahasıyla.

Kasabadan bir buçuk kilometre uzaklaşınca yol tekrar daralıp iki şeride düştü ve Elizabeth sonunda büyüdüğü yere geldi. Sessiz yolun her iki yanında tütün tarlaları ufka doğru uzanıyor, yer yer çıplak ağaçlıklarla bölünüyordu. Birkaç çiftlik evi arazinin büyük bölümünü kaplamış, evler de özenle dikilmiş yaprak dökmeyen ağaçların arkasına gizlenmişti. Gelişmeye dair tek işaret, düzinelerce ev ve bu evlere bakan ilan panolarıydı. İleride bir dört yol ağzına çıkılıyordu Köşelerden birinde upuzun bir direk vardı. Paslanmış turuncu bir traktör, metal bir levhanın üzerinde duruyordu. Bu traktör kendini bildi bileli Sojourner Yolu'nun girişindeki sınır işareti olmuştu.

Elizabeth babasının arazisinin sınırındaki uzun, çakıl taşlı yola döndü.

Sağdaki her şey Edward Rhodes'a aitti. Dönümlerce uzanan, işlenmiş kırmızı toprak. Yakında ekim yapılacaktı. Temmuzda mısırlar insan boyuna ulaşacak, gittikçe büyüyecekti. Ekimde yapraklar kahverengimsi bir sarıya dönüşecek, kâğıt kadar ince- lecekti ve kış mevsiminin ilk esintisiyle birlikte sapların hışırtısı arı kovanından yükselen sese benzeyecekti. Toprağın döngüsü, işte böyleydi. Babasının dünyasındaki her şey mevsimlere göre değişirdi. Her şey gün ışığına göre gelip geçer, yaşar ve ölürdü.

Sonunda araç yoluna vardı. Kocaman, kıvrımlı, metal bir kemer yola doğru eğilmişti. Üzerinde SWEETWATER yazan ve çoktan mavi-yeşil bir renge dönen bakır tabela rüzgârla birlikte sallanıyordu.

Elizabeth ayağını gaz pedalından çekti. Araç yoluna girerken araba yavaşladı. Her iki yanındaki çıplak, kahverengi ağaç dalları yalvarırcasına kollarını gri gökyüzüne uzatmıştı.

Evindeydi.

Federal Mimari tarzındaki tuğla ev, bakımlı bahçenin üzerinde gururla yükseliyordu. Budanmış yaprak dökmeyen ağaçlar binanın etrafını çevrelemiş ancak bu kusursuz düzen, yer yer yükselen ceviz ağaçlarıyla bozulmuştu. Küçük Elizabeth'in güneşli yaz günlerinde oynamayı sevdiği tekerlekli salıncak da o ağaçlardan birine asılıydı hâlâ. Uzun zamandır kullanılmayan patikanın izleri de duruyordu.

Elizabeth garaja dönüştürülen ahırın önüne park edip motoru kapattı. Arabadan indiğinde bacadan yayılan dumanın, ıslak toprağın ve kuru otların kokusunu aldı. Elbise çantasını arabadan alıp ön kapıya gitti ve zili çaldı.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından birinin ayağını sürüyerek yaklaştığını ve boğuk sesini duydu.

Babası kapıyı açtı. Mavi, çizgili penye bir tişört ile buruşuk, haki renkli pantolon giymişti. Beyazlayıp incelmış saçları Albert Einstein'inkiler kadar karmaşık, gülüşü de hâlâ bir kızın kalbini kıracak kadar etkileyiciydi.

"Şekerpancarım," dedi o çakıllı ses tonuyla. Kelimeleri uzatarak ağır ağır konuşuyordu. "Bir saatten önce varamaz diyorduk biz de. Haydi gel, orada öyle durup bakma. Yaşlı babanı kucakla."

Elizabeth eğildi. Babasının kocaman kolları onu sararken kendini yine küçük bir çocuk gibi hissetmişti. Babası kesinlikle çocukluk, pipo dumanı, pahalı bir tıraş losyonu ve naneli sakız gibi kokuyordu.

Elizabeth geri çekildiğinde babası onun yüzüne dokundu. Böylesine büyük bir elin bu kadar nazik olabilmesi Elizabeth'i her zaman hayrete düşürürdü. "Seni çok özledik." Koridora dönüp baktı. "Gelsene annesi, küçük kızımız eve döndü."

Hemen bir yanıt geldi. Elizabeth mermer zeminde yürüyen topuklu ayakkabıların sesini duydu. Sonra çiçeklerin kokusunu aldı: gardenyalar. Üvey annesinin "mühürlü" kokusu.

Anita üzerinde kiraz rengi ipek pantolonu, ince topuklu ayakkabıları ve aşırı derecede dekolteli bir bluzla koşarak geldi. Uzun, platin sarısı saçlarını külah gibi bir görünüm alana kadar sarmalayıp kabartmıştı. Elizabeth'i gördüğünde küçük bir çığlık atıp Bette Midler gibi hızla öne atıldı. "Ah Birdie, bu kadar erken gelmeni beklemiyorduk." Elizabeth'i kucaklayacakmış gibi uzandı ama son anda durup kocasına sokuldu. "Eve döndüğüne çok sevindik Birdie. Çok uzun zaman olmuştu."

"Evet, öyle."

"Şey..." Anita'nın yapmacık tebessümü geldiği gibi geri gitti. Eskiden beri konuşmalarını bölen o tuhaf sessizliklerden biri yaşanıyordu. "Ben elma şarabını kontrol edeyim. Babacık, sen de Birdie'yi odasına götür, haydi."

Elizabeth tebessümünü korumaya çalıştı. Üvey annesinin sinir bozucu alışkanlıklarının içinde, (ki bunlardan çok vardı) kocasına "babacık" demesi en üst sıradaydı.

Babası, Elizabeth'in bavulunu alıp onu üst kattaki eski yatak odasına götürdü. Odası her zamanki gibiydi. Soluk, limon

rengi duvarlar, meşe ağacından bal rengi döşeme, babasının Memphis'ten aldığı Fransız tarzı dört direkli yatak ve beyaz kitaplık ile masa. Biri, büyük ihtimalle Anita, burada mum yakmıştı. Oda ağaç kokuyordu. Davy Jones'un çerçevelenmiş imzalı fotoğrafı hâlâ çekmeceli dolabının yanındaki duvarda asılıydı. *Liz'e, Hep Sevgiyle Kal, Davy* yazıyordu.

Elizabeth onu bir cumartesi öğleden sonrasında Russellville yakınlarındaki bir garaj satışında bulmuştu. Yedinci sınıftan dokuzuncu sınıfa kadar, üç yıl boyunca onun en değerli eşyası olmuştu. Bir süre sonra fotoğrafın özellikle kendisi için imzalanmadığını unutmuştu.

Babası, elbise çantasını asarken, "Şu bizim altın çocuk nerede peki?" diye sordu.

"Önemli bir haber yakalayınca işleri uzadı. Yarın gelecek."

"Seninle birlikte gelememesi kötü olmuş." Babası bunu çok kısık sesle söylemişti, daha fazlasını söylemek ister gibiydi, belki de daha azını.

Elizabeth ona bakamadı. "Evet."

Babası, Jack'le aralarında sıkıntı olduğunu biliyordu. Tabii ki bilecekti, daima Elizabeth'in içini okurdu. Ama onu zorlamazdı. Güneyli bir ailenin saklamayı iyi bildiği bir şey varsa o da sırdı. "Annen bize sıcak şarap yaptı," dedi sonunda. "Gidip verandada oturalım biraz."

"O benim annem değil." Bu yanıt kendiliğinden çıkmıştı. Kelimeler ağzından dökülür dökülmez söylediğine pişman oldu. "Affedersin," dedi çaresizce ellerini havaya kaldırarak.

Tıpkı zorla içine sığmaya çalıştığı eski kazakları gibi söyleyebileceği başka sözler, bahaneler de vardı ama bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu ve ikisi de bunu biliyordu. Elizabeth ile

Anita hiç anlaşılamamışlardı. İşte bu kadar basitti. Artık bunu değiştirmek için ya da anlaşıyorlarmış gibi davranmak için çok geçti.

Babası hayal kırıklığına uğramış gibi derin bir nefes çektikten sonra, "Haydi yaşlı babanı dışarı çıkar ve o barbar Amerikalıların yağmur ormanındaki heyecanlı yaşamını anlat."

Daha önce de binlerce kez yaptıkları gibi geniş ve kıvrımlı ahşap merdivenleri kol kola inip siyah beyaz mermer döşemeli girişten sıcak elma şarabının tarçmlı kokusunun doldurduğu mutfığa geçtiler.

Elizabeth kendini üvey annesiyle yapacağı bir diğer yapmacık ve tuhaf derecede nazik konuşmaya hazırlamıştı ama neyse ki mutfak boştu. Kesme tahtasının üstünde iki fincan duruyordu. Aralarında da gümüş şekerlik vardı.

"Tatlıya ne kadar düşkün olduğunu hiç unutmaz," dedi babası.

Elizabeth başını salladı. "Sen çık, ben şaraplarımızı getiririm."

Babası kapıya yönelirken Elizabeth de fincanları doldurup dışarı çıkardı.

Arka verandanın aslında pek de verandaya benzer hali yoktu. Kemerli ve kare şeklinde taş bir alandı. Kışın solan mor salkımlar ile yaseminler, yaşlı bir adamın kalm ve boğumlu kolları gibi, beyaz sütunları damarlar halinde sarmıştı. Büyük ve beyaz kirişleri aşağıya çekercesine tel tel çileler halinde tepeden sarkıyorlardı. Kışın ortasında mekâna belli belirsiz, tehditkâr bir hava veriyordu. Ama baharda o ölü kahverengi dallar yeşerdiğinde aynı mor salkımlar bu arka verandayı mis kokulu bir çardağa dönüştürürdü. Biraz ötedeki annesinin bahçesi, karanlığın arkasına gizlenmişti.

Evin arkasına birkaç siyah dökme demir sandalye dizilmişti. Her biri geniş avluya bakıyordu. Elizabeth babasının sıcak şarabını verdi ve yanındaki sandalyeye oturdu. Sandalyeler on yıl önce bile eski görünen raylar üstünde öne arkaya gidip geliyordu.

“Bu yıl eve gelebildiğine sevindim.”

Babasının bunu söyleyiş şekli Elizabeth’in canını sıkıyordu. Sertçe baktı. “Her şey yolunda mı? Sağlığın yerinde mi?”

Babası içten bir kahkaha attı. “Ah şekerpancarım, beni erkenden yaşlandırma. İyiyim. Lanet olsun, annen... yani Anita ve ben baharda Kosta Rika’da kano sporu yapmak istiyoruz. Bulut Dağı ya da ona benzer isimli bir yer var, tam bana göre. Önümüzdeki yıl da Machu Picchu’ya tırmanacağız. O yüzden iyi ki gelebildin diyorum. Seni ve torunlarımı özledim.”

“Jack’i unuttun sanırım,” dedi Elizabeth soğuk bir ifadeyle.

“Senin Anita’yı unutman gibi. Her neyse tatlım, sahte duygularımızı sergileyemeyecek kadar yaşlıyız artık. Ama sen o altın çocukla mutluyusan ben de mutluyum.” Babası duraksayıp ona baktı. “Mutlusun, değil mi?”

Elizabeth güldü ama bu, fayansa düşen bardağın çıkardığı ses gibi kırılgan bir kahkahaydı. “Her şey yolunda. Ev nihayet toparlanıyor. Bu yıl ziyaretimize gelmelisin. 4 Temmuz olabilir. Kumsal o dönemde muhteşemdir.”

“Şu güzel kumsalının methini tam iki yıldır duyuyorum ama ne zaman beni arasan yağmur yağıyor. Yaz ayları da dâhil.”

Bu kez Elizabeth’in kahkahası içtendi. Sandalyesine yaslanıp bir zamanlar gözüne çok büyük görünen bahçeye baktı. Annesinin bahçesindeki gölgede kalmış dallar ay ışığında parlıyordu. Yılın bu zamanında neredeyse nehre dönüşen aşağıdaki derenin

çağıltısını duyabiliyordu. Oysa yaz geldiğinde yusufçukların ciftleştiği miskin bir su akıntısına dönüşecekti.

Elizabeth bahçenin küçüklüğünden kalma bir gününü anımsadı. Annesinin cenazesinden sonraydı. Annesinin gerçekten gittiğini, hem de sonsuza dek dönmeyeceğini anladığı an.

Anaokulu öğretmeni ateşböceklerini kavanozlara toplarken o da çimlere oturmuş, yetişkinlerin uzaktan gelen konuşmasını dinliyordu. Bahardı, nisan ayıydı ve gece havası annesinin çok sevdiği hanumeli ve yasemin kokuyordu. Herkes evine gittiğinde babası yanma gelip oturmuştu. *Bu gece yanımda uyumak ister misin şekerpancarım?*

Babası böyle demişti. Annesiyle, kederiyle ya da yaklaştığını hissettiği sonsuz hüznle ilgili hiçbir şey söylememişti. Bir yaşamın sonu, diğerinin başlangıcı olan o tek basit cümleyi kurmuştu yalnızca.

Elizabeth babasının ne kadar perişan görüldüğünü ve bunun onu ne kadar korkuttuğunu hatırlıyordu. Annesinin cennete gittiği kendisine söylendiğinden beri kaybın ne demek olduğunu biliyordu ama korkuyu da o anda babasından öğrenmişti.

İleriye bakıp cam kavanozun içindeki parlak sarı ışıklara bakan küçük kızın hayalini izlerken, "Ay tıpkı o geceki gibi," dedi.

"Hangi gece?"

"Annemin cenazesinin olduğu günün gecesi," dedi Elizabeth usulca. Tabuya dönüşmüş bu konuyu açtığı anda babasının derin derin iç geçirdiğini duydu. "Bütün gün arka bahçede oturmuş-tum. Sanırım o gün kasabadaki herkes bana sarılmıştı."

Babası büyük ve geniş ellerini pantolonunun ceplerine sokup ayağa kalktı. Açık mavi ay ışığında her zamankinden zayıf görünüyordu. "Ben artık yatsam iyi olacak." Babası eğildi ve

Elizabeth'in çok iyi bildiği bir hareketle saçını yüzünden çekip alnına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler Birdie."

Babasından kurtulmanın en kolay yolu annesinden bahsetmekti. Babası perde kapıya geldiğinde de usulca, "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun," deme cesaretini buldu.

Babası durdu. Kapı açıldı. Elizabeth onun iç geçirdiğini duydu. "Doğru, konuşmuyorum."

O sözü duyduğunda Elizabeth konuşmanın bittiğini de anladı. Babasının sesindeki kesinlik çok belliydi. Bu kaybın babasına ne kadar acı verdiğinin bilinciyle her zamanki gibi saygıyla geri çekildi. "İyi geceler babacığım. Anita'ya sabah görüşeceğimizi söyle."

"Bazı yaralar çok derindir Birdie." Babası konuştuğunda sesi, Elizabeth'in hiç duymadığı kadar yumuşaktı. "Bunu sakın unutma."

Sonra kapı sertçe kapandı ve Elizabeth yalnız kaldı.

Beş

Ortaya çıkan kızın adı Andrea Kinnear'dı. Andrea, üniversitenin yakınlarındaki 1930 Tudor tarzı küçük, tuğla bir evde iki ev arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Karmaşık kahverengi bahçe, boş saksılar ve birbirinden farklı sandalyelerle dolu bir verandaya çıkıyordu. Tek Noel dekorasyonu ön penceredeki rengârenk kardan adamdı. Boş Rainier bira kutuları da kapının yanında bir piramit oluşturmuştu.

Jack kapıda durdu. Kameramanı Kirk'e ve Sally'ye, "Burada bekleyin," dedi. "Önce kendimi tanıtayım."

Sonra eve döndü. Daha önce vahşi bir saldırının kurbanı olmuş biriyle kamera karşısında görüşmemiştir ve gergindi.

İddiaya göre bir kurbanla.

Habercilikte belirtilmesi gereken bir ifadeydi bu. Dan Rather ve Bob Costas gibi profesyonellere bunun anımsatılmasına gerek bile yoktu.

Jack şu noktada kendini aşmıştı, buna şüphe yoktu. Ama bu hikâyeyi elinden kaçırmaktansa alevler içinde yanmayı tercih ederdi. Başka bir muhabirin, notları Jack'ten alabilmesi için ölüsünü çiğnemesi gerekirdi.

Jack çatlayıp yosun tutmuş beton kaldırımından geçerek dağınık verandaya ulaştı. Sally ve Kirk onu belli bir mesafeden izliyordu.

Jack kapıyı çaldı.

Birkaç dakika geçti. Andrea'nın kararından caymış olabileceğini düşündürecek kadar uzun bir zamandı bu. Jack dönüp Sally'ye bakınca genç kadın omuz silktilti.

Sonra kapı açıldı. Ufak tefek, açık tenli ve kızıl saçlı genç bir kadın kapıda duruyordu. Keten bir etek, beyaz gömlek ve mavi ceket giymişti.

"Merhaba Bay Shore." Genk kadın hafifçe öksürdü ve, "Ben Andrea," diye ekledi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Andrea. Bana Jack diyebilirsiniz. Bu da iş arkadaşım Sally Maloney."

Sally öne doğru bir adım attı. "Merhaba Andrea. Telefonda konuşmuştuk."

"Memnun oldum."

Andrea geriye doğru bir adım attı. "İçeri gelin."

Jack kameramana işaret edince o da eve yöneldi.

Andrea onları eşyalarla dolu oturma odasına geçirdi. Masaların üstü kâğıt ve kahve fincanlarıyla dolmuştu. Jack'e döndü. "Nerede oturmak istersin?"

Kirk yanıt verdi. "Pencerenin yanındaki sandalyeye ne dersin?"

Andrea oturdu ama vücudu kaskatı kesilmiş, ellerini de sıkıca kenetlemişti.

Jack de karşısındaki kumaş kaplı tabureye oturdu. Kamera ayarlanırken o da belki bininci defa notlarına baktı, sonra hepsini bir kenara koydu. "Lafı dolandırmadan birkaç soru soraçağım, olur mu? Kurnazca sorular olmayacak." Jack kaşlarını

çattı. Genç kadın bir anda... kırılğan bir ifadeye bürünmüştü. "Sorun olmaz, değil mi?"

Müthiş muhabir Jack. Avına doğru ilerliyor.

"Bu biraz... aşağılayıcı bir durum."

Sally yaklaşıp Jack'in omzuna dokundu ve sonra tekrar geri çekildi. Bu bir işaretti. Çekime başlamışlardı. Jack durup genç kadını çekime hazırlayabilir, görüşmeye resmî olarak başlayabilirdi ama çoktan başladığı işi bölmek istemedi. Onun yerine eğilip, "Utanmanı gerektiren bir şey yok Andrea," dedi.

Andrea gülümsemeye çalıştı. Yürek parçalayıcı bir hali vardı. "Aptallığıma ne diyorsun? Onu tanıımıyordum bile. Onu orada gördüm, kim olduğunu biliyordum, herkes biliyordu. Lisedeyken amigo kızdım ve oyunlarını izlerdim. Her zaman gözüme... mükemmel görünmüştü. Kızlar peşini bırakmıyordu ve ben de yeterince güzel ya da havalı değildim ama o gece içkiyi biraz fazla kaçırdığım için cesaretlenmiştim. *Kim bilir belki olur*, diye düşündüm. Böylece yanına gidip konuşmaya başladım. Başta çok nazikti. Bana önemseydiği biriymişim gibi bakıyordu. Bira almaya gittiğinde bana da bir tane getirdi ve başka kızlar ona yanaştığında hepsini başından savıp benim yanımda kaldı. Bana gülüşü... konuşurken bana dokunması... kendimi gerçekten özel hissettirmişti." Andrea'nın sesi titriyordu. Boynundaki zarif zincirin ucundaki haça dokundu.

Jack içinden, *zaten çok özelsin, bunu bir erkeğin sana kanıtlamasına ihtiyacın yok*, diye geçirdi. Ve bu cümleyi birinin kendi kızlarına da söylemesini ümit etti.

Andrea haçı bırakıp elini kucağına koydu. Bakışları da elini takip etti. "Bir süre sonra insanlar dağılmaya başladı. Drew..."

"Grayland mi?"

“Evet. Bana geçen haftaki antrenmanda yaşanan komik bir olayı anlatıyordu ve etrafıma baktığımda odada yalnızca birkaç kişi kaldığını gördüm. Televizyonun yanındaki çift öpüşüyordu. Birkaç erkek de fiçinin yanındaydı. Drew uzanıp beni öptü. Çok... nazikti. Odasına gitmeyi teklif ettiğinde kabul ettim.” Bunu söylerken bembeyaz kesildi. Titreyen alt dudağını ısırды. “Bunu yapmamalıyım.”

Bu kez Jack kendini tutamadı. Çok gençti. “On dokuz yaşındasın Andrea. Kendini bu kadar acımasızca eleştirme. Birine güvenmek suç değil.”

Andrea, Jack’e baktı. “Ama onun bana yaptığı suçtu.”

“Ne... yaptı?” Jack bu soruyu sorarken tereddüt ettiğini fark edince irkilerek o kısmı düzeltebileceklerini ümit etti.

“Başta yalnızca yatakta uzanıp öpüştük ama sonra saldırı-
ganlaşmaya başladı. Üstüme çıkıp hareket etmemi engelledi ve öyle sertçe öpüyordu ki... nefes alamıyordum. Onu itmeye başladım ama bu da onu güldürüyordu. Beni sertçe kavradı. Bağırdım ve beni bırakmasını söyledim.”

Jack, genç kadının ağlamamak için kendini nasıl zor tuttuğunun farkındaydı.

“Bir kez suratıma tokat attı. Daha önce kimse bana vurmamıştı. Filmlerdeki gibi değildi. O kadar acıdı ki ağlayamadım bile. Sonra kıyafetimi yırtmaya başladı ve külotumu çekti. Yırtılma sesini duydum. Sonra... sonra...” Andrea başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar birikmişti. “Bana tecavüz etti.”

Jack bir mendil çıkarıp ona uzattı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Andrea ve gözlerini sildi. Bir süre sonra devam etti. “Evden çıktığımı hatırlamıyorum

bile. Ev arkadaşım beni acil servise götürdü ama o kadar çok bekledik ki sonunda pes edip eve döndük."

"O gece bir doktora görünmedin mi?"

"Hayır. Ne anlamı vardı ki? Televizyonda avukatların katıldığı bir sürü program izlerim. İnsanların bunu benim istediğimi söyleyeceğini biliyordum. Odasına gitmiş, yatağına girmiştim."

Jack elini yumruk şeklinde sıkıgını fark etti. Sesini yumuşattı; böylesine özel soruları altı haberlerinde sormanın ne kadar anlamsız kaçacağını düşündü. "Ev arkadaşın dışında kimseye anlattın mı? Annene ve babana söyledin mi?"

Andrea hıçkırıgıa benzer bir ses çıkardı. "Anlatamadım. Sanırım bu gece anlatmam gerekecek. Ama ertesi gün kampüs polisine gittim. Bir şey yapmayacaklarını biliyordum ama Drew'un bana yaptıklarını bilmelerini istedim."

"Ne oldu peki?"

"Memurlardan biri beni dinledi ve sonra izin isteyerek odadan çıktı. On beş dakika sonra Bill Seagel geldi. Panther'lerin antrenörü. Boşuna uğraşmamamı, ne kanıtımın ne doktor raporunun ne de bir tek tanışımın olduğunu söyledi. Yanlış yola sapmıştım ve sarhoştum. Olanları anlatsam da Drew'a bir şey olmayacağını, benimse üniversite hayatımın mahvolacağını söyledi. Ben de sustum."

"Peki şimdi neden anlatıyorsun?"

"Haberinizi gördüm." Tekrar başını kaldırdı. "Tek kurban ben değilim, bunu biliyordum. O aşagılık herifler de bunu biliyordu. Başka birine daha zarar vermesini istemedim."

"Bu yüzden mi Portland polisine gittin?"

"Büyük ihtimalle işe yaramayacak. Çok uzun zaman bekledim ve her şeyi yanlış yaptım. Ama şimdi kendimi daha iyi

hissediyorum. En azından artık korkmuyorum ve öylece oturup olanları kendime saklamıyorum. Sence doğru olanı mı yaptım?”

Jack yanıt vermemesi gerektiğini biliyordu. Bu olayı ne kadar önemsediyiğini belli edip güvenilirliğini kaybederse röportajın bir anlamı kalmazdı.

Ama kızcağız orada oturmuş yürek parçalayıcı gözlerle ona bakıyordu. Üstelik de çok gençti.

“Senin yaşında bir kızım var. Adı Jamie. Üniversitede güvende olması için her gün dua ediyorum. Ama... başına kötü bir şey gelirse senin bugün gösterdiğin cesareti göstermesini isterim. Doğru olanı yaptın.”

Sesi boğuk ve yumuşak mı çıkmıştı? Bu yanıtı da düzenlemeleri gerekecekti. Sesi birazdan ağlayacakmış gibi çıkmıştı.

“Teşekkür ederim.”

“Röportajı kabul ettiğin için ben sana teşekkür ederim.”

Ondan sonra ne yapacaklarını bilemediler. Jack o anda Andrea’ya ne kadar yakın durduğunu fark etti. Ancak kameraya kaydedilen bu yakınlıkları, kurulduğu kadar çabuk bozuldu. Sonrasında her şey tuhaf gelmeye başladı. Jack ne söyleyeceğini bilemiyordu ve herkes kendi yoluna giderken Sally de sessizliğini koruyordu. Evden ilk çıkan Kirk oldu. Sonra Jack ve Sally de Andrea’yla vedalaşıp arabaya yürüdü.

Jack ancak çok sonra, Sally kanala giderken ne kadar sarıldığını ve öfkелendiğini fark etmişti. “Lanet olsun sana Drew Grayland,” dedi ve elini direksiyona vurdu.

“Böyle bir olaya nasıl kayıtsız kalabiliriz? Kız kardeşimi düşünüp duruyorum. Henüz birinci senesi. Onu yabancılara karşı uyardım ama arkadaşları için ne diyebilirsin ki?”

“Bir de bana sor. Kendimi neredeyse babasının yerine koydum. Bu röportaj yayınlandığında kariyerim bir anda düşüşe geçecek.”

“Bu kızın karşısına oturup duyarsız kalacak birinin o soruları sormaya hakkı yoktur bence. Duygulanman normal.”

Bunun üstüne söylenecek fazla bir şey kalmamıştı. O ve Sally, arabaya servis yapılan bir restorandan hamburger ve patates kızartması alıp akşam yemeklerini yolda yediler. Sonraki dört saatlerini montaj odasında geçirdiler. Zavallı nöbetçi ekip editörü sonunda ellerini havaya kaldırdı. “Tamamdır Jacko. Bu iş bitti, bitmediyse de çöpe at çünkü ben eve gidiyorum.”

Jack saate baktı. Ona geliyordu. Haber yönetmeninin evine uğrayamayacak kadar geç olmuştu. *Lanet olsun*. Sabah ilk işi bu olacaktı ama ne yazık ki saat yedideki uçağa yetişmeliydi.

Fakat o uçağa binmesi mümkün değildi.

Elizabeth onu öldürecekti.

Nashville Havaalanı diğer tatil dönemlerine göre sakindi. Tedirgin günlerin yaşandığına bir işaretti bu. 11 Eylül’den beri yolculuklar dikkatle planlanıyor, ne kadar önemli oldukları değerlendiriliyordu. Evde kalmayı tercih edenlerin sayısı gittikçe artıyordu.

Elizabeth neredeyse bir saat erken gelmişti ve şimdi biraz vakit öldürmesi gerekiyordu. Gazete bayisinin önünde durup “GÜNDE ON DAKİKADA DAHA DÜZ VE SIKI BİR KARIN” vaat eden dergiyi karıştırdı...

Tabii ya.

...sonra da Stephen King’in son romanını aldı.

Ardından çıkış bölümüne gidip uçak pistine bakan kırlı panoramik pencerenin yanına oturdu.

Ayağını gergin bir şekilde yere vuruyordu. Ne yaptığını fark ettiğinde kendini durdurdu.

Uta vericiydi. Yetişkin bir kadının, çocuklarını göreceği için bu kadar heyecanlanması... Torunları olduğunda muhtemelen onu bir yere kapatmaları gerekecekti.

Çocuklarını öylece kabul eden kadınlardan biri olamamıştı.

Stephanie on iki yaşında yeni çıkan göğüsleri, sırtık gibi bacakları ve diş telleriyle yedinci sınıfa giderden Elizabeth ilk kez fark etmeye başlamıştı, *zaman geçiyordu*. Ergenliğe henüz adım atmış kızının bir erkekle ilk kez flört etmesini izlerken Elizabeth'in sesini çıkarmaması gerekmişti. Oysa nasıl da tedirgin olmuştu. Bir anda, dondurucu bir kış sabahında aile düzeninin her an bozulabileceğini düşünmüş, ondan sonra da asla eskisi gibi olamamıştı. O gün bugündür ikinci dereceden önemli olayları bile videoya kaydetmeye başlamıştı. Bu konuda o kadar ısrarcıydı ki ağzından her *Bekleyin!* sözü çıktığında diğer aile bireyleri hep bir ağızdan homurdanmaya başladılar. Kamerasını almaya gittiğini tahmin ederlerdi çünkü.

Hoparlörlerden gelen anonsu duyunca başını kaldırdı.

Uçak piste inmişti.

Ayağa kalktı ama adım atmadı. Kızlar, en ön sırada onları beklemesinden nefret ediyordu. Okul günlerinde öğrenmişti bunu. Bir defasında onları karşılamaya gittiğinde okulun içine girmişti.

Jamie de sabırsızca, *biz bebek değiliz anne*, demişti.

Jamie hemen her şeyi böyle söylerdi zaten. Küçük kızı doğduğu andan beri aceleciydi. Dokuz aylıkken yürümüş, iki yaşındayken konuşmaya başlamış ve o günden beri de susmamıştı.

Hayatı büyük bir hevesle yaşıyor, etrafından pek az yardım kabul ediyordu.

“Anne!”

Stephanie diğer yolcuların arasından geldi. Ütülü haki renk pantolonu, beyaz boğazlı kazağı ve siyah ceketıyla her zamanki gibi zarifti. Kestane rengi saçlarını siyah, kadife bir saç bandıyla geriye atmıştı. Hafif ama kusursuz bir makyaj yapmıştı. Çocukluğunda bile Stephanie’nin görünmez ve sarsılmaz, zarif bir duruşu vardı. Onun için imkânsız bir şey yoktu. Yaptığı her şeyi iyi yapardı.

Elizabeth öne atılıp kızına sıkıca sarıldı.

Stephanie gülerek geri çekilirken, “Ne yani?” dedi. “Bu müthiş uçaktan inme anımızı kamerayla ölümsüzleştirmeyecek misin?”

“Çok komik.” Elizabeth’in boğazı utanç verici şekilde düğümlendi. Bunun sesine yansımamasını ümit etti. “Kardeşin nerede?”

“Karşık oturma düzeni olduğu için ayrılmak zorunda kaldık.”

Jamie uçaktan en son inen kişiydi. Gotik bir korkuluk gibi kalabalığın içinde kendini belli ediyordu. Öncelikle neredeyse bir seksen olan boyu ve beline kadar inen açık sarı saçlarıyla dikkat çekiyordu. Sonra da kıyafetiyle. Daracık deri pantolonu, üzerinde sayısız metal taş bulunan siyah tişörtü ve siyah postallarını giymişti. Mavi gözlerine kapkalın, siyah bir maskara çekmişti.

Defans oyuncusu gibi kalabalığın arasından sıyrıldı. “Aman Tanrım,” dedi merhaba yerine. “Hayatımın en berbat uçuşuydu. Yanımdaki çocuğu ıslah evine kapatmaları gerekiyor.”

Jamie için orta karar bir şey olamazdı. Her şey ya çok iyi ya da çok kötüydü.

Elizabeth'i yanaklarından öptü. "Selam anne. Yorgun görünüyorsun. Babam nerede?"

Elizabeth güldü. "Teşekkürler tatlım. Baban bir gün daha kalmak zorunda kaldı. Büyük bir haber peşinde."

"Tanrım, çok şaşırtıcı." Jamie nefes almak için duraksayıp tekrar konuşmaya başladı. "Şu uçaklara daha fazla koltuk koyamazlar mı? Ciddiyim. Önümdeki adam eğilince tepsim açıldı ve neredeyse çenem kopuyordu. Koltuktan kalkabilmek için de Calista Flockhart olmak gerekiyor."

Eve vardıklarında Jamie hâlâ konuşuyordu.

Elizabeth'in babası ile Anita arabanın sesini duymuş olmalıydı. Muhtemelen yarım saattir pencerede durmuş sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Jamie arabadan indi ve saçları uçuşurken kollarını iki yana açıp koştu.

Elizabeth ile Stephanie de valizleri alıp onu izlediler.

Anita yaşlı gözlerle, "Stephie," dedi ve torununa sarıldı.

Çabucak kucaklaşıp uçuşun nasıl geçtiğini sorduktan sonra hep birlikte içeri girdiler.

Ev Noel gibi kokuyordu. Şömine rafından sarkan ve tırabzanları sarmalayan ağaç dalları, eve yayılan yeni pişmiş kabak tatlısının tarçın kokusu, her masada kristal mumluklarda yanan vanilya kokulu mumlar vardı. Çocukların küçükken yaptığı süslemeler de evin her yanını sarmıştı. Kilden Noel ağaçları Pisa Kulesi gibi eğilmişti. Kartondan yapılmış kardan adam akrilikle boyanmış, yumurta kutuları İsa'nın doğumunu sahnelemek için kullanılmıştı.

Günün geri kalanı konuşup kâğıt oynayarak, hediyeleri toplayarak ve ağacın altına yerleştirilmiş kutuları sallayıp tah-

min yürüterek geçmişti. Öğle vakti Stephanie ile Anita mutfğa geçip ev yapımı süsler ve sebze güveci yapmaya koyulmuştı.

Elizabeth de oturma odasında kalıp Jamie ve babasıyla poker oynamıştı.

Elizabeth'in babası piposunu içerken, "Eh küçük hanım," dedi. "Georgetown'da işler nasıl gidiyor?"

Jamie omuz silkti. "Zor."

Bu söz Elizabeth'i şaşırtmıştı. Jamie asla bir şeyin zorluğundan yakınmazdı. Everest'e tırmanıp *haiku* yayınlamak ve olimpiyatlarda yüzme yarışına katılmak isteyen bu ocuk zordandankorkmazdı.

Elizabeth kaşlarını çatarak, "Jamie?" dedi. "Okulda bir sorun mu var?"

"Melodram yaratma anne. Zor bir dönem o kadar."

"Eric nasıl?"

"Bitti. İki hafta önce ayrıldım."

"yle mi?" Elizabeth aniden bořluğā düşüp sürüklenmeye başladı. Eskiden kızlarının hayatlarına dair her şeyi bilirdi. şimdi haberi bile olmadan erkek arkadaşlar hayatlarına girip çıkıyordu. Başka bir odada telefon çaldı ve biri yanıt verdi. "Başka biriyle görüşüyor musun?"

"Lanet olsun Birdie. Erkekler kimin umurunda? nemli olan yüzmenin nasıl gittiğı. Bir dahaki Olimpiyatlarda seni izlemeye gelebilecek miyiz?"

Jamie on bir yaşındayken Ray Ember Memorial Havuzu'ndaki ilk yarışını kazandığında, olimpiyatlarda altın madalya alacağına yemin etmişti.

Jamie içten bir tebessümle, "Elbette," diye yanıtladı.

Ama o tebessümde bir sıkıntı, ters bir şeyler vardı. Elizabeth'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Anita topuklarını yere vura vura içeri girdi. Kablosuz telefonu iri göğsüne yaslamıştı.

"Birdie tatlım, Jack arıyor."

Elizabeth hemen anlamıştı. Kötü haber gelecekti.

Elizabeth rahat uyuyamamıştı. Gece boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Nihayet saat beşte pes edip giyinerek alt kata indi.

Jack dün gece gelememişti.

Tabii ki gelemezdi. Çok önemli bir iş çıkmıştı. *Bizi uğraştırıyor ama birinci sınıf oldu, yarın gece oradayım. Söz veriyorum.*

Ama artık ikinci bir sözün önemi kalmamıştı.

Elizabeth kendine bir fincan çay koyup mutfak camından karı izledi. Sonra ateşi yakmak için oturma odasına geçti.

Oradaki sehpanın üzerinde kırmızı renkli bir süs kutusu duruyordu.

Babası onu dün gece kendisi için bırakmış olmalıydı.

Elizabeth çayını bırakıp en üstteki süsü aldı. Çok güzel, beyaz bir melekti. Avuç içinden daha büyük değildi ve gümüş rengi kanatlarıyla parlak porselendendi. Bunu, dördüncü doğum gününde annesi ona vermişti. Elizabeth'in hatırladığı son hediyelerden biriydi.

Her yıl hediyeinin ambalajını özenle açıp sonra tekrar ambalajlardı ve ağaçtaki en uygun yeri seçmekte de çok zorlanırdı. Evden ayrıldığında onu yanına almamıştı çünkü o buraya, annesinin yaşadığı bu eve aitti.

"Merhaba anne," dedi sessizce ve avucunun içindeki meleğe gülümsedi. Eskiden gözüne ne kadar da büyük görünürdü. O

meleğin en önemli yanı, annesiyle arasında bir bağlantı kurmasıydı.

Meleği şimdi asabilir miyim anne? Asabilir miyim?

Tabii tatlım, tabii ki asabilirsin. Gel seni kaldırayım...

Annesine dair çok az anısı vardı ve hepsi de çok değerliydi.

Süsü üstten ikinci dala asıp ışığını açtı ve geri çekildi. Yanıp sönen beyaz ışıkları ve eski süslemelerle kaplı ağaç çok güzel görünüyordu. Jamie'nin anaokulunda yaptığı ipten yıldızdan tutun da babasının Dallas'taki bir müzayededen aldığı Lalique madalyona kadar her şey asılıydı. Altın rengi yaylar da dalları süslemişti.

Anita odaya geldi. Üzerinde açık pembe bir gecelik ve Barbie baskılı terlikler vardı. "O kutuyu çok aradım."

Elizabeth döndü. "Bu kutuyu sen mi bana bıraktın?"

"Babanın bir süs kutusunu bulmak için tavan arasının altını üstüne getirdiğini hayal ettin değil mi?"

Elizabeth her şeye karşın gülümsedi. "Yapmamıştır tabii ki."

Anita koltuğa oturup ayaklarını altına aldı. Terliklerindeki pembe ponponlar şimdi gözden kaybolmuştu. "Jack dün gelemediği için üzüldüm."

Elizabeth ağaca döndü. Bu konuyu konuşmak istemiyordu. Yüzünü kaplayan makyajına ve itici havalарına rağmen Anita bazen görmediğini sandığınız şeyleri görürdü. "Önemli bir iş peşinde koşuyor."

"Öyle mi?"

Bunu söyleme tarzında bir şey vardı. Bu bahaneye inanmadığını belirten anlık bir tereddüt yaşamıştı. Elizabeth sertçe, "Öyle," diye yanıtladı.

Anita derin derin iç geçirdi.

İşte böyle üstün körü iletişim kuruyordu. Babası yeni karısını eve getirdiğinden beri bu böyleydi. Elizabeth sadece on üç yaşındaydı. Zaten zor bir yaştı ama onun için çok daha zordu.

Alabamalı güzellik uzmanı Anita Bockner da üvey annesi olmasını isteyeceği son kişiydi.

Bu senin yeni annen Birdie, demişti babası. O kadar.

Anne sanki yerine yenisi konabilen bir pildi.

Tütün ve mısır tarlalarının arasındaki bu büyük beyaz evde bir daha annesinden bahsedilmemişti. Fotoğrafları şömine raflarını ya da masaları süslemiyor, kendini yapayalnız hisseden kızının içini ısıtacak bir anı anlatılmıyordu.

Anita, Elizabeth'e annelik etmeye çalışmış ama hep yanlış yapmıştı. Daha en başından ateş ile barut gibilerdi.

Elizabeth zaman ve aralarına giren mesafe sayesinde ilişkilerindeki tersliklerin düzeleceğini ümit etse de yanılmıştı. Yıllar boyunca araları hep açıktı. Edward'ın hatırına birbirlerine karşı nazik davranmayı öğrenmişlerdi sadece. Olaylar kişisel boyuta vardığında içlerinden biri mutlaka konuyu değiştirirdi. Şimdi de sıra Elizabeth'teydi. "Baharda babamla Kosta Rika'ya gidiyormuşsunuz."

"Ben salağın tekiyim. Margarita ve genç adamlarla dolu bir havuzu olan herhangi bir kumsalı seçmek varken ne yaptım? Yılan ve örümceklerle dolu bir ülkeye gitmeyi kabul ettim."

"Birçok kadın, kocasıyla egzotik yerlerde tatil yapmanın hayalini kurar."

"O kadınlar kocalarına neden âşık olduklarını hatırlamaz da ondan. Öyle olunca..." Anita sustu. "Bazen güzel şeyleri hatırlamak gerek."

Elizabeth bunun gelişigüzel bir sohbet olup olmadığından pek emin değildi. Ama önemi yoktu. Anita'nın söyledikleri gerçeğe çok yakındı. Elizabeth'in evliliğinin bayatlaması zaten yeterince kötüydü. Bu konuyu konuşarak yarasını deşmeye gerek yoktu. "Kar başladı, gördün mü? Arka bahçe çok güzel olmuş," dedi ve orada olmayan bir süs arıyormuş gibi boş kutuya baktı.

"Ah şu havalar. Konuyu değiştirmek için ne de güzel işe yarar. Evet Birdie, karı gördüm. Edward bu gece hep birlikte göle gidebileceğimizi söyledi."

"Bence..."

Kapı zili lafını böldü. Anita'ya baktı. "Birini mi bekliyordun?"

Anita omuz silkti. "Benny olabilir. Bazen ateşli bir randevudan sonra dağıtımlarını şafak sökmeden yapar."

Elizabeth'in babası da çatlak sesiyle üst kattan, "Bu saatte kim gelir ki?" diye seslendi.

Elizabeth ön kapıya gidip açtı.

Yorgun ve bitkin bir ifadeyle Jack karşısında duruyordu. Saçları gençlerinki gibi karmakarışık. Yanaklarında eski bir harita gibi pembe çizgiler vardı. Şişmiş göz altları, mavi gözlelerini küçültmüştü. "Merhaba hayatım," dedi hafif bir tebessümle. "Haber yönetmenini gecenin bir yarısı uyandırdım ve kaydı verdim. Sonra da uçağa bindim. Beni affettin mi?"

Elizabeth ona gülümsedi. "Tam da seni yeni bir modelle değiştirmeyi düşündüğümde böyle bir şey yapıyorsun."

Kendini kocasının kollarına bıraktı ve Jack onu öpmek için eğildiğinde o da karşılık verdi.

Altı

Donmuş göl, pamuğun üzerine döşenmiş bir ayna gibi görünüyordu. Gümüş renge bürünen bir köşesinde bir traktör park etmişti ve motoru çalışıyordu. İki parlak farı da buzu aydınlatıyordu. Teypte de Elvis'in *Blue Christmas* adlı şarkısı çalıyordu.

Elizabeth'in anımsadığı kadarıyla bu gölde kaymak bir Noel geleneğiydi. Tavan arasında bir kısmı yüz yıl öncesinden kalma düzinelerce buz pateni ayakkabısı vardı.

Her zaman aynı yol izlenirdi. Hediye açmakla geçen uyusuk bir sabahın ardından öğle vakti tüm süslemeleriyle birlikte yenen hindi ve oturma odasındaki büyük şöminede ısıtılan sıcak şarap. Şarapları termoslara doldurduktan sonra arkası kapalı yük arabasına doluşup karla kaplı çayırlardan geçer, Kızılderili diline ait ismi çoktan unutulmuş ormana giderlerdi. Babası da vagonun arkasına ziller takardı.

Bu göl büyüdü. Elizabeth dört yaşındayken annesi ona kaymayı burada öğretmişti. En sevdiği anılarından biriydi. Bir tek gündü, bir öğle vaktinden daha uzun sürmemiştii ama unutulmazdı. Annesi ince giyinmişti ve donuyordu. Elizabeth'in

elini tuttuğunda eli buz gibiydi. *Annene tutun tatlım. Düşmene izin vermeyeceğim.*

Elizabeth sonraki bomboş yıllarda bile bu sözü anımsamıştı. Özellikle de Anita, Sweetwater'a taşındıktan sonra.

Şimdi piknik masasına oturmuş, rengârenk yün battaniyeye sarınmıştı. Yanı başında, yerde yanan ateş çıtırdıyor, yavaş yavaş kararan havaya gri küllerini gönderiyordu.

Buzun üstünde Jamie, Jack'e geri geri kaymayı öğretiyordu. Babasının hantal duruşu ve onunla uyumlu hareket edememesi kızını kahkahalarla güldürüyordu. Sertçe düştüğünde Jamie yanına koşup iyi olup olmadığına bakmış, hemen ardından yine kıkırdamaya başlamıştı.

Anita, Jack'e doğru gidip ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra buz üstünde Adonis ve Dolly Parton gibi birlikte kaymışlardı.

Bir dakika sonra babası, Elizabeth'in yanında durdu ve, "Çok erken vazgeçtin," dedi. Her kelimesine beyaz bir nefes bulutu eşlik ediyordu.

"İzliyordum."

"Yeterince izledin şekerpancarım. Şimdi gel de biraz yaşlı babanla kay."

Elizabeth battaniyeyi üzerinden atıp piknik masasından kalktı. Çeliğin üstünde denge kurup buza doğru yürüdü ve eldivenli elini babasına uzattı.

Daha önce binlerce defa yaptıkları gibi buzun üstünde kaymaya başladılar. Ay ışığı donmuş yüzeyi ışılatıyordu. Arka planda *Frosty the Snow Man* çalıyordu. Elizabeth sanki bir an yine atkuyruklu küçük bir kıza dönüşmüş, üzerine iki beden

büyük gelen kayak takımıyla kayıyor, annesiyle babası da bir kenardan onu izliyordu...

Babası, gölün sonunda sola doğru kayarken, "Her zaman çok iyi kayardın," dedi.

Bu gözlem Elizabeth'i hayalinden koparmış, yaşlı hissetmesine neden olmuştu. Meg'le konuşmasını anımsadı: *Haydi artık martini dürüstlüğüne erişelim Birdie. Eskiden elinden her iş gelirdi; yetenekli, bağımsız, sanatsal yönü gelişmiş, zeki biriydin. Üniversitedeyken hepimiz senin yeni Georgia O'Keeffe olacağına inanırdık.*

"Hayat kısa Elizabeth. En son ne zaman egzotik bir yerlere gittin? Ne zaman adrenalin dolu bir şey yaptın ya da paraşütle atlamak gibi bir çılgınlığa kalkıştın?"

Son birkaç yıldır bu konuşmayı defalarca yapmışlardı ve her defasında Elizabeth'in canı biraz daha yanıyordu. "Ben kendimi farklı şekillerde korkutmayı tercih ediyorum baba. Çocuklarımı ülkenin bir ucundaki üniversiteye göndermek gibi. Anaokulu çağındaki bir çocuğu okul servisine koyup göndermek dururken *bungee jumping'e* ne gerek var? Gerçek zaten korkunun ta kendisi." Şaka yapmış gibi güldü.

Babası Elizabeth'i döndürdü ve Elizabeth onun önünde geri geri kaymaya başladı. "Bunu sana bir kez söyleyeceğim Birdie. Sonra istersen bir daha konuşmam." Fısıldayacak kadar sessiz konuşuyordu. "Kendi hayatını yaşayamıyorsun. Hayatın yanından geçip gidiyor yalnızca."

Bu söz Elizabeth'in nefesini kesen beklenmedik bir yumruk gibiydi. "Nereden biliyorsun?"

"Gözlüklerim kola şişesinin dibi kadar kalınlaştı diye küçük kızımın hislerini de anlamayacak değilim ya. Jack'le nasıl

konuştugunu duyuyorum... onunla nasıl konuşmadığını da. Mutsuz bir evliliği görür görmez tanırım ben."

"Yapma baba, sen iki defa evlendin ve iki karına da âşık oldun. O yüzden..." Elizabeth nasıl devam edeceğini bilemediğinden omuz silkti. "Sorun her neyse kontrol altına alırım."

"Sence benim kalbim hiç kırılmadı mı? Tekrar düşün bakalım küçük hanım. Annen beni neredeyse öldürüyordu."

"Onun ölümü hepimizi yıktı baba. Aynı şey değil."

Babası bir şey diyecek gibi oldu ama sustu.

Elizabeth onun bir itirafta bulunacağını hissetmişti. "Baba?"

Babası gülümsedi ve Elizabeth eline geçen fırsat her neyse onu artık kaybettiğini anladı. Her zamanki gibi babası, anne-siyle ilgili konuşmayacaktı. "Anita'nın sana öğrettiği şu güzel dönüşlerden birini göster haydi." Babası onu etrafında çevirip nazikçe itti.

Elizabeth sersemleyinceye kadar dönmeye devam etti. Sonra nefes nefese kalmış bir halde yavaşladı. Fırıl fırıl dönüp kavisler yaparak buzun üstünde ilerledi.

Jack de biraz kayıp biraz yürüyerek yanına geldi. Nefesi kesik kesikti. Bulutlu, beyaz bir fırtınayı andırıyordu. Elizabeth'in elini sımsıkı tuttu. "Bu modası geçmiş tören daha devam edecek mi? Geleneklere biraz daha bağlı kalırsak büyük ihtimalle kalçamı kıracağım."

Elizabeth kendini tutamayıp gülümsedi. Jack'in beceremediği çok az şey vardı. Açıkçası Elizabeth o anda Jack'ten başarılı olduğunu hissetmekten memnundu. "Ateşin yanında oturabilirsin."

Jack o tarafa baktı. Edward ile Anita orada birbirlerini ısıtıyorlardı. "Ve babanla sohbet edeyim, öyle mi? Hayır, teşekkürler.

Dün gece kendisi dördüncü viski sodasını içerken bana açıkça alkolik olduğumu söyledi.”

“Yaptığın işi tam olarak anlayamıyor o kadar.”

“Hayır. O benim hiçbir şey yapmadığımı sanıyor. Futbol oynamak ona göre önemsiz. Futbol hakkında konuşmaksa daha beter.”

Jack tam düşüyordu ki Elizabeth onu tuttu. “Bizim için önemli ama.”

“Röportajımı izlemeni iple çekiyorum. Olanlar... dur, bekle. Baştan başlayayım. Bir hafta kadar önce...”

Kendi hayatını yaşayamıyorsun.

Elizabeth kocasını dinlemek istiyordu ama babasının sözleri aklından çıkmıyordu. Hem Jack de yine ilgi çekmeye çalıştığı hikâyelerinden birini anlatıyordu. Ömrü boyunca bu hikâyeleri dinlemişti.

Ama babası, *hayat kısa*, demişti.

Elizabeth babasının haklı olduğunu biliyordu. Bütün annesiz çocuklar bunu bilirdi.

Ama şimdi kocası monoton bir sesle olanları anlatırken o söze sıkıca tutunamıyordu.

Çünkü en az onun kadar doğru olan bir şey daha vardı. *Kendi hayatınızı yaşayamadan kırk beş yaşına gelmişseniz hayat gerçekten de çok uzun görünüyordu.*

Sıradan bir yıl geçiriyorsanız Noel’den sonraki hafta sakın, hatta sıkıcı olurdu. Süslemeleri kaldırıp dekorasyonu değiştirmek, hindili sandviç yiyip televizyon izleme vakti gelmiş demektir.

Elizabeth’in Echo Beach’e dönmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmemişti ki bunun sıradan bir yıl olmayacağı anlaşıldı.

Jack 27 Aralık'ta ilk telefonunu aldığında Nashville Havaalanı'nda bekliyorlardı. Elizabeth o an çok üstünde durmamış, geçen hafta hayatlarının değiştiğini anlamamıştı. Oysa Tennessee'de aile-siyle birlikte biraz dinlenirken Oregon'da her şey bambaşka bir yola sapmıştı.

Jack yine bir kahraman olmuştu.

Drew Grayland hikâyesi Noel'in ertesi günü patlamıştı. Genç sporcu tutuklanıp tecavüzle suçlanmıştı. Hikâye bir anda bütün ülkeye yayılmış, *National Enquirer* haberi manşetten duyurmuştu.

Ülke çapında insanlar barlarda oturup bu olayı tartışıyordu. *Tanıdığın biri tarafından tecavüze uğramak ne demektir? Hayır cevabı ne zaman gerçekten hayır anlamına gelir? Bir kadın bunu gerçekten isteyebilir mi? Sıradan kurallar sıradışı sporcular için de geçerli midir?* Bu ve benzer sorular Amerika'daki bütün sohbetlerin konusu olmuştu. Radyo sunucuları, konuklarından fikir alıyordu. Gazete makaleleri hep bu konu üzerine yazıyordu.

Jack ve Elizabeth eve vardıkları anda telefonlar hiç susmadı. Görünüşe bakılırsa herkes Jack'le görüşmek istiyordu. Kendisi de başlı başına bir konu olmuştu. Kısmen de olsa göz önünden uzak geçen yılların ardından yine adını duyurmuştu. Geçmişteki gibi herkes tarafından bilinen bir isim değildi belki ama tekrar önemli biri olmuştu.

Drew Grayland'ın hikâyesini ortaya çıkaran sıradan bir haberci değildi.

Tabii ki değildi. Hikâye, Amerika'da bir zamanlar kahraman olan ama tökezleyip yolunu kaybeden biri tarafından duyurulmuştu. O kahramanın adını yeniden duyurması da başlı başına bir hikâyeydi. Kaliforniya'dan New York'a ülkedeki bütün yaşlı,

kilolu, mutsuz adamlar Jackson Shore'un dönüşünü görmüş, *belki benim şansım da bir anda döner, diye düşünmüştü.*

Jack'in elinde tuttuğu asaydi bu. *Asla pes etme.* Kefaretini ödeyen örnek çocuktu o artık.

Bu yeni yaşamı her yönden kendini belli ediyordu. Daha dik yürüyor, daha içten gülümsüyor, daha rahat uyuyordu.

Ne yazık ki o büyürken Elizabeth iyice küçülüyordu. Kocasının adına yeterince sevinemiyor, bundan utanç duyuyordu.

O, Jack'in karısıydı. Kilise törenindeki gizli anlaşmayı bütün kadınlar bilirdi. Farkında olsanız da olmasanız da, hoşunuza gitse de gitmese de sadece amigo kız gibi olmayı kabul ederdiniz. Birinizin adına iyi olan şey, ikiniz adına iyi olmalıydı.

Kocasının mutluluğunu ve başarısını kışkırttığını nasıl itiraf edebilirdi ki? Ve eğer bu zehirli düşünceleri Jack'e itiraf ederse kocası kırılır, kafası karışır. Elizabeth ne zaman ilişkilerini konuşmak istese takındığı o suratsız ifadeye bürünür, tüm gerçekçiliğiyle, *pekâlâ Birdie, sen ne yapmak istiyorsun,* diye sorardı.

Elizabeth bu sorudan nefret ediyordu.

Dolayısıyla Jack'e bu ani başarısı sonucunda kendini kaybolmuş, biraz da terk edilmiş hissettiğini söylemek yerine yemek odasıyla uğraşmaya başladı.

Burası mutfak ile oturma odası arasında kaldığı için sıkıcı görünse de işlevsel bir odaydı. Sahilin bu bölümündeki bütün sayfiye evleri gibi burası da zengin Portlandlı ailelerin yazlık evi olarak kullanılıyordu. Yazın kullanılmak üzere yapılan bu evin büyük bir mutfak ve ondan da bir büyük oturma odası, üst katında da iki küçük yatak odası vardı. Yıllar içinde sahipleri değiştikçe ev de genişletilip biçimi değiştirilmiş, veniden

şekillendirilmişti. Jack ve Elizabeth 1999 yılında tanıştıklarında bu küçük evin düzensiz bir görünümü vardı.

Jack'in ise tek gördüğü maliyetti. Boyası dökülmüş, tesisat armatürleri eskimiş harap bir yer... Yatak odaları çok küçük, pencereleri dar, bahçesi bakımsızdı. İş yerinden uzak olması da cabası. Echo Beach, arabayla Portland'dan epey uzaktı.

Ama Elizabeth çok daha ötesini görmüştü. Üstü kapalı verandası ve muhteşem manzarasıyla çok güzel, küçük bir kulübeydi burası. Issız bir kumsala bakan bu küçük araziye âşık olmuştu.

Evlilikleri boyunca ilk kez Elizabeth ısrar etmiş, Jack de boyun eğmişti.

Elizabeth hemen işe koyulup son iki yılda gözle görülür değişiklikler yapmıştı. Tek başına her şeyi yenileyip demode görüntüsünden arındırmış, avokado yeşili tüylü halıları söküp altındaki bal rengi meşe döşemeyi yenilemiş, nehir kayası şöminenin beyaz boyasını özenle soyup duvar boyunca uzanan süpürgeliklerin süslemesini sökmüştü. Hatta mutfak dolaplarının elli yıllık boyasını kazıyıp tezgâhın üstüne granit karolar koymuştu.

Tek başına çalıştığı için ağır ilerliyordu. Mutfak ile oturma odası bitse de yapacak çok işi vardı. Daha geçen hafta yemek odasını öncelikler listesinden çıkarmış, yatak odasını düzenlemeye karar vermişti. Artık çocuklar buraya pek sık gelmiyor, geldiklerinde de akşam yemeğini arkadaşlarıyla yiyorlardı. O ve Jack arkadaşlarını pek davet etmezlerdi çünkü Jack'in iş arkadaşlarının buraya gelmek için uzun bir yolculuk yapmaları gerekiyordu.

Ama dün gece Elizabeth bakış açısını değiştirmişti. Sebebini de biliyordu.

O ve Jack oturma odasında oturmuş televizyon izliyorlardı. Telefon on beş dakikada bir çalıyordu ve Jack hepsini yanıtlayıp uzun uzun kendinden ve hikâyeden bahsediyordu.

Elizabeth kocasının sesinin canlandığını fark ederken aklına bazı anılar geldi. Birkaçı güzeldi.

İlişkilerinin ilk yıllarında Elizabeth futbolu severdi. Jack'i üniversite takımında izlemek heyecan vericiydi. Nazikçe konuşması ve ancak kendisiyle konuşulursa bir şey söylemesi öğretilen Güneyli bir kız olarak bu canlı futbol dünyası onu büyülemişti. Jack maçları kazandıktan sonra zafer ve şöhretin toz bulutunu da beraberinde getiriyordu. O zamanlar birbirlerini çılgınca, delice, derinden seviyorlardı.

Ama zaman onları değiştirmişti. Jack yıldız olmuştu. Elizabeth'e göre bu, New York'a taşındıklarında gerçekleşmişti. Ve yıldızlar, sıradan insanlardan farklı davranırdı. Bütün gece dışarıda takım arkadaşlarıyla içer, karılarını ve çocuklarını ihmal ederlerdi. Ayrıca başka kadınlarla da yatarlardı.

Elizabeth ve Jack o karanlık, korkunç günleri zar zor atlamışlardı. İronik bir şekilde onları kurtaran şey, Jack'in şöhretini kaybetmesi olmuştu. Dizini sakatlayıp uyuşturucu bağımlısı olduğunda yine Elizabeth'e ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Dün gece kocasının kendisiyle övündüğünü dinlerken geleceklerini de düşünmeye başlamıştı. O da âdeta geçmişin bir yansımasıydı.

Ve aniden yemek odasına bakıp, *şu duvara çift kanatlı bir kapı lazım, diye düşünmüştü.*

O sabah Jack işe gittikten sonra Elizabeth de hırdavatçıya gitmiş, kendine bir maske ile çekiç alıp işe koyulmuştu. Her telefon çaldığında çekici duvara daha şiddetli vuruyordu.

Şimdi üstünden neredeyse sekiz saat geçmişken işe ara vermişti. Nefes nefese kalmıştı ve kolları ağrıyordu.

Büyük bir delik, diğer taraftaki ıslak bahçeyi gözler önüne seriyordu. Hesabına göre standart bir çift kanatlı kapı için yeterli bir büyüklüktü bu.

Elizabeth kalın, mavi plastik kaplamayı alıp açık yere tutturdu. Kapıları yarın sipariş edecekti. Getirmeleri uzun sürmez diye ümit etti.

Neşeyle ılık çalarak mutfağa geçip akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Bu akşam fazla bir şey yoktu, tavuk ve pilav yiyeceklerdi. Kolları o kadar ağrıyordu ki fırının kapağını bile güçlkle açabildi.

Saat yedi gibi Jack'in arabasının sesini duydu. Ona ne yaptığını göstermek için sabırsızlanıyordu. Karar vermekte zorlanmasıyla hep dalga geçirdi. Ama bugün öyle olmamıştı.

Oturma odasına koştu.

Jack ön kapıya geldiğinde gülümsüyordu.

Elizabeth kocasının elinden çantasıyla paltosunu alırken, "Merhaba," dedi. "Sana göstermek istediğim..."

"Bugün ne olduğunu tahmin edemezsin," dedi Jack. "Seni aradım ama dışarıdaydın sanırım."

"Birkaç defa hırdavatçıya gitmem gerekti."

"Telesekreterden öğrenmeni istemedim. Gel buraya." Jack kolunu Elizabeth'in omzuna dolayıp onu koltuğa doğru çekti. Oturdular. Jack bacaklarını uzatıp sehpaye yasladı.

Bu açıdan baktığında Elizabeth yemek odasını görebiliyordu. Uzun, mavi plastik görünüyordu. Elizabeth kocasının fark etmesini beklerken gergin bir ifadeyle ayağını yere vuruyordu.

"Bil bakalım bugün beni kim aradı?"

Elizabeth bu tür oyunlarda pek iyi sayılmazdı ama Jack de oynamaktan hiç vazgeçmiyordu. Tekrar yemek odasına baktı. "Hemen söyle tatlım."

"Haydi, üç hakkın var."

"Julia Roberts. Muhammed Ali. George Bush."

Jack güldü. "Yaklaştın. Larry King'in yapımcısı."

"Şaka mı bu?"

"Çok ciddiym. Salı günü görüşeceğiz. Beni programa almak için önemli bir politikacıya gönderdiği daveti ertelemiş. Hem de öyle yayına bağlanacak filan da değilim. Stüdyoya gideceğim."

Elizabeth arkasına yaslandı. "Vay canına." Gerçekten de önemli bir haberd. Aniden kocasıyla eskisi gibi gurur duydu. "Yine bir yolunu buldun."

Yolunu. Yanlış kelimeler seçmişti; bir şekilde kendini dışlamış, geri planda bırakmıştı.

"İki adet birinci sınıf bilet yolluyorlar. Çok eğleneceğiz. Çok güzel bir restoran var Birdie."

Elizabeth yemek odasına, duvardaki koca deliğe baktı. Onunla gidebilmek için bu işi zamanında bitirmesi mümkün değildi ve ev bu haldeyken şehir dışına çıkması da imkânsızdı. Kıyı şeridinde suç işleme oranı yüksek değildi ama yine de böyle bir şey çılgınlık olurdu. Birini aramayı düşündü ama bütün arkadaşlarının çocukları ve kocaları vardı. Hafta sonunu burada geçiremezlerdi. Deliği kontrplakla kapatabilirdi. Bu kadar kısa sürede gerekli malzemeyi bulabilirse tabii... Ama gitmeyiip birkaç günü tek başına geçirmek de harika olurdu.

"Ne oldu tatlım?"

Elizabeth yemek odasını işaret etti. "Bugün duvarı yıktım."

Jack kaşlarını çatıp ayağa kalktı. Odadan geçerken Elizabeth onun plastikten başka bir şey görmediğinin farkındaydı. İki odayı ayıran kemerde durup tekrar Elizabeth'e baktı. "Ne oldu böyle?"

"Oraya daha büyük bir pencere istiyordum, biliyorsun. Bahçeye bakıyor. Bugünse çift kanatlı kapı koymaya karar verdim."

"Bugün mü? Bugün mü karar verdin? Mutfağın rengine karar vermen yedi ayını alırken bir duvarı yıkmaya yirmi dört saatte mi karar verdin?"

Elizabeth kendini aptal gibi hissediyordu. Çaresizce ellerini kaldırdı. "Larry King'in seni arayacağını nereden bilebilirdim?"

Jack derin bir nefes aldı ve yerdeki molozlara bastı. Elizabeth'e dönüp bakmadan, "Evi bu halde bırakıp bir yere gitmen mümkün değil."

Elizabeth yerdeki molozların arasından Jack'in yanına geldi. Elini kocasının beline dolayıp yanağını sırtına yasladı. "Affe dersin Jack."

Jack dönüp onu kollarına aldı. Elizabeth de Jack'in adil davranabilmek için ne kadar uğraştığını görebiliyordu. "Senin hatan değil. Aşağılığın teki gibi görünmek istemem. Buraya çok emek harcadın. Harika olacağından eminim."

Neden son günlerde her şey ters gidiyordu? Hiçbir şey kolay olmuyordu, romantik kaçamaklar bile. Bu yolculuğu onunla birlikte yapmak istemeliydi oysa. Eskiden olsa gidebilmek için elinden geleni yapardı. "Bu kadar zor olmamalıydı," dedi yumuşak bir sesle. Daha birkaç hafta önce aynı şeyi Jack'in ona söylediğini anımsamıştı.

Jack geri çekilerek, "Bu gece olmaz Birdie," dedi. Elizabeth onun ne demek istediğini anlamıştı. Bize ne oluyor tartışması yapacak enerjisi kalmamıştı.

Elizabeth gülümsemeye çalıştı. "Tamam. Haydi ne giyeceğine karar verelim. Şu kuru temizleme işini halletmesi için Bayan Delaney'i yataktan kaldırmam gerekecek."

Jack de ona gülümsedi. Bu yorgun bir tebessüm olsa da çabalaması önemliydi. "Bu yaz Nordstrom'un yıldönümü indiriminden aldığın lacivert takım elbiseyi giyerim diyordum."

"Sarı kirasat ve gömlekle mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Ne düşünüyorsun? Bunun derinlemesine araştırılması gerekiyordu. Ama suyun yüzeyinde kalmak daha güvenliydi. "Bence çok yakışıklı olursun."

"Seni seviyorum Birdie."

Elizabeth duyguların da kelimeler kadar kolay ortaya çıkmasını dileyerek, "Biliyorum," dedi. "Ben de seni seviyorum."

KIŞ

*Kadının rüşdünü kendi başına ispat etmesi gerekir...
Gerçek merkezini de tek başına bulmalıdır.*

—Anne Morrow Lindbergh, *GIFT FROM THE SEA*

Yedi

Osoğuk ve kasvetli kış gününde, yüklü gri bulutların arasından güneş biraz olsun kendini göstermiyordu. Jack otelde giriş kaydı yaptırıp suitine çıktı. Kıyafet çantasını asar asmaz oturma odasındaki kiraz ağacından dolaba gitti. Minibardan küçük bir Chivas Regal şişesi alıp doldurdu.

Telefon çaldı.

Birdie'ydi, biliyordu. Her nasılsa odasına girdiğini hissetmek gibi bir becerisi vardı.

"Bay Shore?"

Jack yatağa oturdu. Kadehindeki buzlar tıkırdadı. "Alo."

"Merhaba. Ben yapımcılardan Mindy Akin. Araba sizi ve Bayan Maloney'yi yarın öğleden sonra üçte alacak."

"Teşekkürler."

Sizi ve Bayan Maloney'yi. O cümlede kötücül bir şey vardı. Tek başına gelmesi daha mı iyi olurdu diye düşündü. Aslında bunu ilk kez düşünmemişti.

Ama Sally bu yolculuğu hak etmişti. Üstelik iki bilet yollamışlardı, birini boşa harcamak saçma olurdu.

Hem Elizabeth gelse Sally'yi davet etmeyecekti. Dolayısıyla koridorun sonundaki odada şimdi Sally kalıyorsa bu tamamen karısının hatasıydı.

Ahizeyi yerine tam koymuştu ki telefon tekrar çaldı.

Bu kez arayan Elizabeth'ti. "Selam tatlım. Uçuşun nasıldı?"

Jack yastığına yaslanıp ayaklarını yatağa uzattı. "Suitimi görsen bayılırdın Birdie."

"Suit ha? Çok havalıymış Jack."

Jack kaşlarını çattı. Nedense böyle bir günde bile karısı kayıtsız ve mesafeliydi.

Artık bundan yorulmuştu. İlişkileri sığ ve sakın suların olmadığı gizli akıntılarla ve büyük gelgitlerle doluydu. "Evet, harika."

"Yemek odası da şekillenmeye başladı. Göreceğin için sabırsızlanıyorum."

Yine ev. Sanki Elizabeth bilinmez bir yerdeki restore edilmiş küçük bir sayfiye evinden değil de Bel Air'den bahsediyor sanırdınız. "Harika."

"Orada ne kadar kalacaksın?"

"İki gece. Görüşme yarın. Çarşamba akşamı evde olurum."

"Kıskandım," dedi Elizabeth.

Kıskanmalıydı zaten. Burada onun yanında olması için birçok sebebi vardı. Gerçekten istese arkadaşlarından birine eve göz kulak olmasını rica edebilirdi.

İkinci hattı çaldı. "Bir saniye hayatım. Biri arıyor." O hattı beklemeye alıp diğerini yanıtladı. Sally'ydi ve bir saat içinde arabada onunla buluşmasını söylüyordu. Jack yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi vicdan azabı duydu. Ama saçmalıktı bu. İş arkadaşıyla yemek yiyecekti alt tarafı.

"Harika." Jack tekrar diğeri hatti açtı. "Tatlım," dedi. "Kapatmalıyım. Akşam yemeğine çıkacağım."

"Seninle gurur duyuyorum Jackson," dedi Elizabeth de usulca.

Jack'in beklediği buydu, karısının onunla gurur duyması. Ama bu kez farkına bile varmamıştı. "Seni seviyorum," dedi. Kendisini bile şaşırtan bir şiddetle, bu sözü içten söylemiş olmayı diledi.

"Ben de seni seviyorum. Yarınki programdan sonra seni ararım."

"Harika. Hoşça kal hayatım."

Jack telefonu kapatıp banyoya gitti. Duş aldıktan sonra saçını kuruturken içkisini bitirmiş, bir tane daha doldurmuştu. Gri pantolonuyla siyah Calvin Klein kazağını çabucak üzerine geçirdi. Sonra pencerede durup zamanı dolana kadar içkisini içti.

Saat yedi buçukta alt kata indi. Limuzin onu bekliyordu. Üniformalı sürücü inip yolcu kapısını açtı. "İyi akşamlar Bay Shore."

Jack arabaya binip konforlu, koyu renkli koltuğa oturdu. Hemen arkasından kapı tekrar açıldı ve Sally ona katıldı.

Yuvarlak yakalı, uzun kollu siyah elbisesinin içindeki Sally göz kamaştırıyordu. Saçları (nasıl olmuştu da bu kadar sarı olduklarını fark etmemişti, neredeyse beyaz gibiydi) sırtına kadar dökülüyordu. Jack, Sally'nin bacaklarına bakmadan edemedi... Elizabeth'in kışın ortası şöyle dursun, yazın bile giymeyeceği topuklu ayakkabılarına da.

"Çok güzelsin." Aslında hoş demek istemişti. Jack yakasını gevşetmek istedi. Bir anda boynunu sıkmıştı. "Isıtıcıyı mı açtın?" diye sordu sürücüye.

Sally ona doğru eğildi. "Dur bir saniye."

Jack, Sally'nin parfümünün ve şampuanın tatlı, meyvemsi kokusunu kokladı.

Jack'in hırkasının en üst düğmesini açmıştı. "İşte oldu. Şimdi daha havalı göründün."

Jack ona baktı. Tek görebildiği kıpkırmızı dudaklardı. "Havalı olamayacak kadar yaşıyım ben," dedi aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak. Aralarındaki yıllar, doğal sınır görevi görüyordu.

"Henry Kissinger yaşlı. Sen... deneyimlisin."

Olasılıkların ışıltılı sıcaklığı aralarında dönüp duruyordu.

Jack şoföre baktı ve, "Tagliacci Grill," dedi. "Saat sekiz için rezervasyonumuz var."

Elizabeth yorgun düşmüştü. Son on iki saatini yemek odası üzerinde çalışarak geçirmişti. Hırdavatçı dükkânında çok güzel bir çift kanatlı kapı olması onu şaşırtmıştı. Biri sipariş etmiş, sonra da almaktan vazgeçmişti.

Kapı tam da Elizabeth'in istediği gibiydi ve onu indirimli almıştı. Sığdırmak için açıklığı on santim kadar genişletmesi, sonra da kapıyı yerleştirip nasıl monte edeceğini çözmesi gerekmişti. Kırma işlemi yine saatlerini almıştı.

Şimdi yaşlı adamlar gibi omuzları ağrıyor, parmakları kasılıyordu ama yeni kapısı yerine oturmuştu. Çekicini ve alet çantasını bırakıp kendine bir çay koydu. Çayını yudumlarken verandaya çıktı.

Kocaman ve mavi-beyaz renkli dolunay, gümüş rengi gökyüzünden sallanıyordu. Bu küçük ve çıkıntılı toprak parçasından bakınca yıldızlar dokunabileceği kadar yakın görünüyordu. Bu da Elizabeth'in kendini küçük ve güvende hissetmesine sebep

olmuştı. Ceviz kabuğunu doldurmayacak sıkıntılardı bunlar ama yine de sıkıntıydı işte.

Verandanın basamaklarını inip ön bahçesindeki yumuşak çimlere adımını attı.

Tam içeri giriyordu ki bir ses duydu.

Başta ağaçlara doğru esen rüzgârın sesi olduğunu sandı. Ama rüzgâr yoktu. Hafifçe dönüp okyanusa baktı.

Ay ışığının aydınlattığı dalgalar kıyıdan çok uzakta, kırık şeritler halinde etrafa ışık saçıyordu.

Sonra o sesi tekrar duydu. Son söz söylendikten sonra bile kendini hissettiren o ağlamaklı, hüzünlü sesi duyuyordu. Ne olduğunu biliyordu.

Islak toprağın üstündeki eski iş çizmelerini görmezden gelip ön bahçeyi geçti. Dik yamacın kenarında durdu.

Çürük merdivenler, kumun on metre aşağısına doğru süzülüyordu. Temkinli davranmalıydı. Karanlıkta merdivenler kaygan ve tehlikeli olabilirdi.

Sonra onları gördü.

Katil balinalar. En az bir düzinelerdi.

Yüzgeçleri suyun üzerinde düz ve yüksek duruyordu. Her biri ay ışığını ikiye bölüyordu âdeta.

Kıymık dolu parmaklıklara tutunarak aşağıya indi.

O kederli, iç parçalayan sesi yine hissetti. Bu dünyaya ait olmayan bir titreşim ve mırıltıydı; dalgaların taşıdığı sudan doğan bir melodiydi. Biraz uzakta bir balina sudan yükselip tekrar daldı; bir saniye sonra müthiş bir uğultu duyuldu ve hayvanlardan birinin hava deliğinden su ve hava fışkırdı.

Elizabeth şaşkına dönmüştü.

Onlar gittikten sonra deniz tüm izleri silmişti. Ay ışığı eskisi gibi suyu aydınlatıyordu. Gerçekten gelmişler miydi, yoksa Elizabeth hayal mi görmüştü diye düşünmek için kolay tarafıydı.

Keşke Jack burada olsaydı. Ona döner, Jack'in ona sarılmasına izin verirdi. Ama şimdi çok uzaktaydı...

"Ah, lanet olsun."

Onu aramayı unutmuştu.

Evet, unutmuştu. Daha da kötüsü programı bile izlememişti. Ona neler oluyordu böyle?

Hemen merdivenleri çıkıp eve girdi.

Numarayı çevirirken aklından türlü bahaneler geçiyordu: *Affedersin tatlım, zincirleme bir kaza oldu. Kurtarma ekibi beni birkaç dakika önce bıraktı. Hemen telefon kulübesine koştum.*

Yemekten zehirlendim ve komaya girdim.

Otelin santral görevlisi onu Jack'in odasına bağladı.

Telefon çaldı. Çaldı.

"Haydi kalk yataktan Jack," diye mırıldandı çaresizce. Her şeyi nasıl da berbat etmişti. Bu gece onunla konuşmalıydı. Kocası en azından bu kadarını hak ediyordu.

Telesekreter devreye girdi. Mesaj bırakıp kapattı. Sonraki üç saat boyunca her on beş dakikada bir aradı ama yanıt veren olmadı.

Bu kadar çaldırmasına karşın Jack'in uyanmaması mümkün değildi. Görüşmeden sonra sarhoş olmuşsa bile.

Elizabeth onu çok iyi tanıyordu. Jack telefonlara her zaman yanıt verirdi.

Peki o zaman neredeydi?

Jack dikkatleri üzerine toplamıştı. Larry, programın başlamasına dakikalar kala ona doğrudan bir soru sormuştu. "Günümüz sporcuları iyi birer rol modeli mi Jack? Öyle mi olmalılar?"

Jack bu sorunun yanıtını defalarca zihninde prova etmişti. Ne söyleyeceğini biliyordu ama o an geldiğinde ağzını açmış, içinden gelenleri dile getirmişti.

"Ben aslında biraz kızgınım Larry," dedi. "On dokuz yaşındaki çocukları alıp milyon dolarlık ünlülere dönüştürüyoruz. Sahneye çıktıklarında iyi oynamaları dışında onları her türlü sorumluluktan arındırıyoruz. Sarhoşken araba kullanıyorlar, bir daha yapmasınlar diye küçük bir tokat atıyoruz. Kadınlara tecavüz ediyorlar, kadınların kendilerini koruması gerektiğini söylüyoruz. Rakiplerinin vücutlarını parçalıyorlar ama birkaç yıl geçmeden tekrar ringe çıkıp milyonlar kazanıyorlar. Ben NFL'deyken dünyanın gözü üzerimdeydi. Tek yapmam gereken iyi oynamaktı. Karımı aldatıyor, çocuklarımın yanında olamıyordum. Ve biliyor musun? Kimse beni bu yüzden suçlamadı. Herkes yıldız oyuncu olmanın zorluğundan bahsediyordu. Ama hayat hepimiz için çok zor. Ben on beş yıl zorluklar çektim ama sonunda özel biri olmadığımı öğrendim. Yalnızca top oynayabiliyordum. Aman ne büyük şey! Ünlülerimizin ve sporcularımızın bu yola girmelerine izin vermekten vazgeçmeliyiz artık. Yeniden yetenekli oyuncularla dolu bir ülke olmalıyız."

"Bu yanıtı destekleyecek birçok kişi vardır," demişti Larry. "Doğru bulmayanlar da olacak elbette."

Jack o anda anlamıştı. Kariyerini dürüst olduğu için kaybetmemişti. Bunu tamamen kendi elleriyle yapmıştı. Rahat hayatlar yaşayan sporcular ile takım yöneticileri ondan nefret edecekti. Hayranlar ve ebeveynler ise ona bayılacaktı.

Ve hiçbir şey medyada böylesine bir çelişki kadar sansasyon yaratamazdı.

Yarma kadar bu ateşli konuşmalarındaki bölümler ülkenin bir ucundan diğerine, her yerde yayınlanacaktı.

Programdan sonra Birdie'yi aramak için doğrudan otele gitmişti. Yanıt veren olmamıştı. Sonra kızlarını aramıştı. Onlar da yanıt vermemişti.

Hayal kırıklığına uğrayarak lobideki bara inip bir içki ısırmamıştı. Double buzlu viski.

Şimdi, bir saat sonrasında ikinci kadehini içiyordu.

İçkisini kafasına dikip boş bardağa baktı. Loş ışık erimeye yüz tutan buzun üstünde sayısız renk yaratmıştı. Jack yalnız kalmaktan hoşlanmazdı ve böyle zamanlarda yalnız olmak en kötüsüydü. "Bu geceyi yalnız geçirmemelisin."

Jack başını kaldırdı. Sally iki incecik askılı daracık elbisesiyle yanında duruyordu. Koyu renkli parlak bir tokayla saçını geriye doğru toplamıştı. Açıkta kalan teni süt gibi beyazdı.

Gülümsedi ve bu gülüş Jack'in nefesini kesti.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette." Jack'in sesi kalın ve kulak tırmalayıcıydı. "Bu gece teyzene gideceğini sanıyordum."

Sally gülerek oturdu. "Şehir dışında birkaç saat geçirmek benim için yeterli. Küçük Charlie'nin ilk dişiyle ilgili bir cümle daha duysaydım çılgınlığı basabilirdim. Tanrı aşkına, bir diş işte. Herkeste var. Piyano konçertosu yazmadı ya."

Jack, Sally'nin bacağına kendi bacağına dokunduğunu hissetti. Vücudunun sıcaklığını hissetmek güzeldi. Elizabeth'in ona en son ne zaman bu kadar arzuyla baktığını düşündü. O düşünceyle birlikte zırlarını kuşanmaya çalıştı ama onu bulamadı.

Elizabeth yıllardır yatakta ona yakın olmamıştı. Ateş sönmüş, onu buz gibi bir soğukta bırakmıştı.

Garson kız geldi. Jack, Sally'ye baktı. "Buzlu Margarita, tuzsuz, değil mi?"

"Unutmamışsın."

Jack kendi içkisini bitirip bir tane daha söyledi. Evlilik yemininin çelik kırımlarının gevşemeye başladığını duyabiliyordu. Bir adamın çaresizliğini haykıran kısık sesli bir gıcırtyı andırıyordu.

Sally yine yalnız kaldıklarında, "Bugün olağanüstüydün," dedi.

"Teşekkürler."

Garson içkilerini getirip tekrar gitti. Bir yerden müzik kutsunun sesi duyuldu ve *Time After Time* çalmaya başladı.

"Bu geceden sonra yıldız olacaksın."

Sally'nin sözleri Jack'in içindeki o yumuşak ve muhtaç benliği derinden vurmuştu. Sanki asıl genç olan o, Sally ise tecrübeli olardı. Elinde olmadan başını kaldırdı.

"Evli olduğumu biliyorum," diye fısıldadı Sally. "Evliliğini yıkmak istemem. Seninle bir gece geçirmek istiyorum yalnızca. Bir gece, sonra her şeyi unuturuz. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Jack, Elizabeth'in yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı ama bir türlü yapamıyordu. Ve o kadar uzun zamandır ona dokunmamıştı ki ne hissettiğini de unutmuştu. Yıllardır ilk kez arzulanmak istiyordu. Bedeni arzu içinde yüzmek istiyordu. "Ben bileceğim ama..." diyebilirdi yalnızca.

Sally yüzüne dokunup onu kendisine bakmaya zorladı. "O zaman yalnızca bir öpücük," diye mırıldandı.

Jack, ağzında sıcak ve ıslak bir nefes hissetti. Neredeyse inleyecekti.

“Bunun bir zafer öpücüğü olduğunu düşünebilirsin.”

Şimdi Sally ona daha da yaklaşmıştı. Jack onun parfümünün ve şampuanının tatlı kokusunu alabiliyordu. Dudakları onun dudaklarına dokunuyordu.

“Zafer öpücüğünün bir zararı yoktur,” diyen Jack kendi sesinin şiddetini yeniden duydu. Onun Sally’yi arzuladığı kadar Sally de onu arzuluyordu. Elini masanın altından uzatıp Sally’nin elbisesinin altındaki küloduna kaydırsa çoktan kendisi için ıslandığını hissedecekti.

Sonra usulca, “Hayır,” dedi ve zayıflığına kızdı. “Gitmeliyim.” Ayağa kalktı.

Oradan uzaklaşması çok zor oldu.

Ertesi sabah Elizabeth telefonun sesine uyandı. Dönüp uykulu gözlerle telefona uzandı. “Alo?”

“Selam Birdie, güneydın. Programı izledin mi?”

Elizabeth doğrulup elini dağınık saçında gezdirdi. “Selam tatlım.” Unuttuğunu söyleyemezdi, bu Jack’i incitirdi. Mantıklı bir bahane bulmaya çalıştı.

Ama Jack onun tereddütünü fark etmemişti. “Başardım tatlım. Artık bir yıldızla evlisin.”

“Ben zaten bir yıldızla evliyim Jack.” Elizabeth nefesini dışarı verdi. “Başaracağını biliyordum. Seninde gurur duyuyorum.”

“Basın toplantısı için bir gün daha kalmam gerekiyor. Sakıncası var mı?”

“Elbette yok.”

“Harika. O halde yarın görüşürüz. Kutlayacağız, tamam mı?”

“Tamam tatlım. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Elizabeth telefonu yavaşça kapattı. Dün gece nerede olduğunu sormaya cesaret edememişti.

Yine de başka bir kadınla birlikte olabileceğini düşünmeden edemedi. Yıllardır ona sadık olup olmadığını sorgulamıyordu ama Jack yine o eski şöhret yoluna adım atmıştı ve onları buraya getiren de o yoldu. Sadakatsizlik affedilebilirdi ama unutmak mümkün değildi.

Nedense onu asıl rahatsız edenin bu olmadığını fark etti.

Asıl rahatsız edici olan bunu hiç umursamamış olmasıydı.

Sekiz

Jack masasının başına oturmuş, önüne yığıdığı notları ince-
lerken duble mocha kahvesini yudumluyordu.

Son birkaç gündür Drew Grayland hikâyesi bir yangın gibi
hızla yayılmış, her haberin yorumunda Jack'ten bahsedilmişti.
Larry King röportajı, spot lambalarını yeniden üzerine çekmişti.
Yine adını duyurmuştu ama bu da yeterli değildi. Yayıncılık, tam
bir çıkar dünyasıydı. Dünkü haber de tam olarak böyle bir şeydi.

Yıllardır istediği şeyi sonunda elde etmişti: Bir şans. İn-
sanlar yine onu izliyordu. Şimdi ününü pekiştirmek için yeni
bir hikâye bulmalıydı. Haber kanallarının doğrulup onu fark
edeceği bir şey.

Dün gece yatakta uzanmış, Birdie'nin yatak odasının yeni
tasarımıyla ilgili fikirlerini dinlerken çaresizce yeni bir fikir
bulmaya çalışmıştı. Sabahın üçünde o fikir gelmişti.

Alex Rodriguez'le başlıyordu. Dış saha oyuncusu, Texas'la
sözleşme imzaladığında Seattle kudurmuş köpek gibi ona sal-
dırmaya başlamıştı. Alex'in, beyzbol tarihinin en büyük sözleş-
mesini geri çevirmesi gerekiyordu sanki.

İnsanlar bir sporcunun profesyonel hayatının ne kadar kısa sürdüğünü anlamıyordu. Otuzunda yaşlı, otuz beşinde müzeli olurdunuz ki o da bedeniniz el veriyorsa. İyi ama her yıl bu şekilde cezalandırılan bir bedenin sonunda iflas etmemesi mümkün müydü? Bu yüzden size para teklif edildiğinde onu almanız gerekirdi. Yoksa yarın bu teklifi mumla arayabilirdiniz. Revaçta olan hiçbir sporcu böyle bir konuda yorum yapmaya cesaret edemezdi çünkü kimsenin onlara inanmayacağı kadar zenginlerdi. Ama yaşlanıp kariyerinde düşüşe geçen bir zamanların altın oyuncusu bu iş için içilmiş kaftandı.

Az önce yazdığı cümleye baktı. *Bir sporcunun gözünden. Çabuk unutulmuş bir ilah olmak nasıl bir duygudur?*

Cazibe, unutulma ve kalp kırıklığının karışımı. Ve Jack bu konunun içini dışını biliyordu.

Aniden telefonu çaldı ve hemen yanıtladı. "Jackson Shore."

Yıllardır duymadığı bir ses, "Selam sıksa, nasıl gidiyor?"

"Warren." Jack koltuğuna yaslandı. "Sağdıcın olmamı istediğin son evliliğinden beri görüşmedik. Yoksa yine mi evleniyorsun?"

"Hayır, hayır. Açıkçası kalbim artık beni korkutuyor. Hastanede makinelere bağlı halde birkaç gece geçirince biraz uslanıyorsun."

"İyi misin?"

"Zimba gibiyim. Lanet bir panik atakmış meğer. Buna inabiliyor musun? On dört yıl futbol oynarken sapasağlamdım, birkaç yıl stüdyo analiz uzmanlığı yapınca stresli bir adam oldum çıktım. Doktorlar dinlenmem gerektiğini söylüyor. Ben de yayıncılığı bıraktım. Bol bol seyahat edip saçmasapan şeyler yapıyorum ama Fox'takiler peşimi bırakmıyor. Bir saatlik program teklifi yaptılar şimdi de. Adı *Good Sports. Real Sports* ve

Oprah karışımı bir şey de denebilir. Sporcuları tamamen farklı bir bakış açısıyla irdeleyeceğiz. Üzerlerindeki baskıya ve yaşanan zorluklara değineceğiz. Ve rol modellere dikkati çekeceğiz.”

“Bu harika. Belki ben de konuk olarak katılırım. Grayland konusunu konuşuruz.”

“Aslında konuk olmakla kalmanı istemiyoruz. Bugün seni arayacaklardı ama bu şerefi bana vermelerini istedim dostum. Üsttekiler ve tabii ben harika bir ikili olacağımızı düşünüyoruz. Yıllardır seni New York’a getirtmenin bir yolunu arıyordum. Şu Grayland olayından sonra neyse ki bana kulak verdiler. Düşünsene Jacko, tıpkı eski günlerdeki gibi. Yine ekip olacağız.”

“Dalga geçme benimle Warren. Bu iş için kellemi veririm.”

“O fındık kadar beynini kendine sakla. Görüşme için yarın New York’ta ol yeter.”

“Ciddi misin sen?”

“Elbette ciddiylim. Sekreterine Fox’tan Bill Campbell’ı arat. Sana biletini yollayacak. Sonra benim sekreterime uçuş saatini bildir. Seni havaalanından karşılayacağım.”

“İlk uçakla geleceğim. Teşekkürler Warren. Ciddiyim.”

“Ortada kesin bir şey yok Jacko. Ama onları etkileyeceğimizden eminim. Yarın görüşürüz.”

Jack telefonu kapatır kapatmaz evi aradı. Elizabeth ikinci çalışta yanıt verdi.

“Alo?”

“Selam tatlım, buna inanamayacaksın...” Sonra durdu. Ya işi alamazsa? Geçmişte karısını yeterince hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi yok yere onu ümitlendirmenin anlamı yoktu. “Yarın New York’a gitmem gerekiyor. Valizimi hazırlar mısın?”

“New York mu? O nereden çıktı?”

Jack hızlıca düşündü. "Başarılı bir liseli sporcu Duck'larla sözleşme imzalamış. Onunla görüşmem gerekiyor."

"Ah, çok ilginç. Kaç günlüğüne gidiyorsun?"

"İki gece. Haydi bu akşam yemeğe çıkalım. Stephanie Inn'e ne dersin? Orası çok romantik bir yer."

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. "Neler oluyor Jack?"

"Hiç. Uzun zamandır dışarıda yemek yemedik, o kadar," diye yanıtladı Jack. Gerçekten de öyleydi. Karısını en son ne zaman ofisten arayıp randevu ayarladığını anımsamıyordu. Ama artık her şey değişecekti. O işi almak için elinden geleni yapacak, sonra da eve zaferle dönecekti. Doğuya taşınacakları için tabii ki Elizabeth biraz söylenecekti ama sonunda doğru olanı yapacaktı. Bu iş sonunda onlara hak ettikleri ikinci şansı sunuyordu. "Her şey yolunda."

Gerçekten de öyleydi. İlk kez öyleydi.

Elizabeth arkasına yaslanıp kollarını sıkıca birleştirdi.

Jack elinde kıyafet çantasıyla ön kapıda duruyordu. Şafak vaktinde bile çocuklar gibi neşeli ve hevesliydi.

Bir an gözüne öyle yakışıklı göründü ki nefesi kesildi. Garip bir şekilde aklına ilk kez öpüştükleri an gelmişti. Yıllar önceydi. Üniversite bahçesinin çimlerine uzanmışlardı, muhtemelen çalışıyorlardı. Elizabeth öpücüğün geldiğini fark etmemiş, kendini hazırlamamıştı ve Jack'in dudakları kendi dudaklarına dokunduğunda nedensizce ağlamıştı. O tek öpücükle hayatının tamamen değişeceğini... Jackson Shore'u hayatının sonuna kadar seveceğini anlamıştı.

Belki gerçekten de öyleydi.

Ama yeterli miydi?

Ona bakarken özlemini Jack'in fark edip etmediğini, gözle-
rinden okunup okunmadığını merak etti. Yoksa o bakışı defalarca
ve uzun süreler gördüğü için artık Elizabeth'e özgü bir bakış
olarak mı kabullenmişti onu? "Ben de seninle gelebilirdim,"
dedi. Aslında Jack *Larry King Show*'a giderken bunu söylemeliydi.

Elindeki elbise çantasını bırakıp ona doğru yürüyen Jack'in
tebessümü silinmişti. "Bu kez olmaz Birdie. Bu kez çok yoğun
olacağım. Sana vakit ayıramam."

Elizabeth başını sallayıp boğazındaki düğümü yutmaya
çalıştı. Eskiden Jack onu iş gezilerine hep davet ederdi ama
Elizabeth çocukları bırakmak istemezdi. O kararının evliliğini
nasıl etkilediğini çok sonra anlamıştı. Geldikleri noktanın tek
sorumlusu kendisiydi.

"Bir dahakine o halde. Hem zaten New York'tan nefret
ediyorum."

Jack onun yüzüne dokunup nazikçe başını kaldırdı ve göz-
lerine baktı.

Elizabeth kollarını kocasının beline dolayıp sıkıca sardı ve
aniden onu bırakmak istemedi. "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Jack geri adım attı. "Seni New York'tan ararım. Carlyle'da
kalacağım. Telefon numarası buzdolabının üzerinde."

"Tamam. İyi yolculuklar. Bol şans."

"Kazananların şansa ihtiyacı yoktur."

Elizabeth kocası gittikten sonra uzunca bir süre kollarını
birleştirmiş halde orada durdu.

Evin bir yerlerine güneş ışığı vurmaya başlamıştı, odunlar
da çıtırdıyordu. Oturma odasında, şömine rafının üzerindeki
saat beşi gösteriyordu.

Önündeki uzun ve zorlu günü düşünmek istemiyordu. Er-kendi, yatağa dönebilirdi. Ama uyuyamazdı.

Mutfağa gidip ajandasını açtı ve gününü programlamaya başladı. Günlerden perşembe olduğunu fark ettiğinde yapı-lacaklar listesini yarılamıştı.

Tutkusuz kadınlar gecesi.

Gidebilirdi. Yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Jack uçakta birinci sınıf bölümünde olmaya bayılıyordu. İnani-lmaz derecede kısa *check-in* kuyruğu, geniş ve konforlu koltuklar, güzel yemekler içeren tertemiz beyaz tepsiler. Tabii içkiler de sürekli yenileniyordu.

Sıcak havlu ister misiniz? Yemekten sonra konyak ister misiniz Bay Shore? Paltonuzu alabilir miyim?

Yakın zamana kadar hava yolculuğunda servis olduğunu bile unutmuştu. Son birkaç yıldır ailesiyle birlikte yaptığı tatil seyahatlerinde dört kişi sıkış tıkış, sefil halde yolculuk ederlerdi.

Jack evrak çantasını almak için önündeki koltuğun altına uzandı. Siyah derinin üstündeki çizikleri fark edince yeni bir çanta alması gerekip gerekmediğini düşündü. Birdie'nin ne di-yeceğini biliyordu. *İlk izlenim için ikinci şansın olmayacak. İlk şans eline geçtiğinde yap.*

Aniden ona görüşmeden bahsetmediğine pişman oldu. Kıyafet seçimini daha özenerek yapar, gömlek ve kıyafet uyumuna daha dikkat ederdi. Çanta konusunda da kaygılanması gerekmezdi.

Yıllar önce Albuquerque için hazırlanmasına da o yardım etmişti. Jack'i omuzlarından kavrayıp, *sen bir yıldızsın, sakın unutma. Channel 2, Muhteşem Jackson Shore'u işe almak için dizlerinin üstüne çökmeli, demişti sertçe.*

“Bir yıldız,” diye mırıldandı Jack ama bunu yüksek sesle dile getirdiğini biraz geç fark etmişti. Neyse ki etrafına bakınca kimsenin duymadığını gördü.

Kendini eskiden nasıl hissettiğini hâlâ anımsıyordu. Müthiş bir şeydi bu ve onu ele geçirmişti. İnsan zirvedeyken yürümek yerine kayıyordu. Daha kapı kulbuna uzanmadan kapılar açılırdı, en iyi restoranlarda masalar size ayrılırdı. Jack ayrıca insanların ona nasıl baktığını da anımsıyordu.

“Bay Shore? Kaptanımız kemerleri takın sinyali açtı. İnişe geçiyoruz.”

Jack evrak çantasını tekrar önündeki koltuğun altına itti ve hostese gülümsedi. “Teşekkürler.”

Uçak nazikçe yere inip birkaç defa sarsıldı ve terminale doğru ilerledi. Hostes birkaç dakika sonra elinde Jack’in kıyafet çantasıyla tekrar geldi. “Buyurun Bay Shore. Paltonuz yoktu, değil mi?”

Jack ona gülümsedi. “Unutmuşum. Ne zamandır doğuya gelmedim.”

“Jets’te oynayan biri New York kışını nasıl unuttur?”

Hostes onu tanımıştı. Sıradan bir birinci sınıf hizmeti değildi bu. Onunla *flört* ediyordu.

“Ben Minneapolisliyim. İki gün boyunca burada olacağım... Warwick Hotel’de,” dedi hostes.

Jack yolcuların el bagajlarını alırken çıkardıkları takırtıları ve ayak seslerini duyuyordu. Her şey çok uzak geliyordu ona.

Tek yapması gereken başını sallayıp, *ben de gece buradayım, ne tesadüf*, deyip ismini sormaktı. Geceyi duman altı barlardan birinde, bacaklarını heyecan verecek derecede bitiştirerek oturabilir, sohbet edip sonunda da tamamen sessiz kalabilirlerdi...

Bir an Jack onu çok arzulamıştı. Bu duygu öyle güçlüydü ki sersemlediğini hissetmişti. Sonra Frank Gifford'u düşünüp derin bir nefes aldı. Dengesini yeniden bulmuştu. O günler çok geride kalmıştı.

Elbise çantasına uzanıp ondan aldı. "Teşekkürler. New York'ta iyi eğlenceler."

Tebessümü silinmeye başlayan hostes kendini tekrar gülümsemeye zorlamıştı. "İyi yolculuklar Bay Shore."

"Sana da." Jack çantasını omuzlayıp uçaktan indi. Kapıda bir sonraki uçuşu bekleyen bir topluluk vardı.

Warren, yeni büyüyen orman ağaçlarının arasındaki iki yüz yıllık bir köknar ağacı gibi kalabalığın arasından sıyrıldı. Uzun boyluydu ve kaliteli kıyafetler giymişti ama onu diğerlerinden ayıran bu değildi.

Şöhret tacı, Warren'ın kafasına kusursuzca yerleşmişti. Sıratarak öne atıldı. Kalabalık ona yol vermek için ikiye ayrıldı. Onu işaret ediyor, fısıldaşıyorlardı. Jack, Warren'm tüm bunların farkına vardığından bile kuşkuluydu.

"Kaptan, nasılsın?"

"*Jumpin' Jack Flash!*" Warren bu lakabı öyle yüksek sesle söylemişti ki insanlar dönüp ona baktı. Birkaç kişinin onu tanıdığı açıkça belli oluyordu. Hızmalı gençlerse kayıtsızca yanından gelip geçmişti.

Warren, Jack'e sımsıkı sarıldı ve sonra kolunu omzuna atarak onu dışarı çıkardı. "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim." Terminalden çıkıp Warren'm kırmızı Viper'ıyla otobana çıkarken yıllardır neler yaptıklarını konuşup sohbet ettiler.

Kasvetli bir kış günüydü. Bulutlar otobanı örtmüştü ve ön camlara karla karışık yağmur damlaları düşüyordu.

Warren, kornaya asılıp öndeki araca çarpmamak için karşı yola geçti. "Böyle lanet bir havada oynadığımızı anımsıyor musun?" dedi.

Jack sırttı. O ve Warren, Seattle'daki Washington Üniversitesi'nde takım arkadaşlarıydı. Güneşin altında oynadıklarından emindi, oynamış olmalıydı. Ama böyle bir havayı anımsamıyordu. Tek anımsadığı, yağmur Tanrı tüm öfkesini kusuyormuşçasına şiddetle yağarken dahi Husky Stadyumu'nda oynadıklarıydı. "Elizabeth ile Mary maçlara Hefty marka çöp torbasıyla gelirlerdi, hatırlıyor musun?"

Warren güldü. "Mary'ye dair tek anımsadığım göğüsleri ve onunla evlenmemem gerektiğiymiş."

O zamanlar dördü birlikte takılırdı. Jack ile Elizabeth, Warren ile Mary. Washington Üniversitesi'nin ayrılmaz dörtlüsü olmuşlardı. Sonra Warren Denver'a, Jack de Pittsburgh'a gönderildi. Birkaç yıldan ve transferlerden sonra o ve Warren, New York'ta yeniden buluştular. O zamanlar Warren, Phyllis'le evliydi ve NFL'nin çılgın dünyasında Jack ve o bir numaralardı. Paranın oluk oluk yağdığı o altın yıllarda yalnızca Elizabeth aklını kullanmıştı. Elinden geldiğince para biriktirmişti ama Jack ona çok zorluk çıkarmıştı. Şöhretin sonsuza dek süreceğini sanıyordu.

"Birdie nasıl?"

"Harika. Kızlar da öyle. İkisi de Georgetown'da. Stephanie hâlâ sessiz ve çok ciddi. Westinghouse Ödülü'nü alan şu harika çocukla çıkıyor. Notları da çok iyi. Haziranda mezun oluyor, mikro bilmemne diye bir bölümden."

"Tıpkı annesi gibi desene! Birdie de hep yüksek notlar alırdı."

Jack karısının okulu ne kadar çok sevdiğini unutmuştu. Mezuniyetten sonra yıllarca güzel sanatlar yüksek lisansı yap-

maktan bahsedip durmuştu ama yapmamıştı. Elizabeth öyle biriydi, birçok şeyden yalnızca bahsederdi.

“Jamie de tam benim gibi. Ülkenin en iyi yüzücülerinden biri olmasa yüksekokula girebilmek için kışını yırtması gerekecekti.”

“Callaghan’s Pub’ı anımsıyor musun? Çocuklarla bira içerdik.”

Ve kızları tavlardık. En azından Warren bunu yüksek sesle dile getirmemişti. Yine de sessiz kalmak geçmişi değiştirmiyordu. Jack gençliğinin bir bölümünü o barda, futbolla ilgilenen sayısız kızla flört ederek geçirmişti. Sonra da onları yatağa atardı.

Bu arada Elizabeth de Long Island’daki devasa evde çocuklarını tek başına büyütüyordu. Jack bira, sigara dumanı ve başka kadınların parfüm kokusuyla eve döndüğünde Elizabeth bunu fark etmemiş gibi davranıyordu.

O günlerin üstesinden nasıl gelmişlerdi? Ve nasıl olmuştu da o zamanlar şimdikinden daha mutlulardı?

Yanıtını bir türlü bulamadığı, onu çileden çıkaran bir soruydu bu.

Warren başını sola çevirerek, “İstasyon şu tarafta,” dedi. “Yöneticilerle yarın kahvaltıda görüşeceğiz. Görüşmen saat on buçukta. Ben de geleceğim.”

Jack kıravatını gevşetti. “Eski dostuna verebileceğin bir tavsiyen var mı?”

Warren otelin önünde durup Jack’e döndü. “Şu üniversiteli kızla yaptığın röportajı gördüm. Tek tavsiyem biraz rahat ol. Kamera kadın gibidir bilirsin, korkuyu ve umutsuzluğu hisseder. Ve umutsuz erkeklere kimse oral seks yapmaz.”

Jack güldü. En son ne zaman oral seks yaptığını unutmuştu. Belki de umutsuzluk onun eskiden beri sorunuydu.

Kapı açıldı. Üniformalı bir adam ona gülümsedi. "Carlyle'a hoş geldiniz efendim."

Jack arabadan inip çantasını görevliye uzattı. "Teşekkürler."

Warren boş yolcu koltuğuna doğru eğildi. "Bu gece akşam yemeğine gelmek ister misin? Beth çok iyi bir aşçıdır ama çok kötü martini yapar."

"Teşekkür ederim. Yarın için kafamı toparlamalıyım."

"Büyük oyundan önce hep gizli işler çevirirsin zaten. Saat sekiz gibi gelirim. Kahvaltıyı otelde yapacağız."

"Harika. Warren... her şey için teşekkürler."

"İşi alana kadar bana teşekkür etme. O zaman ücretimi nakit alırım." Otomatik cam sessizce yükseldi.

Jack kırmızı Viper'm caddede gürültüyle ilerleyip kırmızı ışıktaki durmasını izledi. Sonra otelde kaydını yaptırıp odasına çıktı. İlk iş olarak kendine bir içki doldurdu ama işe yaramadı. Maç günü heyecanlanan çaylaklar gibiydi. Tek düşünebildiği bu şansın ona ne ifade ettiğiydi.

Lütfen Tanrım. Telefonuna bakarken Birdie'yi araması gerektiğini biliyordu ama bunun düşüncesi bile onu yordu. Jack üniversiteden bir arkadaşıyla görüşüyormuş rolü yapacak, Birdie de koltuk kumaşıyla ilgili saçmalıklar anlatacaktı. İkisi de birbirini dinlemeyecekti.

Yıllardır bu haldeledir. Peki, neden son zamanlarda bu durum onu böylesine rahatsız ediyordu? İç geçirip telefonu aldı ve evin numarasını çevirdi.

Dördüncü çalışta telesekreter devreye girdi ve Birdie'nin bant kaydı duyuldu. *Merhaba, Jack ve Elizabeth'in evi. Biz ete de değiliz ama telesekretere mesajınızı bırakabilirsiniz.*

“Selam tatlım,” dedi, “Carlyle Oteli, 501 numaralı odadayım. Numarayı biliyorsun. Beni ara. Seni seviyorum.”

Bu kelimeler artık otomatik olarak dökülüyordu ama ardından gelen sessizlikte o sözün anlamını ve ne zamandır içtenliğini kaybettiğini düşündü.

Jack pencereye gidip ısıltılı Manhattan gecesini izlemeye koyuldu. Belli belirsiz yansımasını görebiliyordu. Gözlerini kapattı ve aniden ortaya çıkan karanlıkta daha genç, daha enerjik halini gördü. Bu hali hoşuna gidiyordu.

Ama o adam başka bir yer ve mekândaydı, buradan çok uzakta. Seattle’da.

Soğuk bir kış gününde, alacakaranlıkta...

Kırk Beşinci Cadde’deki Delta Delta Gamma Öğrenci Yurdu’na gitmiş, Elizabeth Rhodes’un pazar akşamlarını Arboretum’da geçirdiğini öğrenmişti. Onu orada aramaktan başka şansı yoktu. Umutsuzluğa kapılmıştı. Notları düşük olan bir üniversiteli futbol yıldızından daha umutsuz biri olamazdı.

Onu Washington Gölü kenarındaki bataklık yolunda buldu. Resim yapıyordu. Başta Jack’in tek gördüğü, genç kadının batan güneşin altında ışıldayan saçlarıydı. Mavi yün kazağı ve bol kot tulumu vücudunu tamamen örtmüştü ve arka cebinde üç resim fırçası görünüyordu.

Bu detayı anımsaması tuhaftı ama anımsıyordu işte. Evet, üç fırçası vardı.

Konuşmalarını neredeyse kelimesi kelimesine anımsıyordu...

Jack hafifçe öksürüp, “Elizabeth Rhodes?” demişti.

Elizabeth öyle hızlı dönmüştü ki fırçasını düşürmüştü. “Sen kimsin?”

Güzelliği Jack'i büyülemişti.

Elizabeth elini yüzüne tutup batan güneşe karşı gözlerini kısmıştı. Kot tulumunun altından görünen ve boynunu süsleyen inci kolyesini görmüştü. "Kimsin dedim."

"Jackson Shore... İsmi İngilizce Bölümündeki Doktor Lindbloom'dan aldım. Ders verdiğini ve programında yeni bir öğrenciye yer olabileceğini söyledi." Jack mahçup bir tebessüm verdi. "Edebiyattan çıkmak üzereyim."

Elizabeth'in kaşları çatıldı. "Kaçınıcı sınıftasın?"

"İlk yılım."

"Dönemin son haftasında, üstelik de pazar gününde yardım istemeye gelen ve edebiyattan çıkmak üzere olan birinci sınıf öğrencisi..." Elizabeth okyanus yeşili gözlerini kıstı. "Hımm, dur tahmin edeyim, sporcusun."

"Futbol oynuyorum."

Elizabeth hafifçe gülümsemişti. "Elbette. Bak, adın neydi? Jack mi? Sana yardım etmek isterdim ama..."

"Harika. Doktor Lindbloom sana güvenebileceğimi söylemişti. Ne zaman başlarız? Final ödevim beşli ölçüde bir şiir yazmak. O da ne demekse? Gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Elizabeth iç geçirip elini saçında gezdirdi. O hareketle alnında sarı çizgiler oluştu. "Lanet olsun." Uzun bir süre sonra, "Sanırım bu akşam olabilir," dedi.

"Bu akşam mı? Ne? Pazar akşamı ödev mi yapacağım? Hiç sanmıyorum."

Jack, Elizabeth'in ismini yine hatırlamaya çalıştığını fark etti ve saçma bir şekilde bu onu tahrik etmişti. Sırf futbol oynadığı için kadınların peşinden koşmasına, onunla yatmalarına alışkındı ama Jack, ismini bile anımsamayan bu kadından etkilenmişti

işte. “Kusura bakma. Başka birini bulacaksın o halde.” Onu görmezden gelen Elizabeth başını eğip resim yapmaya devam etti.

Jack ona doğru bir adım attı. Spor ayakkabısı ıslak ve çamurlu çimlere battı. “Ya ben seni istiyorsam?”

Elizabeth döndü. Dikkatle ona bakıp uçuşan bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. O kocaman nişan yüzüğünü Jack işte o zaman fark etmişti. “Bak Jake...”

“Jack.” Jack bir adım daha yaklaştı.

Elizabeth bir adım geri attı. “Ben yalnızca derslerini ciddiye alan öğrencilerle ilgileniyorum.”

Jack aralarındaki mesafeyi kapattı. “Sana ihtiyacım var.”

Elizabeth güldü. “Yapma. Senin gibilerin bir şey öğrenip öğrenmediği kimsenin umurunda değil.”

Elizabeth’in sesi Jack’i şaşırtmıştı, aksanı vardı. Güneyli olmalı, diye düşündü. Sözcükleri ağzında yuvarlayıp nane likörü gibi tatlı bir ifadeyle konuşması hoşuna gitmişti. “Benim umurumda.”

Elizabeth ona baktı. Bakışları birleştiğinde Elizabeth kızardı. “İyi. Yarın sabah Suzzallo’da görüşürüz. On kırkta.”

“Ah, Suzzallo olmasın. Morga benziyor orası!”

“Kütüphane morga nasıl benzeyebilir?”

“Bahçede buluşmaya ne dersin? Kahve getiririm.”

“Flört etmiyoruz, neden seninle kahve içeyim?” Elizabeth saatine baktı. “Bak, saat on kırkta öğrenci kütüphanesinin ikinci katındaki fısıkiyenin yanında olacağım. Yardım istiyorsan geç kalma.”

İşte bu her şeyin başıydı.

Jack, Elizabeth’e âşık olmuş ve hemen onu da baştan çıkarmaya çalışmıştı. O günlerde Elizabeth’e onu sonsuza dek

Kristin Hannah

seveceğini söyleyip abartılı vaatlerde bulunuyordu. Aslında içten söylüyordu bunları. Gerçekten inanarak.

İkisi de yanlış bir şey yapmamışlardı.

Yalnızca sonsuzun ne kadar olduğunu bilemiyorlardı.

Hasret's Sisters Planet

Dokuz

Elizabeth giyinme odasının ortasında durmuş ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Bütün kıyafetlerinde bir sorun vardı sanki. Sıra sıra dizili süslü kemerler askılardan sarkıyordu.

Ama kendi ifadesiyle, yaşadığı metabolizma bozukluğu yüzünden artık hiçbirini kullanamıyordu. Eski kemerleri ancak kalçasının yarısını sarardı büyük ihtimalle. Vücudu ağırlaştıkça kemer yerine şal kullanmayı tercih etmeye başlamıştı. İri yarı silüetleri kamufle edecek şekilde tasarlanmış bir sürü el boyaması şalı vardı ama dökümlü bir şal, tutkusuzlar toplantısına pek yakışmazdı.

Yeşil renkli diz boyu yün elbisesi gözüne ilişti. Daha fazla vakit kaybetmeden onu alıp giydi. Masasının çekmecesini açıp takı yaptığı günlerden kalma, kalaylanmış istiridye biçimli kolneyi aldı.

“İşte oldu.” Aynaya tekrar bakmadı. Onun yerine alt kata inip mutfak masasından çantasını aldı ve evden çıktı.

Üniversiteye vardığında bir an sınıfın kapalı kapısının önünde durdu ve sonra içeri girdi.

Bu kez yüzler tanıdık ve içtendi. Başka bir çiçekli polyester elbise giyen Mina, onu içtenlikle dinleyen Fran'le konuşuyordu. Pig-in-a-Blanket'ın garsonu olan ufak tefek Joey, Sarah'yla heyecanlı bir sohbete dalmıştı. Bir masanın arkasında duran Kim sigara paketiyle oynuyordu.

Elizabeth içeri girince gülümseyen Joey heinen onun yanına geldi.

Joey elindeki çörekten bir ısırık alıp sincap gibi çiğnerken, "Bir daha gelmezsin sanıyordum," dedi.

Elizabeth birinin onu düşündüğünü görünce şaşırdı. "Neden ki?"

Joey, Elizabeth'in sol eline dikkatlice baktı. "Ah ne büyük bir pırlanta!"

Elizabeth geniş bir altın halkanın üzerine yerleşmiş bir buçuk karatlık tek taş a baktı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Birçoğumuz terk edildik. Benim gibi birkaçımız da baş aşağı düştük. Beton zemine. On katlı bir yerden." Joey sırıttı. "Neyse ki ben zıplayabildim."

"Bütün kadınlar zıplayabilir," diye yanıtladı Elizabeth. "Ya zıplarsın ya da sıçrarsın, değil mi? Kocam son on beş yılda sekiz şehirde çalıştı. İnan bana ben de kendi payıma yeterince zıpladım."

"Vay canına. Orduda mı?"

"Hayır." Elizabeth kocasının mesleğini söylemek istemedi. Jackson Shore'la evli olduğunu herkesin öğrenmesi ihtiyacı olan son şeydi. Ne kadar şanslısın gibi cümleler kuracakları kesindi ve bu kadınlarla da aynı muhabbete girmek istemiyordu. Ama bir şey söylemeliydi. "Sadece tek bir işe odaklanmayı beceremiyor."

Joey kıkırdadı. "Penisi var ne de olsa. Hepsi aynı işte."

Sınıfın ön tarafındaki Sarah ellerini çırpı. "İyi akşamlar hanımlar. Bir sürü tanıdık yüz gördüğüme sevindim."

Joey, Elizabeth'i kolundan tutup onu yan yana sıralanmış sandalyelere yöneltti ve birlikte oturdular.

Sarah açılış konuşmasının ortasına gelmişti ki Mina araya girdi. Öyle içten gülümsüyordu ki yüzü kurutulmuş elma gibi buruşmuştu. "Buraya kadar arabayla geldim!" Pembe rujla dolgunlaştırdığı dudakları titriyordu. "Artık istediğim yere gidebilirim."

Bir alkış tufanı koptu.

Elizabeth bu birkaç kelimenin onu böylesine etkilemesine şaşır. *Artık istediğim yere gidebilirim.*

Kimbilir nasıl bir duyguydu bu! Yıllardır araba kullanmasına karşın nasıl olmuştu da böyle bir hisse hiç kapılmamıştı? Özgürlük her zaman elinin altındaydı, arabayı çalıştırdığı an özgürleşebilirdi. Önceden planlanmış o yoldan kafasını kaldırıp, *bu yol beni nereye götürür*, diye düşünmeye cesaret eden bütün kadınlar bunu yapabiliirdi.

Alkışlar sustuğunda kadınlar yerlerine geçti. Bu kez aralarında yeni bir yüz olmadığı için Sarah daha önce anlattıkları hayallerin detayına inen bir sohbet başlattı.

İlk konuşan Joey oldu. "Dün çocukları diş doktoruna götürdüm." İç geçirdi. "Diş doktorum yepyeni bir Volkswagen Bug almıştı. İnanabiliyor musunuz? O arabayı sürmeye bayılıyorum."

"Hiç doktor olmak istedin mi?" diye sordu Sarah.

"Evet, şey... ben liseyi zar zor bitirdim. Not ortalamam da çok düşüktü." Gülümsemeye çalıştı, sonra da eğilip ayağının dibindeki büyük bebek çantasına baktı. "Bu hafta başka birinin hayaline kafa yormadım ama müşterilerden biri geçen hafta bunu

masada unutmuş.” Bir resim fırçasını alıp Elizabeth’e uzattı. “Karma gibi bir şey mi dersin?”

Big K tarzı bir fırçaydı bu. Büyük ihtimalle bir çocuğun resim çantasından düşmüştü. İyi bir sanatçı asla ucuz bir fırça kullanmazdı.

Peki, neden Elizabeth her an ağlayacakmış gibi hissetmişti?

“Teşekkürler Joey,” dedi fırçayı alırken. Fırçaya dokunduğunda bir an kalbi durmuştu sanki.

“Bize resimlerinden bahset,” dedi Sarah.

Elizabeth derin bir nefes aldı. “Üniversitede profesörler resme yeteneğim olduğunu söylemişti. Güzel sanatlar dalında birkaç yüksek lisans programına kabul edildim.”

Hayranlığını belirtircesine sesi kısılan Joey, “Gittin mi?” diye sordu.

“Hayır. Kızlar doğduktan sonra zamanım olmadı. Sonra Jamie birinci sınıfa başladığında tekrar resim yapmak istedim ama fırçayı elime aldığımda hiçbir şey olmadı. Orada öylece oturdum.” Etrafındaki kadınların yüzlerine baktı. Hepsi onu anlıyordu. İnsan bazen şansını kaybediyordu.

Ama... şimdi elinde tuttuğu fırçaya baktığında bir şey oldu. Önemli bir şey değildi, ilham gelmemiştir. Ama *bir şey* olmuştu.

Resim yapmanın ne hissettirdiğini hatırladı birden. Uçmak, havada süzölmek gibiydi.

Aniden başka bir şey düşünemez oldu.

Toplantıdan sonra arabayı garaja park edip eve koştu. Alt katın ışıklarını yakmaya bile gerek duymadan odasına çıktı. Giyinme odasında kıyafetlerini bir kenara itip diz üstü çöktü.

İşte oradaydı. Eski malzemelerle dolu mukavva bir kutu. Onu kendine yaklaştırıp çoktan unuttuğu kurumuş boya kokusunu

içine çekti. En üstte çikolata renkli tek bir fırça duruyordu. Onu alıp çenesinin alt kısmına sürttü.

Gülerek ayağa kalktı ve yatak odasını geçip ikinci katın balkonuna açılan çift kanatlı kapıyı açtı. Parmağını soğuk cama dokundurup gece karanlığına gömülen denize baktı.

Bu güvenli arazide resmini yapabileceği bir yer varsa o da burasıydı. Gözlerini kapatıp bir anlığına da olsa ışıltılı, yepyeni bir geleceğin hayalini kurdu.

Jack bir zamanlar çakıl taşlı olan, şimdiyse çamur içinde kalan kıvrımlı yoldan evine doğru ilerliyordu. Stormwatch Lane'e neredeyse daha bir kilometrelik bir yol olsa da yol üstünde başka ev yoktu. Yolun sol kısmında dik kayalıklar uzanıyordu. Altında da rüzgârın savurduğu Pasifik Okyanusu...

Garaja girip arabayı park etti ve elbise çantasını alıp ön kapıya yöneldi.

Tek bir lamba turuncumsu ışıyla verandayı aydınlatıyordu. Köşedeki boş Adirondack koltuğun gölgesi, şeritler halinde tahta zemine düşüyordu.

İçerisi, Elizabeth'in Noel'de yaktığı tarçınlı mumlardan kokuyordu. Her defasında onları bayramlar için saklayacağını söylerdi ama hiçbir zaman saklayamazdı. Fitilleri mumluğun dibinde kapkara bir yığına dönüşene kadar her gece yakardı.

"Elizabeth?"

Yanıt gelmedi.

Ön kapı küçük bir giriş bölümüne açılıyordu. Sol tarafta oturma odası, sağda mutfak vardı. İkisi de boştu. Jack evin orta yerine kadar yürüyüp yatak odasına gitti. Kapının ne kadar güzel olduğunu ona söylemiş miydi?

Elizabeth sırtı ona dönük halde çift kanatlı kapıda durmuştu. Parmağını pencere çerçevesinde gezdiriyordu. Komodinin üstündeki gece lambasının ışığı ruh gibi görünmesine sebep olmuştu. Bakışlarında hüznün vardı. Gece lambasının solgun ışığında bile görünen bir hüznüdü bu.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Jack.

Elizabeth döndü. Jack'i görünce güldü. "Ödümü patlattın."

"Erken saatte bir uçak vardı."

Elizabeth tekrar denize baktı. "Ne güzel."

Jack, Elizabeth'in ilgisini çoktan kaybetmişti. Ama vereceği haber tekrar çekecekti kesin. Bir şey söylemeye başladı ama Elizabeth'in sesi onu susturdu.

"Çok güzel bir gece. Karanlıkta sayısız renk var. Tekrar resim yapma isteği uyandırıyor." Sonunda dönüp Jack'e bakmıştı. "Bu gece bir toplantıya katıldım ve..."

"Sana bir sürprizim var." O anda haberi ona farklı şekilde verebileceğini düşündü. Belki L'Auberge'de güzel bir akşam yemeğinin ardından verebilirdi. Ama bekleyemedi. "Warren Mitchell'ı anımsıyor musun?"

Elizabeth derin derin iç geçirip, "New York'un en azgın defans oyuncusu mu? Elbette hatırlıyorum. Fox'un stüdyo analisti mi ne."

"Öyleydi. Kalbini korumak için yaşam biçimini değiştirmesi gerekiyormuş. İşten ayrılmak isteyince Fox ona haftada bir yayınlanacak bir saatlik bir program sunma teklifi yapmış. Bir tür spor programı."

"Spordan konuşan daha fazla erkeğe ihtiyacımız var zaten."

Jack bu söz üzerine geri çekildi. "Bu tamamen farklı bir program olacak. Yirmi altı bölümlük bir sözleşme imzaladılar.

New York'taki Fox stüdyosunda çekimler yapılacak. O yüzden maçlara gitmek gerekmiyor."

"Warren adına sevindim."

"Bizim adımıza da sevinebilirsin."

"Biz mi?"

Jack sırttı. "Programı birlikte sunacağız."

"Ne?"

"Aslında New York'a bu yüzden gittim. Görüşmeye."

"Bana yalan mı söyledin?"

Elizabeth olduğundan çok daha vahim bir durummuş gibi söylemişti bunu. "Seni yine hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama bu kez kabul edildim. O kanaldaki adamlarla sözleşme imzaladım. Düşünsene, her şeye yeniden başlıyoruz. Gençlik günlerimize dönmek gibi."

"Gençlik günleri mi? Neden bahsediyorsun sen?"

"Harika olacak, göreceksin. Belki eski takımı bir araya getiririz. Üstelik Washington D. C.'ye de birkaç saat uzakta olacağız. Birkaç saatlik tren yolculuğuyla okuldan arkadaşlarıyla görüşebileceksin."

"Washington D. C.'ye birkaç saat uzakta mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Jack irkildi. İşin en ince noktası buydu. "New York'a taşınmamız gerekiyor."

"Ne?"

Vicdan azabı çirkin yüzünü göstermişti. "Buraya gelirken bir daha taşınmayacağımıza söz vermiştim, biliyorum. Ama inanamayacağın kadar çok para teklif ettiler. Yeni bir menajerim bile var, Jerry Maguire tarzında. Artık istediğimiz her şeye sahip olabiliriz."

Elizabeth sırtı ona dönük halde çift kanatlı kapıda durmuştu. Parmağını pencere çerçevesinde gezdiriyordu. Komodinın üstündeki gece lambasının ışığı ruh gibi görünmesine sebep olmuştu. Bakışlarında hüznün vardı. Gece lambasının solgun ışığında bile görünen bir hüznüdü bu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Jack.

Elizabeth döndü. Jack’i görünce güldü. “Ödümü patlattın.”

“Erken saatte bir uçak vardı.”

Elizabeth tekrar denize baktı. “Ne güzel.”

Jack, Elizabeth’in ilgisini çoktan kaybetmişti. Ama vereceği haber tekrar çekecekti kesin. Bir şey söylemeye başladı ama Elizabeth’in sesi onu susturdu.

“Çok güzel bir gece. Karanlıkta sayısız renk var. Tekrar resim yapma isteği uyandırıyor.” Sonunda dönüp Jack’e bakmıştı. “Bu gece bir toplantıya katıldım ve...”

“Sana bir sürprizim var.” O anda haberi ona farklı şekilde verebileceğini düşündü. Belki L’Auberge’de güzel bir akşam yemeğinin ardından verebilirdi. Ama bekleyemedi. “Warren Mitchell’i anımsıyor musun?”

Elizabeth derin derin iç geçirip, “New York’un en azgın defans oyuncusu mu? Elbette hatırlıyorum. Fox’un stüdyo analisti mi ne.”

“Öyleydi. Kalbini korumak için yaşam biçimini değiştirmesi gerekiyormuş. İşten ayrılmak isteyince Fox ona haftada bir yayınlanacak bir saatlik bir program sunma teklifi yapmış. Bir tür spor programı.”

“Spordan konuşan daha fazla erkeğe ihtiyacımız var zaten.”

Jack bu söz üzerine geri çekildi. “Bu tamamen farklı bir program olacak. Yirmi altı bölümlük bir sözleşme imzaladılar.

New York'taki Fox stüdyosunda çekimler yapılacak. O yüzden maçlara gitmek gerekmiyor."

"Warren adına sevindim."

"Bizim adımıza da sevinebilirsin."

"Biz mi?"

Jack sırttı. "Programı birlikte sunacağız."

"Ne?"

"Aslında New York'a bu yüzden gittim. Görüşmeye."

"Bana yalan mı söyledin?"

Elizabeth olduğundan çok daha vahim bir durummuş gibi söylemişti bunu. "Seni yine hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama bu kez kabul edildim. O kanaldaki adamlarla sözleşme imzaladım. Düşünsene, her şeye yeniden başlıyoruz. Gençlik günlerimize dönmek gibi."

"Gençlik günleri mi? Neden bahsediyorsun sen?"

"Harika olacak, göreceksin. Belki eski takımı bir araya getiririz. Üstelik Washington D. C.'ye de birkaç saat uzakta olacağız. Birkaç saatlik tren yolculuğuyla okuldan arkadaşlarıyla görüşebileceksin."

"Washington D. C.'ye birkaç saat uzakta mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Jack irkildi. İşin en ince noktası buydu. "New York'a taşınmamız gerekiyor."

"Ne?"

Vicdan azabı çirkin yüzünü göstermişti. "Buraya gelirken bir daha taşınmayacağımıza söz vermiştim, biliyorum. Ama inanamayacağın kadar çok para teklif ettiler. Yeni bir menajerim bile var, Jerry Maguire tarzında. Artık istediğimiz her şeye sahip olabiliriz."

“Senin istediğın, demek istedin sanırım. Benim isteklerim umurunda bile değıl. Ben buraya kalbimi ve ruhumu verdim.”

“Burası yalnızca bir ev Birdie. Berbat bir tesisatı olan ve pencereleri su sızdıran lanet olası bir dört duvar.” Jack, Elizabeth’in yanına geldi. “Bu ev senin için benden daha mı kıymetli? Ne zamandır bunu hayal ettiğimi biliyorsun.”

“Peki ya benim hayallerim ne olacak Jack?”

“Ne?”

“Hep senin hayallerine öncelik vermem gerekti. Ne zaman sıra bana gelecek?”

“Senin sıranı beklediğini nereden bileyim Birdie? Hayatın boyunca bir kenarda durdun. Sıra mı bekliyordun? O halde sen de bizim gibi şansını dene, sahaya in ama ben isteklerimin peşinden gidiyorum diye beni suçlama.”

Elizabeth’in yüzü bembeyaz kesiline Jack fazla ileri gittiğini anlamıştı. Birdie’yle tartışabilir, karşılıklı çığlıklar atılabilirdi. Ama gereğ’e yaklaşmak mümkün değildi.

Elizabeth bir adım geriledi. “Birazdan dönerim. Düşün-meliyim.”

“Hayır, lanet olsun! Burada kal ve benimle konuş. Kaçma.” Jack sözlerinin iše yaramayacağını biliyordu. Elizabeth tartışmanın ortasında kaar, sakinleşince dönerdi. Duygularının yoğunluğuna katlanamazdı.

Jack, karısının çenesine dokunup kendisine bakmasını sağladı. “Bir düşün Birdie. İki yılımı ıssız bir yerde harcadım. Sen hayalindeki evde yaşıyasın diye günde üç saat yol gittim. Bunca zamandır burada tkendiğimi biliyordun. Hepsini senin için yaptım.” Sonra usulca, “Benim adıma sevineceğini sanmıştım,” diye ekledi.

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Ah Jack. Elbette öyle sanırsın."

Jack buna ne yanıt vereceğini bilemedi. Sessizliğin içinde karısının odadan çıkışını izledi. Peşinden gitmedi, bunun anlamı olmadığını biliyordu. Onun yerine pencereye gidip bekledi.

Tahmin ettiği gibi birkaç dakika sonra verandadan çıktığını gördü. Karanlık bahçeden eski ve yıpranmış çitlerin bakımsız kayalıklar boyunca uzandığı evin diğer ucuna yürüdü. Merdivenlerin başında durup denize baktı.

Jack onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Birbirlerinden ne kadar uzaklaştıklarının bir işaretiydi bu da.

Sonunda eve geri döndü. Bu arada Jack de şöminenin ateşini yakmış, dondurulmuş lazanyaları fırına atmıştı. Ev domates sosu ve erimiş peynir kokuyordu.

Elizabeth paltosunu girişteki askıya asıp oturma odasına geldi. Uzunca bir süre orada kalıp Jack'e baktı. Yüzünde kurumuş gözyaşlarının izi vardı. Usulca, "Bir süreliğine New York'a gidebiliriz sanırım," dedi.

Jack ona sarılıp etrafında döndürdü. "Seni seviyorum Birdie."

"Sevsen iyi edersin."

"Bu defa çok güzel olacak, göreceksin. Çocuklar sana ayak bağı olmayacak, ben de şehir dışına çıkmak zorunda kalmayacağım." Jack karısının ona kuşkuyla baktığının farkındaydı ama aynı zamanda ona inanmak da istiyordu.

"Tamam ama bu evi kiralayalım, satmak istemiyorum. Geçici bir süreliğine gidiyoruz oraya. Bu konuda hemfikir olmalıyız, yoksa anlaşılamayız."

"Kabul."

"Günün birinde buraya döneceğiz. Bu evde yaşlanacağız."

"Kabul."

“Ve Manhattan dışında yaşayacağız. Westchester County olabilir örneğin. Pazartesi günü emlakçıları ararım. Yaza kadar bize bir yer bulurlar.”

“Pazartesi günü işe başlıyorum.”

“Ne?”

“Böyle anlaştık. Programa bir an önce başlamak istiyorlar.”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Elizabeth geri çekildi. “Pazartesi gününe kadar taşınamayız.”

“Bana bir sözleşme sundular, ben de imzaladım Birdie. Geçmişimi düşününce anlaşıyor için başka ne yapabilirdim?”

“Bu kadar kısa sürede New York’ta güzel bir yer bulamayız. Geçen defa altı ayımızı almıştı.”

“Kendi yerimizi bulana kadar şirketin toplu konutlarında kalırsınız. Pazar günü ben gidiyorum. Sen de burayı toplayıp geldikten sonra hayalindeki evi bulursun.” Jack gülümsedi. “Haydi Birdie, sinirlenme. Bu bir macera.”

“Seni doğru mu anladım?” Jack’in aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi tane tane konuşuyordu. “Bana danışmadan bir iş sözleşmesi imzaladın, şirketin hiç görmediğim toplu konutlarında kalmayı kabul ettin, ülkenin diğer ucuna taşınmaya karar verdin ve işin en güzel kısmıymış gibi evi toplamayı da bana bıraktın.”

Elizabeth olaya kötü bir yönden bakmıştı. Jack işe o tarafından bakmıyordu. Lanet olsun, defalarca böyle yapmamışlar mıydı? “Birkaç yıl deneriz, hoşumuza gitmezse geri döneriz.”

Elizabeth pencereye gitti.

Jack arkasından yanaşıp ellerini karısının gergin omuzlarına koydu ve boynuna bir öpücük kondurdu. “New York’ta mutluysanız, unuttun mu?”

"Hayır," dedi Elizabeth, "New York'ta mutlu olduğumuzu hatırlamıyorum."

Jack böyle söylememeliydi. Geçmiş anmak kötü şeyler çağrıştırıyordu. "Bu kez mutlu olacağız."

"Öyle mi dersin?" Elizabeth'in sesi, Jack'in özlemiyle uyumlu bir arzuyla doluydu. Yeni bir yerin eski hisleri canlandıracağına dair gizli bir ümit doğmuştu.

"Kızlara da daha yakın," diye anımsattı Jack. En güzel bahanesinin bu olduğunu biliyordu. "Ne zaman istersen trene atlayıp yanlarına gidersin."

"Haklısın."

"Bana inan Birdie, ikimiz için de iyi olacak."

Elizabeth sonunda, "Doğru söylediğinden eminim," dedi ama bir zamanlar yaptığı gibi kocasına yaslanmadı. Bir yana çekildi. "Artık başlasam iyi olacak. Milyonlarca iş var. Çocukları aramalıyız. Yarın nakliye şirketini ararım..." Stres sesindeki güzel Güneyli aksanını daha belirginleştirmişti.

"Mutlu olacağız," dedi Jack tekrar. "Göreceksin."

Elizabeth derin derin iç geçirdi. "Tabii ki olacağız."

Elizabeth hafta sonu boyunca pazartesi günkü idamını bekleyen bir mahkûm gibi hissetti kendini.

Öte yandan Noel'i bekleyen çocuklar gibi heyecanlı olan Jack zaman zaman nedensiz kahkahalara boğuluyordu. Bu iş onun istediği her şeyi temsil ediyordu.

Elizabeth'in elini kaldırıp hafifçe öksürerek, *ben gitmek istemiyorum*, demesinin bir yolu yoktu.

Gitmemeleri için bir sebep de yoktu zaten. Jack bu konuda haklıydı. Bu bir maceraydı.

Ancak başka birinin macerası. Elizabeth yalnızca o uzun yolda ona eşlik edecek bir refakatçiydi.

Birkaç hafta ayrı kalacakları için Elizabeth birlikte geçirecekleri bu pazar gecesinde depresyonun eşiğinde olduğunu hissetti. Nereye baksa kendisi için önemli, hiç bırakmak istemediği bir şey görüyordu. Bu ev onun için çok değerliydi. Açıklayamayacağı ya da anlayamayacağı kadar. Burayı bırakıp gitme fikri midesini bulandırıyordu.

İki yıl boyunca her sabah Pasifik Okyanusu'nun muhteşem manzarasıyla uyandıktan sonra uyanıp penceresinden dışarıya baktığında yolun karşısındaki binaları görmeye nasıl alışacaktı? Geceleri yıldızlara bakmadan ya da kışın denizin gürlemesini duymadan nasıl yaşayabilirdi? Hiç sakinleşmeyen, milyonlarca kişinin gökyüzüne yığıldığı bir yerde nasıl yaşayabilirdi?

Ne yazık ki seçme şansı yoktu. O Jack'in karısıydı.

Birlikte geçirdikleri son gecelerinde sofrayı özenle donatmış, en güzel yemekleri pişirip en güzel sofa takımlarını çıkarmıştı. Akşam yemeği, büyük büyük annesinin şeffaf Haviland porselen tabağında sunduğu *Coquilles Saint-Jacques*'tı.

O ve Jack sofrada karşı karşıya otururken aralarında sanki kilometreler vardı. Yabancı bir filmin acıklı sahnesini canlandırıyor gibilerdi. Yıllar önce aşkın bir araya getirdiği, şimdiyse bu hale düşüp evlendiklerine pişman olmuş bir çiftin görüntüsü... Bir zamanlar oldukları kişilerin gölgesi, olmak istedikleri kişilerinse daha solgun resimlerine dönüşmüşlerdi.

Jack başını sola çevirmiş, çatalını havada tutmuştu. Elizabeth, onun oturma odasındaki televizyonu dinlediğinin farkındaydı. Howie Long, Radio Shack'te telefonları yanıtlıyordu.

"Belki bir gün sen de böyle tuhaf bir reklamda oynarsın."

Jack sırtıttı. "Harika olmaz mı?"

Elizabeth onun suratını tokatlamak istedi. "Tabii ya, harika olur."

"New York'ta ne yapacaksın peki?"

Sonunda sorduğuna sevindim. Elizabeth bu düşünceyi bir kenara itip, "Bilmem. Bahçecilikle uğraşabilirim ama şehirde pek bahçe yok," dedi.

"Belki saksılara ekersin."

Elizabeth arka bahçesini düşündü. Son on sekiz ayını orada neler yapabileceğini planlamakla geçirmiş, hangi bitkilerin uyum sağlayacağını araştırmıştı. Geçen bahar üç yüz tohum ekmişti. Fulya, çiğdem, sümbül, zambak. Rengârenk bir görüntü oluşturmak için her birini özenle ekmişti. "Harika bir fikir."

Ondan sonra sessizliğe gömüldüler. Yemek bittiğinde mutfaka geçip bulaşıkları birlikte yıkadılar. Elizabeth sudan geçirdi, Jack de makineye yerleştirdi. Yıllardır uyguladıkları bir rutindi bu.

Mutfak tezgâhu da temizlendiğinde Jack, "Hemen dönerim," dedi.

Sözünde durup elinde pembe ambalaja sarılı kocaman, düz bir kutuyla döndü. Elizabeth'in elini tutup onu oturma odasına geçirdi. "Haydi," dedi ve Elizabeth o anda yıllar önce Jack'in yine böyle elini tutup ona kalbini sunduğu günü anımsadı. *Korkacak bir şey yok, demişti o zaman. İstedğin benim.*

Jack kumandayı sehpanın üzerinden alıp televizyonun sesini kısıtı.

Elizabeth çok sevdiği bu odayı düşünmemeye çalışarak koltuğa oturdu. Her santimetre karesine yüreğini ve ruhunu vermişti. *Düşünme.*

Jack önünde diz çöktü. "Bu kez seni büyük sıkıntıya soktuğumun farkındayım."

Elizabeth bir şey söylerse öfkesini belli edeceğinden korkup sessiz kaldı. "Evet," diyebildi yalnızca.

"Özür dilerim."

Bu özür Elizabeth'i üzmüş, hatta utandırmıştı. Değişimi hoş karşılayan kadınlardan olmak istiyordu. En azından kocasının başarısına sevinmeliydi. "Ben de özür dilerim. Maceracı biri olmayı unutmuşum sanırım."

"Artık daha mutlu olacağız." Jack'in sesinin şiddeti Elizabeth'i şaşırtmış, son zamanlarda onun da kendisi kadar mutsuz olduğunu anımsatmıştı.

Jack paketi ona uzattı. "Bunu New York'tan senin için aldım."

Elizabeth kutuyu açarken, "Pırlanta olamayacak kadar büyük," diye espri yaptı. İçinde gri bir eşofman altı ve üzerinde de *Fox Spor* yazan kapüşonlu bir eşofman üstü vardı. M bedendi. Belli ki Jack onun L bedene terfi ettiğini fark etmemişti.

"Üniversitedeki eşofmanlarını severdin, anımsadın mı?"

On dokuz yaşımdaydım. Elizabeth ona gülümsedi. "Teşekkürler hayatım."

Jack ona doğru eğilip ellerini bacaklarına götürdü. "Bunu yapabiliriz Birdie. New York'a taşınıp her şeye baştan başlayabiliriz."

Elizabeth orta yaşlı elleriyle gençliğinde en sevdiği kıyafetleri tutarak kımıldamadan oturdu. Jack hayal kurabilirdi. Elizabeth ise gerçeğin farkındaydı. Jack için bazı şeyler değişebilirdi ama onun için geçerli değildi bu. Birkaç hafta içinde yeni bir şehre taşınıp eski evliliğini devam ettirecekti.

"Harika olacak," dedi.

“Öyle olacak.” Jack şimdi sırtıyordu. Elizabeth onun ne kadar rahatladığını görebiliyordu.

Yine öfkelenmişti.

Jack kolunu Elizabeth’in omzuna atıp onu ayağa kaldırdı. “Yatakta televizyon izleyelim, haydi. Eski günlerdeki gibi.”

Kocaman yataklarına uzanıp *Sex and the City*’yi ve *The Practice*’i izlediler.

Programlar bittiğinde Jack lambayı kapatıp bir yana döndü.

“Seni seviyorum Birdie,” dedi onu öperek. Elini Elizabeth’in arkasında kaydırıp penye geceliğini yukarı kaldırdı ve çıplak bacağına koydu.

Elizabeth de onu öptü. Son on yıldır değişmeyen sessiz ve tanıdık yöntemleriyle seviştiler. Bittiğinde Jack sırtını dönüp uyudu.

Elizabeth de kendi tarafına döndü. Başını yastığa yaslayıp Jack’in refesinin normal ritmini dinledi. Eskiden sevişmelerinin ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeden edemedi. Yıllarca, evliliklerinin ilerleyen yıllarında bile birbirlerine karşı tutkuları canlı kalmıştı ve şimdi o kıvılcım da sönmüştü.

Ama... çok uzun zamandır evlilerdi. Hayatının yarısından fazlasını Jack’le birlikte geçirmişti. Bu evde yaşlanacaklarını sanıyordu. Sonsuza dek burada yaşayacaklarına dair verdiği söze aptal gibi inanmıştı.

Daha geçen hafta Elizabeth kendi geleceğini gözünde canlandırdığında veradandaki dökme demir bankta bembeyaz saçlarıyla gülümseyerek oturmuş, bahçede oynayan torunlarını izlediklerini hayal etmişti.

Şimdi geleceklerine baktığında hiçbir şey göremiyordu.

On

Jack kalabalığın arasında Broadway'de yürüyordu. New York'a geleli iki hafta olmuştu ve kendini yerli gibi hissediyordu. Burası onun en sevdiği şehirlerden biriydi. Washington'da tomrukçulukla geçimini sağlayan küçük ve karamsar Aberdeen kasabasında doğup büyüyen ve annesi ile babasının erken ölümüne tanıklık eden Jack'in iki hayali vardı. Biri NFL'de futbol oynamak, diğeri ışık, kamera ve hareket dolu bir şehirde yaşamaktı. En büyük göldeki en büyük balık olmak istiyordu ve şimdi, on beş yılını bilinmez, ıssız topraklarda geçirdikten sonra geri dönmüştü.

Fox'un toplu konutları her şeyin ortasında, şehrin merkezindeydi. Her sokakta harika restoranları olan çok cazip bir yerdi. Sabaha karşı üçte canınız Krispy Kreme'den *doughnut* çekerse yiyebilirdiniz. Jack bu şehrin her şeyini seviyordu ama özellikle de iki hafta içinde yeniden önemli biri olmak hoşuna gitmişti.

Her şey daha da iyi olacaktı. *Good Sports* adlı program henüz yayınlanmaya başlamamıştı ama sektörde duyulmaya başlamıştı ve televizyonda da tanıtımlar yapılıyordu. Fox sürekli *Jumpin' Jack Flash* ile Kaptan'ı yeniden bir araya getirdiğini duyuruyordu. Yüzleri bilbordları, otobüsleri, reklamları süslemeye başlamıştı.

Jack programın ilgi göreceğini biliyordu. Şöhret konusu her zaman ilgi görürdü. Şu eski reklamda olduğu gibi. Kadın iki arkadaşına söyler, adam da iki arkadaşına söyler ve bir sonraki adımda size Le Cirque'de bir masa ayrıldığını görürdünüz.

15. Cadde'ye dönüp eve yöneldi. Orayı şimdiden evi olarak görmesi çok ilginçti. Kendisine ait olmayan tek yatak odalı bir daireydi. Mutfağı bile gördüğü birçok banyodan daha küçüktü ama onun eviydi.

Jack kapı görevlisi onu içeri aldıktan sonra dar, mermer zeminden asansöre yürüdü. Yirmi dördüncü katta indi.

Dairesindeki her şey aynen bıraktığı gibiydi. Mutfak tezgâhının üstünde yarısı dolu bir bira şişesi, sehpanın üstünden de *Sports Illustrated* dergisinin son sayısı açık bir halde duruyordu. Yokluğunda kimse evi toplamamıştı. Okumaya kaldığı yerden devam edebilirdi.

Küçük ve karanlık mutfaktan geçti. Yatak odasında ayakkabırlarını ayaklarından fırlattı. Ayakkabıların biri duvara çarptı, diğeri de krem rengi kilimin üstünden fırlayıp yatağın altına doğru yuvarlandı.

Jack çarşaf ve örtü yığının üstüne oturdu. Buraya taşındığından beri yatağı bu haldeydi. Bu da ancak Elizabeth'in yapacağı değişikliklerden biriydi.

Elizabeth.

Gece lambasını açıp eve onun gözünden baktı. Bu daracık odaları beğenmeyecekti. Renklere, dokuya ve sanata önem veren Birdie burayı çok sıkıcı bulacaktı. Vakit kaybetmeden çılgınlar gibi *ev* diyebileceği bir yer bulma arayışına girecekti. Oysa bunun düşüncesi bile Jack'i yoruyordu.

Jack karısını seviyordu ama son zamanlarda ayrı olmak daha kolaydı. Bunu itiraf etmek kendini berbat hissetmesine sebep olmuştu ama yalan söylemenin de anlamı yoktu. Burada, iki kişilik olmasına karşın tek kişinin çok rahat ettiği bu yatakta otururken yalan söylemek anlamsızdı.

İşte buraya, istediği her şeye sahip olabileceği bir noktaya gelmişti. Şehir hayatı, para, şöhret.

Ama onun hayalleri Elizabeth'in hayalleriyle uyuşmuyordu. Onun özlem duyduğu her neyse (ki ne olduğu konusunda Jack'in en ufak fikri yoktu) havlu askısının bile sığamayacağı kadar küçük banyolu, tek yatak odalı dairede bulamayacağı kesindi. Saksıları avuç kadar olacaktı ve o kalabalık sokakları zehirli bir yer olarak görecekti.

Elizabeth, Connecticut ya da Westchester County gibi şehir dışındaki güzel bir bölgede, güzelim güllerini yetiştirmesine el verecek büyüklükte bir bahçesi ve özenle seçtiği mobilyalarını sığdırabileceği bir oturma odası olan klasik bir evde yaşamak isterdi.

Ama Jack bunu daha önce denemişti.

İki yılını zaten herkesten uzaktaki ıssız bir yerde geçirmişti. Hayallerinin evine kavuşma sırası Elizabeth'te olduğu için bunu yapmıştı ama sonsuza dek orada mı yaşayacaklarını sanmıştı ki? Lanet olsun, ABD'de yıl boyunca oradan daha kötü hava şartlarına sahip tek yer Alaska'ydı.

Jack futbol oynama şansını kaybedip uyuşturucudan da vazgeçtiğinde sorumluluk sahibi bir yetişkin olmaya karar vermişti. Spot ışıklarının çok uzağında olup akşam sekizde karanlığa gömülen nezih bir bölgedeki güzel bir evde yaşamıştı. Ama buraya kadardı.

Şimdi onun sırası gelmişti.

Guruldamaya başlayan midesi, kahvaltıdan beri bir şey yemediğini ona anımsattı. Buzdolabına bakmaya gerek bile duymadan paltosunu aldı.

Dışarıda sokaklar kalabalıktı. Büyük ekran televizyonu olan ve maç akşamlarında yiyebildiğiniz kadar tavuk kanadı sunan bar ve restoran tarzındaki en sevdiği mekâna gitti.

Barmene işaret edip arka taraftaki bir masaya oturdu. Garson kız masasına geldiğinde bir bira ile çizburger siparişi verdi ve birkaç dakika sonra garson kız birasını getirdi.

Peçeteye uzanırken bir kadın karşısındaki sandalyeye yaklaştı.

“Biraz yanında oturabilir miyim?”

Jack onaylamaktan başka bir şey söyleyememesine şaşırdı.

Kadın barla inanılmaz derecede uyumsuz görünüyordu. Beline oturan ten rengi, uzun ve straplez bir elbise giymişti. Göğsünün ortasına büyük ipek bir çiçek oturtmuştu. *Sex and the City*’nin konuk oyuncusu gibiydi.

Jack’e yorgun bir ifadeyle gülümseyip elini kaldırdı. Barmanle göz göze geldiğinde de, “Duble tekila şat ve arkasından da bir Budweiser. Patr n marka olsun lütfen,” dedi ve sonra sırtıttı. “Neyse ki yakınlarda bir bar varmış.”

Kadın çok güzel ve gençti. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.

“Ben Jack.”

Kadın gösterişli bir çantayı masaya koyup karıştırdı ve sonunda sigarasını buldu. Sigarayı yaktığında Jack karanfil kokusunu aldı. “Ben de Amanda.” Jack’e bakıp nefesini dışarı verdi. “Seni tanıyorum. Fox Sports’taki yeni adamsın, değil mi? Sen

ve Warren'la anlaşmaya varmak için çok para döktüler. Ben de BBDO'da çalışıyorum. Spor reklamları hayatımın bir parçası."

"Öyle mi?"

"Ekrandakinden daha iyi görünüyorsun. Sanırım bu yorumu çok sık duymuşsundur."

Jack memnun görünmemeye çalıştı ama bu kompliman onu canlandırmıştı.

"Neden bu saçmasapan elbiseyi giydiğimi merak etmişsindir. Kız kardeşim evlendi ve ben de düğündeydim."

Barmen içkileri aralarındaki çiziklerle dolu masaya bıraktı ve Jack'e baktı. "Bir bira daha ister misiniz?"

Jack bardağının çoktan boşaldığını fark etti. Birasını ne zaman içmişti ki? "Elbette."

"Hemen getiriyorum."

Amanda ilk şat bardağını alıp tekilayı bir dikişte içti ve yutkundu. Sonra ikincisini içti ve avucunu masaya koyup kıkırdadı. "Yaşasın. Bunu istiyordum işte!" Neşeyle ona bakıp gülümsedi. "Alkolik falan değilim ben, Bridget Jones kadar bile olamam. Ama bu düğün kâbus gibi. Topu topu yirmi dört yaşında olan kız kardeşim, Tribeca'da yaşayan Ferrari'li adamlardan birini kaptı. Bense bir sevgilim bile olmadan o düğüne katılmak zorundayım. Düğünü sekiz ay öncesinden bildiğim düşünülürse en azından bugünü birlikte geçirebileceğim birini bulabilirdim diye düşünmüşsündür ama hayır. Şimdi tek başıma gideceğim ve oradaki bütün beyaz saçlı kadınlar, 'Ee Amanda, senin düğününe ne zaman geliyoruz?' diye soracak. Tanrım." Jack'e baktı. "Sen o koca karıları kesin susturursun aslında."

Jack, genç kadının neden bahsettiğini anlamadan nazikçe gülümsedi ve başını salladı.

Amanda sırtıp öne doğru eğildi. "Yapar mısınız?"

"Ne yapar mıyım?"

"Benimle düğün yemeğine gelir misin? Marriott Otel'de. Birkaç kadeh içki içip babama Yunanistan'da tatil yapmaktan daha pahalıya patlayan yemeklerden yeriz. Grup da çok iyi çalışıyor."

Jack arkasına yaslanıp aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

Amanda, Jack'in parmağındaki yüzüğe baktı. "Çıkmak gibi olmayacak. Ciddiyim. Yalnızca eğleneceğiz."

Daha iki hafta önce Elizabeth ona, *söz ver, eskiden olduğun kişiye dönüşmeyeceğine söz ver*, demişti.

"Hayatımı kurtaracaksın. Ciddiyim," dedi kadın ve barmene işaret edip hesabı istedi. Sonra ayağa kalkıp Jack'in eline uzandı.

Jack son anda geri çekildi. Ona dokunursa belki zayıf düşebilirdi ve yıllar önce onu o yasaklı yola sokan da bu zayıflığıydı. "Yapamam," dedi usulca. "Kusura bakma."

Kadın bir süre öylece durup Jack'e baktı. Sonunda gülümsedi. "Çok şanslı kadınmış. O halde bana şans dile. Savaşmaya gidiyorum."

Kadın gittikten sonra Jack başını eğdi ve ellerinin titrediğini gördü. Tepetaklak olmaktan son anda kurtulan bir adam gibi hissediyordu kendini.

Elizabeth listesine baktı. İki hafta boyunca deliler gibi çalıştıktan sonra sona yaklaşıyordu. Geriye yalnızca mutfakın toplanması kalmıştı.

Boş oturma odasında durdu. Kendi elleriyle döşediği güzelim çizgili sandalyeleri ve mavi-sarı renkli dolgu koltuğu gitmişti. Mümkün olan her yere koyduğu aile fotoğrafları da gitmişti.

Birçoğu depoya konmuştu. Yalnızca vazgeçemediği birkaç tanesini Jack'e, yani New York'a yollamıştı.

Değer verdiği eşyaların yerinde şimdi karton kutular duruyordu. Her birine özenle başlıklar attığı düzinelercesi hem de... İki gün içinde nakliyeciler son yükleme için gelip hepsini depoya götüreceklerdi ve Elizabeth'in de gitme vakti gelecekti.

Ağır ağır nefesini dışarı verdi. Bunları düşünmemek çok daha iyiydi. Çok ileriye bakarsa gücünü kaybederdi.

Ne de olsa bir evdi sonuçta. Günde en az elli defa bunu kendine anımsatıyordu.

Jack gittiğinden beri her gün konuşuyorlardı. Yıllardır olmadığı kadar mutlu geliyordu sesi. Yeni işine tapıyordu. Elizabeth telefonu her kapattığında, *lütfen Tanrım, ben de o mutluluğu yeniden bulayım... bulmamıza izin ver*, diye dua ediyordu.

Saat dört buçukta kapı zili çaldı. Bunu bekliyordu ama yine de o sesle yerinden sıçradı.

Henüz hazır değilim.

Başka şansı yoktu tabii. Omuzlarını doğrultup kırıksık kıyafetini düzeltti ve kapıya gitti.

Sharon Solin verandada durmuş ellerini kaskatı bir şekilde iki yanından sarkıtmıştı. Siyah pilili etekle yuvarlak yaka angora bir kazak giymişti. Bu ona *Love Story* filmindeki Jenny Cavilleri'nin kiralamak üzere olduğu evi gezmesini hatırlatmıştı.

"Bayan Shore?" dedi kadın elini uzatarak. "Ben Sharon Solin."

"Lütfen bana Elizabeth de. İçeri gel."

Sharon içeriye adımını attığında, "Çok güzel," dedi.

Elizabeth evi Sharon'ın gözüyle görmekte zorlanmadı. Açık sarı duvarları ve aydınlık, gösterişli beyaz kartonpiyerleriyle oturma odası aydınlıktı. Bu iç karartıcı kış gününde bile geniş

pencerelerden içeriye hatırı sayılır miktarda güneş ışığı süzülüyordu. Kendi elleriyle soyup yenilediği meşe döşeme de o altın rengi ışığın hepsini emiyordu âdeta.

Sharon mutfğa girip o güzelim beyaz dolapları ve granit mutfak tezgâhını görünce çığlık attı. Eski moda soba da çok hoşuna gitmişti. Yemek odasından görünen manzaraya bayılmıştı.

Mutfaktan geçip küçük banyoya ve üst kata çıkarken Elizabeth boş bir muhabbet başlatmıştı. Hayatına dair ufak tefek bilgiler verdi. *Kocam başka bir yere geçti... Bu evde iki yıldan biraz daha uzun bir süre yaşadık... İlk taşındığımızda harabeydi... Önceki sahipleri öylece bırakıp gitmişlerdi... Yatak odalarındaki işim henüz bitmedi ama renklerini ben seçtim... Geçen bahar bahçeyi ekmeye başladım...*

Ama evi gezdirme işi bittiğinde kendini kontrol edemedi. Bunun yaklaştığını fark etmeliydi ama işaretleri anlamamış, yatak odasına girer girmez o manzarayla karşı karşıya kalmıştı.

Evde yaptığı ilk değişiklik olan çift kanatlı kapılar yerden tavana kadar uzanan pencerelerin iki yanında ardına kadar açılmıştı. Çam ağacından güzel süslemeler de muhteşem manzarayı çerçevelemişti.

Mavinin çeşitli tonlarındaki okyanus, odanın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Bugün gökyüzü griydi ama Elizabeth yakından bakarsanız başka bir sürü renk göreceğinizi biliyordu. Balkondaki Adirondack koltuklar yağmur suyuyla ıslanmıştı. Kocaman karmakarışık bir örümcek ağı koltukları birbirine bağlamıştı. Üzerindeki yağmur damlalarıyla birlikte Swarovski taşlı bir gerdanlığı andırıyordu.

“Çok güzel,” dedi Sharon pencereye yaklaşarak. “Bu manzaraya karşı uyanmak harika olmalı.”

Elizabeth geçen yıl omzunu incitmiş ve şimdi de o acıyı hissetmişti, vücudundaki kaslardan biri kemiğinden kopmuştu sanki. Gülümsedi, fazla ısıltılı bir tebessümdü belki ama Sharon bunu bilemezdi. "Evet, öyle. Şey, seni bir süre yalnız bırakayım. Telefonda tüm şartları belirtmiştim ve kredi başvurusunu da doldurdum. Sormak istediğin bir şey olursa alt kattayım."

"Teşekkürler."

Elizabeth alt kata indi. Oturma odasında aspirinleri kutuya koymadığını düşünürken kapı çaldı. Daha o tarafa yönelmeden kapı açıldı.

Meghann bir elinde pizza kutusu, diğerinde de şarapla kapıda durmuş, sırtıyordu. "Yardım çılgılığını duydum ve şehir dışında yaşayan kadınların yatıştırıcısını getirdim."

Elizabeth arkadaşını gördüğüne çok sevinmişti. "Seni seviyorum Meg."

Aşağıya inen ayak seslerini duydular.

Elizabeth, Sharon odaya geldiği anda dönüp, "Muhtemel kiracımız," dedi.

Sharon gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Sakıncası yoksa kocamın da görmesini isterim. Aslında o bir ev satın almak istiyor ama o kadarına paramız yetmez. Ben de bir çöplük satın alacağımıza böyle bir yeri kiralamayı tercih ederim."

"Olur tabii. İki gün daha buradayım. Beni ararsan evi gezmesi için randevulaşabiliriz."

"Burayı kaçırmak istemiyorum ama eminim o da görmek isteyecektir."

Elizabeth onu çok iyi anlıyordu, kendisi de aynen bu cümleyi kurardı. Aniden Sharon'ı uyarmak, evliliğin içinde ne kadar kolay kaybolabileceğini ona söylemek için içinde müthiş bir istek

uyandı. Tek başına verilemeyecek bir kararla bile başlayabilirdi. “Merak etme. Arayanlar sıraya dizilmiş değil. Bu kadar uzak bir yerde yaşamak isteyen pek fazla kişi yok.”

Sharon ilerledi. “Bu evden ayrılmak zor olmalı. Çok sevdiğin belli.”

Elizabeth dengesini kaybetti. “Geldiğin için teşekkürler. En kısa zamanda ararsın umarım.” Sharon’ı kapıya götürüp uğurladı.

Meg, Sharon gittikten sonra, “Aman Tanrım,” dedi. “Daha bir çocuk bu. Artık böyle mi oluyor? Çocuklar okyanus manzaralı evler mi tutuyor?”

“Kendine gel, yaşlılar gibi konuştun. Haydi şimdi ben çılgılığı basmadan şu şarabı aç.”

“O yüzden buradayım Birdie. Çılgılık atabilirsin.”

“Şarabı aç.”

Meghann mutfaktan iki bardak alıp şarapları doldurdu. Bardaklardan birini Elizabeth’e uzattı. “Jack’le bu konuyu konuştunuz mu?”

Elizabeth soğuk şöminenin önünde bağdaş kurup oturdu. Sırtını kutulardan birine yasladı. Bunu konuşmak anlamsızdı ama itirafta bulunmanın da kötü tarafı buydu. Sıkıntınızı arkadaşınızla bir kez paylaştınız mı sonsuza dek bu konuyu konuşmak zorunda kalıyordunuz. Ve eğer en yakın arkadaşınız bir avukatsa Tony Soprano’nun o ölümsüz sözünü duyurdunuz: *boş ver gitsin*. Elizabeth başını salladı. “Kendi yöntemimizle.”

“O da mutsuz mu?”

“Bu işi aldığından beri mutlu. Cebinde parayla şartlı tahliye edilmiş bir mahkûm gibi. Belki de bu iş ve New York bizi tümünden değiştirecek.”

“Belki de.”

“Evet, belki.”

Meghann gözlük çerçevesinin üzerinden Elizabeth'e baktı. "Destek grubunun faydası oldu mu?"

"Tekrar resim yapmam gerektiğini düşünüyorlar."

"Yıllardır aynı şeyi söylüyorum sana."

Elizabeth iç geçirdi. Kutularla çevrili oldukları ve taşınmanın çok yaklaştığı şu anda bundan bahsetmek istemiyordu. "Bisiklete binmeye benzemiyor bu iş Meg. Öylece bisiklete atlayıp süremiyorsun. Sanat için... ateş lazım. Ama benim ateşim söndü."

Meghann onu inceledi. "Belki de Jack haklıdır. Belki de New York doğru yanıttır. Burada bir batağın içine saplanmışsın."

"Eğlenceli şeylerden bahsedelim. Kendi hayatından bahset. Yeni sevgilin kim?"

"Yeni biri olduğunu da nereden çıkardın?"

"Her yeni yılda azimle çocuklarla çıkmaktan vazgeçtiğini söylüyorsun ve birkaç ay kel kafalı adamlarla çıkıyorsun da..."

Meghann güldü. "Tanrım, bu çok dokunaklı oldu. Ama ne tesadüftür ki çok hoş bir muhasebeciyle çıkıyorum. Tabii ki uzun sürmeyecek. Başarılı erkeklerle uzun süre çıkmam biliyorsun. Ezikleri kendine çekme yönündeki profesyonel duruşumu tehlikeye atıyor."

"Kendinden bu şekilde bahsettiğinde üzülüyorum."

"Biz iyi bir ikiliyiz, değil mi? Birimizin cesareti yok, diğeri-mizin ümidi. Neden yakın arkadaş olduğumuz belli." Meghann kadehini sessizce kaldırdı. "Seni özleyeceğim Birdie."

"Sanırım perşembe gecesi telefon konuşmalarımıza geri döneceğiz. Yıllardır yapmıyorduk."

"Evet."

"Güzel olur. Yine sürekli konuşacağız."

Ama aynı şey olmayacağını ikisi de biliyordu.

On Bir

Ocak ayının son haftasında hava çok soğudu. Gökyüzü mavinin her tonundan arınmış, savaşa hazırlanırcasına çökmüştü. Kıyı boyunca sıralanmış ağaçlar sallanıyor, dondurucu yağmurun kara dönüşmesini bekliyordu.

Elizabeth kasabaya son yolculuğunu yaptı. İki şeritli kıyı yolu, kayalıkların dibinden miskince kıvrılıyordu. Solunda kudretli Pasifik Okyanusu, sağındaysa dünyanın en büyük ağaçlarının bulunduğu yaşlı bir orman uzanıyordu. Halk bu ormanda koca geyik sürülerinin yaşadığına inanıyordu ve siyah ile yeşilin karıştığı karanlığa baktığınızda onlara inanmakta zorlanmıyordunuz.

Yol, son keskin virajın ardından okyanusa doğru ilerliyordu.

TANRI'NİN SİZİ YANITSIZ BIRAKMADIĞI ECHO BEACH'E HOŞ GELDİNİZ, diye yazıyordu sol tarafındaki tabelada.

Şehir merkezi, dört bloktan oluşuyordu. Yavaşlamanızı sağlayacak trafik lambaları, geniş dinlenme yerleri ya da zincir restoranlar yoktu. En yakın dört yıldızlı otel, kıyıdan kilometrelerce aşağıdaki Stephanie Inn'di.

Demode sokak lambaları, düzenli aralıklarla parke taşlı kaldırım boyunca dizilmişti. Dükkânların güzel pencereleri ve

kemerli kapıları vardı. Bütün dış duvarlar padavra kaplıydı ve ahşap yüzeyleri yıpranıp kül rengine dönmüştü. Tek işaretiyse elle işlenmiş tahta veya demirlerdi ve onlar da kapalı kapıların yanına gizlice asılmıştı.

Burada dükkânların isimleri bile değişti, Pas Ver Spor Dükkânı, Yürüyüşe Çık Ayakkabı Dükkânı, Saçını Yaptır Güzellik Salonu gibi. Sayısız hediyelik eşya dükkânı, restoranlar ve dondurmacı tezgâhları da vardı. Kahverengi, yapraksız sarmaşık dalları ve mor salkımlar kasabayı, kumsaldaki yürüme yolundan ayırıyordu.

Elizabeth arabasını Okyanus Dalgası Restoranı'nın önüne park edip son birkaç işini de tamamladı. Bir kutu dolusu kıyafet ve ciltsiz romanı yardım derneğine bıraktı, postaneye adres değişikliğini bildirdi, uçak biletlerini aldı ve kiracı bulunana kadar evin boş kalacağını şerife bildirdi. John Solin evi görmeye gelemeyecek kadar yoğundu ama Sharon hâlâ geleceğini ümit ediyordu.

Bir kutu yiyeceği bir bağış evine bırakıp arabasına döndü. Yağmur durduğunda caddenin ortasına gelmişti.

Bulutlar aniden ayrıldı ve güneş ışınları yola döküldü. Yağmur suyu kaldırmı ısılatıyordu. Sis kaybolup okyanus gözler önüne serildi.

Hafif bir esinti kasabayı sarmıştı ve yaprakları savuruyordu. O esintiyle birlikte tuzlu suyun kokusu ile kumsaldaki otların hafif kokusu burnuna doldu.

Boş caddeden karşıya geçip gezinti yerine geldi. Geniş yol pembe renkli taşlarla döşenmişti. Her bir yanındaki yaprak dökmeyen şimşirler kusursuzca kare şeklinde kırılmıştı. Her birkaç metrede bir demir bir bank vardı. Yanındaki bankta bir tabela

vardı ve üzerinde, ESTHER HAYES'İN ANISINA yazıyordu. Demode lambalar yol boyunca düzenli aralıklarla özenle dizilmişti. Çocuklar kocaman mayolarıyla kumun üstünde kıkırdayarak koşarken süslü beyaz kıyafetleriyle Gatsby ile Daisy'nin gezinti yerinde yürüdüklerini hayal etmek hiç de zor değildi.

Elizabeth kuma indi. Martılar tepesinde toplanmış ötüyor, onlara yemek vermek isteyen bir turist olup olmadığını anlamak için arada bir yere doğru süzülüyorlardı.

Kumsal, rüzgârın savurduğu gri renkli kumlarla kilometrelerce uzanıyordu. Devasa siyah kayalar, köpekbalığının devasa yüzgeçleri gibi sığ suların üzerinden yükseliyordu. Dalgalar tembelce öne atılıyor, neşe içinde kıyıyla birleşiyordu.

Elizabeth kıyı boyunca yürüyüp yüzünde hissettiği esintinin keyfine vardı. Tenha bir koyda düz, siyah bir taşın üstüne oturdu. Arkasında, çimler rüzgârla birlikte savruluyordu.

Onları izlemek bile sinirlerini yatıştırıyordu.

Burada herhangi biriydi, belki de işin cazibeli tarafı da buydu. Bayan Jackson Shore değildi, Jamie ile Stephanie'nin annesi, Edward Rhodes'un küçük kızı değildi.

Derin bir nefes alıp yavaş yavaş dışarı verdi. Havada kum, yosun, deniz kokusu vardı. Haftalardır, belki daha uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyordu.

Şu ana kadar son zamanlarda nefes alamadığının farkında bile değildi. Nefesini tuttuğunu bilmiyordu. Derin derin iç geçirdi. Gerginliği ve mutsuzluğu, bu basit armağanı bile ondan çalmıştı.

Ama zaman geçiyordu. Yarın sabah uçağa binip en güzel günlerde bile (ki şu günler New York'un en güzel günlerinden çok uzaktı) onu korkutan doğudaki bir şehre gidecekti.

Oraya vardığında kendi seçmediği bir evde yaşayıp sevmeyi unutan bir kocayla uyuyacaktı.

Echo Beach'teki son gününde hava şaşırtıcı derecede parlak ve berraktı. Hiç eksik olmayan bulutlar gökyüzünden silinmiş, yerini yumuşak, ikircikli bir maviye bırakmıştı.

Elizabeth erkenden uyandı. Zaten çok zor uykuya daldığını da alarm öttüğünde anladı. Sonra duş alıp gitmeye hazırlandı. Taksiyi arayıp bir saat sonra onu almasını söyledi ve valizini verandaya sürükledi.

Mokasen ayakkabılarını çıkarıp her zaman kapının yanında duran bahçe terliklerini giydi ve bahçeden geçip kayalıklara doğru yürüdü.

Aşağıdaki kumsalda kumun üzeri beyaz köpüklerle kaplanıyor, sonra izlerini bırakarak geri çekiliyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse kumsalda uzun ömürlü bir iz bırakamıyordu.

Elizabeth bunu unutmamalıydı.

Soğuğa karşı kollarını birleştirip döndü ve eve baktı. *Evine.*

Şimdi gün ışığı beyaz padavralara vururken Orta Dünya'ya ait bir yer, yeşil tepeler ve gri okyanusun arasındaki büyüleyici bir kulübe gibi görünüyordu.

Elizabeth bahçeyi ve onunla ilgili planlarını düşünmek istemiyordu.

Orada yalnızca bir iki dakikadır durduğunu sandı ama taksinin araç yoluna girdiğini gördü.

"Hoşça kal," diye mırıldandı ve çantalarını aldı.

Havaalanına vardığında hâlâ kendine inanamıyordu.

Portland'dan New York'a yolculuk etmek, Everest Tepesi'ne oksijensiz tırmanmaya benziyordu. Baştan sona öyle devam eder, gideceğiniz yere vardığınızda kollarınızla bacaklarınızı hissetmezsiniz. Önce Seattle'a, sonra Detroit'e uğramış, sonunda Kennedy Havaalanı'na varmışlardı. Ama hepsi taksiyle şehir merkezine yolculuk etmenin yanında sönük kalmıştı.

Taksi kaldırımın kenarında durduğunda Elizabeth sırt ağrısından duramıyordu.

Şoföre ödemeyi yapıp binaya girdi ve kapı görevlisini selamladı. Onunla daha sonra, masaj ve ağız kesiciye ihtiyacı olmadığı bir anda tanışabilirdi.

Jack'in ona yolladığı anahtarı çıkarıp asansörle yirmi dördüncü kata çıktı ve daireyi buldu.

"Jack?"

Yanıt yoktu. Saatine baktı. "Jack?"

Henüz altıyı çeyrek geçiyordu. Evden çıkmasına daha yarım saat vardı.

Elizabeth çantasını yere bırakıp etrafına bakındı. Daire zarif olsa da bir otel odası kadar basitti. Dar bir koridordan küçük bir mutfığa, oradan da orta büyüklükteki oturma odasına geçiliyordu. Hiçbir yerde kişisel bir iz yoktu. Yerlere krem rengi, kahverengi damarlı mermer döşenmişti. Boz rengi kumaşla kaplanmış koltuk ise gösterişli, modern bir tasarımdı. Her bir yanında cam sehpa vardı ve üzerlerine kristal lambalar konmuştu. Orta sehpa, üzerine yığılan gazete ve bira kutularından görünmüyordu. Duvar da resim olmadığı gibi herhangi bir yerde biblo da yoktu.

Pencerenin yanındaki köşede duran büyük ve siyah, kadife Barcalounger koltuk evle çok uyumsuzdu. Elizabeth onu gördü-

ğünde Jack'le geçen haftaki konuşmasını anımsadı: *Geçtiğimiz hafta Warren'dan harika bir şey aldım. Çok hoşuna gidecek. Elizabeth neye benzediğini sorduğunda Jack sürpriz olduğunu söylemişti. Ama üzerinde oturuyorum,* diye de eklemişti kahkaha atarak.

Elizabeth koltuğa doğru yürürken, "Çok güzel bir seçim Jack," diye mırıldandı.

Koltuğun şişkin, kapitone kolunda gömme bir bardak koyma yeri de vardı.

Elizabeth koltuğa oturdu. Ayak yaslama kısmı o anda ortaya çıkmış, Elizabeth'i tamamen yaslanma pozisyonuna geçirmişti. Elizabeth destek almak için koltuğun kollarına tutunduğunda kapitone kısım açıldı ve içinden mini bir dolap fırladı. Birkaç bira kutusu daracık raflara sıralanmıştı.

Elizabeth koltuktan kalkıp evi incelemeye devam etti.

Küçük yemek odasında boz rengi sandalyeleriyle cam ve taştan güzel bir masa vardı. Onunla uyumlu bir büfe de sade bir şekilde duvarlardan birine yaslanmıştı.

Tabii ki tek yatak odası vardı. Bu dairede geçici bir süre kalacak olsalar da kızların uyuyabileceği bir yer yoktu. *Kusura bakmayın evde başka oda yok. Çocuklara böyle söylemesi gerekebilirdi. Jack bunu düşünmüş müydü acaba?*

Kül ve boz rengi nevresim takımıyla yatak geniş ve sadeydi. *Fox Sports* battaniyeyi Jack'in aldığına şüphe yoktu. Aslında küçük futbol topu desenli yastık kılıfları almadığına şaşırmıştı.

Elizabeth mutfığa geçti. *Tabii buna mutfak denebilirse.* Buzdolabına şöyle bir göz attığında Jack'in bu evde hiç yemek pişirmediğini anladı. Üç adet altılı Corona bira, büyük boy bir mayonez ve bir şişe Gatorade'den başka bir şey yoktu. Yarısı

yenmiş sandviç küflenmişti. Jack burada bulunduğu süre boyunca belli ki doğru düzgün evde bile olmamıştı.

Mutfağın köşesindeki küçük pencerenin yanında büyük bir karton kutu duruyordu. Yan tarafında ANILAR yazıyordu. O yazıyı Elizabeth yazmıştı. O kutunun içinde onlarsız yaşayamayacağı anıları vardı.

Jack kutuyu açmaya bile tenezzül etmemişti.

Her zamanki gibi hayatlarının detayları yalnızca Elizabeth'e aitti. Jack ise sadece skorla ilgileniyordu. Bilet alıp stadyumu temizleyen ise Elizabeth'ti.

Kendine bir bardak su doldurup karton kutuyu açtı. En üstte baloncuklu naylona sarılı aile fotoğrafları duruyordu. Elizabeth hepsini teker teker çıkarıp pencere pervazlarına ve raflara dizdi. Uygun gördüğü her yeri onlarla doldurdu.

Daireye bir yuva havası vereceğini umdu ama işi bittiğinde geri çekilip sonucu inceledi.

Faydası olmamıştı. Fotoğraflar Elizabeth'e yalnızca bir yuvanın nasıl olması gerektiğini anımsatıyordu.

Telefon çaldığında yanıtladı. "Alo?"

"Birdie? New York'a hoş geldin. Harika bir yer değil mi?"

"Ah, evet. Harika."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Hattın iki ucunda sessizlik oldu. "Ama on beş dakika içinde bir toplantıya giriyorum. Bir buçuk saat sonra evde olurum. İki saati geçmez. Sorun olmaz, değil mi?"

Elizabeth'in, "Olmaz tabii," diyebilmesi için müthiş bir çaba sarf etmesi gerekmişti.

"İşte benim karım. Seni seviyorum Birdie."

“Öyle mi?” Elizabeth bunu sormayacaktı aslında. Öylece ağzından dökülmüştü.

“Elbette. Şimdi kapatmalıyım. Görüşürüz.”

“Tamam.” Elizabeth telefonu kapattı. Karşılık olarak, “Ben de seni seviyorum,” demediğini o anda fark etti. Bu bir ilkti. Geçmişte duygudan en yoksun anlarında bile kelimeler ağzından kolayca dökülürdü. Jack’in bunu fark edip etmediğini düşündü.

Pencereye yürüdü. Dışarıdaki dünya kapkara gökyüzü, neon ışıklar ve yol boyunca uzanan sarı taksilerin ısıltılı bir birleşiminden ibaretti.

Elizabeth iç geçirerek karton kutunun başına geçip bir fotoğraf albümü çıkardı.

İşte oradaydılar; o ve Jack, Washington Üniversitesi’nin önünde el ele tutuşmuşlardı.

Her fotoğraf, evlilik yolundaki bir adımı temsil ediyordu. Önce Washington Üniversitesi, sonra Jack’in Steelers’da oynadığı dönemde oturdukları Pittsburgh’daki ev, sonra Pittsburgh’daki daha büyük ev, sonra Long Island’daki ev, Albuquerque’deki ev... Ve böyle gidiyordu.

Elizabeth evlilik hayatının fotoğraflardan oluşan koridorunda gezinip durdu ve yaptığı bütün fedakârlıkları gördü.

Taşınmış, taşınmış, taşınmıştı.

Her defasında aynı şey olmuştu. Başka bir anlaşma, başka bir iş, başka bir şehir. Değişmeyen tek şey Jack’ti.

İşte yine aynı yere gelmişti, Jack’i bekliyordu. Bütün hayatını bu şekilde geçirmişti sanki. *Beklemedeki* bir kadın.

Saat sekiz buçukta cep telefonu çaldı. Büyük ihtimalle Jack’ti ve biraz daha gecikeceğini söyleyecekti. *Bir saat sonra oradayım tatlım, söz veriyorum.* Böylece bu yeni şehir de onları tüketecekti.

Telefonunu çıkarıp yanıt verdi. "Alo?"

Güney aksanına sahip bir ses, "Birdie?" dedi. "Sen misin?"

"Anita?" Elizabeth saatine baktı. Öylesine aramak için çok erken bir saatti. Elizabeth'in içini saran korku, buz gibi kollarını da beline dolamıştı. "Ne oldu?"

"Baban kalp krizi geçirdi. Bir an önce gelsen iyi olur."

On İki

Elizabeth'in ilk işi Jack'i aramak olmuştu.
Ah tatlım, demişti usulca. Çok üzüldüm, eve ancak yarım saat sonra gelebilirim. Henüz işlerim bitmedi. Ben gelinceye kadar idare edebilecek misin?

Elbette edecekti. Kocasını trajik durumların üstesinden gelmeyi beceremezdi. Geldiğinde bile Elizabeth kendini yalnız hissedeceğini biliyordu.

Sonra kızlarını aradı. Stephanie hassas ve sevgi doluydu. Daha telefonda konuşurken bile muhtemelen internete girip uçak biletlerini almıştı. Jamie pek bir şey söylememişti ama muhtemelen bu beklenmedik haber onu derinden etkilemişti. O ve büyükbabası çok yakınlardı.

Jamie, belki iyileşir, sen de iyileşeceğine inanıyorsun, değil mi, dediğinde Elizabeth, kızının sesindeki korkuyu fark etmişti.

Elizabeth o anda araya girip kızının acısını dindirmek istedi ama boş vaatlerde bulunmanın sırası değildi.

Ondan sonra Elizabeth detaylara yoğunlaştı. Jack eve geldiğinde gerekli düzenlemeleri yapıp onun da valizini toplamıştı.

Havaalanına gidip güvenlikten geçmeleri ve uçuş kapısını bulmaları iki saatten uzun sürdü. Kapıyı bulduktan sonra sessizce oturdular.

Uçuş çağrısı yapıldığında uçağa bindiler ve uçağın birinci sınıf bölümündeki koltuklarını buldular.

Havadayken bir hostes yanlarında belirdi. Hoparlörden acil durum bilgileri veriliyordu.

Elizabeth tek kelimesini duymamıştı. Ölmek üzere olan ya da çoktan ölen babanızı görmek için eyaletler arası seyahat ederken başka bir şey düşünmek pek mümkün olmuyordu.

Şükürler olsun Noel'i birlikte geçirdik. (Öyle düşünme.)

"İyi misin?" diye sordu Jack yeniden.

Elizabeth kocasının elini sıktı. "Hayır."

Sonunda uçak Nashville'e indi. O ve Jack taksiye binip kuzeye gittiler.

Kırk beş dakika sonra taksi kocaman, gri hastanenin önünde durdu.

Şoför onlara dönüp, "Sizi girişte mi bırakayım?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtlayan Jack bir tomar parayı ona uzattı.

Elizabeth taksiden inip kollarını birleştirerek Jack'in valizleri indirmesini bekledi.

Dayanacak gücü kalmamıştı ama kendine oracıkta yığılma lüksünü tanımayacaktı. Anneliğin bir kadına öğrettiği bir şey varsa o da kriz anlarında kendini kontrol altında tutabilmektir.

Yine de otomatik kapılardan geçip steril, antiseptik kokulu lobiye girdiklerinde kocasının elini sımsıkı tuttu.

Danışmada, "Edward Rhodes için geldik," dedi.

Resepsiyonist başını kaldırdı. "Kendisi yoğun bakımda. Altıncı katta, batı kanadında."

Jack, karısının elini sıktı. "Asansör şu tarafta."

Elizabeth ona baktığında aniden korkularıyla baş başa kalmak istedi. "Yalnız gitmemin sakıncası var mı?"

"Ya bana ihtiyacın olursa?"

"Teşekkür ederim ama yalnız olsam daha iyi. Hem sen hastanelerden nefret edersin. Yoğun bakıma da çok fazla kişiyi almıyorlar."

"Bilgi aldıktan sonra gelip beni bulursun, değil mi?"

"Elbette."

Jack onu kollarına alıp içtenlikle öptü ve, "İyileşecek," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Elizabeth kocasına sırtını döndüğünde dengesini kaybetmişti bile. Arkasına dönüp bakmadan asansöre yürüdü.

Altıncı katta indi.

Yoğun bakımda beyaz önlüklüler koşturuyordu. Elizabeth hemşire masasına gidip babasını sordu. Saçları kül rengine dönmüş siyahi, yaşlıca bir hemşire hemen ciddileşti.

"Merhaba Bayan Elizabeth. Ben Deb Edwards. Sanırım beni hatırlamadınız. Doktor Treamor'la çalışırdım eskiden.

"Merhaba Deb, seni gördüğüme sevindim." Sesinin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırmıştı. "Durumu nasıl?"

"Ne yazık ki pek iyi değil. Ama babanı bilirsin. On adam gücüne sahiptir."

Elizabeth bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkürler." Sonra koridordan geçip babasının odasına doğru yürüdü.

Üç yarı cam duvarla çevriliydi. Camdan bakınca vince benzer makinelerin arasındaki yatağı gördü. Çirkin, siyah kutulardan ışıklar yayılıyordu. Yeşil çizgiler de babasının düzensiz kalp atışlarını gösteriyordu.

Yatakta kımıldamadan dümdüz uzanmış bir adam yatıyordu. Bacakları beyaz örtülerin altında iki paralel çizgiyi andırıyor, kılıklı ve yaşlılık lekeleriyle dolu kolları gövdesinde duruyordu.

Bu adam babasına hiç benzemiyordu. Edward Rhodes her an hareket halinde, durmadan çalışan bir adamdı.

Elizabeth döşemeye çarpan ayak sesleriyle ona yaklaştı.

“Baba?” Sesi çatallandı. Gri-beyaz bir tutam saçı babasının yüzünden geriye itti. Parmakları babasının geniş, kırışık alnında durdu. Bilincinin kapalı olduğu şu anda bile bir şey düşünüyor ancak kendisinin aklına gelebilecek yeni bir maceranın planını yapıyordu sanki.

Elizabeth bir an bacaklarının tutmadığını hissetti. Destek almak için yatak rayına tutundu. Metal bir tıkırtı sesi geldi.

Elizabeth öne eğildi. “Merhaba baba, ben geldim, Birdie.” Başta hastane yataklarında her gün söylenen o bildik, sıradan sözleri tekrar etti. *İyileşeceksin... Sen güçlüsün, atlatacaksın* gibi.

Ama babası hâlâ kımıldamıyordu ve yüzü solgundu. Kışın ortasında bile bronz görünen teni artık yastık kılıfı kadar beyazlaşmıştı. Burun deliğinde bir nefes borusu, beyaz ve damarlı kolunda da bir enjeksiyon iğnesi vardı.

Yetmiş sekiz yaşından büyük gösteriyordu. “Bir adamın toprağa basması gerektiğine” inanarak her gün tarlada gezen birine benzemiyordu. Geçen yıl Nepal’e gitmiş olması ya da daha önceki yıl Yılan Nehri’nde gezmesi mümkün değilmiş gibi görünüyordu.

“Ah baba,” diye mırıldandı babasının alnını okşayarak. Eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Defne yaprağı losyonu ve pipo kokusu gitmişti. Artık ter ve hastalık kokuyordu. Elizabeth gözlerini kapatıp ona nasıl ulaşabileceğini düşündü.

Bir süre sonra çiçek kokusunu aldı. *Gardenyalar.*

Artık yalnız olmadığının bilinciyle doğrulup döndü.

Anita üzerinde dar, sarı angora kazağı, dar siyah pantolonu ve bileğine gelen sarı-siyah topuklu çizmeleriyle kapıda duruyordu. "Birdie," dedi usulca. Her zamanki heyecandan titreyen sesinden eser yoktu. "Bu kadar çabuk gelebildiğine sevindim." Sonra yatağa yanaştı. "Merhaba babacık," diye fısıldadı kocasının yüzüne dokunarak.

Anita başını kaldırdı. Gri gözleri, açık mavi fardan bir kubbenin altında yüzüyordu. "Uyanacağını ümit ediyorlar."

Elizabeth kendini topladı. "Uyanmama ihtimali de mi var?"

"Ne kadar uyursa... o kadar kötü. Sol tarafının felç geçirdiğinden eminler."

"Tanrım," diye mırıldandı Elizabeth.

Bir sandalye çekip babasının yanına oturdu. Anita da yatağın diğer tarafına geçti. Elizabeth seçimlerinin altında aslında çok basit bir gerçeklik yattığını düşündü: Aynı adamı seven iki kadın. Babası hep aralarında kalmıştı. İkisini de seviyordu ama onları bir araya getiremiyordu. İlk birkaç dakikada kibarca sohbet ettiler. Boş konulardan, havadan, uçuştan bahsettiler ama sonra vazgeçtiler. Kapı açıldığında neredeyse iki saattir orada oturuyorlardı.

Kısa, tıknaz ve beyaz önlüklü bir adam odaya girdi.

"Selam Phil," dedi Anita gülümsemeye çalışarak. Sonra ayağa kalktı. "Hâlâ dinleniyor."

Doktor Elizabeth'e baktı. "Ben Phillip Close," dedi elini uzatarak. "Edward'ın doktoru. Sen de Birdie olmalısın. Sürekli senden bahseder."

Elizabeth, babasının muayene masasının kenarında oturup bu sert bakışlı doktoru gururlu baba hikâyeleriyle nasıl sıkmış olabileceğini düşündü. O görüntü içini parçalarken gözleri yaşardı. Ayağa kalkıp onunla tokalaştı.

Phillip, hastasına doğru eğilip makineleri kontrol etti ve doğruldu. "Beklemekten başka çaremiz yok. Keşke daha fazlası elimden gelse."

"İyileşecek, değil mi?" diye sordu Anita.

"Albay söz konusuysa hiçbir yorumda bulunamam. On dakika sonra uyanıp bir kadeh Maker's Mark isteyebilir," diye yanıtladı Phillip.

Elizabeth gerçeği öğrenmeliydi; kendini hazırlamasının tek yolu buydu. "Hiç uyanmayabilir de, öyle mi diyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Phillip. "Şu anda ihtimaller çok fazla. Çok fazla ümitlenmeden bekleyip görelim. Anita'ya daha önce de dediğim gibi bilinci kapalı kaldıkça durumu kötüye gider ama o güçlü bir adam."

"Anita sol tarafının felç geçirmiş olabileceğini söyledi," dedi Elizabeth usulca.

"Evet. Sağlık görevlilerinin onu hayata döndürmesi de uzun sürmüş. Beyni hasar görmüş olabilir. Ama dediğim gibi uyanmadan bunu anlayamayız. Şu anda en büyük kaygımız kalbiyle ilgili. Açıkçası çok zayıflamış."

Endişenizi daha da artıran birine teşekkür etmek saçma görünse de Elizabeth, "Teşekkürler Phillip," dedi. Doktor tüm bunları iyi niyetle söylemişti. İşler bu şekilde yürüyordu.

"İkinizi onunla yalnız bırakıyorum," dedi ve odadan çıktı.

Felç geçirmiş.

Beyin hasarı.

Kalbi zayıf.

Bu sözler doktorla birlikte çıkıp gitmemiş, odada kalmıştı.

Elizabeth yatağın diğer tarafındaki üvey annesine baktı. Yüzüne sürdüğü onca makyaj bile Anita'nın acısını gizleyememişti.

"Atlatacak," dedi Elizabeth. "Ölmeyecek kadar inatçıdır."

Anita bu ufacık, rahatlatıcı söz için ona minnet duymuş gibi görünüyordu. "İnatçı olduğuna şüphe yok."

"Ben..."

Elizabeth ve Anita nefeslerini tuttular. Aynı anda eğildiler.

Babasının gözleri açılmıştı ve yüzünün bir tarafı tuhaf şekilde gevşek duruyordu.

"Seni duyuyoruz babacık," dedi Anita. "İkimiz de buradayız."

"Ben... inatçı... değilim."

Anita kocasının hareketsiz elini tutup sıktı. Gözyaşları kırpıklarında birikti. "Beni bırakamayacağımı biliyordum."

Edward elini uzatıp Anita'nın yüzüne dokundu. "İşte buradasın annecik. Seni arıyordum."

"Buradayım babacık," dedi Anita. Nefesi kesilmişti ve usulca ağlıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Elizabeth bunun çocukça olduğunu biliyordu ama kendini dışlanmış hissetti. Hep öyle hissetmişti. Anita ile Edward arasında özel bir şey vardı, öyle özel bir şeydi ki diğer her şey yanlarında soluk kalıyordu.

Anita kocasının yüzüne düşen saçları geri iterek, "Birdie'miz de burada. Haberi alır almaz uçağa atlayıp geldi," dedi.

Babası yavaşça dönüp Elizabeth'e baktı. Elizabeth o gözlerde daha önce hiç görmediği bir şeyi, yenilgiyi gördü ve bu onu korkuttu. "Merhaba baba," diye mırıldandı. "Ödümüzü kopardın."

“Kızım ile birkaç dakika yalnız kalabilir miyim annesi?”

Anita eğilip kocasının alnına bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde parlak pembe ruj izi kalmıştı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı içtenlikle ve odadan çıktı.

Bir saniye sonra kapı tekrar açıldı. Beyaz önlüklü hemşireler içeri girdi. Elizabeth’i nazikçe kenara itip hastalarıyla ilgilenmeye başladılar. Makineleri kontrol edip nabzına baktılar, kalbini dinlediler. En son Phillip geldi. Nefes nefese kalmış halde odaya girdi ve hastasına bakıp gülümsedi. “Demek ölü taklidi yapmaktan vazgeçtin, ha? İki güzel kadın bu işi başardı.”

Babasının tebessümü üzücü bir şekilde zayıftı. “Bana yol layacağın kabarik faturanın hakkını vermek istedim. Miktarı görünce kalbim nasıl olsa duracak.”

Phillip, Edward’ın kalbini dinledi ve hafifçe kaşlarını çattı. Sonra doğruldu. Çizelgeye not alırken, “Senin gibi çekilmez birine katlandığım için aldığım paranın her kuruşunu hak ediyorum, sen de biliyorsun. Belki golf oynarken kazanmana izin verebilirim bir süre.” Sonra Elizabeth’e döndü. “Bu yaşlı bunak biraz rahatlasın. Birazdan gelip tekrar kontrol ederim. Bir EKG daha çekilecek.”

Phillip hemşireleri odadan çıkarıp kapıyı arkasından kapattı. Elizabeth cam duvardan bakınca doktorun Anita’yla konuştuğunu gördü.

“Lanet olası doktorlar,” dedi Edward nefes nefese. “İnsanı rahat bırakmıyorlar.” Sonra gülümsemeye çalıştı.

Elizabeth yol boyunca ona ne söyleyeceğini kafasında prova etmişti ama şimdi aklına hiçbir şey gelmiyordu. Bir şey söylerse ağlamaya başlayabilirdi.

“Altın... çocuk nerede? Torunlarım?”

"Jack bekleme salonunda. Stephanie ile Jamie de birazdan gelirler."

Edward'ın gözleri kapandı. Birkaç titrete nefes aldı ve aniden irkilip, "Anita!" diye haykırdı.

"Dışarıda baba. Benimle konuşmak istediğini söyledin ya."

"Ah... evet." Sonra sakinleşti. Yavaşça elini kaldırıp kızının eline dokundu. "Şu *Forrest Gump* filmi izlerken tek düşünemediğim benim tatlı şekerpancarımdı. Birbirimizden hiç ayrılmazdık, değil mi?"

Elizabeth gözlerini kapattı ve sonra yavaşça açtı. "Evet."

"Ben bu işleri beceremem. Kesinlikle beceremem."

Elizabeth babasının neden bahsettiğini bilmiyordu.

"Anita. Marguerite. Tanrı biliyor ya farklı şekilde anlatmıyordum. Ama annen beni neredeyse öldürüyordu... Yemin ederim, sana ne kadarını anlatmalıyım bilmiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen baba?"

"Aslında bilmemen en iyisiydi. Seni korumak adına. Anılar... bazen önemlidir, gerçeklerden daha önemli. Ama bedelini Anita ödedi. Hepimiz ödedik."

"Baba..."

Babası şiddetle öksürürken nefesi kesildi.

"Şışt, baba," dedi Elizabeth. "Konuşacak çok zamanımız var. Şimdi dinlen."

"Sen sahip olduğum en iyi şeydin Birdie. Hep öyle oldu. Annen seni kollarıma verdiği andan beri. Seni o kadar çok sevdim ki resmen beynimi yiyordum. Sana bunu daha sık söylemeliydim."

"Sürekli söylüyorsun zaten baba."

Babası başını kaldırıp doğrulmak istedi. Yapamadığını görmek çok acıydı. İç geçirip tekrar yattı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum Birdie. Senin için kolay olmayacak."

"Ne istersen baba. Biliyorsun."

"Anita'yla ilgilen. Beni duydun mu?"

"Öyle deme," dedi Elizabeth, sesindeki çaresizliği duyarak. "Onunla sen ilgileneceksin."

"Küstahlık etme. Bu önemli." Nefesi sıklaşmaya, konuşmak zahmetli bir iş olmaya başlamıştı. "Onunla ilgileneceğine söz ver."

"Tamam." Elizabeth eğilip babasının alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum baba."

Babası ona baktı ama gözleri artık donuk bakıyor, odaklanamıyordu. Tüm enerjisini tüketmiş, geriye bir şey kalmamıştı sanki. "Bu sevgi beni cennetin kapısından geçirecek şekerpancarım, inan. Şimdi Anita'ya gelmesini söyle."

"Hayır... lütfen."

"Zamanı geldi Birdie. Git anneni çağır."

Elizabeth bir süre orada durdu, babasından ayrılamıyordu.

"Haydi," dedi nazikçe.

Elizabeth kendini zorladı. Kapıda babasına son kez gülümseyip odadan çıktı. "Seni istiyor," dedi Anita'ya.

Üvey annesi hıçkırık ile iç geçirme karışımı bir ses çıkardı ve odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

Elizabeth cama yanaşıp içeriye bakarak aşklarını izledi. Dua ediyordu. *Güçlü ol baba. Güçlü ol.*

Makinelerden birinin alarmı öttü.

Anita yataktan uzaklaşırken, "Yardım edin, yardım edin!" diye bağırdı.

Elizabeth kapıyı açtı ama hemşireler ve doktorlar yanından geçip küçük odayı doldurarak Anita'yı dışarı çıkardılar. İnsanlar babasının etrafını sarmıştı. Gürültü Elizabeth'in kulaklarında boğuk bir kükremeye dönmüştü. Elini sertçe cama bastırdı. "Ölme baba. Ölme..."

Phillip odaya koşup insanların arasından Edward'm yanına geçti ve elektroşok uyguladı.

Elizabeth gözlerini sıkıca kapatmıştı ve nefes alamıyordu. Şimdi babasının kalbi durduğuna göre kendi kalbi de her an durabilirdi. *Lütfen Tanrım, lütfen onu benden alma. Henüz değil...*

Elizabeth gözlerini açtığı anda doktorlar ve hemşireler öylece durmuştu. Makineler soğuk ve kararmıştı. Anita babasının yanına oturmuş, hıçkırığı sessizce solumaya ve arada bir ortaya çıkan ürpertiye dönüşmüştü. Yüzündeki makyaj da çizgi çizgi akmıştı.

Anita camdan Elizabeth'e baktı. Çaresizce, "Öldü," dedi ağzını oynatarak. Bu sözle tekrar ağlamaya başladı. Bu kez hıçkırığı yürek parçalayan, sarsıcı bir sestti.

Elizabeth yavaşça odaya girip babasının yatağına gitti. Anita'nın narin omzuna dokundu ve onu teskin etmek isterken kendini sıkıca ona kenetlenmiş halde buldu.

Babası orada uzanıyordu. Gözleri kapalı, geniş gövdesi çöküp sabitlenmişti. "Hey baba," diye mırıldandı. Ondan yanıt beklediğini ancak biraz sonra fark etti. Ama tabii yanıt alamamıştı.

Elizabeth'i çok seven kalbi sonunda pes etmişti.

On Üç

Elizabeth havaalanının yer altı otoparkındaki boş bölmeyi işaret etti. Jack de arabayı o tarafa yönlendirip park etti. Derin bir nefes çekip yavaş yavaş dışarı verdi. Yol boyunca çok dikkat etmişti. Radyo açmamış (ihtiyacı olan son şey müzik dinlemektir), kontrolsüz düşüncelere ve anılara dalmamıştı. Gözlerini yola dikmişti ve cenazeden başka bir şey düşünmüyordu. Düzenlemelerle uğraşabilirdi ama şimdi duygusallığın üstesinden gelemezdi.

Arabadan indi.

(Bu babasının arabasıydı ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.)

Hızlı adımlarla terminale yürüdü.

Jack de hemen arkasından geliyordu. Son birkaç saattir kocasını sürekli terslediği için Jack aralarına biraz mesafe koymuştu. Hiçbir şey söylememenin daha iyi olduğunu anlamıştı muhtemelen.

Elizabeth önce kızları gördü. Stephanie, yanında erkek arkadaşı Tim'le birlikte kapıda duruyordu. Stephanie her zamanki gibi kusursuzdu. Omuzlarına kadar inen koyu kahverengi saçlarını geriye atıp iki gümüş tokayla tutturmuştu. Siyah yün pantolon

ve güzel, sarı bir kazak giymişti. Dockers pantolonu ve çizgili Brooks Brothers gömleğiyle Tim, Stephanie'nin elini tutuyordu. Jamie de yanlarındaydı ama biraz mesafeli durmuştu. Bol bir kot tulum giymişti. Bir beyzbol şapkasını da neredeyse gözlerine kadar indirmişti.

Elizabeth adımlarını hızlandırdı. Yumuşak bir sesle, "Hey kızlar... Tim," dedi ve kızlarına sarıldı.

Elizabeth saatlerdir ilk defa düzgün bir nefes alabilmişti.

Ayrıldıklarında Jack yanlarına geldi. Kolunu karısının beline doladı. Jack ona, kontrolünü kaybettiğini anladığı için mi, yoksa şans eseri mi sarılmıştı bilmiyordu ama sebebi ne olursa olsun dokunuşu onu rahatlatmıştı.

Jamie başını kaldırıp babasına baktı. Gülümsemeye çalıştı. "Lanet olsun. Çok yakışıklı görünüyorsun. Yüzünü mü gerdirdin?"

Elizabeth bu sözle irkildi. Gün boyu olanlar yüzünden kocasına bakmak aklına bile gelmemişti. Şimdi ona baktığında Jamie'nin ne demek istediğini anlıyordu.

Jack omuz silkti. "Saçımı boyamamı istediler. Tam beyazlarıma alışmaya başlamıştım ki onları benden aldılar. Bebekliğimden beri bu kadar sarışın olmamıştım."

Jamie kaşlarını çattı. "Film yıldızlarına benzemişsin. Ciddiyim."

Elizabeth bir adım geriledi. Aniden kendi yüzünü yaşlı, sarkık ve kırışmış hissetmişti. Saçını boyayacak vakti olmamıştı ve koyu tellerin arasından pek de az sayılmayacak kadar beyaz tel çıkmıştı. Dün gece de çok az uyuduğu için teni solgundu. Buna karşın yirmi dört yıllık kocası ise *The Contender*'daki Jeff Bridges'a benziyordu.

Jack kolunu Jamie'nin omzuna attı. "Bir de yüzümün derisini mi ne soydular. Çok canım yandı ve hafta boyunca yanmış gibi gezdim. Sanırım zenginler o yüzden bu kadar iyi görünüyor. Hayal bile edemeyeceğin şeylere para harcıyorlar ve çektiğin acı, hayır demek için geçerli bir sebep değil."

Stephanie, Elizabeth'in hüznüyle bükülmüş beline sarıldı. "Sen de her zamanki kadar güzelsin anne," dedi.

"Teşekkürler." Tek söyleyebildiği buydu.

Küçük kasabada ölüm mekanizması tıkır tıkır işleyen bir saat gibiydi. Herkes bu işe dahil olmuştu. Önce cenaze töreninde, sonra mezarın başında ve şimdi de evde karmaşık bir oyun sergileniyordu.

Her yerde, masalarda, tezgâhta, pencere kenarlarında babasının fotoğrafları vardı. Bazıları süslü çerçevelere, diğerleri de en yakın Piggly Wiggly marketinden alınmış plastik ve ahşap karışımı çerçevelere konmuştu. Cenazeden sonra Sweetwater'a gelen herkes bir kap yemek ve fotoğrafla gelmişti. Elizabeth evin içinde nereye gitse hafif bir kahkaha, birkaç iç geçiriş ve babasının adının fısıltıyla anıldığını duyuyordu.

Böyle bir kasabada insanlar ya zaferlerde ya da trajedilerde bir araya gelirdi. Bütün duygular paylaşıldı ama hiçbirini açıkça dile getirilmezdi. Kimse Elizabeth'e ne hissettiğini sormuyor ya da pahalı bir terapistin adını vermiyordu. Büyük şehirde işler öyle yürürdü oysa. Burada omzunuzu sıkar, durumu iyi idare ettiğinizi söylerlerdi.

Güneyli kadınlar kabarık eteğin moda olduğu dönemden beri duygularını gizlerdi. Naneli kokteyl hazırlamak ya da harika

bir jambon yapmak gibi, bu özelliği de doğuştan kazanmışlardı. Elizabeth de kendisinden bekleneni yaptı.

Ama kederini bir kenara itmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o bir yolunu bulup yanaşıyordu.

Daha fazla dayanamayacağını anladığında arka verandaya kaçtı.

En son gelmesi gereken yer burasıydı. Burada sık sık baba-sıyla oturur, ağustos böceklerini ve babasının uzun hikâyelerini dinlerdi. Anılar her yandan üzerine yükleniyordu. Gölette durup suya attıkları alabalıklardan birini yakalamaya çalıştıklarını ya da hasat zamanı havanın tatlı mısır ve tütün koktuğunu anımsadı...

Annesinin cenazesinden sonra da buraya gelmişlerdi. O zaman bahardı, şimdiki kadar soğuk değildi. Bugünkü gibi ev usulca konuşan misafirlerle ve fotoğraflarla dolmuştu. *Bu gece benim yanımda uyumak ister misin şekerpancarım?*

"Dayan Birdie," dedi gözlerini sımsıkı kapatıp ellerini yumruk gibi sıkarak. Tırnakları avucuna batıyordu.

İşe yaramamıştı. Buradan gitmeliydi. On saniye içinde kendini kaybedebilirdi. Hemen eve girip banyoya koştu ve kapıyı arkasından kapattı.

Klozetin kapağını kapatıp oturdu.

Tuvaletin hemen yanında bir dergi vardı. *Seyahat ve Dinlence*.

Onu aldığı anda kenarları kıvrılmış, Kosta Rika'yla ilgili bir sayfa açıldı. Karayip kumsalında bir macera kampının reklamı vardı. Biri, muhtemelen babası, sayfaya kırmızı kalemle yıldız işareti koymuştu.

Kosta Rika'da Bulut Dağı ya da ona benzer isimli bir yer var şekerpancarım, tam bana göre.

Dergi pat diye yere düştü. Ve sonunda babasıyla hem geçirdiği hem de geçiremediği zamanlar ve onsuz geçireceği günler için ağlayabildi.

Gözyaşları akıp içini kuruttuğunda sendeleyerek ayağa kalktı.

Yüzünü soğuk suyla yıkayıp saçını geriye taradı ve kalabalığın arasına döndü. Aralarında gezinirken kendini kaskatı ve kırılğan hissetti. Ne kadar berbat göründüğünü biri fark etmişse de kimse yorum yapmadı.

Yemekleri kontrol edip şarap şişelerini açtı ve ailesinin gizlendiği kütüphaneye geçti.

Stephanie ile Tim koltukta oturmuştu. Stephanie'nin sade, bisiklet yaka, uzun kollu siyah elbisesi kıvrak vücudunu sarmıştı. Porselen gibi görünen yanakları kızarmıştı ve gri gözlerinde gözyaşlarının tortusu görülüyordu. Tim de onun elini tutmuştu. Film seçmelerine katılan bir çift gibi görünüyorlardı, *genç âşık kedere meydan okuyordu.*

Öte yandan Jamie kıyafetine özen göstermemişti. Bir tabureye tünemiş, açık sarı saçları darmadağınık halde yüzünün yarısını kapatmıştı. Lacivert elbisesi buruşmuştu. Açık mavi gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Jamie usulca, gözlerinden yaşlar süzülürken, "Onunla ilgili daha fazla hikâye dinleyemeyeceğim," dedi.

Elizabeth onu anlıyordu. Orada durmak zordu. Herkes babasını çok sevdiği için anısını paylaşmak istiyordu ama her söz insanın kalbini kırık bir cam parçası gibi çiziyordu.

Jack arkası yüksek deri koltuktan kalktı ve gözlerini bir an bile Elizabeth'ten ayırmadan yanına gelip ona sarıldı.

Elizabeth rahatlarsa gözyaşlarına boğulacağını hissederek biraz geri çekildi.

“Seni çok severdi,” diye fısıldadı Jack onun kulağına. Çocukların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle söylemişti bunu. “Onunla ilk tanıştığımda seni üzersem beni öldüreceğini söyledi. Sana evlenme teklif ettiğimde de aynı şeyi anımsattı. *Şekerpancarımı üzersen benden öyle bir yumruk yersin ki Samanyolu’nu boylarsın!*”

Elizabeth kocasına baktı. Daha önce bunu hiç duymamıştı. Bir an için babası geri dönmüştü sanki. Gürültülü kahkahasını, ona şekerpancarım diye seslenişini duyar gibi olmuştu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Jack nazıkçe ona dokundu. “Her şeyi tek başına göğüslemek zorunda değilsin Birdie. Haydi bırak kendini ve ağla.”

Jack yardım etmeye çalışıyordu ama bu çabası her nasılsa kendini daha yalnız hissettirmekten başka bir işe yaramamıştı. Babasının gittiğini, artık telefonu eline aldığı anda onun sesini duyamayacağını ya da onun o güzelim el yazısıyla yazılmış mektubunu almayacağını anladığında kederin onu derinden vuracağını biliyordu. “Ah Jack...”

Jack karısının saçını okşayarak, “Sana yardım etmeme izin ver Birdie,” dedi.

Çabası Elizabeth’in hoşuna gitmişti ama böyle bir konuda ona yardım edebilecek kimse yoktu. Keder, yalnız yürünen bir yoldu.

“Burada olman da yeter,” dedi ve gerçekten de öyleydi.

Elizabeth o anda Jack’e sarılıp vücudunu saran kollardan güç aldı ve büyümlü bir an birbirlerini yine sevdiklerini hissetti.

On Dört

Jack New York'a dönmüştü.

Bunun bir zayıflık, ahlaksal yönden bir eksiklik olduğunu biliyordu ama ölümün ardından yaşanan karmaşadan nefret ediyordu. Ağlamalar, toplantılar, cenaze denen o ilkel tören hiç ona göre değildi.

Tahmin edileceği üzere kilise koridoruna bakıp çiçeklerle örtülü tabutu görünce annesinin cenazesinden başka bir şey düşünememişti.

O zaman çiçekler, pahalı maun bir tabut ve hepsinden acısı yas tutanlar yoktu. Birinden ödünç alınmış paltosuyla küçük bir çocuk ve kendi ölümüne birkaç yıl kalmış içine kapanık, sinik bir adam dışında kimse yoktu.

Jack karısını seviyor, çocuklarına tapıyordu ama o kederli, aşırı sessiz evde iki gün geçirmek ona yetmişti.

Neyse ki Birdie kriz dönemlerini kolay atlatıyordu. Jack'in New York'a dönmek için yalvarmasına ya da bir bahane uydurmasına gerek kalmadan onu özgür bırakıp, *sen New York'a dön, kızlarla burada daha fazla kalmanız için bir sebep kalmadı*, demişti.

Jack bu konuyu tartışmak için yüzeysel bir çaba göstermişti elbette. *Bana ihtiyacın varsa...* Ama tabii ki ona ihtiyacı yoktu. Zor zamanlarda Birdie çelik gibi olurdu.

İşte, Jack yine özgürdü.

Şoföre yüklü bir bahşış bırakarak taksiden indi (çünkü yine ünlü oluyordu) ve stüdyoya gitti. Doğruca odasına gidip çantasını dolaba astı ve masasına yerleşti.

Belgelerin yanı sıra pembe kâğıtlara alınmış telefon notları da birikmişti. Önemli biriyken telefonunun ne kadar çok çaldığını unutmuştu. Tüm bu angarya işlerle ilgilenmesi için ona bir sekreter bulma sözü verilmişti. Ve kesinlikle bulmaları da gerekiyordu. Artık telefonlarını kendisi yanıtlayamazdı ve hayran mektupları da gelmeye başladığında bu işi de kendisi için yapacak birine ihtiyacı olacaktı.

Deneyimsiz bir sekreteri eğitmeyi hiç istemiyordu elbette. Sevdiğiniz, sevmediğiniz şeyleri, espri anlayışınızı ve isteklerinizi birine öğretmek bazen haftalar, hatta aylar sürüyordu. Görüşmeler yapmak, özgeçmişleri incelemek, doğru adayı seçmek de zaman alan işlerdi.

Jack'in gerçekten ihtiyacı olan şey bir asistandı. Sekreterliğin yanı sıra sporcularla yapacağı röportajlarda soracağı soruları hazırlamasına da yardım edecek biri olmalıydı. Röportajlarının doğal ve zekice görünebilmesi için mesai harcamak gerekiyordu.

Yazarlar ve yapımcılar da bu işi yapıyordu tabii ama Warren'in kendi prodüksiyon asistanı vardı ve Jack iyi sorular sormak konusunda aslan payını Warren'in kaptığının farkındaydı.

Jack kalem alıp bir liste yapmaya başladı. Asistanı zeki, hırslı, kendini işine adanmış, akıllı biri olmalıydı... Sally gibi.

Bu neden daha önce aklına gelmemiştii? Sally bir hayli tecrübeliydi. Portland'da birlikte çalışmışlardı ve sahne arkasında da harikaydı. Hikâyeyle ilgili en ufak bir detayın dahi izini sürmüştü. Programa gerçekten katkısı olurdu. Üstelik bütün yapımcılar ve yazarlar erkekti. Sporu seven genç bir kadın, insanların bakış açısını biraz olsun değıştirirdi. Jack'in iyi görünmesini de sağlardı.

Sally bu işi kesinlikle yapardı. Jack'in bundan kuşkusu yoktu. Sonuç olarak büyük hayalleri olan hırslı bir kadındı. New York'taki bir programın prodüksiyon asistanlığını yapmak kesinlikle ona enerji verirdi.

Burada önemli olan işti. Ondan hoşlanmasının bir önemi yoktu. Genç kadınları her zaman çekmişti, bunda alışılmadık bir durum yoktu. Mavi gözleri ve sarı saçları gibi bu özellik de DNA'sında vardı. Son on beş yıldır, hatta yakın zamanlarda da sayısız kadının dikkatini çekmişti ama bir kez olsun evliliğine ihanet etmemişti. O günler geçmişte kalmıştı.

Evet, Sally sadece iş için yanında olacaktı.

Bir türlü uyuyamayan Elizabeth, Anita'nın misafir odasının dolabına koyduğu sabahlıklardan birini üzerine alıp sessizce alt kata indi. Yürüdükçe eski ev gıcırdayıp inliyordu. Pencerelele vuran rüzgâr, içeri girmek için kapıları tırmalayan kedi gibi sesler çıkarıyordu.

Kuşkusuz ev de sahibinin öldüğünü biliyordu ama bu ev yıllar, yıllar önce de ölüm fırtınasına karşı koymuştu. Rhodes soyadma sahip ilk kişi, daha iyi bir hayatın hayalini kuran fakir İngiliz işçilerinden biriydi ve iç savaştan çok önce buraya gelmişti. Okyanusu sözleşmeli hizmetçi olarak aşmıştı ve Rus-

sellville yakınlarındaki bir çiftliğe açık artırmayla satılmıştı. Çok çalışmış, iyi bir evlilik yapmış, soyunu devam ettirmişti.

Elizabeth karanlık mutfakta kendine bir fincan çay yapıp lavabonun başından arka avluya baktı. Ay ışığı kurumuş siyah yaprakları sedef rengine boyuyordu. İnce bulut tabakaları hareketli gökyüzünde süzülüyor, bahçede sürekli değişen ışıklı motifler yaratıyorlardı.

Elizabeth sabahlığın kemerini sıkıp dışarı çıktı. Perde, kapı arkasından sertçe kapandı. Rüzgâr aniden dindi. Olağandışı bir sessizlik çöktü.

Elizabeth ürperdi ama tek sebebi soğuk değildi. Sanki biri onu buraya çağırmıştı. Belki de Noel gecesinin anısıydı onu buraya getiren.

“Baba?” diye fısıldadı. Kendini aptal gibi hissederken bir yandan da ümitlenmişti.

Yanıt yoktu. Filmlerdeki gibi bir işaret bulacağını ya da babasının hayaletini göreceğini sanmıştı. Fitilli pantolonlu, keten gömlekli, uzun boylu bir adam yoktu ortalıkta. Bahçeyi ikiye ayırıp ana hatlarını çizen taş yola indi. Kusursuzca biçimlendirilmiş şimşirlerin yanından geçerken ayağındaki ince terlikler onu soğuktan koruyordu. Yer yer kendini gösteren biçimli Japon gülleri kare şeklindeki şimşirlerden yukarı yükseliyor, parlak yeşil yaprakları bahçenin kahverengi rengiyle tezat oluşturuyordu.

Burası bir zamanlar onun özel yeri idi ama şimdi kendini yabancı gibi görüyordu. Gençliğinde birçok defalar, özellikle uzun yaz gecelerinde, sıcaktan uyuyamadığı zamanlarda buraya gelirdi. Tek başına olurdu ve araştırırdı. Kışın kararan yaprakları inceler, baharın yaklaştığına dair izler arardı. Küf yeşili yosunlar, filiz vermiş bitkiler arardı.

Tabii asıl aradığı annesiydi ve özenle baktığı bu çiçeklerin arasında Elizabeth annesinin ruhunu hissettiğini düşünürdü.

Annesinin bahçedeki halini gözünde canlandırmaya çalışırdı hep. Nergisleri incelttiğini, gülleri kırtıttığını... Ama tek gördüğü annesinin siyah beyaz fotoğrafları olurdu ki onlar bile çok azdı. Fotoğrafların çoğu düğün, mezuniyet gibi günlerden kalmaydı. Bu da Elizabeth'in zihninde kusursuz olmasına karşın asla gülmeyen ya da konuşmayan güzel, genç bir kadının bulanık, renksiz bir görüntüden başka bir şey çizmiyordu.

Elizabeth gül yatağının kenarında diz çöktü. Dizlerinin altındaki kapkara ıslak toprak kadife bir kumaş gibiydi.

Çıplak, grimsi gül ağaçları karanlık toprağa gölgesini düşürüyordu. Ay ışığı da onlara esrarengiz bir hava katmıştı. Yaşlıktan kalınlaşan, koca dikenlerin battığı parmaklara sahip antik çağdan kalma bir sürüngenin ellerine benziyordu.

Arka tarafta bir kapının gıcırdayarak açılıp kapandığını ve taş yoldaki ayak seslerini duydu.

"Merhaba Anita," dedi arkasına bakmadan.

"Güllerin birkaç ay sonra çiçek açacak olması inanılmaz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Elizabeth küçükken annesinin en sevdiği çiçeklerinin solup kuruduğunu görünce ağlardı. Şimdi yetişkin bir kadın olarak dinlenmenin önemini anlıyordu. Baharın gelmesini mümkün kılan şey kışın kasvetiydi. Bunun, yolunu kaybeden ev kadınları için de böyle olmasını isterdi. Hayatı boşa harcamak yerine kış uykusuna yatıp yaklaşan bahar için güç toplayabilselerdi keşke.

Rüzgâr çıktı ve birkaç kuru, narin yaprak yere düştü. "Yıllardır o güllerle hep kendim ilgilendim. Bahçıvanın onlara yaklaşmasına izin vermedim."

Elizabeth topuklarına yaslanıp Anita'ya baktı. "Neden?"

Anita hüznle gülümsedi. Bigudilere sardığı platin sarısı saçları darmadağınktı. Gece nemlendiricisi yanaklarında ve alnunda parlıyordu. Mavi pileli kalın geceliği boynundan ayaklarına kadar bütün vücudunu sarmıştı. Altmış ikiden çok daha yaşlı görünüyordu şimdi. "Bir defasında onun parfümünü kokladım."

Elizabeth ürperdi. Annesinin makyaj masasında duran küçük güzel şişeyi anımsadı. "Annemin mi?" diye mırıldandı.

"Babanın deyimiyle senin yine kendini kaybettiğin o günlerden biriydi ve ne desem karşı çıkıyordun. O yüzden o gün hiç konuşmamaya karar vermiştim. Annenin bahçesine saldırmaya hazır bir öfkeyle buraya geldim. *Görebildiğim* bir şeyle mücadele etmek istiyordum. Ama kendime acıyarak buraya oturdüğumda annenin parfümünü kokladım. Shalimar. Benimle konuşmadı tabii. Yalnızca... onun yüreği parçalanmış kızıyla mücadele ettiğimi fark ettim. O günden sonra beni ne zaman çılgına çevirdiysen bu bahçeye geldim."

Elizabeth, Anita'nın sesindeki acıyı fark etmişti ve ilk kez onu anlamıştı. "Buraya neden bu kadar sık geldiğini anlıyorum şimdi."

"Sanırım bazı şeyleri farklı şekilde yapmalıydım. Onu çok özlediğini biliyordum."

"Onu unutmaya başlamıştım. En kötü tarafı da buydu. O yüzden sürekli babama onu soruyordum. Ama hiçbir şey söylemiyordu. *Anılarına tutun Birdie*, deyip duruyordu ama anneme dair anılarımın bir hayalden farksız olduğunu anlamıyordu. Onlara tutunamıyordum."

"Eminim şu anda annen bu yüzden ona haddini bildiriyordur."

"Bana sorarsan babam kimseyi senin kadar sevmemi Anita." Ne kadar çabalasa da o son sözleri ona acı vermişti.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Anita nadasa bırakılmış tarlalara baktı. "Neden Jack ve kızlarla birlikte dönmedin?"

Elizabeth aniden havanın soğukluğunu hissetti. Ürpererek ayağa kalktı ve kollarını birleştirdi. "Jack'in sabah erkenden işe gitmesi gerekiyordu. Ben de biraz daha kalıp evi temizlemene yardım etmek istedim."

"Heloise evi temizliyor. Sen daha saçını örmeye başlamadan o evi temizlemiş olurdu, unuttun mu?" Anita, Elizabeth'e baktı. "İstersen kendi işime bakmamı da söyleyebilirsin tabii."

"Gerçek şu ki sebebini bilmiyorum. Yalnızca New York'a gitmeye henüz hazır olmadığımı biliyorum."

Anita bir adım attı. Komik pembe terlikleri toprağa gömülmüştü. "Baban bana hep, *annecik, bu kız kanatlarını açmazsa günün birinde uçmayı unutacak*, derdi. Kendi hayatını yaşayamadığın için endişelenirdi."

"Biliyorum." Elizabeth bu konuyu konuşmak istemiyordu. Ona acı veriyordu ve şu anda annesinin bahçesinde kendini tamamen savunmasız hissediyordu. Gözlerini sildi. Ne zaman ağlamaya başladığını da bilmiyordu ya neyse. Sonra Anita'ya baktı. "Ya sen? Kendini toparlayabilecek misin?"

"İdare ederim."

Gerçek bir yanıt değildi bu ama bundan başka bir şey duymadı. İkisi de bugünün geleceğini, Anita'nın bu koca evde yapayalnız kalacağını biliyordu. Bir süre telefon saat başı çalacak, arkadaşlar ellerinde yemek tabaklarıyla ziyaretine geleceklerdi ama er ya da geç bu akın da sona erecek, Anita yalnızlığıyla

yüzleşecekti. “New York’a gittiğimde seni ararım, her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için.”

“Harika olur.”

Yine sessizlik oldu. Rüzgâr çalılıkların arasında esiyor, verandanın çatısından sarkan zilleri sallıyordu. Melankolinin sesiydi bu.

Elizabeth, Anita’yla ilişkisinin farklı olmasını, sarılıp birbirlerini rahatlatabilmelerini isterdi. Ama zamanı çoktan gelip geçmiş bir ilişkiyi canlandırmak için artık geç kalmışlardı.

“Biz şansımızı kaybettik, değil mi?” diye sordu Anita usulca.

Elizabeth başını salladı. Başka ne yanıt verebileceğini bilmiyordu.

“Çok yazık,” dedi Anita. “Ama beni merak etme tatlım. Ben toparlanırım. Kendinden on dört yaş büyük bir adamla evlenip senden uzun yaşamasını bekleyemezsin. Gününde birinde yalnız kalacağımı biliyordum.”

Elizabeth işin bu tarafını hiç düşünmemişti. Ona göre yaş farkı babasının lehine bir şeydi. Bir erkeğin bakış açısıyla bakmıştı buna hep. Genç kadın erkeği mutlu eder. Herkes bunu bilir. Düz bir cam kadar sığ erkekler yıllardır bunu kanıtlayıp durmuştu.

Ama şimdi madalyonun diğer tarafını da görüyordu. Tabii ki Anita’nın iyi bir hayatı ve çok parası olmuştu. Toplum tarafından kabul edilmişti ve kendisine eşsiz bir Fransız porseleniymiş gibi davranan bir adamla evlenmişti.

Ama Anita’nın onu teselli edecek bir çocuğu ya da işitme cihazıyla gezeceği yıllarını paylaşacağı bir eşi yoktu. Altmış iki yaşında bir duldu. Hayatının geri kalanını muhtemelen yalnız geçirecekti.

“Neden babamla çocuk yapmadınız?” diye sordu Elizabeth sonunda. Yıllardır yanıt aradığı soruydu bu.

Anita iç geçirdi. "Ah tatlım, bu başka zaman yanıtlayabileceğim, belki de başka bir kadınla paylaşmam gereken bir soru."

"Yani, kendi işine bak, diyorsun."

"Evet." Anita gülümsedi. Belki de yanıtının verdiği acıyı örtbas etmek için gülümsemişti. "O soru içimi acıtıyor. Kocamın ölümünden iki gün sonra bir gece yarısı öylece laflarken yanıtlayabileceğim bir şey değil."

Elizabeth onu anlıyordu. Yakınlık kurma şansını kaybetmişlerdi. İlişkileri pamuk ipliğine bağlı, yakında her biri kendi yoluna gidecek yetişkin kadınlardı ikisi de. Son birkaç gündür kendisinin de yüzlerce defa duyduğu sözü tekrar ederek, "Çok üzgünüm," dedi. "Kendini yalnız hissedersen ara."

"Yalnız kalmaktan daha kötü şeyler de var dünyada."

Elizabeth, Anita'nın sözlerini dikkatle seçtiğini fark etti. Kanına işleyen mutsuzluğun kalbinden gelen küçük mavi damarlardan kendini açığa çıkarmış gibi bir anda saydamlaştığını hissetti.

Anita bir adım yaklaştı.

Aralarında mesafe olmasını isteyen Elizabeth bir adım geri attı. "Artık biraz uyusam iyi olacak. Saat altıda uyanmam gerekiyor." Sağlam adımlar atmaya dikkat ederek uzaklaştı. Çok zor bir işti bu.

Eve girip kapıyı kapattı, sonra temkinlice pencereden baktı.

Anita pembe bigudiye sardığı beyaz saçıyla orada durdu. Üşüyordu. Solan ay ışığında bile Elizabeth onun yanaklarına düşen gözyaşlarını görebiliyordu. Anita tek başına ağlıyordu.

Ve güllere bakıyordu.

Elizabeth taksi şoförüne para verip Nashville Havaalanı'nın önündeki kaldırıma adımını attı.

Soğuk bir gündü, havada kar kokusu vardı. Gökyüzü gri ve yüklüydü.

Tekerlekli valizini arkasından çekiyordu. Otomatik kapılar açıldığında valiz kapıya çarptı. United Airlines bilet masası kalabalık olduğu için Elizabeth duvar boyunca dizili bilgisayarlara gitti. Gidiş terminalini bulması birkaç dakikasını aldı. Uçuş numaralarını kontrol etti.

989 numarayı buldu. Nashville'den Detroit'e ve Kennedy'ye gidiyordu. Kapı numarasını okurken bilgi değişti.

Uçuşu iki saat rötarlıydı.

Homurdanarak sıraya girdi ve gevezelik eden insanların arasından geçti. Sonunda masaya ulaştı. Görevli biletini kontrol edip uçuşun gecikeceğini söyledi ve sonra Elizabeth'e yemek fişini verdi.

Havaalanında beş dolara bir şey yenebiliyor da sanki!

Görevliye teşekkür edip masadan uzaklaştı. Koridorlardan geçerken valizini de arkasından sürüklüyordu. Kitapçıdan Anne Rivers Siddons'ın en yeni kitabını ve *House and Garden* dergisinin son sayısını aldı.

Görmesi gereken her şeyi gördükten sonra restoranlardan birine gidip pencere kenarındaki bir masaya oturdu. Pistteki uçakların inip kalkışını izliyordu.

Kosta Rika'da Bulut Dağı ya da ona benzer isimli bir yer var şekerpancarım, tam bana göre.

En son ne zaman egzotik bir yerlere gittin? Ne zaman adrenalin dolu bir şey yaptın ya da paraşütle atlamak gibi bir çılgınlığa kalkıştın?

Elizabeth anıları sadece zihninin bir köşesinde tutmaya çalışıyordu ama şimdi hepsi akın halinde üzerine hücum etmişti. Unutamıyordu...

Kendi hayatını yaşıyamıyorsun. Hayatın yanından geçip gidiyor yalnızca.

Gözlüklerim kola şişesinin dibi kadar kalınlaştıysa küçük kızımın hislerini de anlamayacak değilim. Jack'le nasıl konuştuğunu duyuyorum... onunla nasıl konuşmadığını da. Mutsuz bir evliliği görür görmez tanırım ben.

Keşke bunu değiştirmek için bir şeyler yapabilseydi. Belki uçağa atlayıp uçak onu nereye götürürse oraya gidebilirdi. Garip bir ülkeye gider, bambaşka biri olurdu.

İyi ama nereye gidecekti? Machu Picchu'ya mı? Paris'e mi? Nepal'e mi? Pasaportu bile yoktu.

Zaten Elizabeth o kadınlardan değildi. Babasına benzermiyordu, Everest Tepesi'ne tırmanmanın ya da kayalıklardan atlamanın hayalini kurmuyordu. Dünya üzerinde özlediği tek bir yer vardı.

Evi.

Deniz kıyısındaki evi. Gece yarısı kumsala inip önünden geçen katil balina sürüsünü izlediği günü anımsadı. O unutulmaz, hüzünlü çığlıklar, Elizabeth'in hayallerini sakladığı o gizli ve keder dolu yerden çıkmıştı sanki.

Hayatı boyunca birçok kez hayallerini bir kenara itmişti.

...kendi hayatın... yanından gelip geçiyor.

Doğruydı. Yine de babasının da bunun farkında olması canını acıtmıştı. Yetişkin kızının gözlerine bakıp mutsuzluğunu görmesi üzücüydü.

Aynaya baktığında mutlu bir kadının ona baktığını görmek nasıl olurdu acaba?

Şimdi, bir saatten az bir süre kalmışken o uçaklardan birine binip New York'a gidecekti. O modern ve kişiliksiz daireye gidip bir kez daha hayatını Jack'in hayatına uyduracaktı.

"Gitmek istemiyorum." Bu sözleri yüksek sesle fısıldayıp başını kaldırdı. Hüzünlü, yorgun bir kadın o sözleri ona tekrarladı. Yansımasına bakıp güzelliğini tam olarak ne zaman kaybettiğini düşündü. O da hayallerinin yolundan mı gitmişti? Buraya nasıl gelmişti? Ne zaman bu kadar sıradan olmuştu?

Çocuklarını büyütüp gençliğini kaybedene kadar bundan sonra onu neyin beklediğini düşünmemişti. Daha da önemlisi, sıranın ne zaman kendisine geleceğini.

Şimdi bu soru onu tüketiyordu. Kontrolsüzce büyüyen bir orman yangınıydı bu ve farkına varmadan alevlerin arasında kalmaktan korktu.

Her küçük karar, dönüşmeye başladığı kadın ile hayalini kurduğu kadın arasındaki duvara bir tuğla ekliyordu.

Bu kız kanatlarını açmazsa günün birinde uçmayı unutacak.

En önemlisi de buydu. O geçen yılların sıradanlığında Elizabeth uçmayı unutmuştu. Eş ve anne olmak onu hep engellemişti.

Hayır, bu haksızlık olurdu. Kanatlarını bağlayan şey bu değildi. İyi bir eş ve anne olan kadınlar da kendi hayatlarını da yaşayabiliyordu. Ama Elizabeth onlardan biri olamamıştı.

Belki de başarısız olma korkusu, zayıflığıydı. Belki de bu zayıflık ona güvende olmanın, tatmin olmaktan daha önemli olduğunu düşündürüyordu. Hatta bundan da basit bir şey olabilirdi. Belki yalnızca... o gün için gerekli olanı yapmış, akşam olduğunda başka bir şey yapamayacak kadar yorgun düşmüştü.

Günde on dakikasını kendine ayıramadığı günleri, hatta yılları olmuştu. Jack'in futbol oynayıp çocukların da bütün gün meşgul olduğu o günlerde Elizabeth'in en büyük hayali akşamları rahatlatıcı bir banyo yapabilmektir.

Saatine baktı.

Birazdan uçağa binecekti. Nashville'den Detroit'e, sonra da New York'a.

Ve kararını verdi.

Artık değişimin kimyasal bir reaksiyon gibi kendiliğinden gerçekleşmesini beklemeyecekti.

Kalkıp yemeğinin parasını ödedi ve kalabalık koridordan geçip gazete standına doğru yürüdü. Oradan bir kutu mektup kâğıdı aldı. Her sayfanın başında Graceland'in bir resmi ve şu sözleri vardı: ELVIS SİZİ ÇILGINLIK DİYARI TENNESSEE'YE BEKLİYOR.

Tekrar restorana dönüp sandalyeye oturdu. Hiç düşünmeden ya da endişe duymadan yazmaya başladı.

Sevgili Jack,

Seni seviyorum. Mektubuma bu sözlerle başlamam önemli sanırım. Bunu birbirimize sürekli söylüyoruz ve içtenliğimizden de kuşku yok. Ama artık yetmediğini de biliyorum, sence de öyle değil mi? Evet, ikimize de yetmiyor bence.

Yirmi dört yıl boyunca senin karın oldum. Başladığımızda, bundan başka bir şey istemiyordum. Sanırım benden beklenen de buydu yalnızca. Artık hayallerimi bile hatırlamıyorum ama onları özliyorum Jack. Kendimi özliyorum.

Umarım beni anlarsın.

Uzak Kıyılar

Artık amigo kız yılları geride kaldı. Oyuna katılmalıyım. Şimdi bunu yapmazsam hiç yapamayacağım. Ama gölge kadın olmaya da devam edemeyeceğim. Yapamam.

Dolayısıyla söyleyeceğim şu ki seninle New York'a gelmiyorum. Bu kez yapmayacağım.

Bunu yüz yüze söyleyecek cesarete sahip olmayı isterdim. O kadar güçlü olabilseydim keşke. Hayatını kurtarmam gerekse dağları bile delirim ama seni sevmenin nasıl bir duygu olduğunu unuttuğumu sesli olarak söylemeye cesaret edemiyorum. Sadece sesimi bulmaya çalışıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca bana ait olan bir yer oldu ve oradan ayrılmak istemiyorum. Peşinden gelmeyeceğim.

Eve gidiyorum. Bir süre kendimle baş başa kalmalıyım. Kim olduğumu ve nasıl birine dönüşeceğimi bulmalıyım.

Umarım anlarsın. Seni seviyorum Jack.

E.

Elizabeth mektubu tekrar okumaya bile gerek duymadı.

Ve sonra Portland uçağının kaçta olduğunu öğrenmeye gitti.

On Beş

Elizabeth kumsalda yalnızca birkaç gün geçirmesine karşın gençleştiğini hissediyordu. Ancak sekiz buçukta sahildeki kuşların sesiyle uyanabiliyordu. Kendine kafeinsiz çay yapıp gevrek yiyor, sonra da dışarı çıkıyordu.

Turistleri sürekli Oregon kıyısına çeken canlı, güneşin ısı ısı parladağı günler geçiriyordu. Kumsalda saatlerce bir yukarı, bir aşağı yürüyor, nefes alıyordu. Denizi gördüğü anda o basit hediyeyle ödüllendirilmişti.

Ev işlerine ve diğer işlere mümkün olduğunca az zaman harcıyordu. Posta servisini geri almış, eşyaların geri getirilmesini ayarlamıştı ve bir hafta yetecek kadar, ısıtıp yiyebileceği yiyecekler almıştı. İşte bu kadar. Hiçbir arkadaşıyla irtibata geçmiyor, zamanının büyük bölümünü alan sayısız aktiviteye gönüllü olmuyor, temizlik yapmıyor, yemek pişirmiyordu. Bir yapılacaklar listesi de yoktu. Ev telefonunu tekrar bağlatmamıştı ve cep telefonunu da kapalı tutuyordu.

Sadece kumsalda yürüyordu. Kendi kumsalında. Jack'le birlikte orada yaşadığı iki yıl boyunca kumsal oradaydı, topraktan yirmi altı basamak aşağıda. Ama Elizabeth katil balinaların geçtiğı o gece dışında oraya hiç inmemişti. Merdivenler onu

korkutuyordu, dalgalar da. Evi ilk görmeye geldiklerinde Jack onu merdivenler konusunda uyarmış, *çürümüş*, demişti. Dalgalar da tehlikeliydi. *Ben deniz kıyısında büyüdüm, unuttun mu? Aniden büyük bir dalga çıkar ve yetişkin bir adamı bile denize çeker.*

Ama Elizabeth'i denize sürükleyip boğan da korkuydu zaten. Ve artık korkmuyordu. Şimdi buranın yerlisi gibi merdivenleri inip çıkıyor, arka cebinde taşınabilir bir dalga haritası taşıyordu. Yürüdükçe Echo Beach'in her santimini öğreniyordu. Dalgaların kadifemsi bir yumuşaklığa kavuştuğu düz, gri bir kaya parçası bulmuştu. Burası onun yeriydi. Bazen bir saat kadar orada oturup denizi seyrediyordu.

Yine hayal kurmaya başlamıştı. Uykuyla birlikte gelip geçen hayalî görüntüler değildi bunlar. Gerçek ümitler ve arzuları. Resim yapacak cesareti henüz kendinde bulamasa da eşyalarını karıştırıp eski bir resim defteri ile bitmek üzere olan bir karakalem bulmuştu. Deniz havasında parmaklarının daha iyi çalıştığını fark etmişti. Yıllardır ona yapışıp kalan tutukluktan kurtulmuştu. Resim yapabiliyordu, henüz eskisi gibi kolayca yapamıyordu ama o beceriyi yeniden kazanmıştı. Aradan geçen o yıllardan sonra bir karakalemi tutmak bile zafer sayılırdı.

Bu yeni hayat, daha önce tatmadığı bir özgürlük sunmuştu ona. Canı istediği zaman yatıyor, istediği zaman kalkıyordu ve gün boyunca aklına estiği gibi yaşıyordu.

Dün erkenden kasabaya inmiş, bütün dükkânları gezmişti. Yanına çantasını bile almamıştı. Alışveriş yapmak değildi amacı. Sadece görmektir. En son ne zaman kasabada böyle gezdiğini bilmiyordu. Bir süre sonra insanların yüzünü, tavırlarını, yeni bir dondurmacı dükkânı açıldığını görünce ve kolayca gülümseyen çocukları izledikçe kendini yaratık gibi hissetmeye başlamıştı. Turistlere yönelik dükkânlar güzelim sanat ve el işleriyle do-

luydu; bunu bilmiyordu. Oranın yerlisi olarak popüler dükkânları hep pas geçmiş, yapılacaklar listesine kenetlenip koşturan diğer insanların arasına karışmıştı. Çok şey kaçırmıştı.

Buna karşın Jack aklından çıkmıyordu.

Yaptığı hesaba göre Jack mektubunu dün almış olmalıydı. Telefonu tekrar bağlatmamasının sebebi de buydu. Henüz onunla konuşmak istemiyordu. Elizabeth, Jack'in istediği şeyin ağırlığı altında iyice ezilinceye kadar Jack, Elizabeth'in istediği her pozisyonu yıkma becerisine sahipti.

Elizabeth resim defterine bakıp bu sabah neyi resmedebileceğini düşündü. Her yer ona ilham veriyordu.

Mavi bir alakarganın kırık, yapraksız bir dala konduğunu gördü. Kanatlarının ışıltısı havanın etkisiyle grileşen ağaç dalıyla çok güzel bir kontrast oluşturunuyordu.

Renkler üzerine çullanıyordu. Sanki aniden, taktığını bile anımsamadığı bir peçe aralanmıştı ve artık dünyayı bu zamana dek gördüğü solgun, gölgeler içindeki haliyle değil de tüm canlılığıyla görüyordu. Gri-beyaz gökyüzü, beton rengi kum, yaprak dökmeyen ağaçlar, koyu sarı kayalıklar, beyaz ve köpüklü dalgaların kıvrımları.

Yıllardır ilk defa resim yapmaya *ihtiyaç* duydu.

İlk yağmur damlası alnuna düştü. Soğuk bir şırıltıyla düşüp eğri büğrü bir yol izleyerek yanağına kaydı.

Elizabeth gözlerini açtı ve bulutların süzüldüğünü gördü. Gökyüzü şimdi kapkara bir renk almış, siyah şeritler etrafını sarmıştı.

Kapüşonunu kafasına geçirmiş, malzemelerini ayacağının dibindeki kanvas çantaya koyup eve koşmuştu.

Merdivenlere ulaştığında yalnızca yağmur yağmıyordu. Sanki gökyüzü öfke püskürüyordu. Rüzgâr, sivri uçlu kayalıkları süpürüp Elizabeth'in sırtına çarpıyordu.

Elizabeth süngerimsi çimlerden koşarak geçti. Devasa çalılıklar rüzgârda titreşip birbirine çarpıyordu. Kuruyup kararmış yapraklar öfkeli havada uçuşup Elizabeth'in bacaklarına yapışıyordu.

Elizabeth gözlerini sildi, birkaç basamağı tırmanıp eve ulaştı ve saçakların altına sığındı. Buz gibi elleriyle kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Rüzgâr pencereye çarpıyor, padavradan çatıyı inletiyordu.

Kapının yanındaki düğmeye dokundu ve ışık yandı.

Tam o anda şimşek çaktı, etraf aydınlandı. Yakınlarda bir yerde bir ağaç yarılıp yere devrilmişti.

Elektrikler kesildi.

Elizabeth bir an paniğe kapıldı. Fırtına çıktığında evle Jack ilgilenirdi. Feneri ve mumları bulur, şömine ateşini yakardı. Elizabeth el altında mum var mıydı ya da bir yerde bir kutunun içine mi konmuşlardı, onu bile bilmiyordu...

Ya onları ararken misafir odasının yanındaki çürük yere basarsa?

Döşeme tahtasına sıkışmış bir kadın cesedi bulundu, günler öncesinde ölmüş.

Elizabeth derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. En önemli olandan başlayalım. Ateşi yakıp mumları bulmalısın."

Bu iki göreve odaklanarak dikkatle evin içinde dolaştı. Mobilyalar olmayınca tutunacak bir şey de bulamadı. Arka kapının hemen önünde bir odun yığını buldu. *Tanrı'ya şükür bu tür işlerle Jack ilgilenmiş.*

Odunları alıp mutfağa yöneldi ve orada da dünkü gazeteyi buldu. Şöminenin yanına gittiğinde bütün ayarlamaları yaptı. Sonra el yordamıyla küçük kibrit kutusunu buldu.

Birkaç dakika içinde büyük bir ateş yakmıştı. Kırmızı bir parlaklık odayı sarmış, Elizabeth'in korkuları da aynı hızla kaybolmuştu.

Ellerini ateşe tutup bir süre öylece bekledi. Güçlü bir ateş yaktığından emin olunca malzemeleri aramaya gitti. Kilerde, arka kısımda, bölge telefon rehberi yığınının altında bir kutu dolusu mum ve zamanı geçmiş takvimler buldu. Mumları şömine rafına ve pencere kenarlarına dizdi. İş bittiğinde ev çok güzel, altın rengi bir ışığa boyandı.

Kendini *Yeni Hayat* filmindeki Tom Hanks gibi hissetti.

Geçenlerde aldığı uyku tulumunu bulup fermuarını açtı ve şal gibi vücuduna sardı. Sonra da fırtınayı izlemek için verandaya çıktı.

Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştı. Doğanın öfkesi onu hep korkuturdu. Kurtulması gereken bir özelliği de buydu. Geçtiğimiz günlerde değişimin önemini çok iyi anlamıştı. En yüksek dağlar şiddet ve kaos içinde ortaya çıkmıştı. Kadınların özgürlüğü de ateşten türemişti.

Denizin üstündeymiş gibi duran koyu gri bulutlar uğursuzca süzülüyor, geçişleri sürekli değişen gölgeler şeklinde suyun çalkantılı yüzeyine yansiyordu. Rüzgâr, ağaç dallarının arasından geçerken kuru yapraklarla çam kozalakları sallıyordu.

Büyük bir gürültü vardı. Çarpışan dalgalar, rüzgârın uğultusu, takırdayan pencereler, yağmurun şiddeti... Arada bir, bir dal ağaçtan kopup çat diye yere yığılıyordu.

Elizabeth bunun her anını sevmiştir. Güvenli evine gizlenmek yerine olan biteni verandadan izlemek bir şekilde değiştirini, güçlendiğini hissettirmişti ona.

Zaman mevhumunu yitirmiş bir halde bir süre sonra fırtınanın arasında tuhaf bir ses duydu. Elizabeth başta o sese bir anlam veremedi, çok uyumsuz bir sestir ve derin düşüncelere daldı. Sonra başını kaldırdı ve karanlıkta farları gördü. Sesin araba motorundan geldiğini o anda anladı.

Uyku tulumuna daha sıkı sarınarak kapkaranlık bir gölgeye çekildi.

Muhtemelen arabayı kullanan kişi kaybolmuştu ve araç yolundan dönüp gözden kaybolacaktı.

Araba durdu. Farlar söndü ve bahçe yine karanlığa gömüldü. Veranda turuncu ışıklı küçük bir vahayı andırıyordu şimdi.

Arabanın kapısı açıldı. Biri dışarı çıktı.

Elizabeth ansızın ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Yapayalnızdı, telefon yoktu. Onu aramaya gelecek kimse yoktu...

Gelen kişi bahçeyi geçip aydınlığa çıktı.

Jack.

Yağmur saçını düzleştirip yüzünün iki yanına yapıştırmıştı. Gülümsemeye çalışmıştı ama bu yorgun bir tebessümdü ve o yorgun görünen gözlerine kadar ulaşmamıştı. "Merhaba Birdie."

Elizabeth onun karşısında dururken nedense kendini küçülmüş hissetti. Onu gördüğüne şaşırılmış olmayı isterdi ama belki de onu bekliyordu.

Yine de Jack'i içeri buyur etmeye isteksiz olduğunu fark etti. Bu ev ikisine de aitti ama geçtiğimiz günlerde yalnızca kendisinin olmuştu ve bu tek başınlığı şaşırtıcı biçimde benimsemiştir. "Boğulmadan içeri gel."

Jack onun peşinden içeri girdi. İçeride Elizabeth kocasının gözlerinin, kapının önüne koydukları eski kilimi aradığını gördü. Yerinde değildi.

Pantolonunun paçasından süzülen yağmur suyu yerde bir birikinti oluşturmuştu.

"Kıyafetlerini çıkarsan iyi olacak. Üşüteceksin," dedi Elizabeth sakın bir ifadeyle. Bu da onun yapısıydı; *kocasıyla ilgilenmek*. "Sana bir şeyler getireyim." Elizabeth, Jack'e sırtını dönüp üst kata çıktı.

Dolabın kapısını açıp bir sabahlığı askısından aldı. Sonra döndü ve Jack'le çarpıştı.

O temasın etkisiyle geriye tökezledi. "Affedersin."

İlk kez randevulaşan on dört yaşındaki bir çift gibilerdi. Gerginlik ve duygusallığın etkisine girmişlerdi bütünüyle. "Sana çay yapayım."

"Aslında buzlu viskiyi tercih ederim."

"Affedersin."

Jack sabahlığı Elizabeth'ten alıp giymek için banyoya gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Elizabeth şimdi kapanan kapıyı, aralarına giren her şeyin kanıtı olarak görüyordu.

Jack giyinirken o da oturma odasına geçti ve ateşe bir kütük daha attı.

Döndüğünde Jack oradaydı. Eskimiş pembe havlu kumaş, Jack'in geniş ve güçlü vücudunda tuhaf görünüyordu. Kumaş göğsünde gerilmişti ve etek ucu da bacağının ortasında bitiyordu.

Jack mumlara baktı. "Sycamore Caddesi'nde büyük bir ağaç devrilmiş. Elektrik kesintisi saatler sürecek."

“Bunca yolu elektrikleri konuşmak için mi geldin?” Elizabeth şöminenin kenarına oturup ona baktı.

“Hayır.”

“Sanırım mektubumu aldın.”

“Evet.” Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki Elizabeth onu zor duydu.

“O halde bu konuyu konuşsak daha iyi olacak.”

Sanki hava Jack’i yutmuş, onu ufacık bırakmıştı. Elizabeth’in yanına oturdu. “Ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Seninle konuşmadan işi kabul ettiğim için özür mü dilemeliyim?”

“Dur sana bir soru sorayım.”

Jack geri çekildi. Fark edilmeyecek kadar küçük bir kıpırdanmaydı bu ama Elizabeth görmüştü. İçgüdüsel bir hareketti. “Tamam.”

“Mektubumu okuduğunda...” Elizabeth doğruca kocasının gözlerine baktı. “Bana rahatlamadığını söyleyebilir misin?”

Jack’in yanaklarındaki renk gitti. Elizabeth onun yalan söylemek istediğini, *tabii ki rahatlamadım*, demek istediğini biliyordu ama onun yerine, “Böyle bir işin hayalini ne zamandır kuruyordum biliyorsun. Ve şimdi, sonunda hayalim gerçekleştiğinde beni terk ediyorsun.”

“Yapma Jack. Biz mutlu değiliz. Uzun zamandır mutlu değildik.”

“Ama seni seviyorum.”

Bu sözleri tekrar duymak acı vericiydi. “Öyle mi? O halde eve dön. Her şeye yeniden başlayalım.”

“İşimi bırakmamı mı istiyorsun? Her şeyin sebebi bu mu?”

Elizabeth kocasının tercihinin ne yönde olacağını biliyordu ama yine de canı yanıyordu. “Çok zor, değil mi Jack?”

"Ben bu işi yıllarca bekledim. *Hayalini* kurdum."

"Bizim evliliğimiz senin hayallerin üzerine kurulu Jack. Yirmi yıldır senin peşinden şehir şehir gezdim. Tam yirmi yıl. Elimden geldiğince iyi bir anne ve eş olmaya çalıştım ama şimdi... bomboş hissediyorum. Gecenin bir yarısı uyanıyorum ve nefes alamıyorum, biliyor musun? Kendime bir uğraş bulmamı sen söylemiştin. Onu işte burada bulacağım Jack. Hayallerimi bulmak için zamana ihtiyacım var." Elizabeth tüm uğraşlarına karşın kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Jack elini saçımda gezdirip bitkinlikle iç geçirdi. "Aman Tanrım Birdie... Sen ciddisin. Connecticut'a ya da Westchester County'ye taşınmayı kabul edeyim diye dikkatimi çekmeye çalıştığını sanmıştım." Jack öne eğilip kollarını dizlerine yasladı. Sonra Elizabeth'e baktı. "Kendileriyle baş başa kalmak isteyen insanlar boşanıyor. Sen de bunu mu istiyorsun?"

Elizabeth'in ağızı açık kalmıştı. "Ben boşanmak istediğimi söylemedim."

"Aklından ne geçiyor Birdie? Ayrılacağız ama evli mi kalacağız? Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Lanet olsun. Kızlar ne olacak? Neden ayrıldığımızı sorduklarında onlara ne söyleyeceğiz?"

Kızlar.

Elizabeth paniğe kapıldığını belli eden bir ses çıkardı. Yaptığı şeyin sonucu şimdi yüreğine oturuyordu. O ayrılmaktan bahsettiğinde aslında yalnızca, *zamana ihtiyacım var*, demek istemişti. O kadar. Oysa Jack şimdi çocuklara ne söyleyeceklerini soruyordu.

Dur Jack, her şeyi yeniden konuşalım o halde, dememek için kendini zor tuttu.

Jack üst kata çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı. Birkaç dakika sonra oturma odasına döndü. Islak kıyafetlerini giymişti ve elinde de bir zarf tutuyordu. "Küçük bir ironiye hazır mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı Elizabeth. "Hazır değilim."

Jack zarfı ona uzattı. Zarfı alıp açarken Elizabeth'in elleri titriyordu. İçinde resmî belgeye benzer bir şeyler vardı. *Kiralama* kelimesi doğruca üzerine çullandı. İmzalanmamıştı. "Ah Jack..."

Jack ona güçlkle bakabildi. "Oku."

Elizabeth gözlerini kapatıp az önce kaybettiği cesaretini toplamaya çalıştı. Çok azı geri gelmişti ki o da işine yaramazdı. East Hampton'da bulunan güzel bir evin renkli broşürüydü.

"Büyük yatak odasının harika bir deniz manzarası var. Emlakçı şimdilik benim için burayı tutuyor. Sevgililer Günü'nde sana sürpriz yapacaktım. Anladığım kadarıyla senin bana sürprizin de buymuş."

Elizabeth buğulu gözleriyle ona baktı. Jack'in ondan sözünü geri almasını, yeniden onun karısı olmasını beklediğini biliyordu ama bunu yapamazdı. Sessiz kalmak için var gücünü harcaması gerekti. Ama şimdi geri adım atarsa kaybolacağını biliyordu. Belki de sonsuza dek.

"Seni seviyorum Birdie." Jack'in sesi çatallandı ve Elizabeth bir an onu ne kadar kırdığını gördü.

Bu anı uzun süre yüreğinden atamayacağını, bu korkunç ve dayanılmaz acıyla uzun süre yaşayacağını düşündü. "Ben de seni seviyorum."

"Sence bu işe yarayacak mı?" Jack bir süre ona baktı, sonra da evden çıkıp kapıyı arkasından sertçe çekti.

On Altı

Ne olmuştu da boşanma kelimesini kullanmıştı? Jack frene bastı. Kiralık araba çamurlu yolda savruldu ve kayarak durdu. Farlar dalgalı, kapkara okyanusa vuruyordu.

Otuz yılı aşkın bir süre önce annesini kaybettiğinden beri bu kadar sarsılmamıştı. O zaman da şimdiki gibi duyguları başı sonu olmayan bir karmaşa halindeydi.

Bir hafta önce sorsalar, o ve Birdie'nin uzun soluklu evliliklerde zaman zaman görülen o pürüzlü yollardan birine girdiklerini, bir süre sonra düzeleceklerini, ilişkilerinin önemli ölçüde değişmediğini söyleyebilirdi.

Mektubu okuduğunda da Elizabeth'in dikkat çekmeye çalıştığını sanmıştı. İlgi beklediğini Jack'in gözüne sokmuş ve bu da işe yaramıştı. O kendini beğenmiş East Hamptonlu emlakçıyla görüşmüş, sonra iş yerinden izin isteyip havaalanına koşmuştu.

Ama Elizabeth'in ciddi olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Kendi adına bir karar almaktan hep kaçman Birdie bunu nasıl yapmıştı? Bir anda Jack'ten ayrılacak cesareti nasıl bul-

muştı? Babasının ölümü onu gerçekten sarsmış olmalıydı. Mutsuz olduğunu biliyordu tabii ki ama bu... beklenmedik bir şeydi.

Şu son yirmi dört saatte karısını yirmi dört yıldır düşünmediği kadar düşündü. Onu çok iyi tanıdığını düşünerek söyleyeceklerini de buna göre planlamıştı. Uçakta düşüncelerini kâğıda dökmüş, üzerinde çalışmıştı.

Ama az önce konuştuğu kadın onun Birdie'si değildi.

Mutlu değiliz. Uzun zamandır mutlu değildik.

Bu iki cümle bütün planlarını alt üst etmişti. Onlardan korkmuştu, hatta dehşete kapılmıştı. Karısının ciddi olduğunu da o anda anlamıştı. Korkusundan hemen savunmaya geçmiş, hiç aklmda olmayan, hiç niyet etmediği bir şey söylemişti.

Kendini direksiyona bırakıp yağmurun sesini dinlemeye koyuldu. Bu ıssız yerde yağmur eksik oluyordu.

Neredeyse eve geri dönecekti. Girip Elizabeth'e sarılma, af dileme arzusu öyle güçlüydü ki boğulacağını sandı. Çok çaresizdi.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Elizabeth haklıydı. Lanet olsun. Jack belki düşüncesizlik etmişti. Boşanmaktan bahsetmek aptallıktı. Ama bu gerçekleri değiştirmiyordu.

Şimdi Elizabeth de bu fikri kabul ederse (ki kabul edeceğini hiç sanmıyordu) o tekdüze, sıkıcı hayatlarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Burada, tek başınayken Elizabeth'in haklı olduğunu kendine itiraf edebiliyordu. İkisi de daha iyisini hak ediyordu.

Bunca yıldan sonra Elizabeth onun yerine karar vermişti.

Jack gözlerini kapatıp yavaşça açtı. Yağmur ön cama vuruyor, arabanın tepesine sertçe düşüyordu.

"Ben seni seviyordum Birdie," diye fısıldadı yüksek sesle.

Onu kimsenin duyamayacağı bu ucuz, küçük arabanın içinde kendi kendine konuşurken bile geçmiş zaman kullandığı gözünden kaçmamıştı.

Ertesi gün nakliyeciler mobilyalarla birlikte geldi. Elizabeth onları karşılamak için yataktan kalktı. Onlar gittikten sonra tekrar yatağa döndü. Üç gündür yataktaydı.

Yine de kalkmak istemiyordu.

Yorganı çenesine kadar çekip uzandı. Yağmur çatıyı dövüyor, cama vuruyordu.

Aşkları bayatlamış olsa da çiftlerin ayrıldıktan sonra neden tekrar birleştiğini şimdi anlıyordu. İyi bildiğin birinin güvenli bir yanı vardı.

Asıl komik olan da Elizabeth'in bunu hayal etmiş olmasıydı. Bunca yıldır zaman, sorumluluklar ve günlük yaşam denen şey evliliğini ve kişiliğini yavaş yavaş aşındırırken o kendi başına kalmanın hayalini kurmuştu.

Bunu başlı başına bir varoluş olarak görüyordu. Bir hedefti. Beraberinde küçük mavi kuşları getirecek bir mucizeydi onun için.

Doğru kararı aldığını biliyordu ama yine de gecenin geç saatlerinde yağmur çatıyı döverken hep yalnız kalmaktan, bir daha onu kimsenin öpmeyeceğinden ya da onunla yemek yiyip laflamayacağından korkuyordu. Daha da kötüsü ışıkları kapatmadan önce kimse yaşlanan yüzüne bakıp, "Çok güzelsin Birdie," demeyecek ya da, "Seni seviyorum," diye fısıldamayacaktı.

Yorganı üstünden atıp doğruldu.

Artık yeni hayatına başlama vakti gelmişti.

Jack gittiğinden beri günde iki defa verdiği bir sözdü bu kendine.

Ama bu kez ciddiymi.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp çıplak ayaklarını soğuk zemine koydu. Frankenstein'ın gelini gibi hantalca doğrulmaya çalıştı.

Tıpkı geçen defalar yataktan kalmaya çalışırken yaptığı gibi "Resim yapabilirim," dedi yüksek sesle. Ama o kelimeleri söylerken bile yenilgisini hissediyordu.

Yavaş yavaş nefesini dışarı verdi. Tekrar yatağa girerken sesi çıkmadı.

Bir şey yapmazsa depresyona girecekti.

Bir kadın böyle bir sorun yaşadığında yapılacak bir tek şey vardı. Ne yazık ki telefon bugün gün içerisinde bağlanacaktı.

Kalem kâğıt almak için komodine uzandı. Bir şeyler onu vazgeçirmeden önce yazmaya başladı.

Sevgili Meghann,

Bir sorunum var. Yıllarca sızlandıktan sonra sonunda mutsuzluğumdan kurtulmak için harekete geçtim. Jack'le ayrıldık. Böylesine kısacık bir sözün, birkaç hecenin hayatımı altüst etmesi ne tuhaf.

En can alıcı yanı da şu, eminim bu sözü çok duymuşsundur: Şimdi daha da mutsuzum. Tüm gün ve gece eğlenmek istiyorum ama hatırı sayılır büyüklükteki kıçımı yataktan kaldıramıyorum.

Sen haklıymışsın, her konuda.

Şimdi buna gülebilirdim. (Son erkek arkadaşın kim onu söyle.)

XXOO

Elizabeth

Şimdi kendini daha iyi hissetmişti.

Birine ulaşmak, burada oturup hayatının sonuna kadar ne yapacağını, yalnız bir kadın olmanın ne hissettireceğini düşünmekten iyiydi.

Ansızın aklına onun gibi yalnız bir kadın olan üvey annesi geldi.

Anita'ya göz kulak ol, beni duydun mu?

Babasının ondan son isteği buydu.

Ölüm döşeğindeki bir adama söz vermişti. Ve bu sözü tutmak adına hiçbir şey yapmamıştı.

Bir kâğıt daha aldı.

Sevgili Anita,

Kumsaldaki evde tek başıma oturuyorum.

Burası çok sessiz, o kadar sessiz ki önceki hayatımın ne kadar gürültülü olduğunu şimdi anlıyorum. Sanırım en yüksek seslerin peşinden gidip sürekli başkaları için bir şeyler yapmak kadınlara özgü bir şey.

Şimdi kaybettiğim sesimi bulmaya çalışıyorum. Belki sen de öylesindir. Boş bir ev, hep başkalarını dinlemeye alışmış bizim gibi kadınlar için ıssız, ürkütücü bir dünya.

Bugünlerde aklıma geliyorsun ve iyi olman için dua ediyorum. Sana yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen çekinmeden ara. Birbirimize karşı hep mesafeliydik Anita, biliyorum. Ama Bob Dylan'ın deyimiyle "zaman değişiyor." Belki biz de yeni bir yol buluruz.

Sevgiler,

Elizabeth

Yataktan kalkıp eski eşofmanlarını, yeşil plastik bahçe terliklerini giydi ve Katharine Hepburn'ün *Altın Göl*'de taktığına benzer bir şapka taktı, sonra da posta kutusuna gitti.

Eve döndüğünde nefes nefeseydi ve ter içinde kalmıştı. Kesinlikle daha çok hareket etmeliydi.

Yatak odasında ıslak eşofmanlarını çıkarırken aklına bir şey geldi.

Tutkusuz Kadınlar.

Elizabeth de onlardan biriydi artık.

Elizabeth'le ayrılmasını takip eden günlerde Jack yalnız kalmamaya özen gösteriyordu. Her sabah saat dörtte uyanıyor, iş arkadaşlarından çok önce, saat beşte ofiste oluyordu. Saatler sonra biriyle (kim olursa) Ellinci Cadde'deki barda takılıyordu.

Ayrılığın üstesinden başka nasıl gelebileceğini bilmiyordu. Yalnız olmak konusunda başarılı değildi.

Bu gece de bar kapanana kadar Warren'la içmişti. Sonunda eve gittiğinde sarhoştı.

Eve gidip Birdie'nin ismini sayıkladı.

Ama onu sadece sessizlik karşılamıştı.

İşte o anda dank etmişti kafasına, ayrılmışlardı. Hiç düşünmeden telefonu alıp onu aradı. En az sekiz defa çaldıktan sonra Elizabeth yanıt verdi.

"Alo?" Sesi yorgun geliyordu.

Jack saatine baktı. New York'ta sabahın üçü olduğuna göre Oregon'da gece yarısıydı. "Merhaba Birdie," dedi irkilerek.

"Ah, merhaba."

Jack onun yatakta doğrulup lambayı açtığını gözünde canlandırdı. Karmakarışık yatağına oturup usulca, "Sensizlik çok tuhaf," diye itiraf etti.

"Biliyorum."

"Ben... boşanma lafını etmemeliydim." Şimdi bile o söz midesine ağırlar sokuyordu. "Kız mıştım."

Elizabeth hemen yanıt vermedi. Jack onun sessiz kalmasından nefret ediyordu; her şey onun hatasıymış gibi hissettiriyordu bu ona. Sonunda Elizabeth, "Belki ben de bazı şeyleri başka türlü yapmalıyım," dedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jack. Bunu gerçekten bilmek istiyordu. Yirmi dört yılını onunla geçirmiş, onunla uyumuş, onunla ilgilenmişti. Başka türlü bir yaşamı uzun zaman önce unutmuştu.

"Bilmiyorum." Elizabeth'in sesi çok uzaklardan geliyordu. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Peki ya biz ne olacağız?"

"Devam edeceğiz sanırım. Yolun bizi nereye götüreceğini göreceğiz."

"Şey, evet." Jack söyleyecek başka bir şey düşündü. "Banka hesabımda yüklü bir para var. İstersen faturalarını bana yollayabilirsin."

"Teşekkürler ama çek defterim var. Hallederim."

"Ah, tamam." Kafası iyice karışan Jack yine sustu. Çoktan iki yabancıya dönüşmüşlerdi. "İyi geceler Birdie."

"İyi geceler Jack."

Jack telefonu kapatıp yatağa girdi ve tavanı izledi.

Devam edeceğiz.

Başka ne kalmıştı ki? Bu noktada iki seçenekleri vardı. İlerlemek ya da geri dönmek.

Elizabeth gibi o da geri dönmeye hazır değildi.

On Yedi

Elizabeth'in güveni her geçen gün biraz daha yerine geliyordu. Artık yalnız uyuyabiliyordu. Bu önemli bir adım değildi aslında. Milyonlarca kadın her gece bunu yapıyordu zaten ama onun gibi yetişkinlik hayatı boyunca aynı adamla birlikte uyuyan bir kadın için önemli bir şeydi.

Tek başına yemekten de çekinmiyordu artık. Dün gidip Wild Rose'da kahvaltı etmişti. Hatta tofu yemeyi bile denemişti.

Bugün yeniden resim yapmaya kararlıydı.

Paltosunu ön kapının yanındaki askıdan alıp resim malzemelerinin bulunduğu siyah kanvas çantaya uzandı. İçinde karakalem, kâğıt, boya, fırça ve ümit bulundurmaya özen gösteriyordu.

Hava soğuktu. Verandayı geçip merdivenlerin başında durdu. Okyanus pastel, gri ve lavanta renklerindeydi. Bahçesindeki çimler, bir gecede ortaya çıkan ve yer yer görünen kar beyazı mantarlarla birlikte yamalı bir kumaşı andırıyordu. Bir çift karabatak tembel tembel daireler çizerek tepesinde uçuyordu.

Elizabeth kapüşonunu takıp güzel mantarlara basmamaya çalışarak yumuşak çimlerin üzerinden geçti. Kumsala inen merdivenlerin başında durup aşağıya baktı.

Deniz yükseliyordu.

Hayal en üstteki ıslak basamağa oturdu. Beyaz dalgalar, kayaların dibindeki çıkıntılara vurup köpüklerini etrafa fışkırtıyordu. Köpükler arada bir Elizabeth'in yüzüne de geliyordu.

Bu, ona yıllar önce babasıyla Florida Keys'de kürek çekmeye gittiğini anımsattı. Bay Potter borcuna karşılık babasına sürat teknesini teklif etmiş, babası da neden olmasın, böyle bir şeyi kullanmak ne kadar zor olabilir ki, diye düşünerek kabul etmişti.

Tabii ki sonuç tam bir felaket olmuştu. Kıyıya her yanaştıklarında Elizabeth'in pruvaya yatıp diğer teknelerle çarpışmayı önlemesi gerekmişti.

Elizabeth şimdi o anıyı anımsayarak gülümsedi.

"Birdie?"

Elizabeth arkasına döndü.

Meghann çamura batmış siyah Porsche Boxster arabasının yanında duruyordu. Tasarımcı elinden çıkmış kot pantolonu ve siyah kaşmir kazağı yağmurda ıslanmıştı. Saçları da öyle kıvrılmıştı ki elektroşok tedavisinden çıkmış gibi görünüyordu. "Yağmur yağdığının farkında mısın?"

"Meg!" Elizabeth ayağa kalkıp çantasını alarak koştu. Meg ona sarıldığında kurtulmak mümkün olmazdı.

"Sakin ağlayayım deme. Şimdi beni çatısı olan bir yere götür, götürdüğün yerde sıcak bir şeyler de olsun."

Elizabeth, Meg'in elini tuttu ve gri renge bürünmüş bahçeden çıktılar.

"Buraya gelirken yolda yüzen bir balık gördüm sanırım."

Elizabeth gülerek onu eve soktu ve şömineyi yakıp elindeki tek içkiyi çıkardı. Kutu içinde bir şarap.

Meghann kutuya baktı. "Sandığımdan da kötümüş bu. Sanırım beni başka biriyle karıştırdın. Bekle burada." Evden çıkıp bir dakika sonra elinde bir valizle döndü. Sonra valizi bir sehpanın üstüne koyup açtı. "Ayakkabılar kutuya konur, şaraplar da şişeye." Kıyafetlerinin arasından bir tekila şişesi çıkardı. "Bana yolladığın o, *doldur bir kadeh daha*, temalı mektubundan sonra bunun iyi gideceğini düşündüm."

"Sen bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Başka bir şey söylemeden ikişer şat içtiler. Sonunda Meghann sırtını koltuğa yasladı. "Evet, dostum, nasılsın bakalım?"

Elizabeth iç geçirdi. "Çok can yakıcı Meg. Yıllarca hayatıma yeniden başlamanın hayalini kurdum ama şimdi kendimi yapayalnız hissediyorum. Çok korkuyorum. Ya yanlış bir şey yaptysam? Ya..."

"Yaşadıkların çok normal, inan bana. Yavaş yavaş düzeleceksin."

"Sakız falındaki vaatlerden fazlasına ihtiyacım var."

"Aslında benim tavsiyelerimi duymak istemezsin. Ben bu konuda biraz sertimdir."

"Biliyorum ama şu anda çok çaresizim. Müşterin olsam bana ne söylerdin?"

"Çek defterini çıkar."

"Çok komik. Haydi bana yardım et."

Meghann ona doğru eğildi. "Sana bazen kararların aniden verildiğini söyledim. Sen Jack'i çok uzun zamandır seviyorsun."

"Yani ona döneyim mi?" Elizabeth bunu kendine durmadan soruyordu, özellikle de geceleri yatağında yalnızlık ve korkunun yanı başına iliştği zamanlarda. Geri dönmek işin kolayına kaçmaktı. Ama kolay yolları seçmekten yorulmuştu artık. "Batak-

lıkta yaşamak gibiydi Meg. Sürekli dibe çöküyordum, gittikçe kayboluyordum. O hayata geri dönemem."

"Neler olduğunu anlat."

"Tennessee'den ona mektup yazdım. New York'a gitmek istemediğimi, Oregon'a döneceğimi söyledim o kadar."

"O kadar mı?"

Elizabeth o sözü duymamış gibi yaptı. "Buraya geldiğinde ona biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim. Öyle olduğunu düşünüyordum."

"Anladığım kadarıyla Jack durumu bir bütün olarak değerlendirilmiş."

"Boşanma kelimesini kullandı. Benimse aklımdan bile geçmemişti."

"Tanrım, Birdie, ne bekliyordun ki? O bir erkek. Onu bıraktın, peşinden gitmek de istemedin. Bu onun testislerini parçalamak gibi bir şey."

"Ne yazık ki konunun testisleriyle ilgili olduğunu fark etmemişim. Kalplerimizden konuştuğumuzu sanıyordum."

"Erkekler için her şey onunla ilgilidir. Kızım olsa ona da bunları söyledim."

"Doğum kontrol hapı kullanmaya devam etmen için iyi bir sebep bence." Elizabeth gülümseyip iç geçirdi. "Güçlü bir egosu olduğu için öfkesine karşı kendimi korumalıydım ama onun da mutsuz olduğunu biliyorum. Biraz ayrı kalmak ona da iyi gelecek bence."

"Ciddi olmadığını düşündü büyük ihtimalle, mektup konusunda yani. Çok ciddi olduğunu gördüğünde de contaları yandı. Sırf boşanma kelimesi ağzından çıktı diye gerçekten boşanmak istediğini düşünemeyiz."

"Biliyorum. O yüzden bana bir tavsiye ver Meghann. Havuzun en derin yerinde ayağımı yere basmaya çalışıyordum gibi hissediyorum kendimi. Saati üç yüz dolarlık planlarına ihtiyacım var."

Meghann tekilasından bir yudum içip konuşmaya başladı. "Senin gibi bir kadına genellikle..."

"Benim gibi mi?"

Meghann irkildi. "Harika bir anne olan, makul bir gelire sahip, gerçek iş tecrübesi olmayan biri."

"Ah, benim gibi bir kadın. Evet, dinliyorum." Elizabeth bir şat daha içmeye karar verdi.

"Her neyse, genelde bir iş bulmalarını tavsiye ediyorum. Güven tazelemek açısından iyi, banka hesabından bahsetmiyorum bile. Ama Echo Beach'te iş bulunur mu bilmem."

Elizabeth kadehi kafasına dikti. "Evet. Belki balıkçıda somonların bağırsaklarını çıkaracak birine ihtiyaç vardır. Aslında temizlik konusunda da tecrübeliyimdir."

"Bence ağını biraz daha uzağa atmalısın. Ciddi anlamda."

"Canon Beach gibi mi?"

Meghann ona yaklaştı. "Buraya gelirken bu konuyu düşündüm. Sen hep güzel sanatlar alanında yüksek lisans yapmayı istemez miydin? Bence başvurmanın tam zamanı."

"O çok eskidendi."

"Hep bir bahanen var Birdie. Yirmi yıl önce yapabiliirdin ama yapmamayı tercih ettin. Jack'ten ayrılıp eski hayatını devam ettirmek mi istiyorsun?"

Meghann haklıydı. Çocuklar doğmadan önce yüksek lisans yapabiliirdi. Neden yapmamıştı?

Çünkü yapsaydı hayatı zorlaşacaktı. Ya Jack'in yemeği gecikirse? Ya da maçlardan biri sınav dönemine denk gelirse?

Hepsinden öte, ya yeterince yetenekli değilse?

"Sanırım yeterince istemedim." Evet, en azından bu kadarı doğrudu. Çocuklarına faydası olmadığı sürece büyük riskler almazdı. Ve işte bu noktadaydı, uzanacağı ya da el atacağı bir şeyi olmayan herhangi bir kadındı.

"Biraz cesur ol Birdie. Başvur. Sırt çevirdiğin yola dön. Her şeyin sebebi bu değil miydi?"

"Yapma Meg. Kırk beş yaşındayım ve yirmi yıldır resim yapmadım. Bazen gerçekten ikinci şansa sahip olamıyorsun." Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyordu. "Bu koşullarda yüksek lisansa başvurabileceğimi sanmıyorum."

Meghann açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Resim derslerine ne dersin peki?"

Elizabeth o düşünceyle ürperdi. Bir grup yabancıyla oturup kaybettiği yeteneğini geri kazanmış gibi mi yapacaktı? Bu çok zordu.

Meghann ona baktı. "Tamam, tamam. Gözlerin seçirmeye başladı. Konuyu değiştiriyorum."

"Teşekkürler."

"Şuna ne dersin? Yardımına ihtiyacım var. Artık sürtük gibi davranmak istemiyorum. Sorun şu ki kendi yaşında bir erkeğin cazibesine nasıl kapılırlım bilmiyorum."

Elizabeth güldü. "Yavaş yavaş gel. *Vay canına, dostum, bu harika*, gibi cümleler kuran erkeklerle çıkmaktan vazgeç o zaman."

"Ve sohbet mi edeyim? Sanmıyorum. Şöyle açıklayayım Birdie. Randevu havuzu tahmin edemeyeceğin kadar sığ. Göreceksin. Son çıktığım adam Canlis'te burnunu masa örtüsüne sildi ki bu

onu, Kleenex kutusu boş olduğu için burnunu arabanın camına silen adamın evrimsel yönden bir basamak üstüne çıkıyor. Biraz bekle Birdie. Altı ayda balık hafızalı adam yeni arayışlara girecek. Bizim yaşımızdaki erkeklerin nasıl olduğunu fark ettiğinde beni ara. Seni intihar etmekten caydırmaya çalışırım. Dur bir dakika! En iyisi Seattle'a taşın. Boş odama yerleşirsin."

"Burayı sevdiğimi biliyorsun."

"Burayı mı? Burası bambaşka bir dünya ve ıssız. Bu da normal bir yağmur değil, söyleyeyim. Ben Seattlelıyım, yağmur nedir bilirim."

Elizabeth gülerek arkadaşına sarılıp onu kendine çekti. "Kumsal çok güzel."

"Görebilirsen güzeldir tabii. Buraya gelirken sahilde yürüyüşe çıkan bir grup Japon turist gördüm. Muhtemelen sahili bulamadılar."

"Güneş çıktığında..."

"Yılda iki defa."

"Burası dünyanın en güzel yeri. Burada nefes alabiliyorsun."

"Ben Beyrut'ta da nefes alabilirim. Ama orada yaşamak istediğim anlamına gelmiyor bu."

Fırının üstündeki alarm öttü. Elizabeth ayağa kalktı ve o anda ne kadar sarhoş olduğunu fark etti. Bacakları lastik gibiydi ve parmak uçlarını hissedemiyordu. Bunun üzerine kıkırdadı. "Benimle gel."

Meghann ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz? Dansa mı? Ben dans..." Sonra kaşlarını çatı. "Ne diyordum ben?"

Liseli kızlar gibi kenetlenip başlarını birleştirerek güldüler. Elizabeth, Meghann'ı mutfaka geçirdi.

Ön kapıda Meghann aniden durdu. "Dışarı mı çıkıyoruz? Yağmur insanın gözünü çıkaracak kadar şiddetli yağıyor."

"Birazcık sudan bir şey olmaz."

"Yine de çıkmasam daha iyi olur."

"Kumsala ineceğiz. Her akşam bu saatlerde iniyorum. Yeni bir ritüele dönüştü benim için. Korku panzehiri gibi."

"Çünkü başka hayatın yok. Önümüzdeki iki gün boyunca seni eğlendireceğim."

Elizabeth onu çekiştirdi. "Haydi gel, yoksa kaçıracağız. Benim balinalarım dakiktir."

Meghann donakaldı. "Balina mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Elizabeth güldü. Gülmek ne iyi gelmişti! "Haydi danışmanım. Bir defalığına liderlik etmek yerine yanındaki insanı takip et."

Elizabeth karanlık bahçeye adımını attı. Meghann da peşinden gidip Elizabeth'in eline kenetlendi. Yağmur hızla ve şiddetle yağıyor, bahçeyi devasa bir çamur gölüne çeviriyordu.

"Dikkatli ol, yerler kaygan," dedi Elizabeth.

İlk sesi duyduklarında yolu yarılamışlardı.

"Acele et," dedi. "Geldiler."

Meghann ağzına giren yağmur damlalarını tükürürken, "Senin ciddi ciddi yardıma ihtiyacın var!" dedi. "Uzun süreli bir tedavi gerekiyor, ilaç da kullanabilirsin."

Jack stüdyoya her zamankinden biraz geç geldi. Dün gece Warren'la geç saatlere kadar Hogs'n Heifers'da takılıp bira içmişti. Eve nasıl gittiğini bile hatırlamıyordu.

Kutlama yapmak için güzel bir sebebi vardı: *Good Sports* geçtiğimiz hafta yayına başlamıştı ve bir numaraya oturmuştu. *Reytingler* tavan yapmıştı.

Jack yine adını duyurmuştu.

Toplantı odasına girdiğinde doğruca kahve makinesine yönelip kendine kahve koydu.

"Aman Tanrım," dedi Warren gülerek. "Berbat görünüyorsun. Artık eskisi gibi sabahlayamıyorsun ha Jacko?"

Jack gülümseyerek deri koltuğa oturdu. "Senin de çok iyi görüldüğün söylenemez dostum. O son nachos tabağını istememeliydin bence."

Warren'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan programın başyapımcısı Tom Jinaro içeri girdi. Yardımcısı Hans da peşindeydi. Keman yayma benzer kolları sarı defterlerle ve evraklarla dolmuştu.

Tom masanın başındaki her zamanki yerine oturdu. Bir dakika sonra Warren'ın asistanı odaya girip onun yanına geldi.

Jack masanın kendine ait tarafında tek başına oturdu.

Tom notlarına, sonra da etrafındaki yüzlere baktı. "Hans, vitamin takviyelerindeki efedrin maddesi üzerine bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyor. Gizli, ölümcül bir şey bu. Ne dersin Warren?"

Warren iç geçirdi. "Biri ölmüşse mutlaka bir hikâye çıkar."

"Jack? Sen ne dersin?"

"Açıkkçası bence çok sıkıcı bir konu. 60 Dakika ya da Değişen Gün gibi programlar belki böyle bir haber yapabilir çünkü çok fazla canlı yayın yapıyorlar. Bence sınırları biraz daha zorlayabilir, insanların düşünmesini sağlayabiliriz. Geçen gün bir makale okudum. Sanırım *The Christian Science Monitor*'daydı ama *Times* da olabilir. Her neyse... Kuzey İrlanda'daki sıkıntılardan bahsediyordu. 11 Eylül sonrası Amerika'yla kıyaslamalar yapılıyordu.

İrlandalılar tehlikeli, belirsiz dönemlerde yaşamanın ne demek olduğunu biliyor. Bunu spora bağlamanın bir yolu olabilir.”

Tom kalemini masaya vurdu. Uzun bir süre sonra, “Jack haklı. İrlanda’ya dair hiçbir şey bilmiyorum ama kimsenin telaffuz bile edemediği bir ilaçtan daha iyi bir konu olduğu kesin,” dedi ve Hans’a döndü. “Sen İrlanda’yla ilgili bir şey biliyor musun?”

Hans kaşlarını çatıp Ichabod Crane tarzı gözlüklerini düzeltti. “Orta Doğu’da Yahudi ve Filistinli çocukların bir araya getirildiği bir kamp var. Belki İrlanda’da da öyle bir yer vardır. Katolikler ile Protestanlar bir futbol sahasında ya da ona benzer bir yerde toplanıyordur belki.”

Tom gülümsedi. “İşte bu yüzden benimle çalışıyorsun Hans. Araştır bakalım. Yarın sabaha kadar da bana bir rapor ver.” Sonra elini masaya vurdu. “Evet spor fanatikleri, bugünkü yazımıza bakalım şimdi.”

Sonraki iki saatlerini yazıyı okuyup düzeltmekle geçirdiler. Sonra Jack ile Warren, konukları, MS teşhisi konmuş Olimpik atletin beklediği stüdyoya gittiler.

Programdan sonra Jack bir süre stüdyoda takılıp geç saate kadar kalan diğer çalışanlarla konuştu. Bir saat kadar sonra, bina neredeyse tamamen boşaldığında odasına döndü.

Masasının başına oturup telefonu aldı ve numarayı ezberinden tuşladı.

Üçüncü çalışta yanıt verdi. “Alo?”

“Merhaba Sally,” dedi Jack koltuğuna yaslanarak.

“Jack! Sesini duymak ne güzel. New York’ta işler nasıl? Programın rekor kırıyormuş duyduğuma göre.”

Jack, yakın zamanda onunla konuştuğu için bu kadar sevinen başka birini hatırlamıyordu. "Her şey yolunda. Fox beni yere göğe sığdıramıyor."

"Hepimiz öyleyiz Jack. Sensiz buranın tadı kalmadı."

"O halde New York'a taşınmak senin için zor olmaz, yanılıyor muyum? Bir asistana ihtiyacım var."

Sally biraz duraksayıp, "Şaka mı bu?" diye sordu.

"Hayır. Çok ciddi bir teklif ve patronum da onayladı. Çok fazla para veremeyiz ama şu anda kazandığından fazla olacaktır."

"On gün içinde gelirim." Sally güldü. "Gerekirse YWCA'de bile kalırım. Teşekkürler Jack. Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin edemezsin."

"Bunu hak ettin Sally."

"Teşekkürler."

Jack telefonu kapattıktan sonra bir süre orada oturdu. Tam eve gidiyordu ki telefon çaldı.

Warren'dı. "Selam Jacko, bu gece Beth'in yoga dersi var. Sparks'ta yemek yemeğe ne dersin?"

"Uyar."

"Yedi buçuk iyi mi?"

"Orada görüşürüz."

Jack'in eve gidip Levi's kotunu ve siyah tişörtünü giyip taksiye binmesi tahmininden uzun sürdü. Saat yedi kırk beşte restoranın önündeydi.

Dışarıda, restoranın karanlık camındaki yansımasını gördü. Elini artık gerçekten sarı olan saçında gezdirecek kadar duraksadı.

Daracık siyah elbiseli, genç ve güzel bir kadın olan görevli ona gülümsedi. "Sparks'a hoş geldiniz Bay Shore."

Jack her zamanki çekici tebessümünü verdi. "Ah, teşekkürler. Burada olmak çok güzel. Warren Mitchell'la buluşacaktım."

"Burada. Benimle gelin." Kadın dönüp önünden yürüdü. Küçük, güzel kalçası bir o yana bir bu yana nazikçe sallanıyordu. Jack onun peşinden restoranın arka köşesindeki masaya gitti.

Orada kadın Jack'in koluna dokunup tatlı bir tebessüm etti. "Kapanışa kadar buradayım. *Herhangi bir şeye* ihtiyacınız olursa bildirin."

Jack için yeniden arzulanmak muhteşem bir şeydi.

Jack sandalyesine otururken, "Bir düşüneyim tatlım," dedi ve sonra da kadının arkasından baktı.

Warren güldü. "Buzlu Dewar's ısmarladım," derken kendi kadehini kaldırdı. "Televizyonda biraz görünmek adamı böyle cazip bir hale getirebiliyor işte! Bizim gibi yaşlı adamları bile..."

Jack içkisine uzandı. "Yeniden önemsenen biri olmak güzel. Bu kadarını söyleyebilirim."

Warren içkisinden bir yudum aldı. "NFL'den Sioux Falls'a gitmek bana zor gelirdi."

"Ben hiç Sioux Falls'a gitmedim ama gerçek değişmiyor. Cehennem gibiydi."

"O dönemde yanında olamadım. Dizin sakatlandığında..."

"Yapabileceğin bir şey yoktu."

"Palavra." Warren bir içki daha aldı. "Çok korkmuştum biliyor musun? Zirvedeyken bir de bakıyorsun ki tepetaklak olmuşsun."

"Dizlerimin hassas olduğunu biliyordum. Her an böyle bir şey bekliyordum."

"Nasıl üstesinden geldin?"

Jack sandalyesinin kenarlığına yaslandı. Her şeyini nasıl kaybettiğini yıllardır düşünmemişti. Ameliyatlardan sonra çok fazla uyumuştı, sadece bunu anımsıyordu. Günlerce, belki haftalarca karanlık yatak odasında yatmış, acısı dayanılmazmış gibi yaparak ağrı kesicileri şeker gibi arka arkaya yutmuştu.

Sonunda bir gün gelmiş, Elizabeth perdeleri ardına kadar açmıştı. *Bu kadarı yeter artık Jackson Shore. Şimdi yataktan kalk, giyin ve oturma odasına gel. Hayatının geri kalanını planlamalısınız. On dakika sonra kalkmazsan üstüne buzlu su dökerim ona göre. O yüzden hemen kalksan iyi edersin.*

Elizabeth sözünde durup Jack'in üstüne buzlu su dökmüştü. Birkaç dakika ya da saat sonra da o yasaklı kelimeleri kullanmaya cesaret etmişti: *ilaç bağımlılığı.*

"Elizabeth sayesinde üstesinden geldim."

"Buna şaşırmadım. Birdie yanında olduğu için şanslısın. Onun gibi biriyle evli olsaydım..."

"Biz ayrıldık." Bu kelimeyi ilk kez sesli olarak dile getirmişti. Hissettirdiği duygu çok tuhaftı, hem can sıkıcı hem de canlandırıcı bir yanı vardı. Dün gece içerken Warren'ın ona nasıl baktığını fark etmişti. Arkadaşı birden fazla kez Birdie'nin New York'a ne zaman geleceğini sormuştu. "Yüksek sesle dile getirmem biraz zamanımı aldı."

"Tanrım, siz ikiniz çok uzun zamandır evliydiniz. Siz tek umudumuzdunuz."

Evlenip boşanan ve sonra tekrar evlenen arkadaşlarından yıllardır aynı cümleyi duymuşlardı. "Demek umut yokmuş."

"İyi misin?"

Bu sorunun yanıtının da katmanları vardı. Gerçek olan ise çok derine inmek istemediğiydi. Genellikle gece yalnızken in-

diğinde de kötü olanlar yerine güzel zamanlarını anımsıyordu ve kaybı ona acı veriyordu. O yüzden yeni hayatının tadına varabilmek için suyun yüzeyinde yüzmek en iyisiydi. “Evet. Evliliğimiz monotonlaşmıştı.”

“O duyguyu biliyorum. Sessizlik seni öldürecek. O nasıl?”

Warren ayrılığın, Jack’in kararı olduğunu sanmıştı. Tabii öyle sanacaktı. Kimse Birdie’nin öyle bir şeye cesaret edemeyeceğini sanıyordu.

“İyi. Artık konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Elbette Jack,” dedi Warren yavaşça. “Nasıl istersen.”

On Sekiz

Sahil, Elizabeth'in sığınağı olmuştu. Daha açık söylemek gerekirse burası onu kurtarıyordu. Geçen hafta hava yağmurlu da olsa güneşli de olsa saatlerce kayasında oturmaktan vazgeçmemişti. Hava onu hiçbir şekilde ilgilendirmiyordu. Günden güne, saatten saate daha güçleniyordu.

Bugüne dek böyle olmuştu ve nihayet olağan dünyasına geri dönmeye hazırdı. Ajandasına baktığında, o perşembe akşamında yıllık kütüphane müzayedesi ve yemekli dans toplantısı olduğunu gördü. Bu toplantının organize edilmesine saatlerini harcadığı göz önünde bulundurulursa büyük günün geldiğini unutmuş olması ilginçti.

Telefonu alıp Eşbaşkan Allison Birch'i aradı. "Merhaba Ali," dedi arkadaşı yanıt verdiğinde. "Benim, Elizabeth."

"Ah, merhaba. New York'a gittin sanıyordum."

"Geri geldim."

Tam bir açıklama yapacaktı ki Ali, "Jack de mi döndü? Onu görmedim," dedi.

"Ben yalnız geldim. Jack ve ben..."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ayrıldınız mı?"

“Biraz ayrı kalmaya karar verdik, o kadar.”

“Tanrım. Seni bırakacağı hiç aklıma gelmezdi. Yani... sıkıntılarınız olduğunu biliyordum ama bilirsin işte. Arada bir hepimiz mutsuz oluruz.”

Elizabeth hangisine yanıt vereceğini bilemedi. Tabii ki Allison ayrılığın Jack’in fikri olduğunu düşünecekti. Elizabeth gibi kadınlar Jack gibi adamları terk etmezdi.

“Ne yapacaksın peki?” diye sordu Allison.

“Belki bir iş bulurum.”

“Echo Beach’te mi?” Allison güldü. “Ne yapacaksın ki?”

“Henüz bilmiyorum. Her neyse, şu an buradayım ve bilmeni istedim. Haftaya çarşamba günü komite toplantısından sonra belki öğle yemeği yeriz, ne dersin?”

“Olur tabii.”

“Bu akşam da kütüphane müzayedesı var. Orada olacaksın sanırım.”

Bu kez Allison duraksayınca Elizabeth gerildi.

“Dans toplantısı bu,” dedi Allison. “Kimi getireceksin?”

Elizabeth dünyanın çiftlerden oluştuğunu unutmuştu. “Bunu hiç düşünmedim.”

“Masada tek başına oturman gerekecek. Biraz tuhaf olmaz mı?”

“Belki de bir yerlere tek başına gitmeyi öğrenmeliyim,” diyen Elizabeth, sesinin hafiften çatallandığını fark etti.

“Evet,” dedi Allison iç geçirerek. “Sanırım öyle. Chuck’la birlikte gelip seni alalım mı?”

“Hayır,” dedi Elizabeth kısık sesle. Çünkü gitmeyeceğini biliyordu. Gidemezdi. Bir süre daha laflayıp baş ağrısını bahane ederek telefonu kapattı. Sonra koltuğa çöktü.

Bu lanet ayrılık bir dizi sıkıntıyı da beraberinde getirmişti. Artık bekârdı. Yalnız bir kadın haritasız, pusulasız, bilmediği bir ülkeye gitmeye cüret eden bir kadın demekti.

Kendine acıma duygusuna kapılmaya başlamıştı ve o duygunun içinde boğulmayı reddediyordu. Zaten uzun zamandır gizleniyordu.

Eski hayatının akışına kendini kaptırmalıydı artık. Bu gece kimse onu arabasıyla bir yere götürmezse ne olurdu yani? Hayat böyleydi. Önemli olan korkuyu yenmekti.

Kalkıp bir bardak su almak için mutfığa gitti. Program da oradaydı işte, buzdolabının yanında. Bugün yapacağı iki iş vardı.

Kütüphane müzayedesi: 18.30

Tutkusuzlar toplantısı: 19.00

Toplantı tamamen aklından çıkmıştı. Aslında bu tuhaftı çünkü oraya gitmek istiyordu.

Ama bu akşam müzayedeye gidecekti.

Üst kata çıkıp duş aldı ve saçlarını boyayıp geçen hafta DKNY'den aldığı zarif, kırmızı yün elbiseyi enerjik vücuduna geçirdi. Elinden geldiğince iyi görünmeye çalışarak özenle makyajını yaptı. Son olarak da sadece gümüş ve akik karışımı kelebek kolyesini taktı.

Kalkıp boy aynasında kendine baktığında seksi bir elbisenin içinde hafifçe kilolu bir kadın gördü. "Yeni" bir Elizabeth olmamıştı.

Duraksayıp tekrar düşündü ve sonra dolaptan siyah paşamına şalını alıp evden çıktı.

Deniz kıyısındaki birkaç kasabadan geçti. Manzanita'da anayola saptı ve virajlı, ağaçlarla dolu yoldan kıyıya indi. Arada bir evler karanlığın arasından görünüyordu. Sonunda yol onu sahildeki gösterişli, dört yıldızlı otellerden birinin otoparkına getirdi. Yaklaştıkça sınırları geriliyordu.

Ne yaptığını sanıyordu? Oraya tek başına gidemezdi.

"Evet, gidebilirsin."

Arabayı park edip orada öylece oturdu.

Saat altıyı yirmi beş geçiyordu. Müzayede başlamak üzereydi. Biraz daha beklerse herkes içeri girdiğini görecekti. En iyisi sessizce içeri sızması.

Derin bir nefes çekti. "Pekâlâ şimdi arabadan iniyorum."

Şalını vücuduna sarıp otele yöneldi.

Lobide tanıdığı bir sürü kişi gördü. Gülümseyip başını sallayarak yanlarından geçti ama arkasından, *Jack nerede*, diye fısıldaştıklarını duyduğundan emindi.

Tabii ona öyle gelmiş de olabilirdi.

Halı döşeli merdivenlerden balo salonuna geçti. Açık kapıda duraksadı.

Güzel elbiseler içindeki insanlar beyaz örtülü masalarda oturmuş sohbet ediyordu.

Ne konuştuklarını biliyordu. Hangi şehir veya kasabada olurlarsa olsunlar, bu tür gruplar daima aynı şeyi konuşurdu. Erkekler iş ve spordan, kadınlar okuldan, çocuklardan ve diyetten bahsedirdi.

Köşede bir caz üçlüsü eski bir Ella Fitzgerald şarkısını yorumluyordu.

Masasını bulması için biletine bakmasına gerek yoktu. Oradaydı işte, önde ve orta yerde. Echo Beach'in kıdemli gö-

nüllülerinden biri olarak en güzel masada oturacaktı elbette. Kasabadaki birkaç ünlüden biriyle *eskiden* evli olmasının da etkisi yok değildi.

Allison ve Chuck çoktan yerlerine oturmuştu. Bu mesafeden bile Elizabeth, Allison'ın her zamanki gibi siyah St. John elbisesini giydiğini gördü. Diğer çiftler çoktan masalarına oturmuş, alçak sesle kendi aralarında konuşuyor, şampanyalarını yudumluyorlardı. Hepsi de Elizabeth'in tanıdığı kişilerdi. Kimini iyi tanıyordu, kimi hakkında da biraz fikir sahibiydi. Bu büyüklükte bir kasabada herkes birbirini biraz tanırdı.

Masada iki boş sandalye vardı.

Elizabeth bunun üstesinden gelebilirdi. Ve ansızın, kesinlikle böyle olacağını anladı. Çenesini kaldırıp fısıldaşan kalabalığın arasından o çift kişilik yerdeki sandalyesine oturabilirdi.

Ama neden?

Bu onun hayatı değildi. Üstlendiği bir hayattı sadece. Jack'in hayatının yan ürünüydü. Bu salonda bu kadar çok tanıdığı varken, pek az arkadaşının olmasının sebebi de buydu.

Kızların küçük olduğu, para sıkıntısı çektikleri ve iki yılda bir yeni bir kasabaya taşındıkları dönemde Elizabeth arkadaş edinmenin en kolay yolunun her şeye gönüllü olmaktan geçtiğini öğrenmişti. Kasaba kasaba gezerken hep bu yöneme başvurmuştu. Taşın, gönüllü ol, geçici arkadaşlıklar kur, sonra tekrar taşın...

Echo Beach'te de kendi tercihlerini sorgulamadan hayatını otomatik olarak Jack'in ayak izlerine göre ayarlamıştı.

Şimdi de bunu yapıyordu.

Önceden olduğu kadın olmak istemiyordu artık. Bunca şeyi bu uğurda yapmamış mıydı zaten? Kalabalığın arasında eriyip

sıradan konulardan konuşmak, Jack'in zor durumdaki, iyi yürekli eski karısı Elizabeth olmak istemiyordu.

O eski benliğine sırt çevirip döndü. Sindrella gibi arkasından savrulan şalıyla merdivenleri koşarak indi ve arabasının yanına gitti.

Arabanın gösterge panosuna şöyle bir baktığında saatin altı kırka geldiğini gördü.

Tutkusuz Kadınlar toplantısı yirmi dakika sonra başlıyordu.

Motoru çalıştırıp gaza bastı. Eğitim merkezine vardığında saat yediyi çeyrek geçiyordu.

Şalına sıkıca sarınıp boş koridorlarda enerjiyle yürüdü ve sınıfa girdi.

Sarah Taylor, Elizabeth'in içeri girdiğini görünce, "Elizabeth!" dedi. "Bu hafta gelemeyeceğinden korkmuştuk."

Şaşırtıcıydı ama Elizabeth güldü. İhtiyacı olan tam da böyle hoş bir karşılaşmaydı. "Kayboldum."

Mina kıs kıs güldü. "Hepimiz kaybolduk zaten tatlım. Gel haydi."

Elizabeth daire şeklinde oturan kadınların etrafından dolaşp Kim'in yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Kim gülümsemedi. "Bence uzak durmalıydın. Bu grup insanı resmen perişan ediyor."

Elizabeth şu anda ne hissettiğini çok iyi bilen kadınların yüzüne baktı. "Son zamanlarda ben de kendimi perişan ediyorum zaten."

"Gerçekten mi? Mutlu görünüyordun aslında."

Elizabeth'in yanıt vermesine fırsat kalmadan Sarah toplantıyı başlattı. "Bu gece kim başlamak ister?"

Elizabeth yine kendine şaşırarak el kaldırdı. Herkes ona baktığında içinde hafif bir korku hissetti. "Kocamla ayrıldık."

"Ne hissediyorsun peki?" diye sordu Sarah nazikçe.

Elizabeth bir kez konuşmaya başlayınca susamadığını fark etti. Bütün hikâyeyi anlattı. "Bu gece eski hayatıma dönmeyi denedim ama yapamadım. Yeni bir hayata ihtiyacım var ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. O yüzden buraya geldim," diye sözlerini noktaladı.

Mina eğildi. "Bu hafta seni düşündüm. Müneccim miyim ne?" Elizabeth'e hüzünlü bir tebessüm verdi. "Artık araba kullanabildiğim için bana göre bir kurs var mı diye üniversite kataloğuna bakarken resim derslerinin yakında başlayacağını gördüm."

Elizabeth'in içinde ufak bir kıvılcım parladı. Ümitti belki de. "Gerçekten mi?"

Mina deri yamalı çantasından buruşuk bir katalog çıkardı. "Senin için sakladım." Dairenin ortasından geçip kataloğu Elizabeth'e uzattı.

"Teşekkürler," dedi Elizabeth. Bunu içtenlikle söylediğine şaşırmıştı.

Sonra gözyaşı ya da kahkahalarla dolu duygusal anların da yaşandığı konuşmalar yapıldı.

Konuşmayan tek kişi Kim'di. Toplantı boyunca kaskatı bir halde oturmuş, yarısı boşalmış sigara paketiyle oynuyor, arada bir alaycı bir şekilde homurdanıyordu.

Sonunda toplantı bitti. Elizabeth birkaç dakika oyalanıp diğer kadınlarla konuştu ve arabasına gitti.

Tam otoparka gelmişti ki Kim'in tek başına durup sigara içtiğini gördü.

Elizabeth bir an duraksadı. Eski hayatında olsa asla başka birinin acısına dair bir şey soramaz, mesafesini koruyup saygılı davranırdı.

Karanlıkta, sokak lambasının mavi beyaz ışığında Kim'e baktı. Göz göze geldiler.

Elizabeth ona yaklaştı. İyice yanaştığında Kim'in solgun yüzündeki gözyaşı izlerini gördü. "Sigara ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Orada öylece durup otoparka baktılar. Sigara dumanı serin havaya karıştı.

Kim sigarasının dumanını üflerken, "Cannon Beach'teki kumdan kale yarışmasına hiç katıldın mı?" diye sordu.

"Elbette." O yarışmayı çok iyi biliyordu, orada yaşayan herkes bilirdi. İnsanlar kilometrelerce uzaktan gelip muhteşem, dallı budaklı şeyler yapıyordu. Kaleden tutun da deniz kızına kadar her şey... Hepsi de birbirinden güzel olur, yıkılmayacakmış gibi görünürdü ama sabaha kadar dalgalar hepsini alır götürürdü.

Elizabeth anlamıştı. Kim de bir zamanlar Elizabeth gibi evliliğin sağlam bir zemin olduğunu sanıyordu. Oysa kumdan başka bir şey değildi. Mükemmel bir biçimde karşınızda dururken hemen ardından yıkılıp gidebiliyordu.

Kim ona baktı. "Sarah korktuğumu düşünüyor. Ümit etmekten korktuğumu..."

"Hepimiz korkuyoruz."

"Sanırım." Kim sigarasını yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi. "O halde haftaya görüşürüz."

"Ben burada olacağım."

Kim uzaklaşp güzel mavi Miata arabasına bindi ve gitti. Elizabeth de arkasından gitti. Otoyolda yolları ayrıldı.

Elizabeth otoyolda ilerliyordu. Stormwatch Yolu'nda durup posta kutusundan zarfları aldı ve eve doğru ilerledi.

Park ettiğinde yine yağmur yağıyordu.

Evde şalını mutfak masasına atıp mektuplara göz attı. Meghann'dan büyük bir zarf gelmişti.

Hemen açtı. Üniversite katalogları masaya döküldü. Columbia. NYU. SUNY. Yıllar önce Elizabeth'i yüksek lisans programına kabul eden üniversitelerdi bunlar.

Şöyle de bir not eklemişti: ARTIK VAKTİN OLMADIĞINI SÖYLEYEMEZSİN.

Elizabeth kızlarıyla konuşmaktan da kaçmıyordu. Ders saatlerinde ya da yüzme saatinde aramaya özen gösteriyor, her şeyin yolunda olduğu imajı uyandıran neşeli mesajlar bırakıyordu. Babaları New York'ta iyiydi, televizyonu şenlendiriyordu. Kendisi de evi kiracılara hazır hale getirmeye çalışıyordu. Tabii bunlar olurken yalanlar kâğıttan bir ev gibi üst üste diziliyordu.

Şömine rafındaki saate baktı. Bir kırk beşti.

Washington'da da dört kırk beş.

Şu anda yüzme dersinde olabilirlerdi. Cumartesi günü Virginia Üniversitesi'yle yarışacaklardı.

Korkak, diye düşündü Elizabeth numarayı tuşlarken. Zihni neşeli, cıvık bir mesaj bulmakla o kadar meşguldü ki Stephanie'nin yanıt verdiğini ancak bir süre sonra fark edebildi.

"Alo?"

Elizabeth gergin bir kahkaha attı. "Selam tatlım, sesini duymak ne güzel. Son zamanlarda hep sizi düşünüyorum."

"Selam anne." Stephanie'nin sesi yorgun geliyordu. "Anne radarların iyi çalışıyor. Hastayım."

“Ne oldu?”

Hattın diğeri ucunda sessizlik olunca Elizabeth’in aklına en kötüsü geldi. Annelik böyle bir şeydi işte. İnsanı çılgına çevirir, sonra da *dikkatli ol, aşağıya bakma*, derdi.

“Polisi falan arama hemen. Midemi üşütmişüm. Ne yersem anında çıkıyor.”

“Jamie sana bakıyor mu?”

“Tabii ki. Onun uzmanlık alanı bu. Daha bu sabah, *kusacaksan yeni ayakkabılarımdan uzak dur*, dedi.”

Elizabeth güldü. Tam da Jamie’nin edeceği bir laftı bu. “Birkaç güne kalmaz toparlarsın.”

“Umarım. Anne... aradığına sevindim. Seninle konuşmam gereken bir şey vardı. Tim’in annesi ve babası bahar tatilinde beni kayağa davet etti. Vermont’ta evleri varmış. Mart ayının ikinci haftası.”

Tanrı’ya şükür.

Elizabeth kızlar eve geldiğinde John’la durumu nasıl idare edeceklerini düşünüp duruyordu. Telefonla gerçeklerden kaçmak başka, çocuklarınızın yüzüne karşı yalan söylemek başkaydı. “Harika bir haber.”

“Ama biraz pahalı. Bilet ücreti...”

“Baban ödeyebilir.” Elizabeth irkildi. *Ödeyebiliriz* demeliydi oysa.

“İlk kez bahar tatilinde eve gelemiyoruz. Sakıncası var mı?”

Nazik Stephanie her zaman insanları kırmaktan endişe duyardı. Elizabeth, *yık geç ortalığı tatlım, biraz cesur ol*, demek istedi ama onun yerine, “Tabii ki seni özleyeceğim ama gitmelisin. İyi eğlenceler,” dedi.

"Teşekkürler anne. Ev ne durumda? Çılgına dönmüşsündür. Babamı ne zaman arasam heyecanla Manhattan'ı anlatıyor. Onu özlüyor olmalısın."

"Evet," dedi Elizabeth. Ama bu cevap bile irkilmesine yol açmıştı.

"Oregon'da daha ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Kimse bu kadar uzakta oturmak istemiyor ama evi de boş bırakamayız." Elizabeth kucağında kıvrılmış duran sol eline baktı. Pırlanta yüzüğü yerindeydi. Onu takması hem bir yalandı hem de gerçeğin ta kendisiydi. Ancak tam şu anda sadece bir yalandan ibaretti.

Elizabeth, "Dersler nasıl gidiyor?" diye sorup konuyu değiştirdi.

İşe yaramıştı. Stephanie, kız kardeşinin başını nasıl belalara soktuğuna dair bir sürü "Jamie hikâyesi" anlattı. "Her zamanki gibi Jamie on arabaya denk gelecek büyüklükte, zincirleme sosyal kazalara sebep oluyor ama hiçbirini fark etmiyor. Tim onun kendi hayatını görmesi için bir dikiz aynasma ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Elizabeth güldü. "O özelliğini babamdan almış. Adımını atmadan önce bir kez olsun etrafına bakmamıştır. Bana bunun sürprizi bozacağını söylerdi." Sesi gittikçe azalırken, *o gitti*, diye düşündü.

"İyi misin anne?"

"Onu özlüyorum."

"Biliyorum. Jamie de bu konuda sıkıntı yaşıyor. Büyükbabama çok yakınlardı. Sanırım yüzmesini de etkiliyor. Bir de uyku bozukluğu yaşıyor."

Elizabeth iç geçirdi. Zavallı küçük kızı... Jamie dışarıdan güçlü görünürdü ama yüreği pamuk gibiydi. "Gözünü ondan ayırma. Dersten sonra onu ararım."

"Kampüsteki bir doktorla görüşmeye çalıştım ama Jamie'yi bilirsin. İşine karışmamamı söyledi."

"Harikasin Steph," dedi Elizabeth. "Yeterince sık söylüyor muyum bunu?"

"Evet, anne."

Elizabeth sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Ama daima önce kendini düşün. Bazen bencil olmalısın, yoksa hayat parmaklarının arasından kayıp gider."

"Sen iyi misin anne?"

"İyiym. Biraz yorgunum o kadar."

Stephanie bir süre konuşmadı. Arkadan televizyonun sesi geliyordu. Alkış tufanı kopmuştu. "Çocuklarıyla ilgilenmek ve evli olmak dışında yapmak istediğin bir şey var mı?"

Bir kadının çok geç bir zamanda duyduğu, bir yol seçip o yolun çıkmaz sokak olduğunu anladıktan sonra duyduğu bir soruydu bu. "Neden sordun?"

"Çocuklarını öldüren bir kadınla ilgili bir program izliyorum. Hep polis olmak istemiş. Sanki polis olması böyle birisi için iyi bir seçimmiş gibi... Her neyse, psikiyatr da kadınların kendi ihtiyaçlarını yüceltmeleri gerektiğinden bahsediyor. Mermi doldurmaya benzetiyor bunu. Günün birinde, bom!"

Gerçekten de öyleydi!

Konuyu saptırmak kolaydı ama Elizabeth kolay yolu seçmek istemedi. Kızlarına söylemesi gereken şeyler, vermesi gereken tavsiyeler vardı. Ne yazık ki bazı gerçekleri çok geç öğrenmişti. "Onun yerine keşke şu olsaydı diyebileceğim bir şey yok çünkü

o zaman sen ve Jamie olmazdınız. Ama buna ek olarak iste-
yeceğim şeyler vardır belki. Eskiden resim yapardım ama o
yeteneğimi kaybettim.”

“Bunu bilmiyordum.”

Belki de en büyük başarısızlığı buydu. Kaybettiği hayalinden
o kadar korkuyordu ki yokmuş gibi yapmayı tercih ediyordu.
Kendi kanatlarını bağlayan bir kadın, çocuklarına uçmayı na-
sıl öğretirdi? “Size neden bahsetmedim bilmiyorum. Eskiden
becerikli biriydim.”

“Hâlâ öylesin anne.”

“Buradaki bir üniversitede resim dersi almayı düşünüyö-
rum.” İşte söylemişti. Hayalini söze dökmüş, ona ses vermişti.

“Bu harika. Eminim müthiş notlar alacaksın.”

Elizabeth buna güldü. Notlar aklına bile gelmemişi. “Şunu
unutma Stephie, bunlar en güzel yılların. Kocan yok, bebeğin yok,
sana engel olan kimse yok. Büyük düşün.” Elizabeth sesindeki
pişmanlığı fark etti. Şimdi geçmişe baktığında her şeyi net bir
şekilde görebiliyordu. Başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu
ki bir ses onu durdurdu. “Bebeğim? Ağlıyor musun?”

“Bu konuşmanın pek motive edici olduğunu söyleyemem
anne. Kendimi kötü hissediyorum. Şimdi başım da ağrımaya
başladı. Biraz dinlensem iyi olacak. Jamie yüzmeden döndü-
ğünde aramasını söylerim.”

“Tamam tatlım. Bol bol sıvı tüket. Tim’e de benden selam
söyle. Bizden,” diye düzeltti. Ne çabuk tekil düşünmeye başlamıştı!

“Babama sevgilerimi ilet.”

“İletirim.”

“Ve bu gece beni aramasını söyle. Jay’le röportajı nasıl geçti
merak ediyorum.”

(Jay de kim?)

"Tamam," dedi Elizabeth. "Seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum. Hoşça kal."

Son birkaç gündür Jack'in hayatı son hız devam ediyordu. Drew Grayland davası Court TV'de yayınlanmıştı. Genç adam herhangi bir itirafta bulunmayıp masum olduğunu iddia etmişti ama bunun bir önemi yoktu. O iğrenç ve berbat hikâye çoktan dikkatleri üzerine çekmişti. Bütün Amerika'da öğrenciler ve ebeveynler sporcuların cezalandırılmamasını protesto ediyordu. Birçok üniversitede kız öğrenciler, futbol ve basketbol oyuncularına karşı tecavüz suçlamasında bulunmuştu.

Hikâyenin merkezinde tabii ki Jack oturuyordu. Şansı ve Fox'un reklama para harcaması sayesinde ülke çapında değişimin simgesi olmuştu. Herkes yine onun adını anıyordu.

Kesinlikle heyecandan yerinde duramıyordu.

Sally de yanı başında oturmuş, ayağını dengesizce yere vururken sehpanın üstündeki meyve sepetiyle oynuyordu. On beş dakika içinde on beşinci defa, "Harika bir iş çıkaracaksın," dedi.

Açıkçası Jack'in de bunu duymaya ihtiyacı vardı, hem de tekrar tekrar. Onu buraya getirmesinin en büyük sebeplerinden biri de buydu. Egosunu tatmin ediyordu ve tabii çok da iyi bir asistandı. Ne de olsa bu fırsatı da o yaratmıştı, değil mi?

Kapı çaldı. Jack'i o küçük ve penceresiz bekleme odasına alıp onunla ön görüşme yapan Avery Kormane içeri girdi. "Nasıl gidiyor?"

"Daha önce *Tonight Show*'da kusan oldu mu yoksa ben ilk mi olacağım?"

"Kuş taklidi yapan Kentuckyli biri, seyirciye bir bakış attı ve yüzüstü yere düştü." Kadın gülümsedi. "Bu odadaki herkes

heyecanlanır. Görüntülerini izledim. Kamera karşısına geçtiğin anda her şey bitecek. Heyecanlanırsan Jay'e odaklan. İyi biridir. Düşersen seni tutar."

Sally tam da bu sebepten Leno'yu tercih etmişti. Geçen hafta teklifler yağdığında Jack içgüdüsel olarak Letterman'a yönelmişti. Leno'yla röportaj yapmanın çok daha iyi olacağını anımsatan da Sally'ydi.

Avery klasörüne göz attı. "Daha önce de belirttiğim gibi Jay'e en yakın koltukta oturacaksın. Diğerleri boş olacak. George Clooney'nin basın toplantısına katılabilmek için D. C. uçağına yetişmesi gerekiyor.

Jack duvardaki monitöre baktı. Ekrandaki Thea Cartwright, Jay'le birlikte gülüyordu. Hollywood'un istisnasız en güzel kadınıydı. "Peki ya Thea?"

Avery hemen Jack'e baktı. Dünyanın en çirkin siyah çerçevelerinin arkasındaki gözlerini kısıtı. "Onu tanıyor musun? Notlarımda böyle bir bilgi yok."

Sally de Jack'e kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Hayır, hayır. Yalnızca çok başarılı buluyorum. O kadar." Jack kendini tam bir gerizekâli gibi hissetti.

Avery burnunu büktü. "Bu akşam bir açılışa katılacak. Sen Jay'le tokalaş, seyirciyi selamla ve yerine otur yeter." Sonra saatine baktı. "Gel benimle."

Jack kendisine söyleneni yaptı. Sally de bir adım arkasından gidiyordu. Sahne arkasındaki geniş koridorlarda yürürken üzerinde CANLI YAYIN işareti olan birçok kapalı kapının önünden geçtiler. Sonunda kendilerini sahnenin kenarında buldular kendilerini.

Jack'in hemen yanında, Hollywood kelimesinin yazılı olduğu bir tabela aydınlandı. Işıklar titreşti.

Jack'in avuçları termosifon gibi terliyordu. O lanet olası *Atlantis'ten Gelen Adam*'dan daha ıslaktı.

"Harika bir iş çıkartacaksın," dedi Sally tekrar.

Jack şu anda Elizabeth'in yanında olmasını isterdi. Ülke çapında ekranlarda görünmeyi yıllardır istemişti ama şimdi bu şansı yakalamışken başlama çizgisindeki acemi çaylaklar kadar heyecanlıydı. Bir kâğıda bakıp haberleri okumaya benzemiyordu bu iş. Rahat ve nüktedan olmalıydı. Avery de *komik ve kişisel anekdotlar* anlatmanın iyi olacağını söylemişti.

Son zamanlarda başına komik bir şey gelmiş miydi ki?

Karım geçtiğimiz ay beni terk etti... tataa! Bu yeterince komik mi?

Ses yalıtımlı salonda bir alkış tufanı koptu. Duvarda kırmızı bir ışık yandı.

Avery, Jack'in omzuna vurdu. "Senin sıran Jack. Bol şans."

Jack bir şeyler mırıldandı ama ne olduğunu bilmiyordu. Sonra köşeyi döndü. Işıklar Broadway kadar parlaktı ve yüzüne vuruyordu. Sıra sıra dizili insanları güç bela görüyordu. Aniden gözlerini kırpıştırıp ışıkların onu hedef almadığını, sadece kendisinin gözlerini ışıklardan birine diktiğini fark etti.

Aptal.

Tebessümü de tuhaftı, kontrollü bir adamın tebessümüne benziyordu.

Jay ellerini açmış ona doğru geliyordu. "*Jumpin' Jack Flash!*" dedi gülümseyerek.

Ve aynı anda Jack'in sinirleri de gevşedi. Bunu unutmuştu. O Flash'tı. "Merhaba Jay." Şiddetle alkışlayan kalabalığa el salladı.

Jay'in arkasından gidip parlak ışıklarla aydınlatılmış sahneye yürüdü. Kadını gördüğünde ahşap masaya kadar gelmişti. Aynı anda Jay'in sesini de duydu."

"...Thea kalmak istedi. Futbol onun en sevdiği ikinci spormuş."

Seyircinin onaylayan alkışları duyuldu.

Thea yerinden kalkıp Jack'e doğru yürüdü. Siyah straplez bluzu ve pembe seksi mini eteği, uzun bacaklı vücudunu zar zor örtüyordu. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Buğday sarısı saçları ot kesme aletiyle kırpılmış gibiydi. Kesinlikle çok seksiydi. Topuklu ayakkabılarıyla boyu neredeyse Jack kadardı.

Jack bir an için duvarına Farrah Fawcett posterleri asan on altı yaşındaki haline dönmüş gibiydi.

Thea kalabalığa gülümsedi. "Evet, bu adam gerçekten yakışıklı, yanılıyor muyum bayanlar?"

Jack neredeyse bayılacaktı, gerçekten. Tepesindeki ışıklar ansızın sorgu odasındaymış gibi hissetmesine sebep olmuştu. Kadının parfümünün tatlı kokusunu alabiliyordu. Jack başını sallayıp ona çok uzun süre bakmış olacağından korkarak başını çevirdi ve yerine oturdu.

"Evet," dedi Jay masasının başına oturduktan sonra. "Spor dünyasını bir parça çalkaladın sanki."

"Olay ortaya çıktığında doğru zamanda doğru yerdeydim." Alçakgönüllü görünmek için aynanın karşısında prova yapması gerekmişti. Bu onun için doğal bir davranış değildi.

Jay sıırttı. "Yeniden ilgi odağı olmak müthiştir eminim."

"Öyle."

"Futboldan uzak geçen yıllar nasıldı?"

Bütün ünlüler ona aynı şeyi soruyordu. Ünlüleri aniden bilinmezliğe düşmekten daha çok korkutan başka bir şey yoktu. "Ferrari'den inip ikinci el Volvo'ya binmek gibi."

"Ah," dedi Jay ve seyirciler de güldü. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Birçok sporcu hâlâ sana çok kızgın..."

"Ben bir babayım. Drew Grayland'la o odada benim kızlarımdan biri de olabilirdi. Saha içinde ve dışında, eskisi gibi iyi sporculara ihtiyacımız var."

Seyirciler yine şiddetle alkışlamıştı. Alkışların arasından birkaç ıslık sesi de duyuldu.

Sohbet birkaç dakika daha devam etti. Jay konuyu asla hafife almadan, ciddi bir ifadeden komik bir anlam çıkarmasını beceriyordu.

Sonra her şey aniden bitti. Müzik başladı, ışıklar yandı ve Jay ayağa kalktı. Jack'in sırtına vurdu. "Harikaydın."

Jack takımını Super Bowl zaferine taşımış gibi hissetti.

Thea da Jack'in yanına gelip yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler." Sonra kısık sesle bir şey daha söyledi. Jay güldü ve Jack'i selamlayıp sahneden çıktı.

Gülümsemeye devam eden Thea, Jack'e iyice yaklaştı. Dolgun dudaklarında küçük bir tebessüm vardı şimdi. Erkekler üzerindeki etkisinin farkındaydı. Jack'e sokularak, "Çok iyiydin," dedi.

"Teşekkürler."

"Sence..."

Sally, Jack'in yanına geldi. "Harikaydın," dedi nefes nefese. Thea'ya dönüp, "Ben Sally. Jack'in asistanı. Sizinle tanışmak çok güzel," dedi.

Thea, sahiplenici bir tavırla Jack'in kolunu tutan Sally'ye baktı. "Senin adına sevindim. Ben gitsem iyi olacak. Bu gece bir açılışa davetliyim." Thea, Jack'e gülümsediğinde Jack içinde bir yangın varmış gibi hissetti. "Seninle tanıştığıma sevindim. Umarım tekrar karşılaşırız."

"Ah, evet. Ben de."

Thea gittiğinde Jack, gözlerini üzerine diken Sally'ye baktı.

On Dokuz

Cuma günü Meghann tam vaktinde aradı. Elizabeth önce yanıt vermemeyi düşündü ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Meghann ona ulaşana kadar beş dakikada bir arayacaktı.

Sonunda iç geçirerek telefonu yanıtladı. "Selam Meg."

"Sonsuza kadar çaldırabilirdim, biliyorsun."

Elizabeth mutfak masasına oturdu. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Bu gece büyük gece. Bana bahsettiğin resim dersi başlıyor. Tanrım, orada olmayı çok isterdim!"

"Beni arabayla bırakmak istediğinden bahsediyorsun sanırım."

"Evet, sınıfın kapısına kadar."

Elizabeth hafifçe gülümsedi. "Ben de gitmemeyi düşünüyordum."

"Elbette düşünürsün. Ama şimdi gitmezsen..." Meg cümlesini yarım bırakıp sustu. Tehdidinin biçim kazanmaması hepsinden kötüydü.

"Biliyorum ve gidiyorum."

“İyi. Eve döndüğünde beni arar mısın? Bir randevum var ve en geç dokuzda evde olurum.”

“O saatte çıktığın çocuğun yatma vakti mi geliyor?”

“Çok komik. Yirmi sekiz yaşında ki bu da en saygın yaş. Artık zaman kaybetmiyorum yalnızca. Buluşma ilk yarım saatte iyi geçmiyorsa inan bana uğraşmaya değmiyor.”

“Belki seni şaşırtır.”

“Birdie, hepsi beni şaşırtıyor zaten. Geçen hafta buluştuğum adamla kapıda kucaklaştığımda sutyen askısı elime geldi. Her neyse, artık kapatmalıyım. Başını dik tut ve ne kadar yetenekli olduğunu unutma.”

Eskiden tabii.

“Unutmam.”

“Sadece ilerle. Kışını sandalyeye oturtana kadar ne dur ne de yavaşla.”

“Tamam.”

Bir sonraki saatte Elizabeth en yakın arkadaşının tavsiyesini uyguladı. Durup iç geçirmedi ya da yavaşlayıp düşünmedi.

Malzeme çantayı al.

Duş al.

Saçını kurut.

Giyin.

Arabayı sür.

Eğitim enstitüsüne varması yarım saatten kısa sürdü. Hemen önüne park edip içeri girdi.

108 numaralı sınıfın kapısında bir tabela vardı. Şöyle diyordu:
RESİM YAPIYORUZ/5.00.

Dikkatle kapıyı açtı. Küçük sınıfta hepsi kadın olan altı veya yedi kişi vardı ve yarım daire şeklinde oturmuşlardı. Önlerinde beyaz kumaş serili uzun bir masa vardı. Tam ortasındaki kah-verengi tahta kap, parlak ve kırmızı elmalarla doluydu.

Tahtadan şekillendirilmiş kitaplığın etrafını dolaşıp boş sandalyeye otururken görünmez olmak için elinden geleni yaptı. Kanvas çantasını kurşungeçirmez bir yelek gibi göğsünde tutuyordu.

Arkasındaki kapı usulca açılıp kapandı. Bir erkek sesi, “Resim Yapıyoruz dersine hoş geldiniz. Makrame malzemesi getirdiyseniz yanlış yerde olduğunuzu söylemeliyim,” dedi.

Adam sandalyelerin arasında kovboyları ya da dansçıları çağrıştıran o rahat, kayıtsız tavırla yürüyordu. Omuzlarını sımsıkı saran siyah bir tişört ve eski bir Levi’s kot pantolon giymişti. Yazı tahtasına gidip onlara döndüğünde Elizabeth derin bir nefes aldı. Bu tepkiyi veren tek kadın olduğunun farkında değildi.

Çok gençti. En fazla yirmi dokuz, otuz yaşındaydı. Ve öylesine yakışıklıydı ki! Brad Pitt’in *Thelma ve Louise*’deki hali kadar etkileyiciydi.

“Ben Daniel Boudreaux,” dedi beyaz dişlerini göstererek. “Önümüzdeki altı hafta boyunca öğretmeniniz olacağım. Görevim sizi resimle tanıştırmak.” Mavi gözlerini bütün yüzlerde gezdirdi. Elizabeth’e daha uzun mu bakmıştı, yoksa ona mı öyle gelmişti? “Umarım hayatınızın sonuna kadar devam edecek bir aşkın başlangıcı olur. Bu tür şeylere önem vereniniz vardır diye söylüyorum (ki önem vermemelisiniz, bu bir sanat ne de olsa) RISD⁴ ve Yale’de okudum. Resim sanatı konusunda sonsuz bilgi yüklüyüm ama yeteneğim yok. Yine de bu beni durdurmadı. Yaz

4 Rhode Island Tasarım Okulu’nun kısaltması. (ç. n.)

boyunca Alaska'da balık tutar, kış boyunca da resim yaparım." Daniel yazı tahtasından uzaklaşıp meyve kabının bulunduğu masanın yanında durdu.

"Şimdi biraz kompozisyonndan..."

Elizabeth'in kalbi küt küt atmaya başladı. *Birazdan*, diye düşündü. *Birazdan*, *haydi artık başlayalım*, diyecek.

"...Sanatın en gerçekçi dışavurumu fırçanın ucunda değil sanatçının gözündedir..."

Elizabeth bunu yapabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Bir sanatçı gibi düşünmeyi, duygularını fırçaya aktarmayı çoktan unutmuştu.

"Her şey gibi resim yapmak için de hazırlık gerekir. Henüz yağlıboya yapmıyoruz. Akrilikle başlayıp kendi paletimizi hazırlayacağız. Sandalyelerinize bıraktığım folyo kaplı ovaleri görüyor musunuz?"

Elizabeth malzemelerini yavaş yavaş açtı. Uyuşukluğunun bir anlamı vardı, iyice zayıflamış kaslarını kullanıyordu.

"Önce kâğıt üzerinde çalışarak başlıyoruz, sonra kanvasa geçeceğiz. Şimdi kâğıtlarınızı yerleştirin..."

Elizabeth uzun, pürüzlü bir kâğıdı sandalyesinin önündeki şövaleye yerleştirdi. Sonra çantasına uzandı ama kimsenin kılmadığını fark edince elini tekrar kucağına götürdü.

"...Şimdi meyveye bakın, ama gerçekten bakın. Çizgilerin nasıl kıvrılıp kesildiğini, ışığın düz yüzeylere nasıl yansıyor çukur kısımlara gömüldüğünü inceleyin. Resim yapmak *görmekle* ilgilidir. Kaba bakın, dokusunu zihninizde hissedin, onunla birleşen renkleri iyice algılayın. Kendinizi hazır hissettiğinizde başlayın. Taslak ve fikirlere de yer vereceğiz ama şimdilik yalnızca resim

yapmanızı istiyorum. Elinde boyası olan bir çocuk olduğunuzu düşünün. Özgürlük en saf haliyle elinizde."

Elizabeth resim fırçalarının boyaya sertçe değdiğini, ıslak kılların kâğıda çarparken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Meyvelerden başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Yalnızca onları görüyordu. Işığı ve gölgeleri, renk, çizgi ve kompozisyonları...

Bu sırada yalnız olmadığını fark etti. Daniel onun yanına gelip eğilmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Elizabeth kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Affedersin. Ne dediğini anlayamadım." Öyle hızlı bir şekilde ona doğru dönmüştü ki neredeyse kafaları çarpıştıyordu.

Daniel geri çekilip güldü. "Adın ne?"

"Elizabeth."

"Evet, Elizabeth, sorun nedir? Başlamamışsın."

"Henüz göremiyorum."

"Elmaları mı? Yaklaşabilirsin."

"Hayır... resmi."

"Ah. Bu ilginç bir yanıt. Gözlerini kapat."

Elizabeth onun dediğini yaptı ama hemen pişman oldu. Karanlıkta adam nedense daha da yakın görünüyordu. Tıraş losyonunun keskin kokusunu alabiliyordu.

"Meyveyi tarif et."

"Çok becerikli olmayan birinin oyduğu tahta bir kabın içinde. Sert bir tahta parçasından yapılmış. Masa, üstüne ucuz örtülerden serdiğiniz, öğle yemeği yenen şu ahşap görünümlü metal masalardan. Elmalar da Mac'in sembolü gibi, neredeyse kalp şeklinde, yer yer yeşil veya siyah karışımı ve kırmızı renkli.

Işık sağ taraftan vuruyor. Masanın kenarında mavi bir tüy var, mavi alakargaya ait olabilir.”

Daniel bir süre sessiz kaldı. Elizabeth kalbinin küt küt at-
tığını hissedebiliyordu. Bu ses o kadar yüksekti ki Daniel’ın da
duymasından korktu. *Yakışıklı adam elmaları tarif etmesini istediği
için resim dersinde ölen kadın. Saat on bir haberlerinde. “Görünümünü
beğenmedin,” dedi Daniel sonunda. “Yanlış bir şeyler var. Kötü
dizmişim. Bunu nasıl yaparım?”*

“Masa örtüsü sarı olmalıydı. Ve bir tane elma olmalıydı.
Ah hayır, portakal. Kap olmamalıydı. Her şey karman çorman.”

Adam biraz daha eğildi. O hareket ettikçe Elizabeth havanın
ikiye ayrıldığını, adamın nefes alış verişini duyuyordu. Sonra
Elizabeth’in elini tuttu. Elizabeth irkilip elini çekmek istedi ama
Daniel izin vermedi. Elizabeth’in anımsadığı bir sonraki şey
fırçayı tuttuğuydu.

Gözlerini açtı. Daniel doğrudan ona bakıyordu.

“Bana ne yapabileceğini göster Elizabeth.”

Adam o kadar yakınındaydı ki Elizabeth doğru düzgün
düşünemiyor, düzenli nefes alıp veremiyordu. Elindeki fırçayı
eğip yerine oturmasına izin verdi.

Ansızın tek gördüğü şey resim oldu. Tek bir resim, tombul bir
portakal. Güneş ışığı ve sarı örtü etrafını sarmıştı. Açık lavanta
rengi bir gölge vuruyordu. Küçük yeşil bir leke, portakalın bu-
ruşuk kabuğunun üzerine düşmüştü. Sarı fırçanın samur rengi
kıllarını boyaya batırıp başladı.

Elizabeth kendini durduramıyordu. Sanki kanı ateşlenmişti.
Elleri sürekli bir hareket halindeydi. Kalbi göğsünde ve şakak-
larında küt küt atıyordu. Migreninin tutacağını düşündü ama

umurunda değildi. Bu, seksten daha iyi bir şeydi, en azından yıllardır yaşadığı seksten çok daha iyiydi.

Bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı ve nefesini tuttuğunu da o sırada fark etti.

Titriyor, terliyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı ve heyecanlanmıştı. Yavaşça etrafına baktı.

Oda boştu.

Saate baktı. Sekize gelmişti. Ders biteli bir saat olmuştu. "Aman Tanrım." Müthiş bir duyguyla güldü.

"Nerede okudun?"

Elizabeth döndü ve Daniel'in sınıfın arka kısmındaki kitaplığa yaslandığını gördü. İnsanı iyice heyecanlandıran bir ifadeyle Elizabeth'e bakıyordu. İçi pır pır ediyordu ve onu iyice geren bir huzursuzluğa kapılmıştı. "Washington Üniversitesi. Bin yıl kadar önce..."

Daniel ona yaklaştı. "Waldgrin orada mıydı?"

Elizabeth şaşırdı. "Evet, oradaydı. Leo'yu tanıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Onunla çalışabilmek için ülkenin bir ucundan diğerine gittim."

"Harika bir eğitmendir."

Daniel, Elizabeth'in yanına geldi. Uzun bir süre resme, sonra da Elizabeth'e baktı. Elizabeth resmin incelikten ve zevkten yoksun çocuksu bir renk patlamasından ibaret olduğunu o anda fark etti.

Ona okulu anımsatan midesindeki o gerginliği yine hissetti. Ne olduğunu biliyordu. Bu tam olarak cazibenin etkisiydi. Ondandır yaşıca çok küçük olan bu adamın cazibesine kapılmıştı.

Aman Tanrım. Daniel bunu yüz ifadesinden anlayabilir miydi? Ya ona çıkma teklif ederse? Ne yanıt verirdi? *Sen çok gençsin. Çok yakışıklısın. Bense yaşıyım. İç çamaşırim da sirk çadırı kadar.*

Elizabeth bunları mı düşünüyordu gerçekten de? Daniel'ın kendisine çıkma teklif ettiğini mi? Jamie'nin diliyle, *tut ki oldu*, diye düşündü.

Daniel gülümsedi. "Neden bu derse geldin?"

"Uzun zaman resim yapmadım."

"Bu bir suç."

Resmi şövaleden alıp malzemelerini kaldıran Elizabeth'in parmakları titriyordu. Islak kâğıdı nazikçe kaldırıp kanvas çantasını sırtına astı ve kapıya yöneldi. Tam kapıya gelmişti ki Daniel, "Yeteneğin var, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Elizabeth arkasına bakmaya cesaret edemedi. Yüzünde öyle büyük bir tebessüm vardı ki büyük ihtimalle Joker gibi görünüyordu. Ayrıca kırıksıklarıyla karşısındaki güzel çocuğu korkutabilirdi.

Eve giderken yol boyunca sırtıttı. Birden fazla kez de kahkaha attı.

Elizabeth eve vardığında resmi buzdolabına ilıştırıp baktı.

Kendini en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Bir şey başarmıştı. Antika bir şeyin pazarlığını yapmak ya da koltuk için doğru kumaşı seçmek kadar kolay bir şey de değildi bu. Gerçekten *önemli* bir şeydi.

Kendine bir kadeh şarap koyup telefonu aldı ve Meghann'ı aradı. Ancak cevap gelmeyince telesekretere bağlandı.

“Resim yaptım Meg. *Resim yaptım! Yaşasın!* Bu arada resim eğitmenim de bebek gibi. Yaşı da sana uygun. Eve döndüğünde beni ara.”

Kahkahalar atarak bir Smash Mouth CD’si koydu. *Hey Now, You’re an All Star* şarkısı hoparlörlerden yükseldi. Oturma odasında şarkıya eşlik edip tek başına dans etti. Şöminenin önünden geçerken rafın üstündeki fotoğrafı gördü ve durdu.

Jack ve kızların fotoğrafıydı bu. Ne zaman çekildiğini hatırlamıyordu ama arka planda kar vardı ve hepsi de Kuzey Kutbu’nda bir gece geçirecekmiş gibi giyinmişlerdi.

Jack kuzu derisi, çizgili bej rengi, süet bir ceket giymişti ve saçları çok uzundu. Şakaklarındaki saçlar beyazlamıştı.

Aniden Jack’in yanında olmasını istedi. Onunla gurur duyardı. O eski aşkı ve duyguları depreşip bir zamanlar Jack’le hayatın güzel olduğunu ona anımsattı. Bunu neredeyse tamamen unutmuştu.

Yanındaki fotoğrafı aldı. Bu da yıllar önce çekilmiş eski bir fotoğraftı. Pilili bir etekle şetland yün kazak giymiş, boynuna inci bir kolye takmıştı. Jack’de ise Calvin Klein kot pantolon, postacı ceketi ve bir futbol yıldızının ukala tebessümü vardı. Arkalarında görünen Rainier Dağı’nın dondurma külahı şeklindeki zirvesi sanki Frosh Pond’da yüzüyordu.

Washington Üniversitesi.

Kumdan kaleler yaptıkları yıllar...

Elizabeth gözlerini kapatıp şarkıya odaklandı ve o günleri anımsadı... Jack’in onu ilk öptüğü zaman...

Birlikte çalışıyorlardı. Okulun bahçesindeki düz çimenliğine oturmuşlardı. Bahar sonuydu. Kiraz ağaçları tomurcuklanmıştı

ve küçük pembe çiçekleri yere dökülüyordu. Etraflarında şort ve tişört giymiş çocuklar frizbi ve Hacky Sacks oynuyordu.

Jack eğilip kitabı kapattı. "Çalışmak için ne derler bilirsin. Çok çalışırsan kör olursun."

Elizabeth gülerek çimlere uzandı ve başını ellerine yasladı.

Jack de yanına uzanıp başını bir dirseğine yasladı. "Çok güzelsin. Eminim Harvardlı nişanlın bunu sana sürekli söylüyordur."

"Hayır." Sesi fısıltıdan biraz yüksekti. Pembe bir kiraz çiçeği yanağına düştü.

Jack, çiçeği Elizabeth'in yanağından attı ve o temasla Elizabeth ürperdi. Jack ona geri çekilebileceği, onu durdurabileceği bir süre tanıyarak yavaşça ona doğru eğildi.

Elizabeth kaskatı kesilmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Tam bir öpücük sayılmazdı bu. Dudakları ürkekçe birbirine dokunmuştu sanki. Jack geri çekildiğinde Elizabeth onun da kendisi kadar etkilendiğini fark etti. Sonra ağlamaya başladı.

"Benim gibi bir adamı sevebilir misin?"

"Ah Jack," diye yanıtladı Elizabeth. "Neden ağladığımı sanıyorsun?"

Elizabeth fotoğrafa dokunup parmaklarını Jack'in yakışıklı yüzünde gezdirdi. Başka hiçbir erkeğin öpücüğü onu ağlatmamıştı.

Haftalardır ilk defa hâlâ bir şansları olabilir mi, diye merak ediyordu.

Resim yapmaya başladıysa her şey mümkün olabilirdi. Renk ve tutku dünyasına geri gelmişti. Grinin tonlarında boğulan o kadın değildi artık.

Telefon çaldı.

Meghann.

Elizabeth hemen ahizeyi kapı. "Yoksa onunla yattın mı?"

"Ah... Birdie?"

Elizabeth irkildi. *Lanet olsun.* "Merhaba Anita, kusura bakma."

"Bu saatte aradığım için asıl sen kusura bakma. Arayacağını söylediğin için..."

Elizabeth üvey annesinin sesinin titrediğini duydu. Bütün kadınların bildiği, umutsuzca güçlü görünme teşebbüsüydü bu. Koltuğa kıvrıldı. "Kusura bakma Anita. Burada işler biraz karıştı. Sen nasılsın?"

Anita güldü. Titrek, acı dolu bir ses geldi. "Ah tatlım, kendimi çok düşünmemeye çalışıyorum."

Elizabeth bir anda kendini ona yakın hissetti. "Biz kadınlar hep bunu yapıyoruz, değil mi? Hayatlarımızı suyun altına itip yüzeyinde yüzüyoruz. Sonra bir gün başkasının havuzunda yüzdüğünü fark ediyorsun."

"Sen ne diyorsun Tanrı aşkına?"

"Affedersin Anita. Açıkçası biraz sarhoşum. Böyle felsefi konuşmalara daldım işte." O kelimeyi kötü bir şekilde ifade etmişti.

"Mektubunda da fark ettim. Anlam veremediğim bir koldan bahsediyordun."

"Senin yeterince sıkıntın var Anita. Bir de benimkileri eklemeye gerek yok."

"Bunu yapmazsın değil mi Birdie?"

"Neyi?"

"Hayatını benimle paylaşmayı... Edward da gittiği için artık ilişkimizi değiştiremez miyiz?"

"Ben seni korumaya çalışıyordum," diye yanıtladı Elizabeth canı yanarak. "Jack ve ben ayrıldık. Ama kızlar henüz bilmiyor. O yüzden bir şey söyleme."

"Aman Tanrım." Anita nefesini dışarı verdi; çok tiz bir sestti bu. "Ama çok mutlu görünüyordunuz. Ne oldu?"

"Hiç. Aslında çok şey oldu." Elizabeth şarabından büyük bir yudum aldı. Hayattan pek az beklentisi olan bir kadına kendi memnuniyetsizliğini nasıl açıklayabilirdi ki? Anita uzun süreli evliliklerin iniş çıkışlarını anlayabilirdi ama suların çekilmesinin bir kadının ruhunu nasıl parçalayacağını anlayamazdı. Yavrularını kaybeden bir yuvanın gittikçe büyüyen boşluğunu da bilemezdi. "Ufak bir sarsıntı yalnızca Anita. Eminim düzeliriz." Ve bu gece, üç kadeh şarabın ardından buna neredeyse inanmıştı.

"Bir gün büyümeni beklemekten vazgeçeceğim Birdie. O günün ertesinde beni gömerler muhtemelen." Güldü ama acı bir sestti bu, kendi kahkahasına benzemiyordu. "Sıkıntı yaşadığınıza üzüldüm. Söylememi beklediğin bu, değil mi?"

Elizabeth daha güvenli bir konuya geçmeye karar verdi çünkü bu konuşma onun moralini bozuyordu. "Benden konuştuğumuz yeter. Sen nasılsın? Seni düşünüyordum ne zamandır." En azından bu kadarı doğrudu.

"Bu koca evde bir sürü hayalet var," diye yanıtladı Anita. "Bazen o kadar sessiz oluyor ki çıldıracağımı sanıyorum. Sonra zaten çıldırdığımı görüyorum."

"Beni ne kurtarıyor biliyor musun? Kumsalda oturmak. Belki farklı bir yerlere gitmek işe yarayabilir."

"Öyle mi dersin?"

Evet, bu kesinlikle çok daha iyi bir konuydu. Yer değişikliğinden bahsetmek daha güvenliydi. "Tek başına kumsalda oturmak çok güzel. Yıllarca kumsaldan korktuğuma gülüyorum şimdi. Artık oradan uzak duramıyorum." Sesi aniden sığlaşmıştı. "Babamla burayı görmenizi istemişimdir hep."

“Biliyorum tatlım. Ziyaretine gelmek için daha çok zamanımız var diye düşünüyorduk.”

Zaman. Her şeyin aslı olduğu şeydi o. Hayat, kayıp, ümit, aşk... Sık sık parmaklarınızın ucundan ipek gibi süzülüp giderdi. Ama bazen eskiye uzanıp tutunabilirdiniz. “Bu gece resim dersine gittim,” dedi Elizabeth usulca.

“Ah Birdie, bu harika. Yeteneğini kullanmadığın için çok üzülürdüm.”

Elizabeth şaşırdı. “Yetenekli olduğumu mu düşünüyordun? Bunu bana hiç söylememiştin.”

Anita iç geçirip, “Ah tatlım, söylemiştim. Şey, kendine iyi bak, duydun mu?” dedi.

“Sen de Anita. Ve kumsalda vakit geçirmeye çalış.”

“Olur tatlım. Kesinlikle denerim. İyi gelebilir.”

Yirmi

Dışarıda bir yerlerde dünyayı eksenine alan bir güneş hâlâ varsa bile bunu bilmeniz mümkün değildi. Gün ortasında gökyüzü granit kadar ağır ve yüklü oluyordu.

Ne fırtınalı ne de açık olan böyle günlerde insanın ateşi yakıp bir fincan çayla koltuğa kıvrılmaktan ve en yakın arkadaşını aramaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmazdı. İşte Elizabeth de aynen bunu yaptı.

Meghann kaba bir sesle, “Kim öldü?” diye yanıtladı.

Elizabeth saate baktı. Cumartesi sabahı saat dokuz kırk beşti. “Sanırım sürtük arkadaşım dün gece şansы yakalamış.”

“*Şanslı* göreceli bir ifade. Biriyle yattım.” Meghann duraksadı. “Ön sevişme on dakikadan kısa sürmesine karşın yine de asıl sevişmenin iki katı kadersa o ilişkinin uzun süreli olmayacağını anlarsın. Bekle. Kahve alayım.” Ahizeyi masanın üstüne bıraktı. Bir dakika sonra Meghann onu tekrar aldı. “Ee, ders nasıldı?”

“Yaptım. Resim yaptım.”

“Yapacağını biliyordum. Nasıldı peki? Hâlâ güzel mi yapıyorsun? Ah, bu arada sana yolladığım üniversite kataloglarını aldın mı?”

“Ağır ol danışmanım. Adım adım ilerliyorum. Tekrar resim yaptım ve şimdilik bu kadarı yeterli.”

“Seninle gurur duyuyorum Birdie.”

“Dün gece mesajımı dinlememişsin belli ki. Öğitmenim çok yakışıklı.”

“Ciddi misin? Bilinmez bir yerden mi gelmiş? Çok şanslıyım. Sanırım bu adamlar şehirden kilometrelerce uzakta yaşıyor. Kaç yaşında?”

“Tam sana göre. Evcil Kaya’nın ne olduğuna dair hiçbir fikri yok.”

“Başka?”

“Başka ne?”

Meghann çarpıcı bir iç geçirdi. “Kırk beş yaşındasın Elizabeth, doksan beş değil. Küçük de olsa bir kıvılcım hissetmedin mi?”

Elizabeth bu soruya neden şaşırdığını bilmiyordu. Yıllarca Meghann onun sözde fantezi dünyasını sorgulayıp durmuştu. Meg, Elizabeth’in başka erkeklerden etkilenmediğine inanamıyordu.

Bir şey yapmayacağını biliyorum tabii, derdi Meghann. Ama hayal etmediğini de söyleyemezsin.

Bu konuşma Elizabeth’in kendini biraz tuhaf hissetmesine sebep olurdu hep ama başka erkeklerden etkilenmediği de bir gerçektir. Ah, arada bir televizyonda bir adam görür, *yakışıklı bir adam çıktı*, diye düşünürdü. Ama hayallerini yatak odasına taşımazdı. Tanrı biliyor ya, kocasına ihanet etmek aklından bile geçmezdi. Hâlâ da bunu düşünemiyordu. Açıkçası Jack’le seks hayatı yeterince iyiydi. Son zamanlarda tutkularını kaybetmeye başlamışlardı yalnızca. “Aslında hissettim,” diye yanıtladı kendini bile şaşırtarak. “Sonra da kalçamın ölçüsünü anımsadım.”

“Sen bir zavallısın, bunu biliyor muydun? Hayatının yarısında yeme bozukluğun olmasaydı iyi göründüğünü anlardın.”

“Ben hiç yeme bozukluğu yaşamadım.”

“Flockhart ve Boyle da aynen böyle söylüyor. Önemli olan şu ki birkaç kilo aldın, yalnızca birkaç kilo. Ve hâlâ güzelsin. Brad bile seninle birkaç poz vermekten keyif alırdı.”

Bu konuşma inanılmaz bir hızla yön değiştirdi. “Ya evet. Bence... Ah, bir saniye. Diğer hattım çalışıyor.” Elizabeth arayan numaraya baktı. “Meg! Kızlar arıyor. Bunu yanıtlamalıyım. Seni sonra ararım, olur mu?”

“Tamam, seninle gurur duyuyorum Birdie. Umarım sen de bunu görebiliyorsundur.”

“Teşekkürler Meg.” Elizabeth telefonu kapatıp diğer hattı yanıtladı. “Alo?”

“Anne.”

Jamie’ydi. “Merhaba gün ışığım,” dedi Elizabeth. “Sesini duyduğuma sevindim. Görüşme nasıl geçti?”

Jamie gözyaşlarına boğuldu.

“Tatlım, ne oldu?”

“Ben... yüzmekten nefret ediyorum. Sürekli ıslak geziyorum.”

“Buna çok da şaşırmiyorum. İlkokuldan beri yüzüyorsun.” Elizabeth gerçekten de gülümsememeye çalışıyordu ama çok zordu. Sürekli ilgi çekmeye çalışan küçük kızının krizleri tropikal yağmur fırtınaları kadar güçlüydü ve bir o kadar da uzun sürerdi. Cumartesi günü yarış kaybetmiş olmalıydı.

“Biliyorum ama sıkıldım. Üstelik çuvallamama da ramak kaldı.”

İşte bu yeni bir şeydi. Elizabeth doğrulup dizlerini göğsüne çekti. “Sana tuttuğumuz eğitmene ne oldu?”

Kısa bir duraksama oldu ve sonra Jamie, "Onunla çıkıyorum. Michael... gerçekten çooook hoş! Üniversitenin caz dörtlüsünde. Çok seksi değil mi? Futbol muhabbeti yapmayıp sürekli babamla ilgili bir şeyler sormayan çıktığım ilk erkek," dedi.

Öğretmenine âşık olmak tam da Jamie'ye yaraşır bir davranıştı. Yeni aşkı ortaya çıkana kadar ciddi sorular sormanın anlamı yoktu. "Tamam, ondan bahset o halde."

Her zamanki gibi Jamie yeni aşkına dair anlatacak konu bulmakta hiç zorlanmadı. Açıkçası gözlerinden ötürü (*Öyle güzel bir kahverengi ki anne, inanılmazlar*) Michael'la çalışması mümkün değildi ve sesi de ayrıca güzeldi. *Cazcılar gibi fısıldayarak konuşuyor. Çok seksi.*

Sonunda yeni aşkını anlatmaktan sıkıldığında tekrar konuya döndü. "Her neyse, zaten artık eğitmene de ihtiyacım yok. Derslerime çalışmalıyım. O yüzden de yüzmeyi bırakmak istiyorum. Babam artık bir sürü para kazandığına göre okul masraflarımı karşılayabilirsiniz, değil mi?"

"Dur bakalım ufaklık. Ders çalışmayı bahane etme. Michael'la daha fazla vakit geçirebilmek için mi yüzmeyi bırakmak istiyorsun?"

"Saçmalama anne. Küçükler Ligi'nde olduğumdan beri erkekler ile sporu aynı anda idare edebiliyorum."

"Peki, sorun nedir? Neden bırakmak istiyorsun?"

"İşin aslını mı soruyorsun?" Bir süre sessizlik oldu ve sonra Jamie, "Ben... yeterince iyi değilim," dedi.

Usulca söylenen bu sözler Elizabeth'in yüreğini sızlattı. Bu konuyu tartışmak, Jamie'ye çok iyi olduğunu ve hatta asıl önemli olanın iyi olmak değil, denemek olduğunu söylemek istedi. Ama

bu kolay bir yol değildi. Bir yetişkinin sorusuna çocuk yanıtı vermek olurdu. "Devam et."

"O kızların yeteneği var anne. Hannah Tournilae, Olimpiyatlara katılabilir. Açıkçası babam her yüzme yarışına gelmesine çok daha önce bırakabilirdim. Kazandığımda da kansere çare bulmuşum gibi davranıyordu. Ama artık o da ortalıkta yok. Arayıp ne yaptığımı bile sormuyor."

"Baban seni seviyor. Biliyorsun. Yüzüp yüzmemen bizim için önemli değil. Biz senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Ona söyleyecek misin yani?"

Elizabeth güldü. "Hayatta olmaz. Bu konuyu babanla kendin konuşmalısın ama sana şunu söylemeliyim tatlım, bir şeyi sırf yeterince iyi olmadığını düşündüğün için bırakmak tehlikeli bir karar. Hayatın boyunca tekrar edeceğin çirkin bir yonteme dönüşebilir. İnan bana bunu biliyorum."

"Bu sezonu bitirmemi mi istiyorsun?" Jamie sonuca o kadar çabuk ulaşmıştı ki Elizabeth yanıtın baştan beri orada olduğunu anlamıştı.

"Eminim bu koçunu daha mutlu edecektir."

"Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Neyi yapmamdan?"

"Benimle aynı fikirdeymişsin gibi görünüp beni sağduyu bombardımanına tutmandan!"

Elizabeth gülümsedi. Anneliği kusursuzca tanımlayan bir şeydi bu. "Alacağın her kararı desteklerim."

"Tamam. O halde sezon sonunda bırakıyorum." Jamie güçlü ve kendinden emin görünmeye çalıştı ama tereddüdü sesini bir parça titretmişti. "Babamla benim adıma konuşmazsın, değil mi?"

"Hayır."

“İyi.”

Elizabeth, Jamie’nin ona kızdığını biliyordu ama öfkesinin çok uzun sürmeyeceğinin de farkındaydı. Jamie, büyükbabası gibi değişken ve etkileyici bir kişiliğe sahipti. Bir an sizden nefret ederken hemen arkasından size tapabilirdi.

“Jamie?” diyen Elizabeth hemen ardından kızının hırçın, “Ne var?” karşılığını bekledi.

Ne söylemek istediğini biliyordu ama nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Jamie’yle ciddi bir konuşma yapmak Los Angeles otobanında gitmek gibiydi. Büyük bir dikkatle şerit değiştirmeliydiniz. “Sence büyükbabana üzüldüğün için yüzmeyi bırakmak istiyor olabilir misin?”

Jamie’nin yanıt vermesi biraz zaman aldı. Yanıt verdiğinde sesi yumuşak ve titrekti. “Onu çok özlüyorum.”

“Ben de öyle. Ama onunla konuşmaya devam ediyorum. Biraz işe yarıyor.”

“Sen şu anda yalnız yaşıyorsun. Benimse etrafımda binlerce öğrenci var ve ölmüş dedemle konuştuğumu görseler beni tımarhaneye kapatırlar.”

“Bu zamana kadar başkalarının ne düşündüğüne hiç önem vermedin. Bundan sonra da değişme. Ama eğer utanıyorsan onunla evdeyken konuş. Stephie gülmez.”

“Stephie kim?” dedi Jamie acı acı.

Evet, bu da sorunun bir parçasıydı. Stephanie mezuniyet hazırlıklarıyla meşguldü ve Jamie de ablasını özlediğini itiraf etmekten nefret ediyordu. “Sana vakit ayıramayacak kadar meşgul anladığım kadarıyla, öyle mi?”

“Harika çocuk Tim hemen her gün burada kalıyor. Ve Stephanie sınavdan geçtiğinde ona çiçek getiriyor. Çiçek. Lanet olsun,

yuvada alfabeyi ezbere söylemesini istedikleri günden beri bütün sınavlardan geçiyor. Ev resmen *Küçük Korku Dükkânı*'ndaki çiçekçiye döndü. Midem bulanıyor."

"Yani kışkanlıyorsun."

Duraksama oldu. "Evet. Şimdi kış tatilinde de onlara kuyruk olmamı istiyorlar. Barbie, Ken... ve Skipper. *Yuppiiii*. Bundan daha kötü olabilecek tek şey evde yalnız kalıp aptal çiçeklerinin solduğunu izlemek."

"Neden eve gelip benimle takılmıyorsun?" dedi Elizabeth otomatik olarak. Sonra ne yaptığını fark etti.

Evi kiracılara hazırlıyorum. Bunu yüksek sesle dile getirebilir miydi?

"Eve mi? Neresi ki orası? Senin yanın mı yoksa babamın yanı mı? Bu arada New York'a ne zaman gidiyorsun? Son konuştuğumuzda babam yalnızlık çekiyordu sanki."

Yine tehlikeli sulara girmişlerdi, hele ki yanı başında yüzen Jamie'yken. "Uygun kiracıları bulur bulmaz."

"Kimi bekliyorsun ki? İngiliz kraliyet ailesini mi? Bir gecede pörtleyen mantarlara ve kafana çekiç gibi vuran yağmura bayılan zavallının tekine kirala gitsin."

"Sen bu evi sevmiyor musun?"

Jamie güldü. "Aslında seviyorum. Ama yalnızca ev işte, tonlarca evde yaşadık biz."

Elizabeth iç geçirdi. Jack'le hayatının yan ürünlerinden biriydi bu da. Evlerine ve köklerine bağlanma duygusunu çocuklarına aşılayamamışlardı. "Haklısın," diye yanıtladı.

"Peki ne yapacağız? Anımsadığıma göre mart en berbat aylardan biri. Bir gün bile güneşi göremeyiz bence."

Elizabeth buna gülümsedi. "Film alırsız, oyun oynarsız..."

“Ah, bana bir şeyler oluyor! Bahar tatilinde annemle oyun oynamak.” Jamie güldü. “Bunu düşünüyüm anne. Cidden. Ama artık kapatmalıyım. Michael bir saat sonra beni alacak.”

“Ablan evde mi?”

“Ne yazık ki evde. Bugün Alzheimer hastalarını tedavi etmekle meşgul. Yarın ararım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Hoşça kal.”

Elizabeth telefonu kapattıktan sonra ahizeye bakakaldı. Aklına ilk gelen düşünce şuydu: *Jack’i ara.*

Jamie’nin hayatında gerçekten neler olup bittiğini bilmeliydi. Onu baştan uyarırsa, *yüzmeyi bırakmak istiyorum*, tartışması çok daha sakın geçirdi.

Elizabeth bu zamana dek Jack’e kızlarla ilişkisinde hep yol göstermişti. Jack kimi zaman bazı şeyleri unuttur, önemli noktaları gözden kaçırdı. İyi bir baba kız ilişkisi kurmak Elizabeth’in işiydi, en azından kendisi bu görevi üstlenmişti.

Üstlenmese Jack kızların duygularını incitebilirdi.

Jack’in numarasını çevirdi.

Jack, Sally’yle toplantıdaydı. “Maçtan sonra adamın suratına yumruk atıp çenesini mi kırmış gerçekten de?”

Sally başını salladı. “Her anı kaydedildi. Soru şu: Maç bitmiş olduğu için bu durum suç teşkil eder mi? Yoksa kurallar, ringde olan her şeyi kapsıyor mu?”

“Geniş kapsamlı olaylarda bu durum hep sorgulanır. Futbol maçı sonra kavga yaşanmasından ya da hokeyden bahsetmiyoruz bile. Şimdi bu yeni...”

Telefon çaldı. Jack sekreterinin yanıtlamasını bekledi ama onun öğle yemeğine çıktığını anımsadı. "Bir saniye." Telefonu yanıtladı. "Jackson Shore."

"Neredeyse kapatıyordum." Elizabeth'in kahkahası zoraki ve gergindi.

Jack şaşkın bir duraksamanın ardından, "Merhaba Birdie," dedi.

Sally'nin tebessümü silindi ve kapıya baktı.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu Elizabeth.

Elizabeth'in sesi farklı olsa da bu Jack'i şaşırtmadı. Şu birkaç kısıcak haftada yabancılaşmışlardı. Jack yirmi dört yıllık evliliklerinde böyle bir şeyin mümkün olmayacağını sanıyordu ama gerçek buydu.

Aralarındaki sessizlik büyüüp rahatsız edici bir hal aldı. Hepsi de beklenmedik şeylerdi. Elizabeth her zaman onun yol göstericisi olmuştu ya da ona öyle gelmişti. O olmadan yolunu kaybedeceğini sanıyordu. Ama öyle bir şey olmamıştı. Hatta tam tersi olmuştu. Artık onunla birlikteyken yolunu kaybedeceğini düşünmeye başlamıştı.

"Jack?"

"Buradayım." Jack, Elizabeth'in ne söylemesini beklediğini bilmiyordu. Daha da kötüsü kendisi de ne demek istediğini bilmiyordu. Belki de hiçbir şey söylememeliydi. Ansızın Elizabeth'in barışmak için aramış olabileceğinden korktu çünkü şimdi de onun zamana ihtiyacı vardı.

Sally ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakayım," diye fısıldadı.

Jack başını sallayıp ağzını oynatarak, "Teşekkürler," dedi.

"Kim o?" diye sordu Birdie.

Jack aniden suçluluk duydu ki yersiz bir duyguydu bu. O ve Sally profesyonelliğın sınırları dışında bir şey yapmamışlardı. "Asistanım. Toplantıdaydık."

"Daha sonra arayayım o halde..."

Jack aslında, *olur*, demek, daha sonra aradığında da yanıt vermemek istiyordu. Ama böyle bir hareket anlamsız olurdu. İç geçirip Sally'nin odadan çıkışını izledi ve, "Evet, Birdie. Neler oluyor?" diye sordu.

"İşler nasıl?"

Jack aslında Elizabeth'in, *ah Jack, seni seviyorum, sensiz yaşamıyorum*, demesini istiyor olabilirdi ama işine dair bir şey sormasını istemediğinden emindi. "Açıkçası işimi seviyorum Birdie. Kendimi yirmi yaş gençleşmiş hissediyorum." Jack se-sindeki savunmacı ifadeyi fark etmiş, yumuşatmaya çalışmıştı. "Nasıl bir duygu olduğunu unutmuşum."

Elizabeth onu çok iyi tanıyordu. "Yıldız olmanın mı?"

"Evet."

"Seninle gurur duyuyorum Jack. Başarılı olacağını biliyordum. Bundan kuşkum yoktu."

Jack gülümsedi. Onun fikri herkesinkinden önemliydi, kendi fikrinden bile. Elizabeth onu öpüp, *başardın hayatım*, diyene kadar bir başarı kazandığını hissedemezdi.

Şu ana kadar bilmediği başka bir şey de aralarında geçenlere karşın hâlâ onun onayını beklediğiydi. "Teşekkürler. Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

"Resim dersine başladım."

Çok şaşırın Jack'in içinde ufacık da olsa bir kıskançlık kıvılcımını yanımtı. Elizabeth'in tekrar resim yapmaya başlaması için yıllarca uğraşmıştı.

Yoksa ona yalnızca cesaret mi vermeye çalışmıştı? Artık amaç ile eylemi birbirinden ayırt edemiyordu. Yine de, "Bu harika Birdie," derken içtendi.

"Ben şöyle..."

"Sen..."

Aynı anda konuşunca ikisi de güldü. Jack, "Önce sen söyle," dedi.

"Az önce Jamie'yle konuştum. Sıkıntılı günler geçiriyor. Bilirsin işte... okul, yüzme, babamın ölümü, Stephie'nin mezuniyeti. Tek başına üstesinden gelemeyeceği şeyler."

"Ve eskiden sen hep yanındaydın."

"Bunun da etkisi olabilir. Her neyse, fikrini sormak için seni arayacak. Ona karşı nazik ol, tamam mı? Konuşmadan önce onu dinle."

Ne demek oluyordu bu? O kızlarını zaten hep dinlerdi. "Olur."

"İyi," dedi ve ardından, "Onlara yalan söylememekte zorlanıyorum. Sen?" diye sordu.

"Yalan söylememekte mi? Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun... evi kiracılara hazırladığım konusunda. Jamie bir süre sonra inanmayacak. Yakında onlara gerçeği söylemeliyiz."

Jack suratına yumruk yemiş gibi hissetti. Yeni bekâr hayatı hoşuna gitse de ailesini dağıtmaya henüz hazır değildi.

Ailelerini...

Derin bir nefes alıp verdikten sonra birlikte geçirdikleri hayatı, iyi ve kötü günleri düşündü.

Jack'in güvendiği, hayatının esasını oluşturan tek şey Elizabeth'in ona olan sevgisiydi. Onun kısa süreliğine ayrı kalma isteği bu gerçeği değiştirmemişti. Ama şimdi merak ediyordu.

Bütün o saçmalıkları, gençlik hayallerini bir kenara ittiğinde onun aşkı olmadan yaşayabilir miydi?

“Bizim bir şansımız var, değil mi?” diye sordu Jack.

Elizabeth’in yanıt vermesi biraz zaman aldı. Konuştuğundaya sesi fısıltıdan biraz yüksekti. “Öyle olmasını umarım.”

Jack rahatlayıp gülümsedi. “Ben de bebeğim.”

Yine bir sessizlik çöktü.

Sonunda Elizabeth, “Jamie’yi sakın unutma. Şu sıralar çok hassas. Nazik ol,” dedi.

İkinci defa aynı şeyi söylemişti. “Ben ona karşı her zaman naziğim.”

Elizabeth iç geçirdi. Yoksa kahkahasını mı bastırmaya çalışmıştı? Bilemiyordu. İkisi de biraz sinir bozucuydu. “Kızlarla ilişkini gözlemleyemiyorum artık Jack. Jamie’yle ilişkini düzeltmek sana bağlı.”

Jack, Elizabeth’in ne demek istediğini anlamamıştı. “Tamam.”

“Artık işine dönsen iyi olacak.”

“Evet. Seninle konuştuğuma sevindim,” dedi Jack. Şimdi yine yabancılaşmışlardı.

“Ben de.”

Jack sinyal sesini duyduğunda karısının, *seni seviyorum*, demesini beklediğini fark etti.

Elizabeth ise içinde ansızın, *daha fazla ayrı kalamayız*, deme isteği duydu.

Ama artık fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da uzaklaşmışlardı. Elizabeth’in istediği buydu. Jack telefona yanıt verdiğinde sesinin bu kadar güvenli ve mutlu çıkmasının sebebi buydu.

Yirmi dört yıl boyunca hayatın her anını paylaştıktan sonra farklı kıyılara düşmüş, farklı yaşamlar seçmişlerdi. Konuşmaları bir tür Mors alfabesine dönmüştü. Uzayıp giden duraksamalarla bölünen aceleci cümleler...

Ne hissettiğini tam olarak anlamak için duygularına karışan çakıl taşlarını temizlemeye çalıştı. Daha birkaç gün önce eski fotoğraflarını görüp, *hâlâ şansımız var*, diye düşünmüştü. Ama her geçen gün bir zamanlar onları birbirlerine bağlayan aşktan uzaklaşıyorlardı.

Elizabeth ansızın kendini bir kavşakta bulmuştu. Yaklaştığını bile görmediği bir yerdi bu. Ve işte bu noktada, hayalini kurduğu ve geride bıraktığı şeylerin tam ortasıydı.

Telefonu alıp Jack'i tekrar ararsa gerçek benliğine sırt çevirmiş olurdu.

Günün birinde (ve evet, o ümidi içinde hâlâ taşıdığını biliyordu) Jack'i arayıp, *seni seviyorum, haydi yeniden deneyelim*, diyecek gücü hissedecek, kendinden emin olacaktı.

Ama o gün bugün değildi.

Hasret's Sisters Planet

Yirmi Bir

Sevgili Birdie,

Geçen günkü konuşmamız aklımdan çıkmıyor. Her zamanki gibi sıkıntını içine atıyor, seni anlayamayacağımı düşünüyorsun. Hâlâ o kötü üvey anneyim.

Yıllarca ilişkiyi senin yönlendirmene izin verdim. Ama artık yorulдум. Belki de artık yaşlandığım ve senden eskisi gibi korkmadığım içindir. Ya da artık yalnız olduğum ve hayat da gözüme farklı görüldüğü için.

İnan bana tatlım, mutsuz bir evlilik yaşamamanın ne demek olduğunu biliyorum. Hayal kırıklıkları onu terk ettiğin güne kadar peş peşe gelir. Özgür kalmak için kendi ayağından vazgeçen, kapana kısılmış bir kurttan farkın kalmaz.

Ama benim gibiysen dünyanın büyük, karanlık bir yer olduğunu keşfedersin. Ve aşk, senin düşündüğün şekilde olmasa bile kilometrelerce yol boyunca sana ışık tutar.

O yüzden seni anlıyorum Birdie, tatlım.

Sana bir tavsiyede bulunmayacağım. Bu hayatta keşfettiğim bir şey varsa o da derin gerçekliklerin tek başına açığa çıktığıdır.

Dualarım sen, Jack ve o güzel kızlar için.

Anita

Not: Cevap yazmana gerek yok. Tavsiyene uyup kumsala gidiyorum.

Elizabeth mektubu üç defa okuyup özenle katladı ve menekşe kokulu zarfın içine koydu.

Çift kanatlı kapıya gidip okyanusa baktı. O birkaç kelimede Anita, Elizabeth'i sarsmayı, bakış açısını aniden değiştirmeyi becermişti.

Yıllarca evliliklerini bitiren kadınları, arkadaşlarını, yabancıları, ünlüleri gözlemlemişti. Zaman zaman bu kadınların dümene geçip her şeye baştan başlamasını imrenerek izlerdi. O tatsız hayatından çok farklı, ışıltılı yepyeni hayatlar yaşadıklarını düşünürdü. Sonra da kendi kendine, *keşke yeniden başlayabilsem*, derdi.

Evliliklerini koruyan, sıradan hayatın karmaşasına kendini adayan ve farklı hazineler bulan kadınlara dikkatini pek vermezdi.

Bir ara Anita, Edward'dan ayrılmış, çantasını toplayıp Sweetwater'dan gitmişti. Aradığı neydi? Ve geri geldiğinde yanında ne getirmişti? Gerçek aşk kadar basit ve karmaşık bir şey var mıydı?

Elizabeth ansızın üvey annesine ne kadar benzediğini hissetti. Keşke oturup tamamen farklı ve tuhaf, paralel hayatlarını konuşabilselerdi.

Telefonu alıp Anita'nın numarasını çevirdi. Telefon çaldıkça çaldı. Sonunda telesekreter yanıt verdi.

Babasının ağır, boğuk sesi duyuldu. "Sweetwater'ı aradınız. Şu anda evde değiliz ama mesaj bırakırsanız sizi ararız." Sonra arkadan gelen fısıltı duyuldu ve babası, "Ah... evet... bip sesini bekleyin. Teşekkürler," diye ekledi.

Elizabeth, babasının sesini duyunca hislerine engel olamamış, mesaj bırakmadan telefonu kapatmıştı.

Gözyaşları gözlerini acıtırsa da onlara engel olmaya çalışmadı. Geçen haftalarda öğrendiği bir şeydi bu da. Keder kendi yolunu buluyordu. Ona teslim olup bir süre yaşadığı kaybın içinde yuvarlanırsa devam edebilirdi.

Yatağının kenarına oturdu. Şifonyerinde fırfırlı pembe bir elbise, beyaz tayt, siyah Mary Janes ayakkabılarını giymiş küçük bir kızın çerçeveli fotoğrafını gördü.

Yedinci doğum günü partisi. O gecenin ilerleyen saatlerinde babası onu Nashville'deki *South Pacific* müzikaline götürmüştü.

Sonra onu yatağına yatırırken, *tatlım, bu gece tiyatro salonundaki en güzel kız sendin. Benim koluma girdiğin için kendimi çok şanslı hissettim, demişti.* Sonra onu kocaman kollarına alıp güvende olduğunu hissettirmişti.

Elizabeth'in şimdi yine aynı duyguyu hissetmeye, babasına ihtiyacı vardı.

Uzunca bir süre orada oturup yanı başındaymış gibi babasıyla konuştu.

Hafta uçarcasına geçti.

Yıllarca başkalarının seçtiği o gri, kasvetli yerlerde dolaşıp durduktan sonra Elizabeth sonunda kendi güneşli, aydınlık gününü yaşamaya başladı.

Her sabah onu gülümseten, hatta bir şarkı mırıldanmasını sağlayan bir beklentiyle uyanıyor, günlük işlerini yapıyordu. Sonra öğle vakti, aklındaki yapacaklar listesinde bir şey olsun ya da olmasın her şeyi bırakıp resim yapıyordu.

Başta sınıftaki projesi üzerinde çalıştı. Fırça darbelerini ve renkleri katman katman ekleyip resme karmaşık bir görünüm vermeye çalıştı ama başaramadı.

Kötü başlayan bir iş ne yapılırsa yapılsın güzel bir şeye dönüşmüyordu.

O portakalla ilgili sorun, *kendisine* ait olmamasıydı. Sanatın en iyi tarafı, sanatçının ruhunu ortaya çıkarmasıydı ve Elizabeth'in ruhu o meyveyi pek umursamıyordu.

Başka bir şeyin resmini yapmak için etrafta gezindiğinde her yerde bir olasılık gördü ama içlerinde sadece bir tanesi gerçektir.

Okyanus.

Yavaş yavaş başlayıp kanvası yirmi küsur yıl önce öğrendiği yöntemle gerdi. Her şey o kadar kolay olmuştu ki bunca yıldır uykusunda resim yaptığını, gergin kanvasların hayalini kurduğunu, renklendirici ve sıvıları karıştırdığını, eskimiş paletin renk bulamacına döndüğünü düşünmeye başladı.

Denize olan aşkını kanvasa yansıttığı gün, güneş parlak ve ışıltılıydı. Yeni şövaletini, astarlı kanvasını, boyalarını ve fırçalarını bahçenin kenarına götürdü. Orada, yirmiye yirmi beş ölçülerindeki kalın mavi plastik levhayı yayıp şövaleyi de üstüne koydu.

Sakin ve masmavi okyanus boylu boyunca gözlerinin önüne serilmişti. Bugün onu ışıktaki ve gölgede küçük parçalar, renk ve doku kesitleri olarak görüyordu. Bütünü oluşturan her bir öğeyi görüyordu ve onu böyle eskisi gibi görebilmek kendini genç, iyimserliğin ötesinde ümit dolu hissettirmişti.

Fırçasını artık titremeyen eliyle tutup denize bakarken göz önüne çıkan ve geri planda kalan bulanık şekilleri fark etti. Kum

ve su, taş ve gökyüzüyle birleşen türlü ışık huzmelerini inceledi ve yavaş yavaş paletine bakıp sade renkler kullanmayı tercih etti.

Kobalt mavisi.

Jack'in gözlerinin rengi.

Bu düşünce bilincinin derinliklerinden çıkagelmiş, onu şaşırtmıştı.

Elizabeth fırçasını renge batırıp başladı.

Her gün şöalesini de peşinden sürükleyerek bu noktaya geliyor, işe başlıyordu. Her gün renklerin üstüne yeni bir renk tabakası ekliyordu, ta ki kobalt mavisıyla başladığını anlamak imkânsız bir hal alana kadar. Yavaş yavaş o güçlü büyüünün geri döndüğünü hissetmeye başladı. Resim, onun resmi, bu manzaraya dair sevdiği ve özlediği her şeyi ortaya çıkarıyordu. Tehlikeli, kaba, canlı...

Nihayet bu akşam çalışmasını derse götürecekti. Onu Daniel'a göstermek için sabırsızlanıyordu.

Resmi bu akşama yetiştirmek için çok çalışmış ama onca çaba, bir gram vermesini bile sağlamamıştı (bu işte ters bir şeyler vardı). Ama bu onun ev ödeviydi: Kendi başına çalışmaya başlamak, ne olursa olsun.

Saat dörtte, henüz zamanı dolmasa da resmin kuruyup kurumadığını kontrol etti. Evet, kurumuştu. Böylece kanvası bir beze sarıp dikkatle arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Duş alıp saçlarını ışıldayana kadar taradı ve siyah jarse tuniğiyle Coldwater Creek'in son katalogundan aldığı dar paçalı ceket pantolon takımını giydi. Turkuaz ve gümüş rengi kısa kolyesi de tek aksesuarıydı.

Sonuç olarak iyi görünüyordu.

Sınıfa gittiğinde boş olduğunu gördü. Saatine baktı, yirmi dakika erken gelmişti.

“Aptal,” dedi yüksek sesle. Şimdi kapana kısılmıştı işte. Çıkarsa sınıftan biriyle, daha da kötüsü Daniel’la karşılaşabilirdi ve neden gittiğini açıklamak zorunda kalırdı. Kalırsa da Daniel erkenden gelebilir, sırasını bekleyen nedimeler gibi ne zamandır kapıda durduğunu merak edebilirdi.

“Bir şey mi dedin?”

Daniel aniden tam karşısında belirmiş, açık kapıda durmuştu. Yüzünde koca bir tebessüm vardı. Mavi gözlerinin çevresini kırıştırmış, yanaklarına oyuk, kayış gibi bir soru işareti yapıştırmıştı.

“Erken geldim,” diye kekeledi Elizabeth.

“Erken gelmek bir kadın için önemli bir özelliktir.” Tebessümü genişleyip bembeyaz dişlerini sergiledi. “Bana göstereceğin bir şey var mı?”

Elizabeth *gelmek* sözcüğünün bu konuşmada cinsel bir ima içerip içermediğini anlayamadı. Belki ona sorabilirdi ama o yakışıklı surata baktığında aklı başından gitti. “Hım?”

Aptal.

“Bana bir şey getirip getirmediğini sordum.”

Biliyor, diye düşündü Elizabeth. Okulun en yakışıklı çocuğunun karşısında terleyip titrediğini biliyordu.

Neden gülümsediği ortadaydı. Hangi genç adam orta yaşlı bir kadının kontrolden çıkmış şehvetinden hoşlanmazdı ki?

“Resim,” dedi Elizabeth çabucak. “İlgimizi çeken bir şey yapmamızı istemiştin. Ben de evimin manzarasını tercih ettim.”

“Bakabilir miyim?”

Elizabeth onun dönüp içeri girmesini bekledi ama Daniel kollarını birleştirip orada öylece kalmış, Elizabeth'e gülümsüyordu.

Sonunda Elizabeth yana dönüp onun yanından geçti ve kalçasının Daniel'in bacağına sürtünmemesini ümit etti. Boş bir şövalenin durduğu yazı tahtasına gitti.

Kanvası şövaleye yerleştirirken parmakları titriyordu.

Daniel yanına geldi. O kadar yavaş hareket etmişti ki Elizabeth onun ayak seslerini duymamıştı. Ansızın yanı başında bitmişti.

"Ah sanırım Tamarack Koyu," dedi Daniel. Artık gülümsemiyordu. "Eskiden büyükbabamla orada kayıkla gezerdik. Orada büyük bir gelgit havuzu var..."

"Siyah kayaların orada, evet." Elizabeth onun cümlesini tamamladığını fark ettiğinde kendi suratına yumruğu yapıştırmak istedi. "Koyun adını bilmiyordum. Orada yaşadığıma göre bilmem gerekirdi ama haritalara pek bakmam. Ama gelgit çizelgesi ilgimi çekiyor."

Çeneni kapat artık Birdie!

Elizabeth dişlerini kenetledi. Dişler sertçe çarpışmıştı.

"Ne kadar yetenekli olduğunun farkında değilsin." Daniel'in sesi kum kadar yumuşaktı.

Bu kompliman hoşuna gitmiş, kendini yirmi yaşında hissettirmişti. "Çok nazıksın," dedi yanaklarının kızarmadığını ümit ederek.

Daniel ona doğru bir adım attı ve o kadar yaklaştı ki şakağındaki kılıç şeklindeki ince yara izini görebildi. Ansızın içinde uzanıp ona dokunma, o yarayı ne zaman aldığını sorma isteği uyandı.

Buraya kadar, artık aşk romanı okumak yok.

“Dersten sonra kahve içelim,” dedi Daniel.

Elizabeth o kadar hızlı geri gitmişti ki kalçasını masaya çarptı. “Ben evliyim.” Sol elini kaldırıp parmaklarını kıpırdattı. “Yani, şu anda ayırınız ama boşanmadık. Ağzından boşanma kelimesi çıktı ama ciddi olduğunu sanmıyorum. Sonuç olarak, evet ben evliyim.” Elizabeth kendini susturmaya çalıştı ama yapamadı. Sessizlik korkunç, çok tuhaf olurdu. “İki kızım var. İşe bak ki senin yaşlarındalar. Ah, Tanrım. Belki de onları tanıyorsundur. Stephanie...”

Daniel’in dokunuşu onu susturdu.

“Ah,” diye iç geçirdi Elizabeth.

“Yalnızca kahve içeceğiz,” dedi Daniel.

Böyle bir şey mümkünse (ki şimdi daha fazla kuşku duymaya başlamıştı) kesinlikle bir aptaldı. “Evet kahve. Sadece bir içecek. Evli olmamı önemsemiyorsun yani.”

“Kahve içmek içinse önemsemiyorum.”

Elizabeth’in yanakları ateş gibiydi ve kıpkırmızı olmuştu, bundan emindi.

“Bana ne oldu bilmiyorum. Affedersin.”

“Af dileme. Dersten sonra buluşalım. Seninle konuşmam gereken bir konu var.”

Elizabeth başını salladı. Daniel kesinlikle onun moronun teki olduğunu düşünmüştü. Bayan Robinson’ın kafa travması geçirdikten sonraki hali. “Elbette. Kahve harika bir fikir.”

Disney’in heyecanla beklenen yeni filminin galası için Jack’e davetiye gelmişti. Özenle hazırlanmış, siyah Armani bisiklet yaka kazak ve koyu gri yün pantolonunu giymişti. Sally’ye göre koyu renkler yeni boyanmış sarı saçları ile bronz tenini daha da belirginleştirmiş, gözlerine Paul Newman mavisi tonu katmıştı.

Tam paltosunu alırken telefon çaldı. Büyük ihtimalle aracın geldiğini haber vermek için arıyorlardı. Hemen yanıt verdi. "Alo?"

"Baba?"

Jamie. Hafta boyunca onunla bir türlü görüşememişti. "Selam bebeğim, nasılsın?"

"Seni son aradığımda bana dönmedin."

"Biliyorum. Kusura bakma. Son zamanlarda çok meşgulüm. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı? Geçen cumartesi günkü yarıştan sonra arayacaktım ama durumumu biliyorsun. Bazen evden neden çıktığımı bile unutuyorum."

"Evet baba. Biliyorum."

Jack saate baktı. 18.37'ydi. Araç her an gelebilirdi. *Lanet olsun.* "Bak tatlım, benim..." İkinci hat çaldı. "Bir dakika, seni beklemeye almalıyım." Düğmeye basıp yanıt verdi. "Alo?"

"Bay Shore? Aracınız geldi."

"Teşekkürler Billy. Hemen iniyorum," dedi ve tekrar Jamie'ye döndü. "Benim için bir araba gelmiş tatlım. Kapatmalıyım."

"Ama seninle konuşmalıyım."

Jack paltosunu aradı. Nereye koymuştu? "Ne oldu?" diye sordu yatağın altına bakarken. Orada yoktu. Aramayı sürdürdü. Küçük bir dairede bile her şeyini kaybediyordu.

"Yüzme takımından ayrılıyorum."

Hah, işte oradaydı. Siyah kuzu derisi ceketini mutfak masasından aldı. Sonra kafasına dank etti. Durdu. "Ne yapıyorum dedin?"

Jamie yeniden iç geçirdi, son zamanlarda en sevdiği iletişim biçimi buydu. "Yüzme takımından ayrılıyorum."

Jack saate tekrar baktı. 18.43. Film on yedi dakika sonra başlıyordu. Hemen çıkarsa zamanında yetişebilirdi. Geç kaldığı

takdirde... "Sıkıntılı bir dönem yaşıyorsun tatlım. Daha önce de olmuştu ama sen yüzmeyi çok seviyorsun. Ben futbol oynarken..."

"Futbol anılarından birini daha dinlemek istemiyorum, lütfen. Yüzmeyi de sevmiyorum. Hiç sevmedim."

Saat 18.46 olmuştu.

Jack yatağın kenarına oturdu. "Her zamanki gibi abartıyorsun. İnan bana en iyi olmak kolay değildir. Biliyorum. Ve bazen..."

"Antrenmanlar canına okuyor. Biliyorum baba. Hepsini duydum daha önce. Ama sen beni dinlemiyorsun. YÜZMEYİ BIRAKIYORUM! Sezon sonunda bu iş bitecek. Her şey bitti, bir daha ıslanmak yok. Burun tıkaçı görmeyeceğim günler çok yakında. Geçen hafta seninle bu konuyu konuşmak istedim ama beni aramadın. Yarın koçla konuşacağım."

"Sakin yapma." Jack ne diyebileceğini bilmiyordu ve şu anda bunu düşünecek vakti yoktu. "Bak tatlım, çıkmalıyım. Çok ciddiylim. Bu gece önemli bir işim var. İnsanlar bana güveniyor. Yarın seni ararım ve bu konuyu konuşuruz. Söz veriyorum."

"Unutma ama." Sonra duraksadı. "Baba?"

"Evet?"

"Sana tek güvenenler yabancılar değil. Neden yalnızca onlara önem veriyorsun?" Jack yanıt veremeden Jamie telefonu kapattı.

Kızı bu sözle ne demek istemişti?

Sonra Elizabeth'in telefonda ona ne dediğini anımsadı: *Kızlarla ilişkini gözlemleyemiyorum artık Jack. Jamie'yle ilişkini düzeltmek sana bağlı.*

İkisi de Jack aileden uzaklaşmış, kendi ailesinde neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranıyorlardı. Ama bu çok saçmaydı. Jack neyin önemli olduğunu biliyordu. Asla sahip olamadığı fırsatları kızlarına sunuyordu. Onlara güzel bir yaşam verebilmek için haftada altmış, yetmiş saat çalışmıştı ve Jamie'nin katıldığı bütün spor takımlarını da desteklemişti.

Jack telefonu yerine bırakıp evden çıktı. Lobiye vardığında siniri tepesindeydi. Kiralık aracın arka koltuğuna yerleşip kapıyı kapattı.

Sana tek güvenenler yabancılar değil.

Jack cep telefonunu açıp kızının numarasını çevirdi.

Stephanie yanıt verdi. "Alo?"

"Merhaba tatlım, Jamie orada mı?" Aniden konuya daldığını biraz geç fark etti. Stephanie hassas duygularını kuşandığı için onunla çok dikkatli konuşmalıydı. Ne yazık ki bunu hep geç fark ediyordu. "Affedersin tatlım. Kardeşin aradı. Hiç beklemediğim bir tepki verdi. Amacım seni kırmak değildi."

"Anlıyorum. Kimse Jamie kadar sinir bozucu olamaz."

"Prenses evde mi?"

"Erkek arkadaşıyla birlikte az önce çıktı."

"Keith'le mi?"

"Keith geçmişte kaldı baba. Jamie'nin aşk hayatını takip edebilmek için daha sık aramalısın."

Sürücü dikiz aynasından baktı. "Geldik Bay Shore."

"Teşekkürler. Biraz bekle Steph." Jack makbuzu imzalayıp arabadan indi. Mekânın ışıkları yağmurun ıslattığı kaldırımını sarıya boyamıştı. Binanın önünde ünlüleri izleyen bir grup ve paparazzi toplanmıştı. Kırmızı kadifeden bir şeridin diğer tarafında bekliyorlardı. Jules Asner frak giymiş biriyle konuşuyordu.

Jack araçtan iner inmez flaşlar yüzünde patladı. Gülümseyip yürümeye devam etti.

Lobide sessiz bir köşe buldu. "Stephanie?"

"Buradayım baba. Bu gürültü de nedir?"

"Film galası. Çok kalabalık."

"Ne güzel. Film yıldızları var mı?"

“George Clooney ile Danny DeVito’nun gelmesi gerekiyor. Bir de şu uçarı kızlardan biri, adını hatırlamıyorum.”

“Harika. İyi eğlenceler.”

“Yarın konuşuruz, olur mu tatlım? Bana...” *Genetik... mikrobiyoloji... fizik.* Kızının ana bilim dalını değiştirdiğini biliyordu ama hangisi olduğunu unutmuştu. *Lanet olsun!* “...hayatına dair her şeyi anlatabilirsin.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Jamie’ye de onu arayacağımı söyle.”

“Tamam. Yarın sabah on bire kadar evdeyiz. Uyar mı?”

“Kesinlikle. Seni seviyorum Steph.” Jack telefonu kapatıp cebine koydu.

Binanın içinde sıra sıra dizili koltuklarda bir yer buldu.

Salon hemen doldu. Sonunda genç bir adam sahneye çıktı. At kuyruğu en az on beş santim vardı ve kalemden bile inceydi. Kolları parmak uçlarına kadar gelen fitilli, kırmızı bir balıkçı kazak ve kahverengi fitilli kadife pantolon giymişti. Ayağında da takunya vardı. *Takunya.*

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

“Ben Simon Aronosky. Birazdan izleyeceğiniz filmin yönetmeniyim. *Gerçek Aşk*, komadaki bir kadının heyecanlı hikâyesi. Uykusunun derinliği hayat için bir metafor. Filmde, ailesini bir arada tutmaya çalışan kocanın aldığı zor kararları irdeliyor. Filmin ardından sorularınızı yanıtlayacağım. Ah, bu arada çıkmadan yorumlarınızı da yazarsanız sevinirim. Disney’in fareleri fikrinizi bilmek istiyor.”

Salonun ışıkları söndü. Jenerik geçmeye başladı.

Northwest Diversified Entertainment sunar... Bir Simon Aronosky filmi...

George Clooney.

Thea Cartwright.

Film siyah beyaz çekilmiş, Thea'nın yüzünün yakın çekim görüntüsüyle başlamıştı. Mutfak masasında oturmuş, alışveriş listesini yazıyordu. Etraf tek bir mum ışığıyla aydınlanıyordu. Uzun ve karmaşık lüleler halindeki sarı saçlarına gri ve beyaz tonlar karışmıştı. Ama kameranın odaklandığı yer gözleriydi. Büyük, buğulu, koyu renkli gözleri dünyaları vaat ediyordu.

Gerçekten de çok güzeldi.

Jack filme odaklanmaya çalıştı ama siyah beyaz filmleri pek sevmezdi ve kimsenin beğenmediği, çok miktarda paralar dökülmüş o basit, acıklı filmlerden biri olduğu da belliydi.

Alkış tufanıyla kendine geldi.

Işıklar yandı.

Simon omuzlarını düşürmüş, tekrar sahneye yürüyordu. Gülümsüyordu ve kahkaha atıyordu. "Teşekkürler. Sorularınızı yanıtlayabilirim ama öncelikle sizi yıldızımızla tanıştırmak isterim. Bayanlar baylar, Thea Cartwright."

Jack doğruldu.

Thea sahneye çıktı. O mesafeden bile çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Flaşlar patladı, kameralardan sesler geldi, insanlar şiddetle alkışladı.

Meme uçlarını ancak örten siyah ve dar bir bluzla yine oldukça dar, İspanyol paça, düşük belli bir pantolon giymişti. Kemer tokasında T harfinden elmas bir taş vardı. Siyah ayakkabılarının topukları incekti.

Kalabalığı selamlayıp elini kısa, sarı saçlarında gezdirdi. "Merhaba New York," dedi sırtarak. "Filmimi nasıl buldunuz?"

İzleyenler çılgına dönmüştü.

"Canlandırdığım karakteri kim öperek uyandırmak ister?"

Tekrar alkışlandı. Sonraki yarım saatte Jack, Thea'nın yahan- cılarla dolu salonu nasıl da baştan çıkardığını izledi. Sonunda

ayaklarına kapanacaklardı. Parlak siyah gözlerinde Jack de dâhil olmak üzere bütün erkeklere, o tebessümünün bir anlam taşıdığını düşündürtecek bir şey vardı.

“Evet baylar,” dedi sesini seksi bir mırıltıya çevirerek. “Artık gitmeliyim. Bu gece birkaç işim daha var. *Ciao*.”

Ve gitmişti.

Yönetmen tekrar sahneye geldi. Jack elinde olmadan homurdandı. İstedığı son şey, Bay X Jenerasyonu’nun sanat hakkında kadınlara hitap eder tarzdaki konuşmasını dinlemektir. Salondan çıktı. Yakınlardaki bir restoranda gala sonrası yemeği vardı. Gidip bir içki içecek, sonra da eve dönecekti.

Restorana ilk gelen oydu. Kapıdaki görevli davetiye sorup inceledi ve sonra başını salladı. “Buyurun.”

Jack beyaz başlıklı şeflerin harikalar yarattığı açık havadaki paslanmaz çelik mutfağın önünden geçti. Masalar şu anda boştu. Fraklı garsonlar partinin başlamasını bekliyordu.

Jack bara gidip buzlu Dewar’s ısmarladı.

Biri yanına geldi. “Selam Jack. Davetiyemi almışsın bakıyorum.”

Jack döndü. Thea karşısında durmuş ona gülümsüyordu. “Beni konuk listesine sen mi ekledin?”

“Bu yapmacık eğlencede dört gözle bekleyeceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Menajerin nerede?”

“Sally mi?” diye güldü Jack. “Bir sonraki programın hazırlıklarını yapıyor. O da filmini görmek istemişti. Bu arada gerçekten iyiydi.”

Thea gerçek olamayacak kadar ısıltılı bir tebessüm verdi ona. “Umarım. Önceki filmim o kadar hızlı yayıldı ki! Şimdi de başarıyı yakalamalıyım.” Thea ne dediğini fark etmiş gibi gülüp cosmopolitan kokteylinden bir yudum aldı.

Diğer salonda bir grup çalmaya başlamıştı. Kalabalık geldiğinde kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak, romantik bir tınıydı.

Thea kadehini bara bırakıp, "Dans edelim," dedi.

"Thea..." Jack'in ağzı öyle kurumuştı ki daha fazlasını söyleyemedi. Denizde kaybolan bir adamın sonunda dayanamayıp neden deniz suyu içtiğini anlıyordu artık.

Thea ona iyice yanaşıp kollarını Jack'in boynuna doladı.

Göz göze geldiler. Thea yavaşça, baştan çıkarırcasına hareket ediyordu. Jack de kendini tutamadı ve kollarını kadının beline doladı. Ne kadar zayıf olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Sanki sadece kemikten ibaretti.

On yıldan uzun süredir başka bir kadının beline sarılmıştı ve bu da ona eski hayatını anımsattı. Diğer kadınların görüntüleri, otel odalarındaki uzun, ateşli, ıslak gecelerin anısı gözünün önüne geldi.

Ve her şeyin son bulduğu o gece.

Şimdi adını anımsamadığı sarışın kadınlardan biriyle birlikte Green'deki bir tavernadaydı. New York'un muhteşem ilkbahar günlerinden biriydi. Yaz mevsiminin puslu ve nemli günleri henüz gelmemişti.

Dışarıda yüzlerce Çin fenerinin altında yanak yanağa dans ediyorlardı. Grup My Romance şarkısını çalıyordu. Onu unutmamıştı.

Jack bir ses duydu, tuhaf bir sestti. Döndü ve karşısında Birdie'yi gördü. Göğsüne kenetlediği çantasıyla çimlerin kenarında durmuştu ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Jack kalabalığın arasından geçene kadar o gitmişti. Eve gittiğinde de kimseyi bulamadı. Birdie çocukları otele götürmüştü.

Not da yoktu. Onun yerine Birdie ailelerinin çerçeveli fotoğrafının yanına kapağı açık bir valiz bırakmıştı.

Ne demek istediği belliydi: Seç.

O açık valize uzun bir süre baktı.

Sonra kapatıp başka bir yere koydu.

Thea geri çekildi. "Bir sorun mu var?"

Aniden çıkan bir ses Jack'i kurtarmıştı. İnsanlar sohbet ederek içeri giriyordu.

"Lanet olsun." Thea ondan ayrılıp saçını düzeltti. "St. Regis'in kral dairesinde kalıyorum. Scarlett O'Hara ismiyle. Partiden sonra bana gel."

Jack bu teklifi kabul etmek isterdi.

Biz ayırınız, Tanrı aşkına. Üstelik Birdie'nin ısrarıyla. Sana sınırsız hak tanıyor bu Jacko, diyordu yıllar önce terk ettiği kötü tarafı.

Ama o biliyordu.

Biliyordu. Bazı sınırlamalar kalıcıydı.

"Sanmıyorum Thea."

"Sanmıyor musun?" Uzun zamandır hiçbir konuda reddedilmemiş gibi sert bir tonda söylemişti bunu.

"Gelemem."

Kalabalık onlara doğru ilerlerken "İşte orada!" diye haykırdı biri.

Thea hayranlarını selamlamaya giderken Jack de oradan kaçtı.

Çünkü kalırsa o viskiyi bitirir, sonra bir tane, bir tane daha içerdi ve er ya da geç Thea'nın kral dairesine neden gitmemesi gerektiğini unuturdu.

Yirmi İki

Echo Beach'teki en yeni sanat galerisi, First ve Main Caddeleri'nin kesiştiği yerdeydi. Kapıdaki demir tabelada, ECLECTICA yazıyordu.

Daha birkaç hafta önce burada bir uçurtma dükkânı vardı ama yeni sahipleri mekânı baştan sona yenilemişti. Dış cephe espresso rengi padavrayla kaplıydı. Yeni ekilmiş çiçeklerin saksıları ön pencerenin altına yerleştirilmişti.

Şimdi bomboş olan o pencere bir uçtan diğerine siyah kâğıtla kaplanmıştı. Camın üstünde küçük bir not vardı. VİTRİNİ DÜZENLİYORUZ VE SİZİN DE BEĞENECEĞİNİZDEN EMİNİZ.

Elizabeth, Daniel'ın ona verdiği kâğıda bir göz attı. İşte burasıydı.

Onunla görüş, demişti kahve içtiklerinde. Kasabaya yeni geldi ve biraz yardıma ihtiyacı var.

Elizabeth karşı çıkmak istemiş ama Daniel o inanılmaz mavi gözleriyle ona baktığında otomatik olarak başını sallamıştı.

Şimdi daha kararlı bir şekilde hayır demediğine pişmandı. Echo Beach'teki sözde sanat galerilerinin çoğu süs eşyaları sattı. Cilalanmış dallardan yapılmış bardak altlıkları, çikolata ve vanilyalı dondurma karışımına benzeyen o çirkin St. Helens Dağı külünden yapılan Noel süsleri, tığ işi örtüler, kahverengi

ağlarda duran deniz kabukları gibi şeyler. Elizabeth bu tür galerilerin çoğundan uzak durmuştu.

Ama bir söz vermişti.

Kapıyı açıp içeri girdi. Girmesiyle birlikte tepesinde bir zil çaldı ve bir kuş yüksek sesle öttü.

“Merhaba.”

Yanıt yoktu. Etrafına bakındı.

Sol tarafta muhteşem ahşap heykeller duruyordu. Çoğu çıplak kadın heykelleriydi. Ahşap inanılmaz derecede çarpıcı ve güzeldi. Yıllanmış kırmızı şarap renginde, ipeksi bir görünüme sahipti. Heykellerden birine dokunmadan edemedi; parmağı zarifçe oyulmuş omuzdan aşağıya kayd.

Yan masada siyah beyaz fotoğraf sergisi vardı. Her baskı siyah süetle matlaştırılıp altın rengi çerçeveye konmuştu. Fotoğrafçı çarpıcı çekimler sayesinde sahlin ruhunu yansıtmıştı. Rüzgârlı bir günde suların çekildiği bir kumsal, Korkunç Tilly adı verilen bir deniz fenerinin puslu, ruh gibi görüntüsü, eski çağdan kalma yekpare bir taş misali dalgaların arasından yükselen Haystack Rock’ın göz alıcı gece görünümü.

Arka duvarda da birkaç resim vardı. Açık şemsiyelerin suluboya kolaj çalışması da bulunuyordu. Rüzgârla hareket eden bir yelkenin karmaşık soyut çalışması. En büyük parça ise Orca Point’in göz alıcı yağlıboya resmiydi.

Elizabeth usulca, “İnanılmaz,” dedi.

“Öyle, değil mi?”

Elizabeth arkasını döndü. Bu ani hareketle kalçasını masaya çarpı ve taş kolyeler çarpışıp takırdadı.

Sallanan goblenin arkasından bir kadın çıktı. En az bir seksen boyundaydı ve enlemesine de genişti. Kahverengi dağınık

saçları beline kadar iniyordu. İki çuval büyüklüğündeki elbisesi ayaklarına kadar uzanmaktaydı. Sol başparmağına taktığı gümüş kelebek yüzük dışında ayakları da çıplaktı. Yürüdüğünde hafifçe sallanan göğüslerini meydana çıkartan hoş bir dekoltesi vardı. Sağ omzuna da büyük, beyaz bir kuş tünemişti.

Kadın gülümseyerek ona yaklaştı. "Ben Koca Marge." Sırttı. "Bay Area'daki bir toplantıda bu lakabı aldım. Benim gibi narin, mahcup birine nasıl böyle bir semer vurulur bilmiyorum ama oldu işte." Çarpıcı bir şekilde kaşlarını çattı. "Semer vurmak yanlış bir seçim tabii. O kelimeyi kullanmanı yasaklıyorum."

"Kendimi tutarım."

Koca Marge içten bir kahkaha attı. Bu hareketle göğüsleri de neredeyse havalanmıştı.

Elizabeth ona elini uzattı. "Ben Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux sana uğramamı söyledi."

Marge, Elizabeth'in elini kavrayıp sıktı. "Senden bahsetti. Uğradığına sevindim. Fırtınalı Havalarda Sanat Festivali'nden bahsetmek istiyordum sana."

"Buralarda çok ilgi görüyor."

"Danny da aynısını söyledi ama bu havada sanat yürüyüşü yaptığımızı düşünemiyorum. Bu kadar çok yağmur yağdığını daha görmemiştim."

"Biz yerliler pek farkında değiliz, turistler ise çok geç fark ediyor. İstersen galerideki organizasyonlarla ilgilenebilirim. Bu civarda yaşayanları tanıyorum."

"Organizasyon yeteneğim vardır. Ama yerel sanatçıları bulmak çok zor. İyi olanlar çoktan kapılmış." Elizabeth'i inceledi. "Danny bana senin çalışmalarının sergilemeye değer olduğunu söyledi."

Elizabeth güldü. "Öyle mi?"

Marge yumuşak bir sesle, "Bana çekinebileceğini de söyledi."

Elizabeth'in tebessümü silindi. Bir adım geriledi. Aslında böyle yapmak istememişti. Ne yaptığını fark edince durdu. "Uzun yıllar ara verdikten sonra şimdilerde tekrar resim yapmaya başladım."

Marge'm gözleri Elizabeth'in yüzüğüne kaydı. "Çocuğun var mı?"

"Evet." Elizabeth gülümsedi ama zalim bir gülücüktü bu. Yüzünü buruşturduğu bile söylenebilirdi.

"Peki bu işte iyi misindir?"

"Öyleydim." Olabildiğince kendine güvenen bir tonda söylemişti bunu.

Marge homurdandı ve ellerini dolgun kalçalarına koydu. "Danny'nin fikirlerine güvenirim. Senin eserlerini festivalde sergilemek istiyorum."

"Hayır."

"Neden?"

Elizabeth ne yanıt vereceğini bilemedi. "Ya yeterince iyi olmazlarsa?"

"O zaman satmazlar. Ama belki de satarlar. Ah tatlım, sanat bu. Her şey olabilir. Garanti istiyorsan git bankada çalış. Kimse görmeyecekse resim yapmanın anlamı nedir ki?"

"Belki bunu düşünebilirim."

Marge duvar saatine baktı. "Sana üç dakika veriyorum."

"Yapma..."

Marge bir adım daha yaklaştı. "Seni anlıyorum Elizabeth. Lanet olsun, ben de senin gibiydim. Her şeyimi bir evliliğin

içine sıkıştırmaya çalıştım. Bana şu anda bir yanıt vermezsen senden bir daha haber alamayacağım."

Elizabeth bu gözlemden etkilenmiş, hatta güç bulmuştu. Meghann'ın sesini duymak için psişik güçlere sahip olması gerekmiyordu: *Lanet olsun Birdie, sakın geri adım atma.* "Kaç parça gerekiyor?"

"Beş. Olabilir mi?"

Elizabeth'in hiçbir fikri yoktu ama denemesi gerektiğini biliyordu. Bir defalığına. "Satmayacağını biliyorsun."

"Eminim ikimiz de çok daha kötü durumları yaşamışızdır. Haydi Elizabeth, yapacağını söyle."

"Denerim."

Marge sırttı. "Kendine güvenen kadınları severim." Elizabeth'in sırtına öyle hızlı vurdu ki Elizabeth sendeledi. "Hâlâ burada mısın? Evde resim yapıyor olmalıydın. Şimdi git."

Jack son beş günde altı şehre gitmiş ve bu şehirlerdeki her anı koşturmaca içinde geçmişti. Alex Rodrigez, Ken Griffey Jr., Randy Johnson, Shawn Kemp ve Brian Bosworth'le görüşmüştü.

Röportajlar bittiğinde üç gününü de montaj odasında, *Kırılğan İlahlar* adını verdiği bir saatlik programın konuşma ve müzik kısmı üzerinde çalışarak geçirmişti.

Bu işin her anını sevmişti.

"Sen ve Sally harika bir iş çıkardınız," dedi Tom Jinaro sandalyesine yaslanarak. "Onu işe almak konusunda isabetli bir karar verdin. İş iyi biliyor."

"Teşekkürler." Jack bu toplantıya kendine güvenerek girmişti. Haber ve eğlenceyi harmanlama konusunda usta olduğunu biliyordu. Kamera karşısına geçtiğinde hikâyenin inandırıcı olmasını

sağlamak için duygusallığını ortaya koyuyordu. Bir zamanlar ona tapan bir şehir tarafından unutulmanın ne kadar zor olduğunu itiraf etmiş, Alex ve Ken de eski hayranları tarafından kötülenmenin ne kadar üzücü olduğunu söylemişti. Brian ise unutulmakla ilgili inandırıcı bir konuşma yapmıştı.

Tom tekrar eğildi. "Uzun zamandır bu işin içindeyim. İnsanların gelip gittiğini gördüm. Ama sen gerçekten başarılısın. Daha önce basamakları bu kadar hızlı tırmanan birini görmemiştim. Programının yapımcılığını Mark'a verdim çünkü elimizdeki en iyi yapımcı o. Açıkçası böyle bir şeye hazır olduğunu düşünmüyordum ama o da bugüne kadar birlikte çalıştığı herkes kadar iyi olduğunu söyledi."

"Teşekkürler," dedi Jack tekrar.

"Ne istiyorsun peki?"

"Anlamadım?"

"Basit bir soru sordum. Ne istiyorsun? *Fox NFL Sunday* programını mı? Kendi programını mı? Bir kitap anlaşması yapmak mı? Ne?"

"Üç ay önce benim ne iş yaptığımı bilmiyor musun Tom? Pek ilgi görmeyen yerel bir spor programını sunmak için başvurdum ve kabul edilmedim." Jack o görüntüyü gözünün önüne getirdi. "Mesleki açıdan tam bir çıkmaza girdiğim anda beni işe aldın. Bana inandın, şansını denedin. Bunu unutmayacağım."

Tom yorgun bir tebessüm verdi. "Bunu anımsaman güzel ama bir süre sonra teklifler almaya başlayacaksın ve yaşını göz önünde bulunduracaksın. Menajerin de yıldızın parlarken fırsatı değerlendirmeni söyleyecek. Oyunun kuralı bu." Tom eğildi. "Şimdi sana söyleyeceğim şey aramızda kalmalı. Bir yerden duyarsam senden çıktığını anlarım."

"Nedir?"

"NFL Sunday'in çalışanlarından biri ayrılıyor. Şu dörtlleden biri. Hangisi olduğunu söyleyemem. Ama önümüzdeki yıl o boşluğu senin doldurmanı düşünüyoruz."

O programdan daha büyük tek program *Pazartesi Gecesi Futbolu*'ydu.

Jack derin bir nefes çekip bu anın tadını çıkardı.

"Teşekkürler." Tek söyleyebildiği buydu. Bir şey daha söylerse gülmeye başlayabilirdi.

"Kesin değil." Tom sırttı. "Ama olabilir. Şimdi sana bir tavsiyede bulunayım, erkek erkeğe. NFLdeyken kötü çocuk imajın vardı ve gördüğüm kadarıyla bu imaj pek değişmedi. Kel'in barından çıkmadığın söyleniyor."

Jack tam karşı çıkacaktı ki Tom gülerek onu durdurdu.

"Bence bahanelerini ortalıkta görünmeyen karına sakla. Reytinglerimizi etkilemediği sürece dışarıda ne yaptığın beni ilgilendirmiyor. Ama magazin gazetelerinde boy göstermenin ne anlama geldiğini biliyorsun. Fırsatlar bir anda elinden kayıp gidebilir. Uyuşturucudan, alkollü araba kullanmaktan, genç kadınlarla orda burada gezmekten uzak dur."

"Merak etme. Bu kez hiçbir şey beni raydan çıkaramaz. Artık daha yaşlı ve daha akıllıyım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Haydi şimdi işine bak. Post-produksiyondan Steve'le konuş. Mark'la birlikte müziği ayarlayın. Açılışta çaldıkları müzik, Rose teyzemin cenazesinde çalan müziğe benziyor. Randy Johnson'ın bölümünde de kötü bir kısım var."

"Teşekkürler. Ne zaman yayınlarız sence?"

“İzlenme oranını ölçme dönemindeyiz. Marion’dan reklam çekimlerini yayınlamasını isteyeceğim. En kısa zamanda başlamak istiyoruz.”

Jack odadan çıkıp doğruca montaj odasına geçti. Burada Mark Lackoft’la birlikte on saat boyunca çekimin her anını inceleyip düzelttiler. İş bittiğinde *Kırılğan İlahlar* ödül almayı hak edecek kadar iyi hale gelmişti.

Jack çok yorgun ve aç olmasına karşın kendini çok iyi hissediyordu. Ofisten çıkıp Tony Manero gibi çalım satarak eve yürüdü. Kafasının içinde *Stayin’ Alive* şarkısı çalıyordu.

Kapıdan girip, “Merhaba Billy!” dedi ve görevliyi selamladıktan sonra dairesine çıkmak üzere asansöre yöneldi.

Kapısını açıp eve girdi. Neredeyse, *Birdie, ben geldim*, diye sesleniyordu ama tam zamanında kendini tuttu.

Ev mezar kadar sessizdi. Mum kokusu havaya yayılmıyor, müzik sesi duyulmuyor, yemek kokusu onu mutfığa çağırmıyordu.

Hayal kırıklığı neşesini kaçırdı. Paylaşabilecek kimse olmayınca başarının insanı ne kadar yalnız hissettirebileceğini daha önce anlamamıştı.

Kendine bir içki doldurup müzikçalara da bir CD koydu. Eski bir Queen albümüydü bu. *We Are the Champions* küçük siyah hoparlörlerden yükseldi.

İçkisini yudumlarken pencerenin kenarına gidip dışarıya baktı.

Bu gece manzaranın bir faydası yoktu. Aşağıya baktığında tek gördüğü yabancılardan oluşan kalabalıktı. Milyonlarca kişinin yaşadığı bu şehirde Jack ilk kez kendini yalnız hissetti.

Telefonu alıp Birdie’nin numarasını çevirdi ve o yanıt vermeden kapattı. Ona artık ne diyebileceğini bilmiyordu. Seni

seviyorum demek artık yetmiyordu ama başka ne vardı ki? Tek bildiği bu akşamki zaferin, Birdie'nin yokluğunda büyük bir boşluk açtığıydı.

Jack içkisini bitirip bir tane daha doldurdu. Artık ev gözüne daha yumuşak görünmeye başlamıştı; sert duvar kenarları bulanmıştı. Queen şimdi *Another One Bites the Dust*'a geçmişti.

Jack oturdu ve sırtını da Barcalounger koltuğa yasladı. Koltuğun kolundaki kapitone bölmenin altına gizlenmiş bardak koyma yerini açtı. Bardağını deliğe koymayı iki defa denediysede başaramayıp sonunda viski bardağını kafasına dikti.

Belki çıkıp Kel'in yerinde birkaç kadeh içebilirdi.

Ama yerinden kımıldayacak hali yoktu.

Karısıyla konuşmak istiyordu. Ona kaydı gösterip yüzündeki tebessümü görmeye ihtiyacı vardı. Eskiden olsa gözyaşlarına boğulurdu. "Ah hayatım, bu harika. Bunu başaracağını hep hissediyordum," derdi.

Jack'in şu anda bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Yıllarca eksikliğini hissetmediğiniz bir şeye bir anda ihtiyaç duymanız gerçekten de komikti.

Jack ayağa kalktı. Ev bir an için sallandı, sonra düzeldi.

Sandığından daha sarhoştı. "Ne olmuş yani?"

Ayık olması için bir sebep mi vardı? Şu anda sarhoş olması çok daha iyiydi; unutmak istediği bir sürü şey vardı. Karısının dokunuşu ya da başarısı karşısında ıslıl ıslıl bakan yeşil gözleri gibi.

Jack tökezleyerek mutfığa gitti ve kendine bir içki daha koydu. İçki ölçөгünü bir yerde bırakmıştı ve bulamıyordu. Ama önemli değildi.

Kapı çaldı. Jack'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onun olmadığını bile bile, *Birdie* diye düşündü.

Hemen kapıya koşup açtı.

Sally bir elinde tuttuğu Dom Pérignon'la birlikte kapıda duruyordu. Dağınık saçları omuzlarına düşüyordu. İnce belini sarıp diz altında biten güzel, bisiklet yakalı bir elbise giymişti. "Kapı görevlisinden kaçıp girdim. Umarım sorun olmaz."

"Ah. Elbette."

"Son halini gördüm," dedi Sally gülümseyerek.

O büyü lü sözler... "İyi oldu, değil mi?"

"Sen bir dâhisin Jack. *İlah*. Alex Rodriges Seattle'dan nasıl ayrıldığını anlatırken ağladım."

Sally'nin sözleri, Jack'in yüreğini serinleten çok değerli bir su gibiydi.

Jack onu içeri almak için bir adım geriledi. Duvara çarpıp yana doğru tökezledi. "Ah, affedersin."

Sally dengesini bulması için onu tuttu. Bir ayağıyla da kapıyı itti. "Sanırım şampanyaya ihtiyacın yok."

"Biraz sarhoşum," dedi Jack. Sonra bu itirafı fısıldayarak mı ettiğini düşündü.

Sally ona yaklaştı.

Jack onun ince, narin vücudunu kendi vücudunda hissedip son haftalarda ne kadar yalnız olduğunu anımsadı.

"Sally..." Jack ne diyeceğini, ondan ne isteyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği zihninin bulanıklaştığı ve penisinin de taş gibi olduğuydu. Beyninden kanın çekildiğini hissediyordu.

Ama denedi. Büzüşmeye başlayan beyninden bahaneler, mazeretler geçiyordu. Tam, *dur Sally* diyecekken Sally onu öptü.

Mantıklı düşüncenin sonuydu bu. Dudakları birleştğinde Jack kendini kaybetti. Zaman ağırlaşırken aynı zamanda da hızlanmıştı sanki.

Jack pes etti, işte bu kadar basitti. Zihninin en uzak bir köşesinde yüksek bir binanın tepesinden balıklama atladığının farkındaydı ama umurunda değildi. Aylardır, hatta yıllardır kendini kontrol altında tutmuş, Elizabeth'e ettiği yemini her an anımsamıştı.

Ama Elizabeth şimdi Oregon'daydı ve Jack'i istemediğini de açıkça belirtmişti. Hiçbir şey bunu itiraf etmek kadar canını yakmamıştı.

Sally ona baktı. Gözleri, Jack'e acı veren aynı tutkuyla kararmıştı. "Ne oldu?"

Jack'in ağzı kurumuştu. Islak hayallerini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. "Hâlâ evli olduğumu biliyorsun," demeyi başarınca kişisel bir zafer kazandığını hissetti.

"Biliyorum tabii ki. Ama yüzüğünü istemiyorum." Sally hafifçe gülümseyip elini Jack'in pantolonuna kaydırды. "Bu bana yeter."

Jack kendini kontrol edemedi ve Sally'ye teslim oldu. Pantolonunun üst düğmesinin açıldığını fark etti ve Sally'nin parmaklarının sıcak dokunuşunu teninde hissetti.

Sonra konuşmaya başladı ama ne diyeceğini bilemiyordu.

Sally, "Beni yatağa götür," diye mırıldandı.

Ve o üç kelime Jack'i kendinden geçirmeye yetti.

Yirmi Üç

Elizabeth tüm gününü çalışarak tamamladı. Tavuğun buzlarını çözüp yemeği hazırlarken sadece sergisini düşünüyordu.

Tavuğu kızartıp soğanı doğrarken yemeği eski hayatına göre yaptığını fark etti. Tavuk güveci gerçekten de sekiz kişiyi doyurabilirdi.

Yemeği firma koyduktan sonra kilerden deniz manzarası resmini aldı. Yarın sabaha kadar bunu bitirip yenisine başlayacaktı.

Belki bir sonraki resmi suluboya olurdu. Eskiden yağlıboyayı severdi ama artık yaşlıydı. Suluboyanın kolay dağılan yumuşaklığı hoşuna gidiyordu. Daha da önemlisi zamanı sınırlıydı. Yağlıboyayla çalışmazsa festivale kadar beş resim yapabilme ihtimali daha yüksekti.

Bir araba sesi duyduğunu sandı. Sonra da arabanın kapısının kapandığını.

Belki Meghann programını değiştirip kız kıza bir hafta sonu geçirmek için güneye gelmişti.

Elizabeth kapıya koşup ardına kadar açtı.

Anita üzerinde bol, beyaz bir elbise ve pembe babetleriyle kapıda bekliyordu. Sarkık mor bir şapka da yüzünün büyük

kısmını örtmüştü. Yanında büyük bir valiz ve uzun, dar bir karton kutu duruyordu. Açık yeşil renkli taksi uzaklaştı. “Merhaba Birdie,” dedi Anita belli belirsiz bir tebessümle. “Kumsala in demiştin. Ben de burayı seçtim.”

Elizabeth ne tepki vereceğini bilememiştir. Öncelikle Anita’nın görüntüsü dikkatini çekmişti: Her zamanki Teksaslı altın arayıcısı tarzından eser kalmamıştı ve Grimm’in peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Kabarık, peroksitle rengi açılmış parlak ve gösterişli saçları da gitmişti. Şimdi beyaz renkli saçları tek bir örgü yapılmıştı. Mistik bir yanı, kederini yansıtan bir kırılmalı vardı.

Onu daha da şaşırtan ise *burada* olması, Elizabeth’in, uğruna büyük bedeller ödediği yalnızlığını istila etmesiydi.

Son telefon konuşmalarını anımsadı. Resim dersinden sonra Elizabeth’in zafer kazanmış bir hali vardı ve biraz da çakırcıydı. Yoksa Anita’yı buraya davet mi etmişti?

Hayır.

Sarhoş veya ayık, ortada davet falan yoktu. Ama ayrılıktan hemen sonra o umutsuz, *biz bir aileyiz*, mektubunu yazmıştı. Her şey bir anda zihnine dolmuştu.

“Umarım böyle apar topar gelmemden rahatsız olmamışsındır. Böyle bir nezaketsizlik yaptığımı bilse annem mezarında ters döner ama gidecek bir yer bulmak için seyahat dergilerini incelerken Oregon kumsallarıyla ilgili bir reklam gördüm. Ve bunun bir işaret olabileceğini düşündüm.”

“Biraz... değişik görünüyorsun,” dedi Elizabeth. Bu sözü, Anita’nın görüntüsünü olduğundan bir hayli hafif göstermişti.

Anita güldü. “Ah, evet... O kıyafetleri Edward için giyiyordum. Bu benim orijinal saç rengim.”

Babam için mi?

Onun asil babası, karısının Dolly Parton gibi giyinmesini mi istiyordu?

Elizabeth ne yapacağını bilemedi. Yana çekilip Anita'yı içeri almak istemiyordu. Ama başka bir şansı var mıydı?

Onunla ilgilen, duydun mu beni?

"İçeri gel." Elizabeth koca valizi aldı (Anita bu kadar eşyayı ne yapacaktı? Ne kadar kalmayı planlıyordu?) ve girişe sürükledi.

Anita içeri girip etrafına bakınırken ellerini ovuşturdu. "Demek şu ünlü ev burası... Baban burayı görmeyi çok istemişti."

Bu cümle bir an için onları yakınlaştırdı. "4 Temmuz'da gelmesi için ona yalvardım."

"Evet," diye yanıtladı Anita usulca.

"Haydi gel, sana misafir odasını göstereyim. Üst katta." Elizabeth döndü ve tekerlekli valizi peşinden sürükleyerek yürüdü. Merdivenlere geldiğinde arkasına baktı.

Anita şöminenin önünde durmuştu. Güzel kırmızı-sarı karışımı alevler elbisesine şeffaf bir görünüm vermişti. Rafın üstündeki çerçeveli fotoğraflardan birine uzandı.

Bütün ailenin ıslıl ıslıl süslemelerle dolu ağacın etrafına toplandığı, Noel'de çekilmiş bir fotoğraftı bu. Gülmekten yüzleri buruş buruş çıkmıştı. Babası dışında herkes aynı durumdaydı. Onun yüzündeyse çirkin, öfkeli bir ifade vardı.

Şaşmamak gerekiyordu elbette. Babası, Elizabeth'e Noel hediyesi olarak 35 mm'lik bir kamera almıştı ve otomatik zamanlamayı çalıştırabilmesi tam yirmi dakikasını almıştı. Defalarca da uğraşmıştı tabii.

Kahkaha atmalarına kızıp öfkeyle, *lanet olası a zınız yarılırsa karışmam*, diye haykırmıştı. *Yalnızca gülümseyin. Kahretsin. Ne de eğlenceliymiş.*

Elizabeth'teki son fotoğrafı buydu.

Anita döndü. Gözleri yaşarmıştı. "Bunu alıp çoğaltabilir miyim?"

"Elbette."

Anita fotoğrafa biraz daha bakıp merdivenlere yöneldi. Bette Midler tarzı ufak adımlarla yürümekten vazgeçmişti artık. Onun yerine en az birkaç yıllık dans eğitiminin verdiği zarafetle yürüyordu. Elizabeth'in önünde durdu.

"Başka nereye gidebileceğimi bilemedim Birdie," dedi kısık sesle. "Orada bir gece daha kalamazdım."

Elizabeth bu duyguyu anlayabiliyordu. Babası etrafına sıcak bir enerji yayıyordu. Onsuz dünya buz gibi olmalıydı. Sonra üvey annesine baktı. Şaşırtıcı biçimde, hayatının büyük bölümünde mücadele ettiği kadını görmüyordu artık karşısında. Bu yeni Anita zayıf ve kırılıgandı, kayıp bir ruhtu. "Sorun değil Anita. Biz aileyiz."

Evet, iyi veya kötü, gerçek olan buydu.

Jack homurdanarak yavaş yavaş uyandı. Kafasına bir şey düşmüş gibi hissediyordu. Diğer tarafa döndü. Uzattığı kolu komodine çarpınca gece lambasını yere düşürdü. Gözünü açtı. Saat 08.07'yi gösteriyordu.

Dün gece çok yorulmuş olmalıydı. Saat beşe kadar çoktan uyanmış olurdu çünkü.

Sonra yerde bir şey gördü. Kırmızı. Küçük.

Kurumuş dudaklarını şapırdatıp o şeye odaklandı.

Yırtılmış bir kondom ambalajıydı.

Jack doğruldu. Bu hareketle baş ağrısı da arttı.

Lanet olsun! Soluna baktı.

Yatak boştu.

Öne eğilip uzunca bir süre gözlerini kapattı, sonra yavaşça örtüleri üstünden atıp yataktan kalktı. Sendeleyle sendeleyle banyoya gitti ve Sally'nin aynaya yazdığı notu gördü. Ruyla yazılmıştı.

Harikaydı,

Öptüm

Sally

İsmindeki *a* harfinin üstünde bir hale vardı sanki.

Jack'in başı şiddetle ağrımaya başlamıştı, zonkluyordu.

Birdie New York'a gelseydi böyle bir şey olmayacaktı. Jack'i terk etmeseydi...

(Evet, bahane ara şimdi!)

Aynadaki mesaj ona bakıyordu.

Harikaydı.

Gerçekten de çok iyiydi, bu doğrudu. Havalara zıplayıp başını tavana vuracak kadar olmasa da iyiydi. Onu canlandırmış, kendini yeniden genç hissetmesini sağlamıştı.

Arzulandığını hissetmişti.

O umutsuz, can yakan arzulandığını bilme ihtiyacı Jack'in zayıf tarafıydı. Terapi görürken psikiyatlardan biri ona bu yoksunluk duygusunun, çok genç yaşta ölen alkolik ebeveyninin etkilerinden biri olduğunu söylemişti. Aslında bunu çok

da umursamıyordu. Tek bildiği bu umutsuz duygunun bir zamanlar onu mahvettiği idi.

Ve şimdi yine mahvedebilirdi.

Tom Jinaro, *NFL Sunday* programından bahsettiği gün, *sana bir tavsiyede bulunayım*, demişti. *Uyuşturucudan, alkollü araba kullanmaktan ve genç kadınlardan uzak dur. Fırsatlar bir anda yok olabilir.*

Asistanıyla yattığı ortaya çıkarsa...

CİNSEL TACİZ kelimesi ansızın üzerine çullanmıştı. Sally isterse onu mahvedebilirdi.

Hem bir de kendini Bay Erdemli gibi gösteriyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı aynaya bakarak. Sally'nin kiraz kırmızısı aşk notu yüzüne yansımıştı.

"Bir daha asla," dedi yüksek sesle. "Bir defalık bir şeydi bu. Bir hata."

Ayrıca Elizabeth'in de bilmesi gerekmiyordu.

Söylediğine inanarak, "Bir defalık bir şey," diye tekrarladı.

Duş alıp tıraş olduktan ve giyindikten sonra ofise doğru yürürken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Güçlü ve kendinden emindi. Bir hata yapmıştı, hem de kocaman bir hata. Ama devamı gelmeyecekti. Hayatının geri kalanına ait o geniş çayırlara koca bir aptallık anıtı dikmişti.

Masasının başına geçti ve dün öğleden sonra aldığı notları incelemeye başladı. Özürlü çocukların at binmeyi öğrendiği, Washington, Poulsbo'daki Blue Heron Çiftliği'yle ilgili haber üzerinde çalışıyordu.

Aniden kapı açıldı. Sally dar, siyah takım elbisesi ve zümrüt yeşili ipek gömleğiyle kapıda durmuştu. İnanılmaz bir neşeyle gülümsüyordu.

Jack'in kendini yaşı, aynı zamanda da genç hissetmesini sağlamıştı.

Sally kapıyı arkasından kapattı. "Sabah sen uyurken çıktığım için kusura bakma. İşe erken gelmem gerekiyordu," dedi.

"Önemli değil." Jack'in midesi bulanmıştı. Gerilmiş, utanmış ve aynı zamanda da heyecanlanmıştı. *Gerçekten önemli değil*, diye düşündü.

Sally gülümseyerek ellerini arkasında birleştirdi ve Jack'e yaklaştı. Topuklu ayakkabılarının takırtısı odanın içinde yankılanıyordu.

Bir defalık bir şeydi, diye anımsattı kendine.

"Dün gece..."

Sally ellerini Jack'in masasına yaslayıp öne eğildi. Bu açıdan Jack onun sutyeninin dantelli kenarını görebiliyordu. Açık tenli, biçimli göğüsleri de ortadaydı.

Jack onun tadını, meme uçlarının pembeliğini düşünmemeye çalıştı.

Kes artık.

"Bu sabah seni kimin aradığını asla tahmin edemezsin," dedi Sally.

"Kim?" Jack gözlerini genç kadının yüzüne odakladı. Yakasının alt kısmına ya da dekoltesini açığa vuran en üst düğmesine bakmak istemiyordu.

"Gazeteci. *People* dergisinden... Tekliflerini sana iletmemi istedi."

"*People* mı?" Jack sandalyesinden kalktı. "Ne istiyormuş?"

Sally kalçasını Jack'in masasının kenarına yasladı. "Seni *En Muhteşem Elli Kişi* bölümünde tanıtmak istiyorlar."

"Şaka mı bu?"

“Bu büyük bir başarı Jack,” dedi Sally. “Yıldızın parlıyor.”

Jack bunu yapmak istememişti ama uzanıp Sally’ye sarıldı.

“Çekimlere beni de götür,” dedi Sally bir parmağını Jack’in dudağında gezdirerek. “Peninsula’da olacak.”

Jack onun kalp şeklindeki yüzüne baktı ve içi arzuyla doldu. Onu şimdiden arzulamaya başlamıştı.

Elizabeth bütün gece uyuyamamış, yatağın içinde dönüp durmuştu. Anita gelene kadar yalnızlığa ne kadar alıştığını fark etmemişti.

Şafak vakti giyinip parmak ucunda koridora çıktı ve misafir odasının kapısını hafifçe araladı. Anita uyuyordu.

Kumsala gittiğini haber veren kısa bir not yazıp dışarı çıktı.

Kanvas malzeme çantasını alıp basamaklara yöneldi. Okyanus bugün fazla enerjikti. Binlerce kıyı kuşu uzaktaki kayalıkları çevrelemiş, yüksek sesle gakiyordu.

Çantayı hep oturduğu kayasının yanına bırakıp hızlı hızlı yürüdü, sonra yavaş yavaş koşmaya başladı. Dalgalardan güç alıyordu; kendini güçlü ve özgür hissediyordu. Uzaklarda, birbiriyle yarışan bir çift kuyruksuz uçurtma gördü. Bir balık kartalı, ölü bir ağacın üstündeki yuvasına doğru kanat çırpıyordu.

Birkaç muhteşem saniye boyunca, Anita’nın dün akşam iki ay kalmasına yetecek büyüklükteki valizini peşinden sürükleyerek geldiğini anımsamadı.

Sonunda dönüp başladığı yere geldi. Nefes nefese kalmış halde yığılarak düz taşta oturup dizlerini kaldırdı ve uçsuz bucaksız mavi denize baktı. Gümüş rengi birkaç bulut gökyüzünde süzülüyordu.

Kendini zorlamak iyi gelmişti. Yıllarca vücudunu görmezden geldikten sonra nihayet asıl önemli olanı anlamıştı. Otuz altı, kırk ya da elli beden olması kimin umurundaydı? Kumsalda koşup merdiven çıkmak, bisiklete binmek istiyordu. Önemli olan kaç beden olduğu değildi, sağlıklı olmasıydı.

Belki önemli bir şey değildi ama otuz yılını kalorilerini sayıp korse giyerek geçiren bir kadın için bu açık ve net bir özgürlüktü.

“Birdie, tatlım?”

Elizabeth döndü. Anita üzerinde uzun, çiçekli bir etek ve beyaz, örgü bir kazakla birkaç metre ötede duruyordu.

Elizabeth isteksizce kayanın üstünde yana kaydı. “Gel. Burada yer var.”

Anita, Elizabeth’in yanına oturdu. “Off! Bu merdivenler insanı mahvediyor. Neden kilo verdiğin anlaşıyor.”

Elizabeth ona döndü. “Vermiş miyim?”

“En az beş kilo tatlım. Kıyafetlerin üstünden sarkıyor, bak-sana.” Anita bunları söyledikten sonra dudaklarını büktü. “Tabii bu giydiğin bol eşofmanlar Mama Cass’ın üzerinden bile sarkar.”

İşte ilişkilerine yıllardır gölge düşüren o bildik taşlamalar ve eleştiriler yine başlamıştı. *Gülümse ve aldırma*, diye düşündü Elizabeth. *Yoksa bu ziyaret eziyete dönüşür.* “Bence egzersiz yapmak işe yarıyor.”

“Ben yoga yapıyorum.”

Elizabeth bunu bilmiyordu. Düşününce aslında Anita’nın hayatıyla ilgili pek bir şey bilmediğini fark etti. İşte, şimdi konuşabilecekleri bir konu bulmuştu. “Başka ne yapıyorsun? Evde yani.”

“Sıradan şeyler sanırım. Ayda bir kez toplanan bir kitap kulübüne katılıyorum. Geçen ay *The Hours*’u okuduk. Perşembe sabahları kızlarla briç oynarız. Salı günleri kadın sığınağında gönüllüyüm. Küçük bir ülkeyi örtmeye yetecek kadar örgü örüyorum. Tabii zamanımın çoğunu baban alırdı.” Durdu ve uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra usulca, “Onu rüyamda göremiyorum. Her gece onu görme isteğiyle yatağıma giriyorum ama gelmiyor,” dedi.

Elizabeth o duyguyu biliyordu. “Ben de annemi rüyamda görebilmek için ömür boyu bekledim. Ama hiç olmadı.”

“Onu ikinci defa kaybetmek gibi bir şey bu,” dedi Anita. Tekrar uzun bir sessizlik olduktan sonra, “Ondan daha uzun yaşayacağımı hep biliyordum. Kendimi buna hazırladığımı sanmıştım. Ne kadar da aptalmışım. Sevdiğin birini kaybetmeye hazırlanmak diye bir şey yokmuş.”

Elizabeth verilecek bir cevap olmadığını biliyordu. Keder, önlerindeki okyanus gibi bir şeydi. Dalgalar vurmaya devam ediyordu ve bazen sizi de içine alacak kadar yükseliyordu. Genellikle tek başına, karanlıkta, en korktuğunuz anlarda onunla mücadele etmeniz gerekirdi. Belki de Anita’nın Echo Beach’e gelmesinin sebebi karanlığın *fazla* sessiz olmasıydı. Belki kocası hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı. “Babamla nasıl tanıştınız?” diye sordu Elizabeth.

Anita ona minnettar bir tebessüm verdi. “Ben güzellik salonunda çalışıyordum. Onu ilk gördüğüm anı hâlâ anımsıyorum. Kabarık siyah saçları ve koyu gözleriyle dizilerdeki kahramanları andırıyordu. O zamanlar bıyıklıydı ve gözleri gece kadar koyuydu. Arkadaşım Mabel’e dönüp, ‘Ah, şuna bir baksana,’ dedim.” Anita iç geçirdi. “Sanırım o anda ona âşık oldum. O ise beni hiç fark etmemişti.”

Elizabeth kaşlarını çattı. Babası bıyıklarını annesi öldükten bir yıl sonra kesmişti. O zamandan beri de bir daha uzatmamıştı. "Ne zamandı bu?"

Anita ona bakmadı. "Önemi yok ki."

Elizabeth aniden, "Sen... annemi tanıyordun," diyerek doğruldu.

Anita bir şey söyleyecek gibi oldu. Elizabeth onun inkâr edeceğinden emindi. Ama göz göze geldiklerinde Anita iç geçirip öne eğildi. "Pek sayılmaz. O gün babanın yanındaydı ama. Mabel onun saçını kesti."

"Onunla konuştun mu?"

"Ben mi? Hayır. Ben güzellik okulundan yeni mezun olmuştum. Kimse beni umursamıyordu."

"Bana onu anlatsana."

"Çok şey bilmiyorum. Ama hakkında duyduğum şeyler vardı. İkinci eşler her zaman böyle hikâyeler duyar. Ama söylenenlere bakılırsa annen Springdale'in en güzel ve en maceracı kadınıymış."

"Bu cümleyi ben de yıllarca duydum. Ezberlenmiş gibi. Bana gerçek bir şey söyle. Neden babam ondan hiç bahsetmiyordu?" Anita'ya baktı. "Lütfen."

"Sen doğmadan önce annen bir süreliğine kaçmış."

"Babamı bırakmış mı?"

"Duyduğuma göre gecenin bir yarısı... Babanın onu bulması biraz zaman almış. O zamana kadar annen Kuzey Karolina'ya kadar gitmişti ama baban izini sürüp onu eve getirmiş. Dediklerine göre ondan sonra annen değişmiş. Hüzünlü ve sessiz biri olmuş. Jenny Pilger bir gün Piggly Wiggly'de hıçkırıklara boğulduğunu görmüş."

"Depresyon..." Elizabeth'in aklına böyle bir şey gelmemiştir. Herkesin çok cesur ve maceraperest olduğunu söylediği annesi depresyondaydı. Bu yeni bilgiyi nasıl özümseyeceğini bilemedi.

"Seni severdi. Yaşlı Anna Deaver, Marguerite'in seni bir an bile yanından ayırmadığını söylemişti. Geceleri çoğu zaman seninle uyurmuş. Seni kimselere emanet etmezmiş. Ama söylentiye göre o hüzünden bir türlü kurtulamamış. Bazılarının dediğine göre sana öyle kenetlenmiş halde gezermiş ki küçük gözlerinin dışarı fırlamasından korkarlarmış. Ve gülmezmiş. En çok duyduğum da buydu. Gülüşünü Kuzey Karolina'da bırakmış ve sana bile gülemiyormuş."

"Babama onu anlatması için yalvarırdım. Anılarına tutun şekerpancarım, sözünden başka bir şey söylemezdi. Ama hiç anım yoktu ki. Yetmiyordu." Elizabeth çocukluğunda hissettiği o uçsuz bucaksız boşluğu babasına bir türlü anlatamamıştı.

"Belki onun da anlatacağı bir anısı yoktu. Bazen mutsuzluk bir şeyi etkisi altına alır ve başka hiçbir şey kalmaymcaya kadar gömer."

Evet, hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca mutsuzluk vardı.

Elizabeth şimdi o hissi anlıyordu. "Jack ve ben de böyleyiz."

"Bazen birine neden âşık olduğunu unutmak kolaydır." Anita okyanusa baktı. "Ben de onu bir defa terk ettim, biliyorsun."

"Hayır, bilmiyordum. Yani o zaman."

"O kadar uzakta yaşayıp kendi hayatınla ilgilenirken nasıl bilebilirdin ki? Edward tek çocuğuna evliliğinin bittiğini söyleyecek türden bir adam değildi."

"Sen söyleyebilirdin."

"Birbirimizi daha iyi tanımaya çalıştığımız anne kız sohbetlerimizden birinde mi? Tatlım, sen aradığında bana bir merhabayı bile fazla görürdün."

"Nereye gittin?"

"Bunun bir önemi yok. O zaman da yoktu. Uzaklara gittim, o kadar." Anita iç geçirdi ve Elizabeth, babası öldükten sonra o hatıranın canını daha çok yaktığını düşündü.

"Belki bunu konuşabilirdik."

Anita bir süre konuşmadı. Okyanus onlara doğru dalgalarını yollayıp kumların üstünde ağır ağır döndü ve tekrar geri çekildi. "Bazen beni bunaltırdı. Her şeye açtı, yoksundu. Bense evlendiğimizde çok gençtim. Ne istediğimi bilmiyordum. O yüzden onun hayatını yaşadım. Uzunca bir süre sorun olmadı."

Elizabeth o duyguyu biliyordu. Jack ile babasının ortak yanı buydu. İkisi de güneşe benziyordu, her şey onların yö-rüngesindeydi. Başta sorun olmuyordu ama yaşlandıkça her şey değişiyordu. İnsan geçmediği yolları görmeye başlıyor, *ya böyle olsaydı*, diye düşünmeye başlıyordu.

Anita dizlerini kaldırıp kollarını ayak bileklerine doladı. Elizabeth'e doğru döndü ve sonra yüzüğüne baktı. "Çocuk istedim."

Elizabeth, Anita'ya kayıtsızca neden çocuk yapmadığını sorduğu geceyi anımsadı.

"Ah tatlım, bu başka zaman yanıtlayabileceğim, belki de başka bir kadınla paylaşmam gereken bir soru."

"Yani, sen kendi işine bak, diyorsun."

"Evet."

Bu sorunun yüksek sesle sorulması Anita'yı derinden yaralamış olmalıydı.

Anita yüzüğüyle oynayarak, "Bir gün yalnız kalacağımı biliyordum," diye devam etti. "Bir bebeğin faydası olabileceğini düşündüm. O yüzden Edward'la barıştıktan sonra denedik. Üç defa düşük yaptım. Hepsi de erkekti. Hepsi benden bir parça alıp götürdü, ta ki..." Anita omuz silkti. "Üç deneme yeter, diye düşündüm. Tanrı ne yaptığını biliyor olmalı, dedim."

Elizabeth daha önce hiç düşünmediği bir kadına bakıp ona karşı yumuşadığını hissetti. Eve dönmek gibi bir şeydi bu. "Ben de bir kez düşük yaptım," dedi usulca ve bu itirafına kendisi de şaşırdı. "Jack'ten başka kimseye söylemedim. Yüreğim parçalanmıştı." Üvey annesinin bileğine dokunup nazikçe sıktı. İlk kez böyle bir şey yapıyordu.

Anita hafifçe iç geçirip ona döndü. "Sana bir şey getirdim. Tennessee'den. Çok kolay olmadı elbette."

Bunların hiçbirini kolay değildi, diye düşündü Elizabeth ama bir şey söylemedi. Onun yerine üvey annesinin ayağa kalkmasına yardım etti. Çürük basamakları tırmanıp ıslak otlara çıktılar.

Verandaya geldiklerinde Elizabeth eve yaslanmış büyük karton kutuyu gördü. "Ben de içinde içinde ne olduğunu merak etmiştim."

Anita eve girip elinde bir bıçakla geri döndü. "Aç, haydi."

Elizabeth bıçağı alıp kutuyu işaretli yerden kesti.

"Yere yaymalısın," diye önerdi Anita.

Elizabeth kutuyu tahta zemine kaydırıp ve yüksek, metalik bir sesle yere çarptı. Elizabeth diz çöküp kutuyu açtı.

İçinde parlak yeşil bir sırk, beyaz düğümlü bir ip vardı.

"Babamın hamağı."

"Saatlerce onun üstüne uzanır ileri geri sallanırdım. Ben yemek yaparken kıkırdamaların mutfağı gelirdi."

Ansızın babası yanı başına gelmişti sanki. *Selam şekerpancarım, babana şu tatlı limonatalardan verirsin, değil mi?*

“Birlikte ateşböceklerini izledik,” diye mınıldandı Elizabeth. O günleri tüm canlılığıyla hatırlıyordu. “Bu hamakta uzanırken etrafımızda toplanırlardı.”

“Baban bunun sende kalmasını isterdi,” dedi Anita. “Şu merdivenlerin yanına kurabilirsin. Böylece güneşli günlerde uzanır, aşağıdaki okyanusu dinler... babanın seni ne kadar çok sevdiğini anımsayabilirsin.”

Elizabeth yaşlı gözlerle Anita'ya baktı. Hiçbir şey söyleyemedi, teşekkür bile edemedi.

Anita gülümsedi. “Bir şey değil.”

Mart ayında, New York'a kutuplardan gelen bir soğuk ulaştı. Times Meydanı'nın bile boşaldığı soğuk bir gecenin ortasında kar yağmaya başladı. Başta ufak ufak atıştıran taneler halinde yağıyordu ama şafak vakti Tanrı karar değiştirmişti. Kar öyle şiddetli yağıyordu ki Jack yolun karşısındaki binaları göremiyordu.

Penceresinin kenarında durmuş sütlü kahvesini yudumluyordu. Aşağıdaki sokakta arabalar çok azdı ve aralıklarla geçiyorlardı. Belediye otobüsleri ağır ağır ilerleyip duraklara doğru yol alıyordu. Neon tabelalar kurşun rengi gökyüzünde unutulmuş bir çağdan kalma pullar gibi solgun, eskimiş görünüyordu. Pamuğu andıran bulutlar gökyüzünden sarkıyor, çok katlı binaları ikiye ayırıyordu.

Telefon çaldığında duşa girmeye hazırlanıyordu.

“Merhaba Bay Shore. Sizi Kayboldunuz sigorta şirketinden arıyorum ve ortadan kaybolduğunuz için varlığınıza dağıtma yetkisi istiyorum.”

Jack gülmeden edemedi. “Benim hatam,” dedi. Jamie’ye karşı suçu üstlenmek en akıllıcasıydı. Yoksa insanı diri diri çiğneyip tükürürdü.

“Bunun kimin hatası olduğunu sorgulamıyoruz. Ortada zaten. Yüzme takımıyla ilgili bana dönemeyecek kadar meşguldün sanırım.”

“Daha iki gün önce konuştuk. Hemen bir karara varmayacağına biliyordum.”

“Baba, bence sen şu oksijenli suyu saçını sürmekten vazgeç. O konuşmanın üzerinden bir hafta geçti.”

Jack kaşlarını çattı. “Bir hafta mı? Olamaz.”

“Tabii ki olabilir.”

“Tanrım. Affedersin bebeğim. Seni arayacaktım. Burada işler çok karıştı. *People* derg...”

Jamie o bildik *arayacaktım* bahanesine kızdı. “Evet tabii. Hep başkaları engel olur zaten.”

Jack takvime daha sık bakması gerektiğine dair zihnine bir not aldı. “Günde on beş saat çalışıyorum.”

“Dün gece aradığımda neden dışarıda olduğunu açıklıyor bu... sabahın ikisinde. Çalışıyordun.”

Neyse ki onunla yüz yüze konuşmuyordu. Jack kızardığını hissetti. “Dün gece uyku hapi aldım. Son zamanlarda uyku bozukluğu yaşıyorum... biliyorsun, annen olmayınca.” Aslında doğrudu.

Aynı zamanda da yalandı.

“Onu özlediğini bile bilmiyordum. Ondan hiç bahsetmiyorsun.”

“Evet... özlüyorum. Her an gelebilir.” Elizabeth’in çocuklara yalan söylemenin zor olduğunu söylerken haklı olduğunu anlıyordu şimdi.

“Hep böyle diyorsun. Stephanie’yle birlikte bir plan yaptık. Buna sen de dâhilsin.”

Jack aniden rahatladı. Demek buydu. Jamie’nin bir planı vardı ve ona vicdan azabı çektirerek plana dahil olmasını sağlayacaktı. “Bu kez ne yapmam gerekiyor? Yazın ikinizi Avrupa’ya mı göndereyim? Yoksa bahar tatilinde Aruba’da tüplü dalış mı yapmak istersiniz?”

“Cuma sabahı Stephanie’yle birlikte Kennedy’ye uçuyoruz. Bizi havaalanında karşılayacaksın, sonra hafta sonu için birlikte Oregon’a gideceğiz.”

“Ne?”

“Annemin doğum günü. Unutmadın, değil mi?”

Lanet olsun. “Hayır, hayır. Elbette unutmadım. Hafta sonu zaten yanına gidecektim ama şu iş...”

“O cümleyi bitirme bile. Sen de bizimle geliyorsun baba, işte bu kadar. Sadece televizyon programı sunuyorsun, kalp doktoru değilsin. Cuma günü ortadan kaybolursan kimse ölmez.”

Ne büyük bir karmaşanın içindeydi ama! “Haklısın,” dedi Jack donuk bir ifadeyle.

“Bizi karşılayacaksın, değil mi? Böylece birlikte uçabiliriz. Biletleri senin kredi kartınla internetten alırız.”

“Elbette. Öyle yapalım.”

“Bu arada sürpriz yapıyoruz baba. Ona sakın söyleme, olur mu?”

Jack gözlerini kapatıp iç geçirdi. “Tabii ki. Sürpriz olacak Anlaştık.”

Yirmi Dört

Önceki gece Elizabeth ve Anita geç saatlere kadar oturup sohbet ettiler. Hayatları boyunca birbirini tanıyan, aynı zamanda da hiç tanımayan iki kadın olarak sıradan konulardan bahsettiler. Bir sürü ortak yanları olduğunu görmek ikisini de şaşırttı.

Sabah, haşlanmış yumurta ve tost yedikleri kahvaltıdan sonra kumsalda yürüyüş yapıp biraz daha sohbet ettiler. Güneşin parladığı muhteşem bir bahar günüydü.

Sonra Anita biraz kestirirken Elizabeth kasabaya inip alışveriş yaptı. Eve döndüğünde hava kararmak üzereydi. Mektuplarını alıp Stormwatch Yolu'na döndü.

Denize baktığında akşamüstünün ilk pembe ve lavanta ışıkları gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Çakıl taşlı yola park etti.

Anita verandada okyanusu izliyordu. Uzun, bol, beyaz bir elbise ve mercan rengi çok güzel örgü bir kazak giymişti. Örgü şeklinde topladığı beyaz saçları sırtına kadar iniyordu.

Işık göz alıcıydı. Mükemmeldi. Erimiş tereyağı gibi evin üstünü sarmış, keskin kenarlarını yumuşatmıştı. Anita'nın yüzünü de ışık ve gölge kaplamıştı: Hüzünlü gözler, tebessüm eden bir ağız, çatık kaşlar. Elbisesi inci tozundan örülmüştü sanki.

Elizabeth'e aniden ilham geldi. "Resmini yapabilir miyim?"

Anita solgun ve damarlı elini göğsüne götürdü. "Benim resmimi mi yapmak istiyorsun?"

"Çok iyi olacağını garanti edemem. Tekrar resim yapmaya yeni başladım. Ama istersen..."

"Kayaların dibindeki şu kütüğe oturabilirim."

Elizabeth döndü. Arazinin bir kenarında mükemmel bir kütük olduğundan emindi. Güneş batarken gümüş rengi ışıklarını yayıyordu. Arkasında ıslıl ıslıl parlayan okyanus ufka doğru uzanıyordu. Karar vermesi bir saati bulacak olsa da kendisi de tam bu noktayı seçerdi. Anita'nın ise beş saniyesini almıştı.

Anita'ya baktı. "Sen ressam mısın yoksa?"

Anita güldü. "Hayır, ama *İnci Küpeli Kız* diye bir kitap okudum. Herkesin konuştuğu şu kitap..."

"Burada bekle. Hemen dönerim." Elizabeth eve koşup bütün bir tavuğu terbiye edip birkaç patates ve havuçla birlikte fırına koydu ve aldığı malzemeleri yerleştirip resim malzemelerini aldı. On beş dakika sonra tekrar dışarıdaydı.

Şövaleyi yerleştirip her şeyi hazırladı ve gözleri Anita'yı aradı.

Üvey annesi kütüğün üstüne değil, yanma oturmuştu. Sırtını da Elizabeth'e vermişti. Kollarını birleştirmişti, Elizabeth'in çok iyi bildiği, kadınlara özgü kendini koruma duruşuydu bu.

Alacakaranlıkta gökyüzü büyüleyici görünüyordu. Pembe, mor, altın rengi ve turuncu renkler ışıltılı okyanusu katmanlar halinde sarmıştı. Uzaklarda eğri büğrü ağaçlar çoktan siyaha boyanmıştı.

Gökyüzündeki renkler gücünü Anita'dan alıyormuş gibiydi. Elizabeth'in gözleri önünde Anita sanki renk değiştiriyordu. Saçları ile elbisesi yanardöner bir renk almıştı.

“Kımıldama!”

Elizabeth kendini içgüdülerinin kontrolüne bıraktı. Hiç böyle bir hız ve hevesle dolmamıştı. Renkleri karıştırıyor, çizgiler çiziyor, karşısındaki manzaranın eşsiz güzelliğini yakalamaya çalışıyordu. Renk üstüne renk ekleyip benzeri olmayan her şeyi tüm tonlarıyla yansıtmaya çalışıyordu.

Hırsla, umutsuzca, tek kelime etmeden resmi yaptı, ta ki güneşin son ışığı da ufuk çizgisinde gözden kayboluncaya kadar.

Hava neredeyse tamamen karardığında, “Bitti Anita. Bu akşamlık bu kadar,” dedi.

Anita’nın vücudu erimiş, küçülmüştü sanki. Elizabeth aniden ondan ne çok şey istediğini fark etti. “Affedersin. O kadar uzun süre kımıldamadan oturmak canını acıttı mı?”

“Her anından keyif aldım.”

“Acıkmışsındır. Biliyorum çünkü ben de acıktım. Haydi içeri girelim.”

Anita hevesle şövaleye baktı. “Bakabilir miyim?”

“Hayır.” Elizabeth sesinin sertleştiğini fark eder etmez pişman oldu. “Affedersin. Henüz olmaz demek istemiştin. Bitene kadar bakmasan sorun olur mu?”

Anita elini havaya savurdu. “Olmaz tabii ki tatlım.”

Elizabeth resmi eve taşıdı ve kilerde kurumaya bıraktı. “Yemek birazdan hazır olur,” dedi Anita’ya. “Sen üst kata çık ve sıcak bir duş al.”

“Tatlım, aklımı okuyorsun.”

Elizabeth sofrayı kurup salatayı yaptı ve ardından Anita’ya seslendi. Yanıt gelmeyince üst kata çıktı ve üvey annesini yatağın kenarına oturmuş, küçük dantelli bir yastığı kucaklarken

bulmuştu. Başını öne eğmişti. Öyle hareketsiz duruyordu ki Elizabeth bir an onun uyuduğunu sandı.

“Anita?”

Anita başını kaldırdı. Yüzü solmuştu. Loş ışıktaki elmacık kemikleri çukur gibi görünüyordu. Gözleri yaşarmıştı.

Elizabeth yatağın kenarına oturdu. “İyi misin?”

“Sanırım.”

Elizabeth ne söyleyeceğini bilemedi. Keder böyle bir şeydi. Bir an ışıqla dans ederken hemen ardından eski, mavi bir yastık sizi ağılatabilirdi.

Anita elini yastığın üstünde gezdirdi. “Baban hep tığ işi yapmamı isterdi ama ben kadınlara özgü böylesine bir işi hiç beceremedim.”

Elizabeth yastığa baktı. Annesinden kalan birkaç hatıradan biriydi o. Annesini sallanan koltukta oturmuş, güzelim ipek ipikleri işlerken hayal etmeye çalışırdı ama gözünün önüne gelen tek şey kameraya bakan genç bir kadının siyah beyaz görüntüsüydü.

“Bu yastığı annen işlemiş,” dedi Anita. “Zarif işlemesinden anladım. Güzellik salonuna geldiğinde mi yaptı acaba? Mabel saçını keserken o da sürekli işliyordu.”

“Bazen onu gözümün önüne getirmeye çalışıyorum.”

Anita yastığı bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve ince elini Elizabeth’in omzuna koyup onu şifonyerin üstündeki aynaya yönlendirdi.

Elizabeth kendi yansımasına baktı. Saçları karmakarışıktı ve makyajsız yüzü solgun görünüyordu.

“Annenle ilk karşılaşmamda o güne dek gördüğüm en hoş kadın olduğunu düşündüm. O ve Edward film yıldızlarına ben-

ziyorlardı." Anita, Elizabeth'in yüzüne düşen saçını geriye itti. "Sen de sanki onun bir kopyasısın."

Elizabeth küçükken annesinin fotoğraflarını bulmak için aile albümlerini karıştırdı ama birkaç fotoğraftan fazlasını bulamamıştı.

Onu yıllarca yanlış yerde aramıştı ve kimse ona bunu söylememişti. Annesini görmek için aynaya bakması yeterliydi. Şimdi kendi yeşil gözlerine baktığında yıllardır aradığı kadından bir parça gördü. "Teşekkürler Anita," dedi titrek bir sesle.

"Bir şey değil tatlım."

Jack o gece neredeyse hiç uyumadı.

Bulanık gözleri ve akşamdan kalma haliyle banyoya gidip duşu açtı.

Ne yazık ki sıcak su pişmanlığını yıkayamazdı. Dün geceyi yine Sally'yle geçirmişti.

Bunun bir önemi olmadığına inanabilmeyi çok istiyordu. Ne de olsa Birdie'yle ayrılmışlardı. Ama işin öyle olmadığını biliyordu. Bu ayrılık ona önüne gelenle yatma izni vermiyordu. Bu bir araydı yalnızca. Uzun bir evliliği dinlenmeye bırakmışlardı. Ve Jack olur da Birdie'nin kendisine ihanet ettiğini öğrense o adamı öldürürdü.

Elizabeth bir kez onu affetmişti ama bu yıllar önceydi, o zaman ilişkileri farklıydı. Elizabeth ailesi için büyük fedakârlıklar yapmaya hazırdı. Jack onu kırmış olsa da Elizabeth ona, ailesine inanmak istemişti.

Ama o günler geçmişte kalmıştı. Yeni Birdie ne yapacağını kestiremediğiniz bir kadındı.

Bu hatayı öğrenirse anında boşanma davası açabilirdi.

Belki tepki bile vermezdi. Belki de bu sadakatsizliği umursamayacak kadar uzaklaşmıştı ondan.

Banyodaki aynanın buğusunu silip akşamdan kalma haline baktı. Eğlenceli bir gecenin ardından göz çevresindeki çizgiler belirginleşmişti ve teninde lekeler belirmişti. Kendini, zamanla ve yanlış tercihlerle bükülmüş, yürümek için bastona ihtiyaç duyan yaşlı bir adam olarak hayal etmesi hiç de zor değildi.

Bu çöküş döneminde Birdie'nin yanında olacağına, titreyen eli ve kalbinden başka sunabileceği bir şey olmadığına bile onu seveceğine inanmıştı hep. Sonsuza dek birlikte olmayacakları hiç aklına gelmemişti.

Şimdi aniden korkmaya başlamıştı. Ya her şeyi gerçekten mahvettiyse?

Tam tıraş olmaya başlamıştı ki telefon çaldı. Çıplak halde yatak odasına geçti. "Alo?"

"Merhaba baba." Jamie bezgin bir ifadeyle iç geçirdi. "Evden henüz çıkmamıştır demedim mi sana? Bizi unutmuş işte."

Lanet olsun. Bugün Oregon'a gideceklerdi. "Tam çıkıyordum." Aptal Jack. Aptal.

"İnsanlar havaalanına genellikle uçak inmeden gelir," dedi Jamie.

"Benim amacım da oydu."

"Onun da amacı oymuş," dedi Jamie. Belli ki ablasıyla konuşuyordu. "Ne kadar sürer buraya gelmen? Sen gelip bizi alana kadar bir oda tutup orada bekleyebiliriz."

Jack saatine baktı. Sekiz kırk sekizdi. "En fazla bir saat sürer. Trafiğin durumunu bilmiyorum. Uçak saat kaçta?"

"On bir kırk dokuz."

"Tamam. Saat onda kapıda buluşalım."

Jamie iç geçirdi. "Orada olacağız baba."

"Çok üzgünüm," dedi Jack. "Gerçekten."

"Biliyoruz. Bir iki saate görüşürüz."

Jack telefonu kapatıp iki aspirin içti ve hazırlanmaya başladı.

Ya Birdie bir bakışta ona ihanet ettiğimi anlarsa?

Sıkıntılarını sırayla çözmeliydi. Çocuklarını havaalanında karşılamayı unutmuştu. Öncelikle bu sorunu çözmeliydi.

On dakika içinde kapıdan çıkmış, taksiyle Kennedy'ye doğru yol alıyordu.

Bu da ona, *özür dilerim* sözünün ötesinde diyecek bir şeyler düşünmesine olanak tanımıştı.

Belki Stephanie ona inanır, nazikçe gülümseyip, *sorun değil baba*, derdi. Ama Jamie inanmayacaktı. Kızgın bakışlarını üzerine dikip bir süre onunla konuşmayacaktı.

Yine de Birdie'ye ihtiyacı vardı. O, aileyi bir arada tutan yapıştırıcı görevini üstlenmişti. Elizabeth onu nazikçe, kızlarıyla kolay iletişim kurmaya yönlendirirdi. Gerektiğinde onlardan af diletir, gerektiğinde de onu dinlerdi. Elizabeth olmadan Jack yalnız kalmıştı ve kızlarına ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Mutfak masasında oturmuş öğle yemeği yerken, "Güçlü görünmeye çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi Anita. Tezgâhın üstünde birkaç hediye paketi duruyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Üvey annenden gelen mutlu yıllar dileği ve küçük bir hediye yetmiyor tabii. Kabul et, aileni özlediyorsun. Bugün gözün neredeyse elli defa telefona kaydı."

"Ben iyiyim. Hem bu akşam bana cribbage⁵ oynamayı öğretecektin. Dört gözle bekliyorum."

Anita onu süzdü. "Normalde doğum gününde ne yapardınız?"

"Bir hafta boyunca herkese doğum günümün yaklaştığını anımsatmak dışında mı?"

Anita başını salladı.

"Bir düşüneyim. Gönüllü katıldığım projelere o gün için ara verirdim. Ben uyanana kadar ev boşalmış olurdu. Jack ve kızlar masaya doğum günü mesajı bırakırdı. Bir defasında sandalyelere balon asmışlardı." Elizabeth'in kalbi bir an için durmuştu sanki. Bu hatıraları tamamen unutmuştu... "Jack o gece için bana yemek yapardı. (Pişirebildiği tek yemek de tavuk sotedir bu arada. Onu da pişirmesi iki saatini alır.) Sonra da içki içerdi. Ve o mutfaktayken onunla konuşamazdın. Her an ateş püskürürdü. Yemekten sonra vücuduma masaj yapardı ve sevişirdik. Ah, bu arada kızları da istediğim kadar öpüp koklayabilir, sarılabildim. Karşı çıkma hakları yoktu."

"Ne güzelmış."

"Öyleydi."

"Bu konuda başarılısın."

"Hangi konuda?"

"İnkâr etme konusunda. Yani seni tanımasam şu anda her şeyin yolunda gittiğini düşünürdüm."

"Ben sadece bir tercih yaptım ve yalnız kalmak istedim." Elizabeth'in sesi yumuşadı. İncinmiş duyguları, kendi kurduğu bariyerlerden taşıyordu. Ansızın keder içinde boğulmaya başladı. Bir dakika öncesine kadar mutluydu. Doğum gününü ailesinden

5 Bir tür iskambil oyunu. (ç. n.)

uzak geçirmenin canını ne kadar yakacağını bildiği için her şeyi yadsımaya karar vermişti. Ve bugün onu kimse aramamıştı.

Bütün sabah görmezden gelmeye çalıştığı bir farkındalığı bu. Kimse onu aramamıştı.

Elizabeth kendini gülümsemeye zorladı. “Şimdi resim yapacağım. Festivalden önce dört parça daha yapmam gerekiyor.”

Anita sofradan kalkıp önlüğünü çıkardı. “Yanında durmamın bir sakıncası var mı? Sen resim yaparken ben de örgü örerim.”

“Memnun olurum,” diye yanıtladı Elizabeth içtenlikle. “Kıyafetlerimi değiştirip malzemelerimi alayım.”

Üst katta bol bir Levi’s ile eski bir kot gömlek giydi. Tam kapıya gelmişti ki kemere ihtiyacı olduğunu fark etti.

Şifonyerine gidip kıyafetlerinin arasından büyük, gümüş rengi tokalı eski bir deri kemer buldu. Kemerini pantolonuna geçirip sıkıca ilikledi, sonra tekrar alt kata indi.

Anita ona gülümsedi. “Bizim oralardaki *country* şarkıcılarına benzedin.”

“Babam bu kemeri bana Opryland’dan almıştı, hatırladın mı? Yıllardır takmıyordum.” Elizabeth gülümseyip malzemelerini aldı. On dakika geçmeden Anita’yla birlikte merdivenlerden iniyordu.

“Onca malzemeyi bu korkunç merdivenlerden indirebilmene şaşıyorum. Bileğimi burkup kırışık suratım kumların içine gömülecek diye ödüm patlıyor.”

Elizabeth güldü. Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kızlar büyük ihtimalle akşam arardı. “Sular çekilmiş.” dedi Anita’ya. “Saatlerce burada kalabiliriz.”

Anita merdivenlerin başından aşağıya attığı örgü çantasını aldı. Battaniyesini kumların üstüne serip örmeye başladı. Tüylü beyaz iplik kucağında, angoradan bir kuş yuvası gibi görünüyordu.

Elizabeth şöalesini kurup kâğıdı yerleştirdi ve bir konu bulmak için etrafına bakındı. Resmini yapacak bir şey bulmak kolaydı ama herhangi birinde karar kılmak zordu. Tecrübeli gözleri sayısız fırsat görüyordu. Deniz ile gökyüzünün mavisine karşı yapayalnız ve dimdik ayakta duran uzaktaki deniz feneri Terrible Tilly... Köpüklü dalgaların arasında okyanustan siyah, tek bir taş gibi yükselen Dagger kayalıkları... Arazinin etrafında dönüp duran karabatak...

Sonra okyanusa odaklandı, tam da suluboya resim yapılacak bir gündü. Ne yağlıboya ne de akrilik. Festivale kadar dört resim yapması gerekiyordu. Yağlıboya çalışırsa o tarihe kadar yetiştirmesi mümkün olmazdı.

Verdiği kararın mutluluğuyla işe koyuldu.

Anımsadığı kadar kolay bir iş değildi bu. Üç defa başlayıp durmuş, suluboyadan beklediği akıcılığı bulamamıştı. Her şey çok ıslaktı ve renkler birbirinin üstüne akıyordu. Elizabeth resmi kontrol edemiyordu.

"Lanet olsun." Son yaptığı resmi şöaleden alıp yere fırlattı.

"Bir şeye başlamak hiç kolay değildir," dedi Anita başını kaldırmadan. "Sanırım hayalperestler ile kafasına koyduğunu yapanlar arasındaki fark bu."

Elizabeth iç geçirdi ki o ana kadar nefes düzeninin bozulduğunu fark etmemişti. "Eskiden nasıl yapacağımı bilirdim."

"Ben de lisede İspanyolca konuşurdum."

Elizabeth anlamıştı. Yetenekler gelip geçiciydi. Bir yeteneği geri istiyorsanız bazen onu bulmak için derinleri kazmanız ge-

rekebilirdi. Denize doğru yürüyüp orada durdu ve suyu izledi. Renklerin onu baştan çıkarmasına, kendi yöntemleri ve zamanlamalarıyla ortaya çıkmalarına izin verdi.

Bir şeyi yanlış yapıyordu. Hevesini kâğıda dökmek istiyordu. Ancak kaybettiği bir yetenektir bu. Şimdi yapması gereken sadece *hissetmekti*. Meraklı bir çocuk olmalıydı.

Elizabeth nefesini tekrar dışarı verdi ve şövaleye döndü. Her şeyi yeniden düzenledi ve bekledi.

Deniz esintisi yanağını okşuyor, kuru yosun ve sıcak kum kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Dalgaların sakin, zaman zaman vızıldayan sesi âdeta müzik gibiydi. Elizabeth o sese uyum sağladı. Bu defa fırçasını kaldırıp boyaya batırdığında o eski büyü geri gelmişti.

Sonraki birkaç saat hiç ara vermeden, hevesle çalıştı. Sonunda geri çekildi ve çalışmasına eleştirel bir gözle baktı.

Mavi, gül ve lavanta rengi palette çarpıcı, eğimli sahil şeridini ve kumun ışıltılı kıvrımlarını yakalamıştı. Dagger Kayalıkları'nın uzaktaki zirvesi, puslu mavi-beyaz gökyüzünün karanlık gölgesinde güçlkle seçiliyordu. Birkaç kırmızı ve gri darbeye uzaklarda, kumda yürüyen bir çift ortaya çıkarmıştı. Ama yanlış bir şey vardı...

"Vay canına Birdie. Bu harika."

Elizabeth'in ödü patladı. Kendini işe öyle kaptırmıştı ki Anita'nın yaklaştığını duymamıştı bile. "Ağaçları doğru yapamadım."

"Açılarını unutmuşsun. Bak nasıl geriye yaslanmışlar. Sanki rüzgâr binlerce yıldır onlara doğru esmiş, sonunda onlar da karşı durmayıp pes etmişler."

Pes etmişler.

Öylesine büyük bir baskı sonucunda gerektiği gibi büyümemişlerdi. Elizabeth'in evliliğinde yaptığından farklı bir şey değildi bu. Fırçasını boyaya daldırıp işine devam etti.

Aradan yalnızca birkaç dakika geçtiğini sanıyordu ki Anita ona, "Aman Tanrım, saat ikiyi geçmiş. Eve dönmeliyiz. Haydi!" dedi ve örgü çantasını toplayıp merdivenlere yöneldi.

Elizabeth üvey annesinin gidişini izledi. Anita merdivenleri oflaya puflaya çıkıyordu.

Malzemelerini toplayan Elizabeth resmi dikkatle iki parmağıyla kavradı ve Anita'nın peşinden gitti. Elizabeth merdivenlerin başına yaklaşmıştı ki bir duman kokusu aldı. "Anita? Kokuyu aldın mı?"

Sesler de vardı. Sanki radyo açılmıştı.

Elizabeth merdivenlerin başına geldiğinde durup etrafına bakındı.

Evinin pencerelerinden balonlar yükseliyordu. Ansızın ön kapı açıldı. Marge, Anita ve Meghann –*Evet Meghann!*– veranda-
daya çıkmış, "Mutlu Yıllar Sana!" diye şarkı söylüyordu.

Elizabeth elindeki malzemeleri neredeyse düşürüyordu. Daha önce kimse ona sürpriz parti yapmamıştı.

Meghann kollarını iki yana savurup ona doğru koştu. Elizabeth'e sımsıkı sarılıp, "Unutacağımı düşünmemiştin, değil mi? Mutlu yıllar," dedi.

Sonra diğerleri de gelmiş, hep bir ağızdan konuşup gülmeye başlamışlardı.

Elizabeth kendini en son ne zaman bu kadar özel hissetmişti? Gerçekten de hatırlamıyordu. Başkalarının doğum günlerini hep o organize eder, yemek pişirir, hediyeler alırdı. Kendi doğum

gününde bile detaylı bir hediye listesi hazırlar, kendi pastasını kendisi yapardı.

Anita'nın yepyeni kırmızı barbekünün yanında durduğunu gördü.

Marge hâlâ ıslak olan suluboya resmi ondan aldı. "Ah Birdie. Bu harika. Bana mı yaptın?"

Bu kompliman Elizabeth'in hoşuna gitmişti. "Elbette."

Marge uzaklaştıktan sonra Meghann, Elizabeth'e yaklaştı. "Her şeyi Anita plandı. Uçak biletimi bile yolladı." Gülümsedi. "Kendim alamazmışım gibi..." Sonra ciddileşti. "Ondan böyle bir şey yapmasını beklemezdim. Barbar Anita'yla ilgili onca hikâyeden sonra!"

Elizabeth irkildi. O lakabı Anita'ya sekizinci sınıftaki tarih dersinden esinlenerek koymuştu. Barbar lakabı kanca gibi Anita'ya takılı kalmıştı. Sonra birkaç gündür Elizabeth bu yaptığından utanç duymaya başlamıştı. "Sandığım gibi biri değilmiş," dedi Elizabeth. "Hemen dönerim."

Bahçeye geldi.

Anita keten elbisesinin üstüne örgülü, lavanta rengi bir hırka giymişti. Saçını arkaya toplayıp topuz yapmıştı. Eğilmiş istiridyeleri küçük kovadan alıp ızgaraya diziyordu. Elizabeth'in geldiğini görünce doğruldu. "Sürpriz."

"Hepsini sen planladın," dedi Elizabeth.

"Fazla bir şey yapmadım." Anita gülümsedi. "Meghann ve Marge her şeyi eğlenceye dönüştürebilecek arkadaşlar. Ayrıca sana hep sürpriz parti yapmak istemişimdir."

Elizabeth üvey annesini yıllarca ne kadar üzdüğünü biliyordu ama Anita her şeye karşın böyle bir parti düzenlemişti. Bu ancak

Elizabeth'in kızlarına yapacağı türden bir şeydi. "Teşekkürler," dedi ama bir teşekkürün yeterli olmayacağını biliyordu.

Anita, Elizabeth'in gözüne düşen saç tutamını nazikçe geriye itti. "Bir şey değil Birdie."

Elizabeth üvey annesinin eline uzandı. "Baştan başlamak istiyorum."

Anita'nın gözleri kocaman oldu. "Ah, benim..."

Meghann yanlarına geldi. Bir kolunu Elizabeth'in omzuna atıp kalçasını onunkine vurdu. Bir elinde de beyaz, plastik bir sürahi vardı. "Size margarita doldurmamı ister misiniz bayanlar? Merak etme Anita, sana alkolsüz yapabilirim."

Anita katıla katıla gülüp gözlerini sildi. "Tatlım, alkolsüz yapmana gerek yok, alkollüsünü de içebileceğimden emin olabilirsiniz."

Ondan sonra parti son hızıyla devam etti. Marge verandaya bir teyp koyup hoparlörleri bahçeye doğru çevirdi. Meghann da büyük bir CD'liği çıkartıp Elizabeth'in daha önce hiç duymadığı müzikler çalmaya başladı. Foo Fighters ve Pearl Jam'den şarkılardı bunlar. Gürültülü, yüksek ve eğlenceliydi.

İstiridyeleri ızgarada pişirip midyeleri de yağ, şarap ve baharat dolu bir kapta kızarttılar. Limona batırılmış yarım somon, soğan dilimleri ve yağ da barbekünün üstündeki akça ağaçtan tahtada duruyordu. Dungeness yengeçleri de buzlu kovanın içindeydi.

Elizabeth ile Meghann mutfak masasını bahçeye taşıdı. Birkaç dakika içinde masanın üstü yiyeceklerle dolup taşı. Bir kap salata, jelatine sarıllı mısır koçanları ve bir tane de ev yapımı sarımsaklı ekmek.

Elizabeth uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştir. Dans edip sohbet ettiler, kahkahalar atıldılar. Yeniden yirmi yaşında olmak gibiydi, hatta daha iyiydi.

Somon pişerken Marge, Sister Sledge'in *We Are Family* şarkısını son ses açtı.

Elizabeth kahkahalar atarak masanın başında servis takımlarını diziyordu. Tam bıçaklar ile plastik bardakları koymuştu ki bir araba yaklaştı.

Jack, Stormwatch Yolu'na döndü. "Bu yol hâlâ berbat." Sesindeki asabiyeti fark etmiş, onu kontrol altına alabilmeyi dilemişti. Birdie'ye bu kadar yaklaşmak onu geriyordu. Kızlar da onu sessizlikle cezalandırmak için de bugünü seçmişti. Ülkeyi uçtan uca geçerken Jamie onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Aslında kızları konuşuyordu, hem de çok. Akşamdan kalma halini, beyninin içinde şiddetli bir patlama varmış gibi hissettirecek kadar. Ama sadece kendi aralarında konuşuyorlardı. Jack'in çaresiz girişimleri de sonuçsuz kalıyordu.

Babaları onları karşılamayı unuttuğu için kızgınlardı. Bunu anlıyordu. Onu asıl rahatsız eden bunun altında başka bir şey daha olduğu hissiydi. Bu tepki aslında normaldi. Jack sadece şu zamana kadar ilişkilerinin gerçek yüzünü görmemiştir.

Her toplandıklarında Birdie yanlarında olurdu ve aralarında ilişki kurardı.

Ah Jack, Jamie'ye... söyledin mi?

Stephanie, baban... biliyor mu?

Genel anlamda bakacak olursanız Jack kızlarıyla ilgiliydi. Neye inandıklarını ve büyüdüklerinde ne olmak istediklerini, nasıl kadınlara dönüşeceklerini biliyordu. Ancak hayatlarının

ufak tefek detaylarıyla ilgilenmezdi. O Elizabeth'in uzmanlık alanıydı ve ne yazık ki sohbetleri canlı tutan da o ufak detaylardı.

Şimdi Elizabeth'in yokluğunda kızlar, Jack'ten uzaklaşmıştı. Gündelik yaşamlarını, onlarla gerçek bir iletişim kuracak kadar bilmiyordu ve yanlış bir şey söyleyip bunu belli etmekten korkuyordu. Erkek arkadaşlarından birinin ya da bir yıl önce değişen müdürün ismini yanlış anımsamak gibi bir hataya düşmenin sırası değildi.

Böyle bir hata Jamie'nin gözlerini devirip, *günaydın baba. Artık şunu öğren*, demesine sebep olurdu. Genç biri tarafından zekâsının sorgulanmasını kaldıracak gücü yoktu. Bugün olmazdı.

O yüzden Jack de güvenli sularda yüzmeye karar vermişti. "Çok şanslıyız. Güzel bir gün."

"Kesinlikle," dedi Jamie arka koltuktan. "Yağmur yağmadığına inanamıyorum."

Manzara nefes kesiciydi. Jack burada yaşadığı iki yıl boyunca yalnızca yağmuru ve kasvetli gökyüzünü görmüştü. Tek önem verdiği şey para kazanabileceği başka bir yer bulmaktı ama şimdi sahil şeridinin güzelliğini görebiliyordu. Sivri uçlu sarp kayalıklar, bodur ağaçlar, sonsuzmuş gibi uzanan gri bir kumsal. Bugünkü gün ışığı, denize ısıtılı gri bir renk vermişti.

Elizabeth'in burayı neden çok sevdiği belliydi. Olağanüstü bir vahşiliği vardı. Jack bu güzelliği daha önce nasıl fark etmemişti?

Yoldaki son virajı da alıp yavaşladı. Araç yolunda birkaç araba dizilmişti. Müzik sesi de geliyordu. Eski bir disko parçasıydı. Gloria Gaynor olabilir.

Açık mavi bir Toyota Camry'nin arkasına gelip park etti. "En iyisi eşyalarımızı alıp yürüyelim."

"Rainier Dağı'nın eteklerindeymişiz gibi konuşuyorsun baba."

Tabii ki bunu söyleyen Jamie'ydi. Jack onu güç bela duydu. Kalbi, göğüs kemiğinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Elizabeth'i arayıp uyarmalıydı.

Kızlar onun için güzel bir sürpriz olabilirdi ama Jack geleceğini söylemeliydi.

Kızlar önden koştu. Jack de peşlerindeydi ama hızlı yürüyemiyordu.

Bahçeye vardıklarında Jack'in ilk gördüğü kadınlardı. Bir masanın etrafına dizilmişlerdi. Anita ile Meghann'ı ancak fark etmişti ki Elizabeth arkasına dönüp baktı.

Kızlar çığlık çığılğa annelerine koştu.

Jack yerinden kımıldayamıyordu. Savaştan dönüp sevdiği kadının yüzünü ilk kez gören adamların ne hissettiğini şimdi anlıyordu şimdi. Ona bakmak, burada olmak, dışlanmak ve bir zamanlar kendisine ait olan hayata bakmak acı veriyordu. Dünyaya Sally'yle yaptıklarını düşünmek de onu hasta ediyordu.

Elizabeth'in saçlarının daha sarı olduğunu ve kilo verdiğini gördü. Yanağına da sarı boya bulaşmıştı ve bu küçük detay Jack'i ilk tanıştıkları güne götürmüştü.

"Baba, gelsene!" diye haykırdı Stephanie elini sallayarak.

Elizabeth başını kaldırıp onu gördü. Jack ona doğru yürüyüp beceriksizce sarıldı. "Mutlu yıllar Birdie."

"Merhaba Jack," dedi Elizabeth. "Seni gördüğüme sevindim."

Adını söyleyiş tarzında tuhaf bir şeyler, Jack'i yaralayan bir yumuşaklık vardı. Elizabeth geri çekildiğinde Jack ondan güçlkle koptu.

Parti gece boyunca devam etti. Karanlıkta Marge havai fişek dolu, kahverengi kâğıt bir poşet çıkardı ve onları yakmak için hep birlikte kumsala gittiler.

Elizabeth kalabalıktan uzak durup düşen kıvılcımlardan yayılan kırmızı-altın sarısı ışığın altında kızlarını ve arkadaşlarını izliyordu.

Jack de tek başına duruyordu. Gün boyunca öyle durmuştu. Evet partidekilerle kaynaşmış, içten davranmıştı ama mesafesini korumuştur. Elizabeth tam onun yanına gidecekken Stephanie yanı başında belirdi. "Bir tane bile havai fişek patlatmadın. Üstelik bugün senin günün."

Elizabeth güldü. "Açıkçası ben daha önce hiç havai fişek patlatmadım." Çok küçükken babası ona böyle bir korku aşılamıştı. Kızlar *havai fişekle oynamaz*, derdi her 4 Temmuz'da. *O minik parmaklarını yakarsın. Bırak bu işi erkekler yapsın.*

Stephanie annesini çekti ve eğilip çantayı karıştırdı. Roket şeklinde küçük, çizgili bir şey çıkardı. "Kuma koyup ateşle ve uzaklaş."

Elizabeth havai fişeği yaktı ve öyle hızlı geri adım attı ki bir dala takılıp düştü. Kutu roket gibi karanlık gökyüzüne fırlayıp patladı. Beyaz kıvılcımlar aşağı yayıldı.

Bütün tehlikeli şeyler gibi bu da çok güzeldi.

Sonunda Marge, "Gösteri bitti çocuklar," dedi.

Birkaç dakika içinde kumsalı temizleyip merdivenleri çıkmışlardı. Kadınlar birer birer arabalarına binip gittiler. Geceyi Echo Beach'teki Inn Between'den geçirmek isteyen Anita ile Meghann da gitmişti.

Elizabeth hepsini teker teker kucaklayıp uğurlamıştı. Sonunda ailesiyle başbaşa kalmıştı.

“Çok yorulдум,” dedi Stephanie. “Biz Doğu Yakası’nın saat dilimine göre yaşıyoruz, unutma.” Bir kolunu Elizabeth’in omzuna doladı. Dördü birlikte eve girdiler.

Elizabeth kızları misafir yatak odasına götürdü. Oda Anita gibi kokuyordu. Talk pudrası ve lavanta.

Jamie yatağa çullandı. Stephanie de yanına uzandı.

“Bu parti benim için dünyalara bedeldi,” dedi Elizabeth. “Teşekkürler.”

Jamie ayakkabılarını çıkarırken sadece, “Seni özledik,” dedi. Kot pantolonunu da çıkarıp yatağa kıvrıldı.

Stephanie koridora çıktı. Döndüğünde üstünde bol, penye bir gecelik vardı ve yüzü parlıyordu. Geçerken Elizabeth’i öptü ve kardeşinin yanına kıvrıldı.

Elizabeth henüz oradan ayrılıp Jack’le yüzleşmeye hazır değildi. “Yeni erkek arkadaşından bahsetsene Jamie.”

“İşte başlıyoruz,” dedi Stephanie kıkırdayarak. “O harika bakışlı cazcı adamdan bahsetmeye başlayacaksa ben uyuyorum. İyi geceler anne.” Stephanie bir yana döndü.

Elizabeth yere oturup duvara yaslandı. “Anlat,” dedi.

Jamie örtüyü üstünden atıp annesinin yanına oturdu. “Babamın doğru kişı olduğunu nasıl anladın?”

Elizabeth başını geriye yasladı ve beyaz tavana baktı. “İlk öpüşme belirleyici noktalardan biridir.” Kontrolsüzce kendini nasıl kaybettiğini anımsadı. Onunla birlikte olabilmek için her şeyini verirdi.

Birçok yönden vermişti de.

“Baban beni ilk öptüğünde ağladım.”

“Neden?”

“Sanırım âşık olurken böyle ağlıyorsun ve güvenli topraklara ayak basamıyorsun. Aşk tehlikeli topraklardır.”

Jamie başını annesinin omzuna yasladı. “Sanırım ben Michael’a âşık oldum ve bu da beni korkutuyor.”

“Büyüyorsun demek ki çocuğum.”

“Sanırım büyükbabam yüzünden korkuyorum. Bir an yumurtalı kokteyl içip hediyeleri açarken hemen ardından korkunç dekorlu bir odada bir kutu seçebileceğini ve o tahta-pirinç karışımı kutu çok önemliymiş gibi davranılabileceğini bilmiyordum.”

Elizabeth, Jamie’ye sarılıp onu kendine çekti. Uzun bir süre bir şey söylemeyip eskiden yaptığı gibi kızının saçını okşadı. “Büyükbaban korkmanı istemezdi. O hiç korkmazdı.”

“Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Ama şu anda içimde koca bir boşluk var.”

“Biliyorum tatlım. Ama zamanla hafifleyecek. İnan bana. Onu hep özleyeceksin ama bir süre sonra bu özlem şiddetli bir ağrıdan çok bir sızıya dönüşecek.”

“Olimpiyatlarda yüzmemi istiyordu. Noel’de hep bunu söyleyip durdu. Bense Virginia Üniversitesi’nden bir kızı yenemiyorum.”

“Olimpiyatlar onun umurunda değildi. O bir tek seni önemsiyordu bir tanem. Mutlu olmanı istiyordu. Onun yüzünden yüzmeyi bıraktığını bilse çok üzülürdü.”

Jamie annesine baktı. “Sana bir sır vereyim mi?”

“Elbette.”

“Aslında yüzmeyi bırakmak istemiyorum. Babamın ilgisini çekmeye çalışıyordum. Ama yine de başaramadım.”

“Şu sıralar biraz şaşkın. Bence biraz sabırlı ol. Hayatının ortasında bir hayalinin gerçekleşmesi önemli bir olay.”

"Biliyorum. Yalnızca bazı şeylerin daha kolay olmasını istiyorum sanırım."

"Hayat o kadar kolay değil Jamie. Hannah Tournilae'den asla daha hızlı yüzemezsen bunu kim dert eder ki? Önemli olan denemen."

"Yani yüzme takımında kalıp tek bir yarış bile kazanamam yine de benimle gurur duyur mısın?"

"Şu anda kompliman bekliyorsun."

"Ya başarısız olup bırakmak zorunda kalırsam?"

"Öyle bir ihtimal var mı?"

Jamie sırtıttı. "Aslında hayır. Michael bana bu konuda çok yardımcı oluyor. Sen bu kadar duygusalken iyi niyetinin sınırlarını ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim."

Değişken Jamie'nin değişken ruh hali deniz kıyısının havasına benziyordu. Bundan hoşlanmayan biri on dakikadan fazla tahammül edemezdi. "Çok tatlısın Jamie. Şimdi yat artık."

Jamie, annesinin yanağına bir öpücük kondurup yatağa girdi ve ablasının yanına kıvrıldı. "İyi geceler anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Elizabeth lambayı söndürdü ve alt kata indi.

Jack ateşi yakmıştı. Çıtırdıyor, haliya spiral gibi dönüp dans eden altın rengi ışıklarını yayıyordu. Bir çay partisine gitmeye hazırlanan önemli bir adam gibi rahatsız bir hali vardı.

Elizabeth koltuğa oturdu. Yakındı ama çok da yakın değildi.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Sonunda Elizabeth, "Es-kiden doğum günümü size sürekli anımsatmam gerekirdi."

"Biliyorum." Jack güldü ve ardından rahatladı. Elizabeth'in söyleyeceklerinden korkuyor gibiydi.

"Hep unutacağını sanırdım ve unutursan ne olur diye korkardım. Neden böyle oldu Jack? Neden önemsiz biriymişim gibi hissettim kendimi?"

Jack ona baktı. Yüzünde, Elizabeth'in pek sık görmediği bir hüznü vardı. "Çünkü unutuyordum. Belki her yıl değil, belki çoğu yıllar da değil ama bazen oluyordu işte. Umursamadığımdan değil, kendi başıma anımsamak zorunda kalmadığımdan. O işi de benim yerime sen yapıyordun çünkü. Sen benim en büyük desteğimdin, beni ayakta tutuyordun." Jack iç geçirdi. "Bense değerini bilemedim."

Elizabeth bundan birkaç ay önce Jack'in böyle bir şeyi söylemek şöyle dursun, aklından bile geçirmeyeceğini biliyordu. "Sanırım son zamanlarda ikimiz de kendimizle ilgili bir şeyler öğreniyoruz."

"Sandığım gibi bir baba değilmişim." Jack bu itirafla şaşırmış görünüyordu, sesli dile getirmeyi istememişti sanki. "Sensiz kızlarla konuşacak konu bulamıyoruz. Gerizekâlinin teki olduğumu düşünüyorlar."

Kırılğanlık, Jack'in yeni ortaya çıkardığı tarafıydı. Bu yanı onu bir şekilde değiştirmiş, aralarındaki güç dengesini değiştirmişti. Elizabeth çocuklarından bahseden iki arkadaşlarmış gibi hissetmişti. "Biri on dokuz, diğeri yirmi yaşında Jack. Kennedy'yi hatırlayan herkesin bakımevinde olması gerektiğini düşünüyorlar."

"Jamie sana da gözlerini deviriyor mu?"

"Elbette. Genellikle, 'Günaydın anne, artık ciddi olur musun?' demeden hemen önce. Stephanie de o yaralı kuş bakışını verip yoluna gidene kadar çenesini açmıyor. Altıncı sınıftan sonra bu tavrı geliştirdiler. O gün bugündür de böyle."

"Nasıl başa çıkıyorsun?"

"İyi günüme denk geldiyse görmezden geliyorum. Kötü günümdeysem de inciniyorum. Neyse ki iyi günler kötülerden fazla." Jack'in kaşlarını çatıldığını görünce, "Ne oldu Jack?" diye sordu.

Jack ancak birkaç dakika sonra yanıt verdi. "Onlara söyleyeceğiz, değil mi?"

Elizabeth o an neredeyse kocasına dokunuyordu ama bir şey onu engelledi. Belki de korkuydu. Kalbi bu kadar hassas ve karmaşıkken ona dokunursa her şey yeniden başlayabilirdi. Ama Elizabeth buna henüz hazır değildi. Yolculuğu henüz bitmemişti. "Evet."

"Beni suçlayacaklar, biliyorsun."

"Onlara benim tercihim olduğunu söylerim."

"Olsun."

"Onlar artık yetişkin Jack. Anlayacaklar. Ayrıca boşanmaktan bahsetmeyeceğiz, yalnızca ayrıldığımızı söyleyeceğiz."

Jack gülümsedi ama belirsiz ve acı bir tebessümdü bu. "İstedığımız adı koyabiliriz buna. İstersek tatil diyelim ama aptal değiller. İkisini de kaybedeceğiz."

Ansızın Elizabeth de korktu. "Aslında onlara söylememiz gerekmiyor. Belki aramızda sorun olduğunu fark etmezler bile."

Jack hüznle gülümseyerek, "Birdie..." dedi. "Ah benim hayalperestim..."

Elizabeth nedenini bilmiyordu ama kocasının bunu söyleyiş tarzı onu neredeyse ağlatıyordu. "Geleceğe dair bir karar vermiş değiliz Jack. Yalnızca ara verdik. O kadar. Hâlâ bir şansımız var," dedi sertçe.

Jack nazikçe karısına dokundu, uzun zaman önce kırdığı bir cam parçasıydı sanki. "Buna inanmak istiyorum."

"Ben de."

Yirmi Beş

S ır ortaya çıktığında cumartesi öğleden sonrasıydı. Jamie ateşin yanında bağdaş kurup oturmuş, küçük, sivri çenesini dışarı çıkarmıştı. Jack'in tehlike anlamına geldiğini bildiği bir ifadeydi bu. "Evet, dökülün bakalım."

Odanın köşesindeki sallanan koltukta oturan Stephanie'nin rengi bembeyaz oldu.

"Tamam, başka türlü mü sorayım?" dedi Jamie sesini yükselterek. "Aptal değiliz. Aranızın bozuk olduğu belli."

"Beni bu işe karıştıрма," dedi Stephanie.

Koltukta oturan Elizabeth bacaklarını altına kıvırdı. Yanıt vermedi.

Belli ki Jack'in yanıt vermesini istiyordu. Hep böyle yaparlardı. Elizabeth kızların ne yapıp ne yapamayacağına karar verirdi. Jack ise direktifleri veren, Elizabeth aldıkları notlardan memnun olmadığında onlarla "konuşan" kötü çocuk olurdu.

Jamie yine ısrarla, "Evet," diye sordu.

Kızlar Jack'e baktı. Biliyorlardı. Kötü haberler hep babalarından gelirdi.

Jack sevgili kızlarına baktı. Jamie'nin zaten hüznle bakan gözleri kısılmış, kızmaya hazır ifadesini yumuşatmıştı. Stephanie ise gözlerini kucağındaki ellerinden ayırmıyordu. Bir binanın arkasına gizlenip şarapnellerin yağmasını bekleyen asker gibiydi.

Onlara bunu söyleme, o zehirli sözleri yüksek sesle dile getirme fikri midelerini bulandırmıştı. Ailelerini paramparça edenin onun sesi olduğunu hiç unutmayacaklardı.

Jack bunu yapamazdı.

Korkusundan öyle kaskatı durmuştu ki Elizabeth'in ayağa kalkıp koltuğun etrafını dolaştığını bile fark etmedi.

Elizabeth şimdi Jack'in arkasında duruyordu. Kocasının omzunu sıkmıştı ve nazik dokunuşu, Jack'e bir yumruktan daha fazla acı vermişti.

"Babanızla aramızda bir şeylerin ters gittiğini hissediyorsunuz," dedi. Sesi inanılmaz derecede sakindi.

Jack karısının bunu yapacağına inanamıyordu. *Birdie*. Karmaşadan kaçan ve kendi hayatını bile kurtaracak kararlar alamayan kadın... Ama tabii çocuklarının hayatını kurtarmak için kendini trenin altına atmayı bile göze alabilirdi.

"Durum bundan daha kötü," dedi Jamie inatla. "Dün gece babamın kanepede uyuduğunu biliyoruz."

"Birbirini seven insanlar tartışır Jamie." Stephanie başını kaldırdı. "Olay bundan ibaret, değil mi?"

Elizabeth şimdi Jack'in omzunu daha sıkı kavramıştı. Aslında Jack de elini kaldırıp Elizabeth'in elini tutmak istedi ama konuşmanın etkisiyle felce uğramış gibiydi. Güçlkle nefes alıyordu. "Tartışmanın biraz ötesinde bir durum," dedi Elizabeth sakin bir sesle. "Gerçek şu ki babanızla ayrıldık."

Stephanie'nin ağız açık kaldı. Yanaklarında renk kalmadı.
"Aman Tanrım."

"Bunu duymak zor, biliyorum. Ama bu durumu aşmak için birlikte hareket edeceğiz ve düzeleceğiz. Ne olursa olsun biz hep bir aile olarak kalacağız."

"Aman ne harika. Hep bir aile olarak kalacağız. Ne büyük saçmalık!" Jamie ayağa fırladı. Güçlkle nefes alıyordu ve Jack onun ağlamak üzere olduğunu gördü. "Bu bir erkeğin arkadaş kalalım demesi gibi bir şey. Çoktan başka bir sevgilisi olduğu anlamına gelir bu."

Elizabeth'in eli artık Jack'in canını yakmaya başlamıştı.
"Tatlım, izin ver açıklayalım."

"Olmaz. Zaten kaldırabileceğimden fazlasını duydum."

"Bizi dinle, lütfen. Baban ile ben evlendiğimizde çok gençtik."

Stephanie başını sertçe kaldırdı. "Sebebi bu mu? Çok genç yaşta evlenmeniz mi? Ben de sanmıştım ki... Yani siz hep... Ah, lanet olsun." Ağlamaya başladı.

Kızını o halde görmek Jack'in yüreğini parçaladı. Hiçbir şey canını bu kadar yakmamıştı. "Tatlım..." Jack ne söyleyeceğini bilemiyordu. Çaresizce Birdie'ye baktı. Birdie de ona baktı, dudakları titriyordu. Sonra güzel yüzü buruştu.

Jack düşünmeden yana yaslanıp karısını kollarına aldı. "Bunun üstesinden geleceğiz," diye fısıldadı ıslak yanağına doğru.

Elizabeth'i ne kadar sevdiğini o anda anladı. Bu konuda Elizabeth ondan çok daha güçlüydü ve Jack şimdi güçlü olmanın neye mal olduğunu görüyordu. Karısı eski bir giysi gibi yırtılıyor, kollarında paramparça oluyordu.

Jack kızlarına bakarken bu anı asla unutamayacağını biliyordu.

Karşı karşıya oldukları durum, bugüne dek aldığı bütün yanlış kararların bedeliydi. Ve tüm yanlış kararlar içinde en yanlış da Birdie'yi evlilikleri için mücadele edecek kadar sevmemesi olurdu. "Hepimiz için çok zor," dedi Jack. Sözler yavaş yavaş çıkıyordu, karanlık ve labirent gibi bir yolda ilerleyen kör bir adam gibiydi. "Ama sizi seviyoruz." Birdie'ye dönüp ağlamamak için kendini zor tuttu. "Birbirimizi de seviyoruz. Şimdilik tek bildiğimiz bu. Siz de isterseniz bu dönemi atlarmıza yardım edebilirsiniz ya da kızıp bize küsebilirsiniz. İkiniz de yetişkinsiniz. Sizi kontrol edemeyiz artık." Jack'in sesi neredeyse kırılıyordu. "Ama size şimdi ihtiyacımız var. Belki bu zamana dek olmadığı kadar. Aile olmalıyız."

Bu söz Jamie'nin öfkesini yok etmişti. Kızgınlığı yavaş yavaş dışarı akmıştı. Dizlerinin üstüne çöküp Jack'in duyamadığı bir şey mırıldandı.

Elizabeth de yanına oturdu. "Canlarım," diye mırıldandı.

Jamie ve Stephanie de Elizabeth'e sarıldı. Üçü kenetlenip ağladılar.

Jack özlemle onlara baktı. Onlara katılmak, bir kez olsun o ekibin bir parçası olmak istedi ama kımıldayamadı. Başından beri önce bir üçlü, sonra aile olmuşlardı.

Ona ilk bakan Jamie olmuştu. Yüzü şimdi acıyla buruşan, savaşçı prensesi Jamie... Ona uzanırken yalnızca, "Babacığım," diyebilirdi.

Yıllardır ona böyle seslenmemişti.

Elizabeth de kızının arkasından sarılıp Jack'in elini aradı. Bulduğunda da sımsıkı tuttu.

Jack koltuktan inip hepsine sarıldı.

Elizabeth kendini Evander Holyfield'la iki raunt maç yapmış gibi hissediyordu. Verandadaki salıncağa oturup öne arkaya sallanmaya başladı. Dolunay, gece mavisi okyanusun üstünden sarkıyor, gümüş rengi ışık, dalgaları aydınlatıyordu.

Şu son dört saat, hayatının en kötü zamanıydı.

Hep birlikte oturmuş, ağlamış ya da bağırışmışlardı. Jamie öfke ve çaresizlik arasında gidip geliyordu. Stephanie inatla sessiz kalıyor, annesi ve babasının bir araya gelmeme ihtimalini kabullenmeyi reddediyordu.

Şimdi nihayet kızlar uyumuştı.

Elizabeth perde kapının açılıp sertçe kapandığını duydu.

Jack verandaya adımını attı. İç geçirerek salıncaktaki Elizabeth'in yanına oturdu. Ağırlığının altında zincirler gıcırdadı.

Elizabeth battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardı. "Onlara yalan söylelemeliydik."

"Bunu söyleyecek cesareti nasıl buldun bilmiyorum," diye yanıtladı Jack. "Ağlamaya başladıklarında... lanet olsun! Kendimi berbat hissettim."

"Benim hatam," dedi Elizabeth. "New York'a gitmeyi reddettim. O mektubu yazdım. Onlara ben söylemeliydim."

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz Birdie. Her şeyi birlikte yaptık."

Bu birkaç kelime Elizabeth için çok değerliydi. Jack onun suçunun bir kısmını üstlenmişti. "Seni hâlâ seviyorum," dedi ve söylediğinin gerçek olduğunu fark etti. Hep de böyleydi. Sonra Jack'e döndü. "Bu geceye kadar unutmuştum."

Jack gözlerini ayırmadan ona baktı. "Yıllardır sana ne sıkıntının olduğunu sordum. Gerçek bir yanıt vermedin bana, haksız mıyım?"

"Kaybolup gitmenin ne demek olduğunu bilemezsin Jack. Nereden bileceksin ki? Sen kendinden hep emin oldun, kendine güvendin."

"Şaka mı yapıyorsun Birdie? NFL'de yıldızım parlarken bir anda kayboldum. Hiç kimse oldum."

"O farklı bir şey. İçinde kim olduğundan bahsediyorum ben. Mesleğinden değil."

"Hiç anlamadın," dedi Jack. "Bir adam için mesleği kimliğidir. Futbol oynayamadığım ilk zamanlar kendimi kaybettim."

"Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Nasıl bahsedebilirdim ki? Utanıyordum ve senin için bir oyuncunun karısı olmanın ne demek olduğunu biliyordum."

Jack haklıydı. Jack'in futbol oynadığı yıllardan nefret ediyordu. Sporda başarılı oldukça ailesinden uzaklaşıyordu.

O yüzden Jack'in muhtaç olduğu zamanlarda yanında olmamıştı. Her şeyi görmezden geldiği başka bir limana sığınmıştı. "Affedersin Jack."

"Öyle deme. Bu yüzden yıllarımızı boşa harcadık biz."

"Boşa harcamadık," dedi Elizabeth usulca. "Biz iyiydik Jack. Yirmi dört yıl boyunca birbirimize destek olduk. Mutlu ve güvenli bir ev, yuva kurduk. İki güzel, sevgi dolu kadın yarattık." Elizabeth gülümsedi. "Üniversitenin son döneminde evlenmek için evden kaçan iki çocuk için hiç de fena bir şey değil bu."

Jack ayağa kalkıp karısına elini uzattı. Elizabeth hevesle o eli tuttu ve öyle bir sıktı ki Jack'in güçlü kemikleri bu baskıyla yerinden oynadı. "Sen çok özelsin, biliyorsun değil mi?"

Jack bunu daha önce hiç söylememişti. Bu basit kompliman Elizabeth'in sandığından çok daha anlamlıydı. "Sen de öyle."

"Pekâlâ. İyi geceler Birdie."

“İyi geceler.”

Ve Elizabeth bu konuşmadan sonra yatağa yalnız gitti.

Jack arabayı havaalanının yer altı otoparkına çekti. Kiralık arabanın motorunu kapattığında sessizlik sağır edici boyuttaydı.

Arka koltukta oturan Jamie ve Stephanie birbirlerine kenetlenmişlerdi. Babalarının yanında oturma kavgasına tutuşmamışlardı. Bu kez böyle bir şeye gerek duymamışlardı.

Jack dikiz aynasından onlara baktı. “Artık gitsek iyi olacak. Uçağınızı kaçırmak istemezsiniz sanırım.”

“Orası kesin,” dedi Jamie ve kapı koluna uzandı. “Bu eyaletten kaçıp kurtulmak istiyoruz.”

Stephanie, Jack’e sevimli bir tebessüm atıp kardeşinin peşinden indi. Jack’i beklememişlerdi. Hemen terminale girip olay yerinden kaçıyormuş gibi hızla yürüdüler. Sonu gelmez güvenlik kontrolleri sırasında kızların ikisi de dönüp ona bakmadı.

Jack iç geçirip peşlerinden yürüdü.

Kapıda durmak zorunda kaldılar. Jamie nihayet ona döndü. Bir an bakiştılar ve Jamie zırhını indirdi. Jack kızının mavi gözlerindeki derin ve katıksız acıyı görünce sarsıldı. Kızı çok acı çekiyordu...

Ve buna sebep olan o ve Birdie’ydi. Jack’in yüreğine suçluluk, utanç ve pişmanlık karışımı bir acı saplandı.

Jack ellerini açıp ona doğru yürürken, “Jamie,” dedi.

“Şu anda bana dokunmasan iyi edersin.”

Jack kalp kırıklığının ne olduğunu biliyordu. Bu şiirsel bir metafor değildi. Kasların ve kas tellerinin kemikten ayrılması gibi bir şeydi. Şişmiş bir dizin vereceği acıdan çok daha büyük bir acıydı. “Özür dilerim Jamie. Özür dileriz.”

Jamie'nin yüzü buruştu. Ayakta duramıyordu. "Defol, tamam mı?" Jamie dönüp ondan uzaklaştı. Giriş kapısına gelip durduğunda da arkasına bakmadı.

"Jamie'yi bilirsin," dedi Stephanie. "Korkunca öfkelenir."

Jack, *ben de korkuyorum*, demek istedi ama kızlarına karşı nasıl dürüst olacağını bilmiyordu. Ailenin güçlü kişisi olmak onun işiydi. "Sanırım hepimiz korkuyoruz."

Stephanie ağlamamak için elinden geleni yaptı. Kızının bu halini izlemek bir baba için çok acı vericiydi. Stephie hep güçlü görünmeye çalışıyordu. "Günün birinde şizofren olduğunu öğrenmek gibi bir şey bu. İnandığın her şeyden kuşku duyuyorsun. Ailemizin paramparça olduğu bir dünyada nasıl yaşarım bilmiyorum."

"Bize inanmaya devam et Stephie. Günün birinde anlayacaksın. Annen ile ben senin yaşımda olduğumuz zamandan beri birlikteyiz. Çok uzun bir zaman. Bazı şeyler birikiyor. Ama boşanmaktan bahsetmiyoruz."

Stephanie ona ümitle karışık, dokunaklı bir bakış attı. "O konuda da yalan söylediğinizi düşünüyoruz."

"Hayır. Birbirimize nefes alacak zaman tanıdık, o kadar."

"Öyle mi?"

Arka planda hoparlörden gelen ses, 967 numaralı uçuşu anons ediyordu.

Jack, Jamie'ye baktı. Kızı sırtını ona dönmüştü. Uzaktan bile ne kadar gerildiği belliydi.

Zavallı Jamie. Boyun eğmekten hep korkar. Büyük ihtimalle içi kan ağlıyordu ama dışa vurmayacağı belliydi. "Kardeşine iyi bak. O biraz..." Jack devam edemedi. Jamie'nin kolunu kırıldığı günü anımsadı. Doktora giderken hiç sesini çıkarmamıştı.

O gecenin geç saatlerinde, karanlık odasında Küçük Kuş gece lambasıyla kalana kadar ağlamamıştı. Jack'in kollarına kıvrılıp, *çok acıyor babacığım*, diye mırıldanmıştı.

O zaman Jack'in tek yapması gereken kızının saçını okşayıp ona masal okumaktı.

"Sana ve anneme çok kızdı. Evdeki halini görmedin mi? Annemin havaalanına bizimle gelmesine bile izin vermedi. Hiç bu kadar kızdığını görmemiştim."

"Bize daha ne kadar küs kalır merak ediyorum."

"Jamie mi? Kutuplardaki buzlar ne kadar zamanda erir?"

"Ona dikkat et. Kendine de. Seni seviyorum Stephie."

Stephanie babasına baktı. "Bize karşı dürüst ol babacığım, tamam mı? Ümit etmekten vazgeçmemiz gerektiğinde bize söyle."

"Söz veriyorum." Jack kızının yüzündeki ifadeden yanlış bir şey söylediğini anladı. *Tabii ya*. Geçmişte verdiği sözlerin pek bir anlamı olmamıştı. Gelecekte yapması gereken önemli değişikliklerden biri de buydu.

Uçuş yeniden anons edildi.

Jamie, "Haydi Stephanie!" diye ablasına seslendi.

"Hoşça kal baba." Stephanie sırt çantasını omzuna alıp Jamie'ye yetiştı. İkisi de arkalarına bakmadan uçağa yöneldiler.

Jack pencereye gidip dışarıya baktı. Belli belirsiz yansıması kendisine bakıyordu. Arka tarafında uçak havalandı. Jack yavaş yavaş kendi uçuş kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Sahte bahar günleri mart ayının sonuna kadar sürdü. Ardından yağmurlar intikam alırcasına geri döndü. Elizabeth her gün Eddie Bauer yağmurluğu, dizine kadar gelen çizmesi ve ümitleriyle posta kutusunu kontrol ediyordu. Her defasında elleri

boş dönmüştü. Geçen haftalarda iki defa Stephanie yazmıştı. Kısa, tesirli mektuplardı. Her birinde yakıcı, yanıtlaması güç sorular vardı.

Kim kimi sevmekten vazgeçti?

Bunca yıldır bize yalan mı söylediniz?

Boşanmak istiyor musunuz?

Belirsiz zamanlarda kesinlik isteyen sabırsız sorulardı bunlar. Elizabeth vereceği yanıtın hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Başka nasıl olabilirdi ki? Bazı konular o sayısız kayıp yılların buğusunda belirsizleşmişti.

Jamie ise hiç yazmıyordu. Elizabeth'in telesekretere bıraktığı mesajlarına da yanıt vermiyordu.

Elizabeth kızlarıyla hep çok yakın olmuştu. Bu yeni uzaklaşma, acı çekmeleri ve öfkeleri neredeyse dayanılmazdı. Eski Birdie bunun ağırlığı altında can çekişirdi ama yeni, güçlü versiyonu öyle değildi. Bazen kadınlar ihtiyaç duydukları şey uğruna mücadele vermeliydi, çocuklarına karşı da olsa. Bu da o zamanlardan biriydi. Yine de sessizlik uykularını kaçırmıyordu.

Doğum günü kutlamasının yapıldığı hafta sonundan beri belki de yüzüncü defadır Elizabeth, Anita'ya, "Onlara yalan söylemek daha iyi olacaktı... ya da Jack'le birlikte gitmek," demişti. "New York'a taşınıp eski hayatıma devam edebilirdim. O zaman herkes mutlu olurdu." Resimden bir adım uzaklaşıp kaşlarını çattı ve ardından gün batımına mor rengini de ekledi. Anita'nın geldiği akşam başladığı resimdi bu. Fırtınalı Havalara Sanat Festivali için dört resim yapmıştı ama yağmur yüzünden eve kapanmıştı. Böylece bu resme yoğunlaşmıştı.

Mutfak masasında Anita örgü örüyordu. Başını neredeyse hiç kaldırmıyordu. "Ben herkesin mutlu olacağını sanmıyorum."

"O zaman benden başka herkes diyelim," dedi Elizabeth tekrar resimden uzaklaşarak. Çok hoş görünüyordu. Belki de yaptığı en güzel resimdi. "Tamam. Oldu. Bu da bitti."

"Nihayet bakabilecek miyim?"

Elizabeth aniden gerilerek başını salladı. Ortaya çıkan sanat eseriyle mutlu olmak başkaydı, onu başkalarına göstermek başka. Bir kenara çekilip üvey annesinin şövalenin önüne gelmesine izin verdi.

Anita hiçbir şey söylemeden orada öylece durdu.

"Beğenmedin, değil mi? Günbatımı renkleri biraz çılgınca biliyorum. Etrafındaki dünyaya abartılı bir renk vererek senin yumuşaklığını vurgulamaya çalıştım. Gökyüzünün renginin seni biraz solgun bırakmış gibi gösterdiğini görüyorsun değil mi?"

Elizabeth hatalarını görmek için çalışmasını inceledi. Anita ruh gibi ve çelimsiz görünüyordu ama aynı zamanda da Kral Arthur'un sarayındaki yaşlı kraliçe gibi güçlü bir hali vardı. Gri gözlerinde hafif bir keder okunuyordu ama dudaklarına da küçük bir tebessüm belirmişti. "Yoksa kırışıklarını abartmış mıyım? Düşündüm ki..."

Anita, Elizabeth'in koluna dokundu ama yine de bir şey söylemedi.

"Bir şey söyle, lütfen."

"Ben bu kadar güzel değilim," dedi Anita boğuk bir sesle.

"Evet, öylesin."

"Tanrım, keşke baban bu resmi görseydi. Duvara asar, herkese gösterirdi. *Haydi gelin*, derdi misafirlere. *Gelin de küçük kızım ne yapmış görün.*" Anita sonunda ona döndü. "Sanırım bu iş bana kaldı."

Nisan ayının ilk perşembe günü Elizabeth eğitim merkezine gitti. Girişe yakın bir yer bulup arabasını park etti. Yakınlardaki sokak lambasından içeriye ışık süzülüyor, her şeye tuhaf, mavi ve beyaz bir ışıltı veriyordu.

Yolcu koltuğundaki Anita ona gergin bir bakış attı. "Bu toplantıya katılmak istediğimden emin değilim Birdie," dedi ellerini kavuşturarak. "Ben sıkıntılarını herkese anlatabilen biri olmadım hiç."

"İşe yarayacak Anita. Emin ol. Eskiden bu kadınlara tutkusuz derdim ama öyle değiller. Onlar da tıpkı bizim gibiler."

Anita pek ikna olmamıştı. "Tamam."

Arabadan inip uzun, gölgelerin içindeki beton yoldan yürüdüler ve turuncu, metal kapılardan geçtiler. Geniş, muşamba döşeli koridor önlerinde uzanmıştı ve ara ara önlerine mavi bir kapı çıkıyordu.

Anita duraksadı.

Elizabeth, üvey annesinin elini tutup nazikçe sıktı. Bu hissi her ayrıntısıyla anımsamıştı. Daha birkaç ay önce kendisi de bu koridordan geçmeye korkuyordu. Şimdi ise kolayca, hevesle geçiyordu. "Haydi."

Kapalı kapının önünde durup Anita'ya baktı. "Hazır mısın?"

"Hazır görünüyor muyum? Hayır, değilim." Anita gülümsemeye çalıştı. "Ama üvey kızım bunu umursamıyor bile." Heybetli göğsünü şişirip çenesini kaldırdı.

Elizabeth o hareketi anımsadı. İlk geldiğinde o da aynısını yapmış, ürkek bir kuş gibi daha iri görünmeye çalışmıştı. Kapıyı açıp içeri girdi ve Anita'yı da içeri çekti.

İlk fark ettiği şey balonlardı. Güzel, helyum dolu "bol şans" balonları havaya yükselmiş, sandalyelerin arkasını süslemişti. Birkaçı ise ipinden kurtulup amaçsızca tavana yükselmişti.

Biri, "İşte geldi!" diye seslendiğinde odadaki bütün kadınlar bir araya toplandı. Ellerini çırpıyorlardı.

Elizabeth, Anita'ya baktı. "Sanırım yeni bir üye getirince seviniyorlar."

Grubun arasından sıyrılan Sarah Taylor'ın yüzünde koca bir tebessüm vardı. Parlak sarı elbisesiyle donuk gri duvarlara karşı güneş ışığı gibi görünüyordu. "Demek gizlemeye çalıştın Elizabeth. Çok ayıp!"

Elizabeth, Sarah'nın neden bahsettiğini anlamamıştı.

Joey öne doğru bir adım attı. "Gazetede gördüm. İnanamadım. Hiç söylemedin bize."

Mina söz aldı. "Joey hemen beni aradı. Hemen gidip bir gazete aldım ve oradaydı. Ben de Sarah'yı aradım."

Fran gülümsedi. "Gördüğümde..." Yüzü ağlayacakmış gibi ekşidi. "...Hemen gidip koroya katıldım. İlk konserim önümüzdeki pazar günü."

Söyleyecek bir şeyi olmayan tek kişi Kim'di. Odanın arka tarafında, kahve makinesinin yanında durmuştu. Üzerinde her zamanki kasvetli kıyafet vardı ve sigara paketiyle oynuyordu. Arada bir başını kaldırıyor, sonra hemen masaya bakıyordu.

Elizabeth, konuşmaya ara verdikleri bir anda, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Resim sergisinden," dedi Joey.

Odayı bir sessizlik sardı.

Elizabeth'in yanakları kızardı. "Ah, şu mesele..."

Anita, Elizabeth'in elini sıkıp onu sakinleştirdi.

“Seninle gurur duyuyoruz,” dedi Mina. “Böyle bir şey kalkışmak yürek ister.”

Fran de, “Çelikten bir kalp,” diye hak verdi.

Joey ona güldü. “Bana ümit verdin Elizabeth. Dişçilik okuluna kaydoldum. Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim, diye düşündüm.”

“Ama çok korkuyorum,” dedi Elizabeth.

“Görmüyor musun?” dedi Fran. “Biz de bu yüzden seninle gurur duyuyoruz.”

Elizabeth’in duyguları aniden bedeninden taşacakmış gibi oldu. “Şey... teşekkür ederim.”

“Arkadaşın kim?” diye sordu Sarah.

Elizabeth, Anita’ya döndü. “Bu benim üvey annem Anita.”

“Grubumuza hoş geldin Anita,” dedi Sarah.

Anita sıranın kendisine gelmesinden korkuyormuş da bir an önce söyleyip kurtulmak istemiş gibi, “Kısa bir süre önce kocamı kaybettim,” dedi. “Tabii onu gerçekten *kaybetmedim*. O... öldü.”

Mina öne atılıp Anita’nın koluna dokundu. “Gel, yanıma otur. Sana Bill’imi ve onsuz kendi hayatımı nasıl yaşamaya çalıştığımı anlatayım.”

Elizabeth diğer kadınlarla bir süre daha konuştuktan sonra yiyecek masasının yanına gitti. Kim de kahve makinesinin yanında duruyordu.

“Merhaba,” dedi Elizabeth.

Kim ağır makyajlı, kısık gözlerinin arasından ona baktı. “Başarısız olursan ne hissedeceksin?”

Bu Elizabeth’in sürekli kendine sorduğu bir soruydu. Haftalardır bunun için endişeleniyordu. Biraz resim yapmaya baş-

lasa seçimini ve yeteneğini sorgulamaya başlıyordu. "Başarısız olacağımı düşünüyorum zaten," dedi sonunda.

"Ona rağmen yapmaya devam ediyor musun?"

Elizabeth omuz silkti. "Yıllarca ihmalkârlığım yüzünden yeteneğimi kaybettim. Hiçbir şey bundan kötü olamaz bence."

Kim çantasının askını düzeltti. "Bilemiyorum Elizabeth. Ne zaman hayatın bundan daha kötü olamayacağını düşünsem kocam bana yeni bir deste belge yolluyor. Ama sana iyi şanslar. Sanırım birilerinin başına iyi şeyler gelmeli."

Kim yanından geçip toplantıdan ayrıldığında Elizabeth hâlâ bir yamıt arıyordu.

İLKBAHAR

*Uzak ve zor olanın cazibesi aldatıcıdır.
En büyük fırsat, bulunduğun yerdir.*

—John Burroughs

Yirmi Altı

Elizabeth berbat haldeydi. Dün gece iki saatten fazla uyumamıştı. Oradan oraya dönmüş, terlemişti. Hatta ağlamıştı bile. Ama korkudan mı yoksa öfkeden mi, onu da bilmiyordu. Tek bildiği Fırtınalı Havalan Sanat Festivali'nin bir saatten daha az bir süre sonra resmen başlayacağı ve resimlerini bir aptal gibi dünyaya tanıtmayı kabul etmiş olduğuydu.

Üçüncü defadır kıyafetini değiştirirken, "Sarhoş muydum?" diye mırıldandı.

Ne giyeceğine karar vermek bile çok geliyordu.

Koltuğun önündeki ahşap zemine kendini bıraktı. En son ne zaman bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Bugün baş aşağı düşecekti. Sonra ne olacaktı? Bu yeni hayatı kazanmak için çok mücadele vermişti. Evliliğini bırakıp kendi yolunda yürümeye başlamıştı. Eski fırçasını alıp akıl almaz olanı yapmıştı. Hayal etmişti!

"Sakin ol Birdie."

Yatak odasına gidip bileklerine kadar inen siyah yün elbisesini giydi ve desenli deri kemerini taktı. Saçlarını dağınık bıraktı, arkasına gizlenme ihtiyacı duyabilirdi. Ve aynaya baktı.

Yüzü voleybol topu kadardı. *Merhaba Wilson.*

Çılgılığı basmamak için kendini zor tutup her şeye sırayla odaklandı. Önce fondöten. Her zamankinden biraz daha fazla sürüp allık ile maskarayı da ekledi. İş bittiğinde yine insana dönmüştü.

Telefon çaldı. Tam beklediği gibi saat sekiz kırk beşte. Elizabeth bir an yanıt vermemeyi düşündü ama kaçmak anlamsızdı. Meghann onu bulmak için polisi seferber ederdi.

"Alo?" diye yanıtladı ve sesinin hissettiği kadar kırılgan çıkmadığını ümit etti.

"Yanıt vermeyeceksin diye korktum," dedi Meg. "İyi misin?"

"Bugün galeriye gitmektense ayak parmaklarımı koparmayı tercih ederim. Nasıl kabul ettim bilmiyorum."

"Tanrım, keşke orada olabilseydim. Çok üzgünüm."

"Aslında meşgul olduğuna sevindim. Bittiğinde seni ararım."

"Birdie?"

"Evet?"

"Sen benim kahramanımsın. Bunu unutma. Seninle gurur duyuyorum. Bugün hayatın değişecek."

Ne yazık ki şu anda buna inanmak o kadar kolay değildi. "Teşekkürler Meg."

Birkaç dakika daha konuştular. Sonra Elizabeth arkadaşıyla vedalaşıp telefonu kapattı. Elbisesine uygun bir kolye bulmak için çekmeceleri karıştırdı. Sonunda aradığını buldu. Jack'in, Albuquerque'daki işe girdiğinde aldığı turkuvaz rengi, çiçekli kolyeydi bu. *Şans getirir bebeğim*, demişti.

Elizabeth kolyeyi taktıktan sonra aynada son kez kendine baktı. Sonra alt kata indi.

Anita çoktan oradaydı ve ön kapıda bekliyordu. Lavanta rengine suni ipekten çok güzel bir pantolon takım giymişti. Kar beyazı saçlarını ensesinin dibinde topuz yapmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Lanet olsun. Belki de gitmem. Sanat kendini satmalıdır, değil mi? Orta yaşlı bir kadının herkesin içinde ağlamasından daha dokunaklı bir şey olamaz. Aman Tanrım, ya kusarsam?"

Anita yanma gelip üvey kızının omuzlarını kavradı. "Nefes al."

Elizabeth kendisine söyleneni yaptı.

"Al... ver, al... ver."

Elizabeth bir parça rahatladı. "Teşekkürler," dedi güçlükle.

Anita elini cebine sokup çıkardı. Avucunda kahverengi, siyah ve yeşil renkli çizgilerle dolu cilalı, küçük ve gri bir taş duruyordu. "Bu babanın stres taşıydı. Cebinden hiç çıkarmazdı. Sen doğduğunda bowling topu kadarmış. Zamanla bu boyuta getirdiğini söyler, gülerdi."

Elizabeth cebinde stres taşı bulundurmamak şöyle dursun, babasının herhangi bir şeyden korktuğunu bile hayal edemezdi.

"Hepimiz korkuyoruz," dedi Anita. "Önemli olan devam etmek."

Elizabeth taşı aldı. Avucuna bir öpücük gibi yerleşti. Babasının sesini duyar gibiydi: *Uç Birdie. Yapabilirsin.* Bu ses onu rahatlatıp asıl önemli olanı ona anımsattı. "Teşekkürler," dedi üvey annesine sarılarak.

Geri çekildiğinde Anita, "Artık gitsek iyi olacak. Geç kalmayalım," dedi.

Kasabaya giden yol boyunca Elizabeth düzgün nefes alıp vermeye gayret etti. Yollar birçok noktada kapalıydı ama güzellik salonunun önünde bir yer buldu.

Echo Beach partiye hazırlanmış, afişler ile balonlar her yanı sarmıştı. Hava şaşırtıcı derecede güzeldi. Çelik grisi bulutlar vardı ve soğuk bir esinti kendini hissettiriyordu. Ama yağmur yoktu. Dükânların önü parlak renklerle süslenmişti. Parkalı, diz boyu çizmeli birkaç yürekli turist de dar anayolda yürüyordu. Kumsal baştan başa uçurtma uçuran insanlar, frizbi peşinde koşan köpekler ve kumdan kaleler yapan çocuklarla doluydu.

Elizabeth, Eclectica'nın karşısındaki kaldırımda duruyordu. Beyaz bir tabela pencereyi kaplamıştı. RESSAM ELIZABETH SHORE'LA TANIŞIN diyordu.

"Sanırım kusacağım."

"Kesinlikle kusmayacaksın," dedi Anita. "Sen Edward Rhodes'un kızıydın. İnsanların içinde kusulmaz. Haydi şimdi gidelim."

"Elizabeth!" Marge galerinin yanında durmuş el sallıyordu. Kuru üzüm rengi, kadife fitilli ve dökümlü bir elbise ile burnu açık sandalet giymişti. Saçını da iki kalın örgü halinde toplamıştı. Göz alıcı güzellikteki mineli kolyesi göğsünü süslüyordu. "Acele et," diye haykırdı ve içeri girdi.

Elizabeth karşıya geçip galeride durdu. Ayakları geri geri gidiyordu.

Anita, "İyi şanslar tatlım," dedi ve onu galeriye itti.

İçeride onu Tutkusuz Kadınlar bekliyordu. Elizabeth adımını atar atmaz alkışlamaya başladılar.

Elizabeth durdu ve titreyen sesiyle, "Merhaba çocuklar," dedi.

Mina kıkırdadı. "Sen bizim yeni kahramanımızsın, sembolümüzsün."

Joey sırtıttı. "Aslında bir resim alacaktım ama... Ah, ne yazık ki fazla bahşiş toplayamadım. Onun yerine benim için bir peçeteyi imzalarsın."

Sonra herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Çalışmaların inanılmaz!"

"Harika! Resim yapmaya ne zaman başladın?"

"Çok hoş! Böyle resim yapmayı nerede öğrendin?"

Elizabeth soruların hiçbirini yanıtlamıyordu ama önemli değildi. Heyecanları, Elizabeth'in gerginliğini yatıştıran bir merhemdi. Saatlerdir ilk defa ümitlenecek kadar rahatlamıştı.

Hatta başarılı olduğunu bile hayal etmeye başladı. Harika bir haber çıkabilirdi. *bütün eserleri satılmış... Portland veya San Francisco'daki daha büyük bir galeriden gelen telefonlar...*

"Elizabeth," dedi Marge sabırsızca. Sanki ona bir defadan fazla seslenmişti.

"Ne? Ha?"

Marge elinde bir buket gülle yanına geldi. "Bunlar sana."

"Ah, buna gerek yoktu."

Marge ona çarpık bir tebessüm verdi. "Ben almadım ki." Çiçekleri ona verdi.

Kartta şöyle yazıyordu: *Çok kızgınız ama yine de seni seviyoruz. İyi şanslar. Jamie ve Stephanie. Not. Seninle gurur duyuyoruz.*

Seninle gurur duyuyoruz. Bu sözler Elizabeth'in gözlerini yaşarttı.

Anita yanına geldi. "Onlara ben söyledim. Umarım sakıncası yoktur."

Elizabeth o an Anita'ya sarılmak istedi ama kımıldayamıyordu. Tüm gücünü gözyaşlarını önlemeye harcamıştı. "Yok tabii," diye mırıldandı. "Teşekkürler Anita."

Üvey annesi koluna dokunup nazikçe sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Elinde çiçeklerle ve yanında üvey annesiyle birlikte Elizabeth tüm bunların gerçek olduğuna inanabilmişti..

Marge mezeleri düzenliyordu. Küçük sosisler Kraft peynir şeritlerine sarılıydı. Sonra elektrikli tavanın fişini taktı. Birkaç dakika sonra teriyaki sosun kokusu galerinin içini doldurdu.

Saat onda sokaklar turistler ve yerlilerle dolmuştu. Windermere Gayrimenkul Ofisi'nin otoparkında bir grup, eski şarkılar çalıyordu ve bütün dükkânlar alışveriş yapan insanlarla dolmuştu. Hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

Kasaba dışından gelenler dondurma külahları, uçurtmalar, eşofman üstleri, minderler, kırık dal ve kuru yosundan yapılmış Noel süsleri alıyordu. Eskimiş kaşıklardan yapılan rüzgâr çanları, Haystack Rock fotoğrafları ve sahil şeridinin suluboya resimleri de satılıyordu.

Bir tek Elizabeth'in resimlerini almıyorlardı.

Saatler ilerledikçe bu durum diş ağrısı kadar can yakıcı bir hale dönüşmüştü. Marge kasada durmuş ödemeleri alıyordu. Elizabeth'in çalışmalarının etrafındaki duvarlar boşalmıştı.

İlk giden Joey'di. İşe gitmesi gerektiğini söylemişti *Pig-in-a-Blanket*'ta önemli bir geceye katılacaktı ama Elizabeth, arkadaşının gözündeki acıma dolu bakışları görmüştü. Joey morallerin bozulmasına daha fazla tanık olamayacaktı.

Saat ikiye yaklaşırken Fran çocuklarını alması gerektiğini söyleyerek gitti. Bir saat sonra Mina ellerinde yeterince olmasına

karşın marketten minik sosis almaya gitti. Bahane bulmayan tek kişi Anita'ydı. Köşedeki tabureye oturmuş, görünüşe bakılırsa örgü örüyordu ama Elizabeth üvey annesinin aslında onu izlediğini, sinirinin bozulduğuna dair bir işaret görmeyi beklediğini biliyordu.

Elizabeth duvara yaslanmış, güç bela nefes alarak kollarını sıkıca göğsünde birleştirmiş, eklemeleri acıyana kadar kendini germiştir. Ama yüzündeki tebessüm silinmiyordu.

Farklı bir sonuç beklemekle aptallık etmişti. O küçük hayal kırıklığını kabullenmiş, sonra bir kenara itmişti. Bir daha böyle bir hataya düşmeyecekti ve kendine eziyet etmenin anlamı yoktu. Olan olmuştu.

Ve şu an kendini ıslak bir kâğıt mendil kadar hassas hissetse de bunun da geçeceğini biliyordu. Bugünün de sonuna gelecekti. Sonra gece, ertesi gün ve bir sonraki gün de geçecekti. Bu işler böyleydi. Bu akşam eve gidecek, resimlerini toplayıp canının sıkıldığını bile unutmaya çalışacaktı.

Tepedeki zil çınladı. Gün boyunca devam eden bir gürültüydü bu. Çalışmalarını istemeyecek birine daha gülümsemek üzere doğruldu.

Daniel kapının orada durmuştu. Gün ışığı, sarı saçlarını ışılatıyordu.

Elizabeth'in yanına gelip, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Pek iyi sayılmaz. Hatta kötü."

Daniel, Elizabeth'in yanından geçip çalışmalarının önünde durdu. Fark etmemek mümkün değildi, diğer duvarlar da boşalmıştı. Sonunda Daniel dönüp ona baktı. "Bunlar çok güzel. Gerçekten çok yeteneklisin."

“Evet tabii, biliyorum.” Kendini kaybetmesine ramak kalmıştı. Elizabeth ne kadar güçsüz kaldığını Daniel fark etmesin diye dükkândan çıktı.

Dışarıda nefes alabiliyordu.

Daniel peşinden geldi. “Bir sütlü kahveye ne dersin?”

“Harika olur.”

Kalabalık yolda birlikte yürüdüler. Dondurmacı dükkânından Daniel iki top dondurma ve iki sütlü kahve aldı. Sonra parka gidip beton banka oturdular. Kumsalda bir adam küçük bir çocuğa uçurtma uçurmayı öğretiyordu.

Elizabeth aradığı huzuru bir top çikolata parçacıklı ve naneli dondurmada bulabilirmiş gibi külahına bakıyordu.

“Utanman için bir sebep yok,” dedi Daniel sonunda.

“Biliyorum.” Bu cevap kendi kulağına bile çok anlamsız gelmişti. Elinde değildi. Bütün enerjisini *devam etme* üzerine kurmuştu. Rol yapacak gücü kalmamıştı. “Depresyonun bağımsız biçimi.”

“Kolay olacağını mı sanmıştın?”

“En azından biri satılır sanmıştım.”

Daniel onun yanağına dokunup nazıkçe kendine çevirdi. “Çok mu önemli?”

“Hayır, ama ah... lanet olsun.” Gün boyunca tuttuğu gözyaşları sonunda aktı.

Daniel ona sarıldı. Saçlarını okşayıp ağlamasına izin verdi. Sonunda Elizabeth hıçkırarak geri çekildi, kendini aptal gibi hissediyordu. “Affedersin. Berbat bir gündü.”

“Pes etme Birdie. Sen yeteneklisin. Resmini gördüğüm anda anladım bunu. Belki de daha önce çok kolay pes etmiştin.”

Elizabeth ansızın Daniel'in kollarında olduğunu, ona sım-sıkı sarıldığını fark etti. Nefesi onun alnına çarpıyordu. Yavaş yavaş başını kaldırdı.

Daniel onun yüzünü avuçlayıp başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Bugün çalışmalarını herkese gösterebilmen cesurca bir davranıştı. Biliyorum. Çırılçıplak halde insan içine çıkıp, *ben buradayım*, demekten zor bir şey yoktur."

Elizabeth, Daniel'in dudaklarına baktı. "Çıplak mı?"

"Kendinle gurur duymalısın Elizabeth. Tersini yapman büyük suç olurdu." Daniel ona doğru eğildi.

Elizabeth öpüşmenin yaklaştığını gördü ve gücünü topladı. Kalbi küt küt atıyordu. *Aman Tanrım...*

Daniel'in dudakları onun dudaklarına değdi. Daniel kahve ve nane tadını aldı. Elizabeth kollarını genç adamın boynuna dolayıp onu kendine çekti.

Ve... hiçbir şey olmadı. Ne o 4 Temmuz'daki gibi bir his ne de havai fişekler.

Daniel geri çekildiğinde kaşlarını çatmıştı. "Hoşuna gitmedi sanırım." Daniel gülümsemeye çalıştı.

Elizabeth şaşırmıştı. "Sanırım ben düşündüğümden daha *evliyim*."

"Bu çok kötü." Daniel ayağa kalktı ve onu da kaldırdı. Sonra elini tutup birlikte yürüdüler.

Kalabalığı yarıp dükkâna doğru ilerlediler.

Elizabeth, Daniel'in onu nereye götürdüğünü biraz geç fark etti ve genç adamın elini sıkıp onu durdurmaya çalıştı.

Daniel onu çekiştirip kapıya ulaşana kadar durmadı.

'Yapma Daniel. Orası idam odası gibi.'

“Sen de başını ipe geçir o halde. Sanatçılar öyle yapar.” Daniel ona gülümsedi. “Senden beklentim büyük Elizabeth Shore! Şimdi ait olduğun yere gir bakalım.”

Elizabeth omuzlarını gerdi ve içeri girdi.

Marge onu görünce gülümsedi. Onu görünce rahatlamıştı belli ki. “Döndüğüne sevindim.”

“Aslında dönmek istemedim.” Zar zor itiraf edebildi. Kapıya baktığında Daniel’in gitmiş olduğunu gördü. “Korkak,” diye mırıldandı.

“Sanatçı olmak zor iştir. Seni uyarmalıyım.”

“Zor mu?” dedi Elizabeth. “Zor olan Hollanda sosu yapmaktır. Bu ölümcül bir deneyim.”

Marge güldü, ardından ciddiyete büründü. “Affedersin. Komik olmadığını biliyorum.”

Elizabeth gerçekten gülümsedi. “Küçük düşmem seni eğlendirdiyse ne güzel. Belki birazdan bir otobüsün altında kalırım, sen de kahkahalarla gülersin.”

“Düzeleceksin Elizabeth. Endişelenme.”

Kapının üstündeki zil çınladı.

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Elizabeth ve yapmacık bir tebessüm takındı.

Kim galeriye girdi. Yüzü solgun ve gergindi. Bakışları oradan oraya kaydı. Siyah kuzu derisi bir pantolon ve siyah kaşmir, balıkçı yaka bir kazak giymişti. İlginç bir şekilde kırmızı şalını da bir omzuna atmıştı.

“Eclectica’ya hoş geldin,” dedi Marge.

Kim umarsızca elini savurdu ve arka duvara doğru yürüdü. Elizabeth’in eserinin önünde durdu.

“Ressam şurada,” dedi Marge yüksek sesle.

Elizabeth köşeden çıktı. "Merhaba Kim. Grup gitti."

Kim çantasını açıp içini karıştırdı. "Ben de onlarla zaman geçirmek istiyordum da sanki!" Başını duvara çevirdi. "Bunlar senin eserlerin mi?"

"Evet."

Kim onlara baktı. Bir an bakışları yumuşadı ve Elizabeth, kadının gözlerindeki özlemi gördü.

O özlemin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yıllarca kendi içine kapanmış, dışarı çıkabilmeyi hayal bile edememişti. Şu an Kim de tam o noktada duruyordu.

Kim deniz manzaralı olanını göstererek, "Bir tane alıyorum," dedi.

"Kusura bakma ama bu dükkânda merhamet alışverişi yapılmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, ikimizin de tahmin ettiği gibi hepsi elimde patladı. Bugün resimlerimden daha az ilgi gören tek şey soya peynirli dondurmaydı. Bir de Marge'in mezeleri."

"İyi ama merhamet alışverişi nedir?"

"Bir arkadaşın, ressama acıyıp resim alması. Teşekkürler ama olmaz. Yine de nezaketin hoşuma gitti."

Kim ona baktı. "Sence biz arkadaş mıyız?"

"Elbette öyleyiz," dedi Elizabeth kısık sesle.

Kim aniden gülümsedi ve tavırlarında dikkate değer bir değişiklik oldu. "O resmi indir ve sar. Ve sakın buna merhamet alışverişi deme. Onu oturma odama asmak istiyorum. Ona her baktığımda yeniden başlamanın mümkün olabileceğini hatırlamak istiyorum. Bu umudu bir arkadaşına satarsın, değil mi?"

Bu çok hoş bir jestti. Ama kendini daha kötü hissettiğini Kim'in anlaması mümkün değildi.

Elizabeth resmi duvardan indirip kasaya götürdü.

Marge'a döndü. "Üzerindeki etiket yanlış. Fiyatı..."

"Mümkün değil," dedi Kim hemen yanına gelerek. "O lanet olasıca herif beni paraya boğdu zaten. Bunu yapmama izin ver."

Elizabeth bu satıştan memnun olmak istiyordu ama içindeki huzursuzluktan kurtulamıyordu. Kim, resmi güzel olduğu için almıyordu. "Tamam."

Kim ödemesini yaptıktan sonra Elizabeth'e döndü. "Bu haftaki toplantıya gelecek misin?"

"Elbette."

"Belki sonra da yemek yeriz. Ama başka planın varsa anlarım. Birkaç gün kala söylemiş oldum zaten."

"Çok isterim."

Kim tekrar gülümsedi. "Harika. Görüşürüz."

Elizabeth biraz daha oyalanıp dükkâna girip çıkan turistleri izledi. Sonunda daha fazla dayanamayacağını anladı.

Galeriden çıkarken gördüğü son şey kendi eserleriyle dolu duvardı.

Jack odasının penceresinin önünde durmuş güzelim bahar gününü izliyordu.

Hayatının en güzel günü olmalıydı. Yirmi dört saat önce habercilik alanındaki en iyi işi teklif etmişlerdi ona: *NFL Sunday*.

Yıllardır, belki hayatı boyunca bu anın hayalini kurmuştu ama şimdi gerçekleşmişken kendini tuhaf bir şekilde uyuşmuş hissediyordu.

Odasının kapısı açıldı. "Buradasın demek," dedi Warren. "Fotoğraf çekimlerini az önce duydum. *People* dergisi ha? Harika."

"Eminim sayının en yaşlı adamı benimdir."

Warren kaşlarını çatı. "Biliyordum. Senin bir sıkıntın var. Haydi gidelim."

Jack paltosunu alıp Warren'ın peşinden binadan çıktı. Sessizce sözleşmişler gibi köşedeki bara girip arka masaya oturdular.

Barmen kız geldiğinde Warren, "Buzlu duble viski," dedi.

Kız Jack'e döndü.

"Limonlu soda."

"Artık bir sıkıntın olduğundan kesinlikle eminim," dedi Warren. "Soda mı içeceksin gerçekten?"

"Son zamanlarda çok içtim. Ayık gezemiyorum."

"Sorun bu mu?"

"Öyle sanıyordum ama şimdi emin değilim." Jack duraksadı, ardından, "Fox bana *NFL Sunday*'i teklif etti."

Warren arkasına yaslandı. "Tanrım, Jack. Birçok insan böyle bir teklif için sol kolunu verir ama sen soda içip resmen ağlıyorsun. Ne oldu?"

Jack sol tarafına baktı. Böyle bir konuyu konuşmak onun tarzı değildi ama bu sessizlik ve yalnızlık duygusu onu öldürüyordu. Ve evlilikle ilgili sıkıntısını anlayacak biri varsa o da üç evlilik yapan Warren'dı. "Çocuklara ayrılıktan bahsettik."

"Öyle mi? Çocuk yapmamamın sebeplerinden biri de bu işte. Nasıl karşıladılar?"

"Kötü. Ağladılar, bağırp çağırdılar, öfkelendiler. Sonra da okula döndüler. O zamandan beri de sessizlikle tehdit ediliyorum."

"Gececektir. Bir süre sonra ailelerinin yeni durumuna alışacaklar. İnan bana."

Buydu işte, uykusuz gecelerinin kaynağı: *Yeni durum*. “Ya ben de bunu kabullenemiyorsam?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Birdie’yi özlüyorum.” İşte söylemişti.

“Kötü bir alışveriş yaptın Jacko ama bunu yapan ilk erkek değilsin. Sen bu ateşin gerçek olduğunu sandın ama günün sonunda asıl önemli olanın seni gerçekten seven kadını bulmak olduğunu fark ettin.” Jack’e döndü. “Zor zamanlarında yanında olacak kadını... Ve o kişi de Birdie’ydi dostum. Onu asla bırakmamalıydın.”

“O beni bıraktı.”

“Birdie mi seni bıraktı?”

“Evlilik monoton bir hal almıştı. Ne zaman bu hale geldi bilmiyorum. Sanırım futboldan uzaklaştığımda başladı. Kaybettiğim şeyden başka bir şey düşünemiyordum. Çok genç yaşta evlendim, hayalimdeki ateşli genç olamamıştım. Her gece başka bir kadınla yatan şu yıldızlardan yani. İstedğim buydu.” İç geçirdi. “Yıllarca zamanda yolculuk yapıp farklı bir tercih yapmış olmayı diledim. Sanırım sürekli başka bir yerde olduğumu hayal etmem bir süre sonra amaca dönüştü ve bu da evliliğimi mahvetti. Hatta bir yanımda, bana engel olduğu için Elizabeth’i suçluyordu belki. Bilmiyorum. Tek bildiğim yeniden önemli biri olmaktı. Sonra bu iş ortaya çıktı ve hepsini elde ettim.” Jack acı gülümsedi. “Yetişkinlik hayatım boyunca ilk kez özgürüm, zenginim ve ünlüyüm. İstedğim her şeyi yapabilirim. Lanet olsun, yarı yaşındaki bir kadınla yatıyorum ve onu sevmemem umurunda bile değil. Hep bunu hayal etmişim ama şimdi nefret ettim. Birdie’yi özlüyorum.”

“Ona söyledin mi?”

Jack başını kaldırdı. "Sanırım artık çok geç."

Warren içkisinden bir yudum aldı. "Yirmi dört yıl yanımda kalacak bir kadınla tanışmadım hiç. Beni uyuşturucudan kurtarıp ihanetimi affedecek bir kadımla... Öyle bir kadın bulursam onu asla bırakmam Jacko."

"Ya bana geç kaldığımı söyleyse?" Jack duraksadı. "Ya beni artık sevmiyorsa?"

Warren ona baktı. "O zaman mutlu sona erişemezsin dostum. Bazen kötü bir tercih hayatının sonuna kadar yakandan düşmez.

Yirmi Yedi

Galeriden eve dönerken yol hiç bitmeyecek gibiydi. Elizabeth başarısız olmuştu. Bu farkmdalık kaşıntılı bir yara gibiydi; insanın canı ne kadar yanarsa yansın ona dokunmadan duramıyordu.

Yolcu koltuğundaki Anita'nın arada bir kaygılı gözlerle ona baktığını hissediyordu ama neyse ki üvey annesi fikirlerini kendine saklıyordu. Moral verici konuşmalar yapmanın sırası değildi. Elizabeth son birkaç aydır Meghann, Anita ve Daniel'dan yeterince moral verici söz dinlemişti zaten. Arkadaşlarını dinleyip onlara inanmıştı.

Ve işte buradaydı. Kırk altı yaşındaydı ve başarısızlığa uğramıştı.

Stormwatch Yolu'na girip eve doğru ilerledi. Arabayı park ettiğinde Anita'ya dönüp gülümsemeye çalıştı. "Her şey için teşekkürler. Yanımda olman benim için çok önemliydi."

Anita üzgündü. "Birdie, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Lütfen. Yaşamak zordu zaten. Bir de bunun üzerine konuşmak daha zor."

Anita başını salladı. Güneyli kadınların iyi bir yanı varsa o da kabalığı nazikçe görmezden gelme yeteneğiydi. "İkimize güzel bir yemek pişireceğim."

"Ben pek aç değilim. Sıcak bir banyo yapsam iyi olacak." Elizabeth biraz daha orada oturup üvey annesine baktı. Soğukkanlılığını daha fazla koruyamayacağını hissediyordu. Dikkatli olmazsa eski bir porselen gibi kırılacaktı ve bunun kimseye faydası olmazdı. Arabanın kapısını açtı ve sonra sevgili evine girdi.

Yumuşak bir ışık, tatlı kokular ve güven duygusu onu karşıladı.

Elizabeth derin derin iç geçirip yavaşça dışarı verdi. Anita'nın arkadan geldiğini fark ettiğinde üst kata çıkıp odasının kapısını kapattı. Pencereye gidip manzaranın onu rahatlatmasını bekledi ama karanlık, yılın bu zamanında erken çöküyordu ve camın ardında gecedен başka bir şey görünmüyordu.

Küveti doldurdu ve suya bir miktar badem esansı ekledi. Küvete girdiğinde suyun etrafa saçılacağını bile bile suyu gereğinden fazla doldurdu. Böylece dağınıklığı da temizlemiş olacaktı. En azından bu konuda iyiydi.

Soyunup neredeyse kaynar suyun içine girdi. Tahmin ettiği gibi su fayansa doğru taşı. Sıcaklık tüm vücudunu kapladı ve buharlar yüzüne doğru yükseldi. Tatlı, yoğun koku küçük banyoyu doldurdu.

Elizabeth başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

O bitmek bilmez günün görüntüleri zihninden çıkmıyordu. Biblolar, baskı resimler, fotoğraflar... İnsanlar diğer sanatçıların resimleri alıyor, Elizabeth'in eserlerinin önünden geçip gidiyorlardı.

Keşke ağlayabilseydi ama bu o tür bir acı değildi. Uyuşmuştu sanki. Şartlı tahliye hakkı kazanan bir mahkûmun affedilmeyip yeniden hücrelerine yollanması gibi bir şeydi.

En kötüsü de Elizabeth kendine inanmıştı. Aslında her ihtimali düşünmüştü ama yine de bataklığa saplanıp kalmıştı. İnanmış, cesaret etmiş, hayal kurmuştu.

Ve başaramamıştı.

Çalışmaları yeterince iyi değildi. En azından bu kadar ortadaydı.

Şimdi ne olacaktı? Kendini bulabilmek için bu zamana dek kurduğu bütün güzel şeylere sırt çevirmişti.

En büyük zevki başkalarına yardım etmek olan, insanları seven ve hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olan bir kadın ortaya çıkarmıştı. O sıcak küvette uzanırken neden bununla yetinemediğini düşündü.

O bir sanatçı değildi. Yirmi beş yıl önce bunu anlamış olmalıydı. Yüksek lisans yapmak için daha fazla uğraşmamasının sebebi de buydu. Gerçeği biliyordu ya da şüpheleniyordu. O yola sırtını dönmek onu bu korkunç günden kurtarabilirdi.

Su soğuyup derisi büzüşene kadar küvette kaldı. Sonra isteksizce çıktı. Havluya sarınıp yatağına girdi.

Telefona bakıp, *Jack'i ara*, diye içinden geçirdi.

Sebebini bilmiyordu, bugüne dek tek sığınağı olması dışında tabii. Komodine gidip telefonu aldı ve kocasının numarasını çevirdi. Telefon çalarken ona ne söyleyeceğini düşünmeye başladı. En uygun giriş cümlesini bulmaya çalıştı.

Seni seviyorum. Güzel ve doğrudan.

Seni özledim. Çok doğru.

Sana ihtiyacım var. Mutlak doğru.

Telesekreter devreye girdi ve ona Jack ile Birdie'nin şu an evde olmadıklarını söyledi.

Jack ile Birdie.

Mesajı değiştirmemişti. Bu da onu cesaretlendirdi. "Merhaba Jack," dedi ve sırtüstü dönüp çıkıntılı tavana baktı. "Artık geleceğimizi konuşabiliriz diye düşünüyorum. Tabii sen de istersen." Duraksayıp başka ne söyleyebileceğini düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Konuşursa ağlayabilirdi.

Telefonu kapatıp kızlarının numarasını çevirdi.

Yine telesekretere bağlanmıştı. Kendini zorlayarak neşeli bir mesaj bırakmış, kısaca üzüntüsünü dile getirip çiçekler için teşekkür etmiş, sonra da kapatmıştı.

Uzunca bir süre uzanıp tavana bakarak kirislerdeki örümcek ağlarını izledi. Hep oradaydı, o küçük siyah örümcek. Elizabeth ağını kaç defa temizlerse temizlesin hep aynı noktaya geri dönmüştü. Bundan bir ders çıkarabilirdi.

Kapı çaldı. "Birdie, tatlım?"

Elizabeth gözlerini kapattı. Bir süre daha sefaletiyle baş başa kalmak istiyordu. "İyiim, bir şey yok Anita."

"Yemek hazır."

"Yiyemeyeceğim. Kusura bakma. Ama yemek pişirdiğin için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz." Ayak seslerinin uzaklaştığını, sonra geri geldiğini duydu.

Kapı açıldı. Anita elinde düz ve siyah, metal bir kasayla orada durmuştu. "Gel Birdie. Artık bunu görmelisin." Anita elindeki kutuya vurdu. "Bu senin annenindi. İçinde ne olduğunu görmek istiyorsan alt kata gelmelisin." Sonra dönüp uzaklaştı.

Elizabeth peşinden gitmek istemiyordu ama Anita en büyük kozunu oynamıştı: Annesi.

İç geçirip yataktan kalktı ve giyindi.

Alt kattaki koltukta Anita'nın yanma oturdu. O metal kutu şimdi sehpanın üstünde bekliyordu.

Elizabeth ona baktı. Mutluluk verici bir an galerideki fiyaskoyu unutturmuştu.

İçinde Elizabeth'e yazılmış bir mektup olabilirdi. Ya da daha da iyisi değerli anılarla dolu bir günlük! Fotoğraflar, anılar... Anita'ya döndü.

Anita lambadan yayılan ışıktan solgun, hatta kırılğan görünüyordu. Kanatana kadar alt dudaklarını çiğnedi. "Bunu yanımda getirdim. Onu açma vaktinin geldiğini tam da o vakit geldiğinde anılarım diye düşünmüştüm." Gülümsemeye çalıştı ama yapmacıklığını gizleyemeyince gerginliği daha fazla ortaya çıktı. "Baban seni çok seviyordu. Bu dünyadaki her şeyden çok..."

"Biliyorum."

"O... zamanının adamıydı ve erkeklerin, kadınlarını... kötü olan her şeyden korumaları gerektiğine inanırdı."

"Haydi ama bunları biliyorum."

Anita kutuya uzandı ve sürgüsünü çekip açtı. Elizabeth üvey annesi kutuyu ona uzatırken parmaklarının titrediğini fark etti.

Kutuyu ondan aldı.

İçinde kenarları taraklı, bantlanmış bir deste fotoğraf duruyordu. Uzun bir karton boru da çaprazlamasına uzanıyordu.

Elizabeth önce fotoğrafları aldı. En üsttekinde annesi vardı. Verandadaki salıncakta oturmuştu. Üzerinde pembe pantolon ve Peter Pan yakalı, kısa kollu, çiçekli şifon bir bluz vardı. Bacaklarını katlamıştı ve ayağının bir parçası görünüyordu. Tırnakları ojeliydi.

Kahkaha atıyordu.

Gülümsemiyor, poz vermiyordu. Kahkaha atıyordu.

Sağ elinde sigarası vardı ve yarısı içilmiş kokteyli de ayağının ucunda duruyordu. İnanılmaz derecede canlı bir hali vardı.

Elizabeth ilk kez annesini gerçek bir kadın olarak görmüştü. Gülen, sigara içen ve kısa paçalı pantolon giyen.

“Çok güzelmiş,” dedi Elizabeth.

“Evet.”

Diğer fotoğrafta farklı bir kadın vardı. Derin, ışıltılı gözleri olan, siyah dalgalı saçları geniş kalçalarına doğru süzülen bir kadındı. İtalyan köylülerine benziyordu, kaba ve öfkeliydi. Her haliyle onun narin ve aristokrat annesinin zıttı gibiydi.

Diğer fotoğrafların hepsinde o diğer kadın vardı. Plajda, beyaza boyalı bir verandada, bir köy festivalinde, uçurtma uçururken...

Elizabeth hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı.

Sonunda karton boruyu alıp açtı. İçinde kıvrılmış bir kumaş vardı. Elizabeth onu sehpanın üstünde yaydı.

Parlak akrilikle yapılmış siyah saçlı bir kadın resmiydi. Kırmızı minderlerin üstüne uzanmış, siyah saçlarını doğal bir şekilde dağınık bırakmıştı. Geniş kalçasını örten açık pembe şal dışında çıplaktı. Göğüsleri dolgundu ve kahverengi meme uçları bozuk para büyüklüğündeydi.

Detaylar muhteşemdi. Elizabeth'e, Modigliani'nin erken dönem eserlerini anımsatmıştı. Angora şalı, kadının bronz teninin kadifemsi yumuşaklığını neredeyse hissediyordu. Minderlerde kadının vücudunda yüzlerce pembe ve sarı gül yaprakları duruyordu.

O çalışmanın hüznünlü bir yanı da vardı. Kadının kapkara gözleri umutsuz bir özlemle doluydu. Onu terk etmeye hazırlanan âşığına bakar gibiydi.

Elizabeth imzaya baktı. *Marguerite Rhodes*.

Zaman durmuştu sanki. Kalp atışlarını duyabiliyordu. "Annem ressam mıydı?"

"Evet."

İşte yıllar sonra aralarındaki bağ, annenin kızına verdiği o şey, kan bağıyla geçen o yetenek ortaya çıkmıştı. Elizabeth başını kaldırdı. "Neden babam bana söylemedi?"

"Tek resmi bu."

"Ne olmuş yani? Benim ressam olmak istediğimi biliyordu. Bunun benim için ne anlama geleceğini bilmesi gerekirdi."

Anita çok üzgün görünüyordu. Dehşet dolu bir an Elizabeth üvey annesinin daha fazlasını anlatmaktan korkup geri çekileceğini sandı. "Annenin bir ara Edward'ı terk ettiğini anlatmıştım sana, anımsadın mı? 1955'teydi bu."

Elizabeth resmin üstündeki tarihi fark etti: 1955.

Anita derin bir iç geçirdi. "O zamanlar dünya farklıydı. Şimdiki kadar açık görüşlü ve hoşgörülü değildi."

Elizabeth resme tekrar baktı. Bu defa tutkuyu gördü. Fırça darbelerindeki yumuşaklık, kadının gözlerindeki şiddetli hüznü... Ve bunca yıldır kendisinden gizlenen gerçeği anladı. "Annem bu kadına âşık olmuş," dedi usulca.

"Adı Bayan Esteban. Ve evet, annenin âşığıymış."

Elizabeth arkasına yaslandı. Şimdi o belli belirsiz çocukluk anıları bir anlam ifade etmeye başlamıştı işte. Annesinin odasının kapalı kapısı, içeriden gelen hıçkırık sesleri. "Bu yüzden depresyondaydı," dedi Elizabeth yüksek sesle. Şimdi hayatı yerine

oturmuş, yapbozun tüm parçaları birleşmişti. Aslında bunu daha fazla önemsemeli, kendisine ihanet edilmiş gibi hissetmeliydi. Ama annesini hiç tanımamıştı, bu kadarı acı verecek ölçüde açıktı zaten. "O yüzden babam ondan bahsetmek istemiyordu. Utancından..."

"Babanı bilirsin, diğer erkeklerden daha iyi olduğunu düşünürdü. Lanet olası kasabalılar da ona saygı gösterirdi. Karısının kaçmasını hazmedebilirdi. Geri döndüğü için bununla baş edebilirdi. Küçük kırağının ne kadar maceraperest olduğunu söyleyip gülebilirdi ama karısının orada başka birine, dahası bir kadına âşık olduğunu öğrendiğinde Edward'ın bununla baş etmesi mümkün olmadı. O yüzden bu konuyu sonsuza dek kapattı. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı."

"Sen nasıl öğrendin?"

"Yirmi yıllık viski sayesinde. Baban bir gece sarhoş oldu ve ağzındaki baklayı çıkardı."

Elizabeth arkasına yaslandı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Cevapsız sorular, hiçbir fotoğraf olmaması, aileyle ilgili anılardan asla bahsedilmemesi... Annesi, babasının özsaygısına ağır bir darbe indirmişti. Anita'ya neden bu kadar sıkı tutunduğu şimdi anlaşılıyordu.

"Peki, neden benim ona dair bir anım yok? Ben altı yaşından dayken öldü."

"Seni severmiş Birdie, çok severmiş ama geri döndüğünde içinde bir şeyler eksilmiş. Kaybolmuş. Seninle ilgilenememiş. Bir gün seninle ilgilense hemen ardından kendini odaya kapatıp haftalarca senden uzak duruyormuş. Tabii bu da babanı mahvetmiş. Tabii ki annen ciddi bir tedavi görmüş. O zamanlar böyle şeyler yapan kadınlara deli gözüyle bakılırdı. Herkes böyle

düşünürmüş, özellikle de kendisi. Annenin iyi, inançlı bir aileden geldiğini unutma. İyi kızlar başka kadınlarla seks yapmazdı.”

Bu söz Elizabeth’in bir anısını canlandırdı. Dördüncü doğum gününün ertesi günü Elizabeth erkenden uyanıp annesinin odasına koşmuştu. Annesini yere çökmüş, dizlerini göğsüne çekip ağlarken bulmuştu. Elizabeth tam olarak ne dediğini hatırlamıyordu ama annesinin yanıtını unutmamıştı: *Benim gibi olma Birdie. Sakın korkma.*

Anita uzanıp Elizabeth’in eline dokundu. “Annen hayatta ne istediğini buldu ama ona sırt çevirdi. Aile baskısının, yüreğinin içindekinden daha önemli olduğuna karar verdi. Aşkına ve yeteneğine sırt çevirdi. Bu da onu öldürdü. Seni tanıyorum Birdie. Yatak odanda resim yapmaktan vazgeçmen gerektiğini, yetenekli olduğunu düşünmekle aptallık ettiğini düşündün, biliyorum.”

Elizabeth içinde aniden bir berraklık hissetti. “Beni ne zaman bu kadar iyi tanıdın?”

“Sakın Elizabeth Shore’dan ümidini kesme. Sırf korkuyorsun diye onca yol kat edip çabaladıktan sonra eski hayatına dönemezsin. Pes edersen annenin hatasına düşersin. Belki ölmezsin ama paramparça olursun Birdie.”

Elizabeth gözlerini kapattı. İnkâr etmek istiyordu ama anlamsızdı. Doğru olduğunu biliyordu.

O gün Kim’e ne söylemişti? *Yıllarca ihmalkârlığım yüzünden kaybettim.* Doğruydı ve denemeden bıraktığı her şey için biraz daha boşaltmıştı.

Şimdi en azından denemiş, başarısız olmuştu. Ama denemişti. Bununla gurur duyabilirdi.

Yüzünde eğri büğrü bir tebessüm belirdi. "Sen sandığımdan çok farklı biriymişsin," dedi usulca ve Anita'nın ona ulaşmaya çalıştığı, fakat kendisinin onu reddettiği zamanları anımsadı.

"Sen de Birdie."

"Bunca yıldır annem yok sanıyordum," dedi Elizabeth. "Yanılmışım, değil mi? İki annem varmış. Seni seviyorum Anita. Yıllar önce söylemeliydim bunu."

Anita'nın dudakları titredi. Boş ver gitsin dercesine elini savurdu. "Baban zaten günün birinde anlayacağını söyleyip durdu."

Otelin balo salonunda Jack konuşma sırasının gelmesini beklerken Birdie'den başka bir şey düşünemiyordu. Aslında buna şaşırmişti. Yeni iş teklifini ya da yaklaşan *People* dergisi çekimlerini her düşündüğünde telefonu alıp karısını aramak istemişti. Elde ettiği başarılar, karısı yanında olmadığı, kulağına *başardin hayatım* diye fısıldamadığı sürece önemini yitiriyordu.

Ayıklık böyle bir şeydi. Zihni açıyor, o bulanık köşeleri temizliyor, her şeyi ıslıl ıslıl yapıp aydınlatıyordu.

Warren'la konuştuğundan beri o ışık hiç sönmemişti. Hayatını bütünüyle görebiliyordu.

Her gün biraz daha *fazlasını* istiyordu. Hiçbir şey yetmiyordu. Birdie bile. Bunu şimdi itiraf ediyordu. Artık kendini kandırmanın anlamı yoktu.

Eskiden olduğu adam yüzünden şimdi yalnızdı. Karısına yabancılaşan bir koca, kızlarına yabancılaşan bir babaydı. İş dışında, kendi seçtiklerinin ötesinde bir sorumluluğu yoktu.

Ama özgürlük sandığı şey değildi.

Yıllarca baştan başlamak istemişti. Sonu gelmeyen hayallerinde ikinci bir şansı olmuştu hep: Ün, gençlik, beğenilmenin getirdiği tatmin hissi. En çok hayalini kurduğu da (*dürüst ol Jack*) başka kadınlardı. Bir adamla yatağa girip sert penisi dışında bir şey istemeyen minicik elbiseli, güzel vücutlu genç kadınlar. Bu hayali kurmuştu hep. Onun sadece vücudunu seven ve tuvaletin kapağını indirmesini ya da eve dönerken tampon almasını istemeyen yüz­süz, isimsiz kadınlar.

Şimdi bunu da elde etmişti. Sally'yle ilişkisi inanılmaz derecede ateşliydi. Seks harikaydı, en azından fiziksel yönden tatmin ediciydi. Ve sonrası da harikaydı. Sally kalkıp sessizce giyiniyor, evden çıkıyordu. Kalmıyor, aşk beklentisi içine girmiyordu.

Herhangi bir paylaşım, kahkaha ve sıcaklık yoktu.

Warren haklıydı. Jack kötü bir alışveriş yapmıştı. Gerçek sıcaklık yerine yapay ısı kaynağını tercih etmişti.

O hayalin, spot ışıklarının, kameranun ve aksiyonun içi dolu değildi. Ürpertici derecede boştu.

Şimdi bu sözde heyecan dolu bir hayatın ortasında yapayalnız kalmışken kendisinin de boş kaldığını fark etti.

"Jack?" Sally dirseğine dokundu.

Jack düşüncelerinden uyandı. Seyirciler alkışlıyordu. Sally'ye şöyle bir bakınca Jack isminin söylendiğini duymadığını anladı.

Ayağa kalkıp otelin kalabalık balo salonunda ilerledi. Mekân, beyaz örtülü masalarla doluydu.

Mikrofonun başına geçip son birkaç aydır defalarca yaptığı konuşmayı yaptı. Sporcuların cezalandırılması ve dürüst sportmenlik talebi... Konuşması bittiğinde yerel Amerikan Kız ve Erkek Takımları temsilcileri onu alkışladı. Sonraki bir saati

fotoğraflar için poz verip soruları yanıtlayarak ve imza vererek geçirdi.

Sally yanına geldi. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Eniştem şimdi bana borçlu. Seninle konuştuğu için herkes ona imreniyor."

"Çocuklara yardımcı olmak iyidir." Jack bu klişe yanıtın dudaklarının arasından döküldüğüne inanamadı. Üstelik de Sally'ye karşın.

Sally hafifçe kaşlarını çatı. Jack'i kolundan tuttu ve onu salondan çıkarıp bardaki sessiz bir masaya götürdü. "Kafam karışık." Kısık sesle konuşuyordu ve yalnızca beyaz şarap siparişi vermek için konuşmasına ara vermişti yalnızca.

"Neden kafan karışık?" Jack bunun olacağını biliyordu tabii ki.

"Bütün hafta benden uzak durdun. Seni baskı altına almadım, değil mi? Evli olduğunu biliyorum. Ama ne olmuş? Aynı kafada olduğumuzu sanıyordum."

Loş ışıktaki Sally çok genç görünüyordu. Bu da Jack'in kendini yaşlı hissetmesine sebep olmuştu. "Son on beş yıldır karıma ihanet etmedim. Ama reddettiğim bütün kadınları sayıp hafızama kazıdım."

"Skor mu yapıyorsun?"

Kötü bir ifadeydi bu ama gerçekten de öyleydi. "Bir kadınla yatmadığımda kendimle gurur duyuyordum. *Aferim Jacko, çelik gibi güçlüsün*, diye düşünüyordum. Her gece eve gidip karımın yanında yatıyor, onu sevdiğimi söylüyordum. İçtenlikle söylüyordum."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Jack'in üzerine doğru eğri büğrü biçimde yuvarlanıp gelen karar, bir anda berrak bir görünüme bürünmüştü. "Artık

o adam olmak istemiyorum. Bir kadınla sırf yatabildiğim için yatmak istemiyorum.”

“Bu çok saçma. Birbirimize sıırıslıklam âşık olmadığımızı biliyorum ama arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Yapma Sally. Arkadaşlar konuşur. Birbirini tanır. Birlikte yatağa girip yalnız uyanmazlar.”

“Sen hiç benimle uyanmak istemedin ki.” Acısı gözlerinden okunuyordu. “Geceyi birlikte geçirmeyi ne zaman teklif etsem konuyu değıştirdin.”

“Sen harika bir kadınsın Sally.”

“Yine konuyu değıştiriyorsun Jack. Benim Elizabeth olmadığını söylemeye çalışıyorsun. Bunu biliyorum. Ama senin peşinden New York’a gelen benim. O değıl.”

“Ona hâlâ âşığım,” dedi nazikçe. “Onu kaybedene kadar bunu bilmiyordum.”

Sally ona baktı. “Aramızdaki her şey bitti mi yani? Bu kadar basit mi? Fikrini değıştirdin. Sally artık kimin umurunda diyorsun, öyle mi?”

“Benim sana verdiğimden fazlasını hak ediyorsun.”

“Hayır, etmiyorum.”

“O halde etmelisin.” Jack, genç kadının soğukkanlılığını kaybetmemek için ne kadar uğraştığını görüyordu ama dudakları titriyordu. Sally, Jack’i sevdiğini sanıyordu ve Jack de bunu daha önce fark etmemiştı. Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Uzunı Sally’nin elini tuttu. Ansızın aralarındaki onca yaş farkını hissetti. “Ben senin için doğru kişı değılım Sally. İnan bana.” Elizabeth’i ilk öptüğü zamanı, nasıl ağladığını anımsadı. “Doğru kişı geldiğinde anlarsın.”

"Lanet olsun." Sally iç geçirdi. "Bu itirafın gerçek anlamını biliyorsun, değil mi? Bu seni daha cazip kılmaktan başka işe yaramıyor. Ya işim ne olacak?"

"Tom çok iyi bir yapımcı asistanı olacağını düşünüyor."

"Harika. Basamakları tırmanmak için patronuyla yatan kadınlara döndüm." Şarabının geri kalanını içti. "Ben gidiyorum. Bir kadının özgüveni bundan fazlasını kaldıramaz. Hoşça kal Jack." Sally birkaç adım atıp sonra döndü. Gülümseliyordu. "Ne hoş! Terfi de aldım."

"Hak ettin."

"Bundan hep kuşku duyacağım, değil mi? Hoşça kal Jack."

Jack, genç kadının gidişini izlerken hissedeceklerinden korktu. Eskiden olsa pişmanlık duyardı.

Şimdiyse rahatlamıştı.

Hesabı ödeyip çıktı. Otelin sütunlu giriş kısmı kalabalıktı. Turistler, konuklar, üniformalı görevliler... Jack onları neredeyse hiç fark etmedi.

Sokağa çıktığında yağmur yüzüne vurdu ve ona Oregon'u anımsattı. *Evini.*

Elizabeth'i ne kadar sevdiğini şimdi anlamıştı. Diğerleri gibi bu iş bedeninde bitmiyordu. Kemiklerine, kaslarına işlemişti. Yıllarca dimdik durmasını sağlayan bir sevgiydi bu.

Yıllarca birbirlerine aynı söz ü tekrarlamışlardı ama çoğu zaman yüzeysel bir şekilde söylerlerdi.

Şu anda nerede olmak istediğini biliyordu ve o yer pişmanlıklarla dolu boş dairesi değildi. İsteddiği zaman karısını göremiyordu bile. Aynı hataya tekrar düşmeyecekti. Eskiden bir erkeğin hayatındaki fırsatların sonsuz olduğunu düşünürdü. Şimdi ise

Kristin Hannah

yanlış dönüşler yapıp her şeyini nasıl kolayca kaybedebileceğini biliyordu. Düzeltmek de her zaman mümkün olmuyordu.

Yıllar sonra ilk kez dua etti. *Lütfen Tanrım, geç kalmış olmayayım.*

Yirmi Sekiz

Elizabeth kumsaldaki en sevdiği kayaya oturmuş, kalbinin bir parçasını çalan manzarayı izliyordu. Bugün burada yalnızdı. Kıyı boyunca uzanan kayalıklarda dinlenen foklar, oradan oraya koşturan susamurları yoktu. Suya dalan kuşlar da göremedi. Dalgalar öne ilerliyor, köpüklü beyaz bir çizgi onu sürekli geriye itiyordu.

Gece boyunca yatağında dönüp durmuş, kendini bir türlü uykunun huzuruna bırakamamıştı. Bir sürü şey düşünmüştü. Annesini ve aşkı uğruna ödediği bedeli, babasını, çocuklarını, evliliğini, sanatını...

Hayatı da kendisiyle birlikte yatağa girmiş, güzel ve kötü anılar, yaptığı tercihler ve gitmediği yollar zihnine doluşmuştu. Belki de ilk defa resmin tamamını görebiliyordu. *Jack'i seviyordu.* Evet, zayıflamış, kaybetmiş, pişmanlıklar yaşamıştı ve bu duygular kendine bakışını değiştirmişti. Ama aşkı derinleşmiş, dürüst olmuştu.

Onun en büyük başarısızlığı kendini, ailesini sevdiği kadar sevememiş olmasıydı.

Sonunda direksiyonun başına geçip yolunu değiştirmişti. Kendi ihtiyaçlarına öncelik vermiş, Jack'i bırakmış, kendi hava-

lini hayal etme cesaretini göstermişti. Bunun için çok çalışmıştı, parmaklarına kramp girene, sırtı ağrıyana kadar resim yapmıştı.

Ama karşısına çıkan ilk engelde açık ve net bir şekilde devrilmişti.

Küçük bir yenilgi yaşayınca eski Birdie'ye dönüşmüş, resmi bırakmayı düşünmüştü. Sanki sanatın önemi arz talep ilişkisine göre belirleniyordu.

Bu da onu sinirlendirmişti.

Ayağa kalkıp yürüdü. Dalgalar onu durdurmaya çalışıyordu. Sular plastik bahçe ayakkabılarının üstüne sıçradı ve buz gibi su içine girip pantolonunun kenarını ıslattı. Ama artık hiçbir şey onu yolundan edemezdi. Eserlerini kimse beğenmese de önemli olan yapmasıydı.

Aniden ileri atılıp buz gibi dalgaların içine daldı. Son ana kadar, su yüzüne çarpana kadar yolundan dönmeyeceğinin farkında değildi.

Bir sonraki dalgada önce kafasını daldırdı, daha önce cesaret edemediği bir şeydi bu. Suyun biraz daha ılık olduğu diğer taraftan çıktı.

Hayatın da bu dalga gibi olduğunu fark etti aniden. Bazen diğer tarafa geçebilmek için sıkıntının içine dalmanız gerekirdi. O başarısız geçen resim sergisinde öğrenmişti bunu: Perspektif. Daha çok çalışmalı, uğraşmalıydı. Hayatta hiçbir şey kolay gelmiyordu. Bunu kabul etme vakti gelmişti.

Büyük bir dalga onu alıp kumsala attı. Kollarıyla bacakları yayılmış halde kıyıda uzanırken kahkahalara boğuldu.

Elizabeth sıırsıklam ve üşümüş halde döndüğünde ev mis gibi vanilya, tarçın ve taze kahve kokuyordu. Bu ona çocukluğunu anımsatmıştı. Anita kiliseden sonra harika bir pazar kahvaltısı hazırlardı.

Ayağından fırlattığı ıslak ayakkabıları şıpırdatarak köşeye çarptı. "Kahvaltı harika kokuyor," dedi titreyerek.

Anita ocağın başında yemek pişiriyordu. Sıcaktan yüzü yanmıştı. "Ne oldu sana?"

Elizabeth sırtıttı. Su, buz gibi kıvrımlar halinde alnından akıyordu. "Tekrar başlıyorum."

Anita ona gülümsedi. "O halde yukarı çık ve üstünü değiştir. Çok acıktım. Ayrıca o kalori saçmalığından da bahsetme. Fransız tostunu çok özledim."

"Başka birinin pişirdiği her şeyi yerim, biliyorsun."

Elizabeth üst kata çıkıp kurulandı ve eşofmanlarını giyip aceleyle alt kata indi. Mutfağa geldiğinde Anita, Grand Marnier likörlü, taze çilek parçacıkları ve yumurtalı Fransız tostunu çoktan tabaklara koymuş, yerine oturmuştu. Anita'nın tostunun yarısı yenmişti.

"Kurt gibi acıkmama rağmen seni bekledim."

Elizabeth gülüp oturdu. "Babam da böyle derdi."

"Dün gece onu rüyamda gördüm."

Elizabeth kafasını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ne yapıyordu?"

"Verandadaki o beyaz sallanan koltukta oturmuştu. Gerçek bir erkeğin kışının sığamayacağı kadar küçük olduğundan yakındığı o koltuğa... Ama bu kez şikâyet etmiyordu. Puro içip araziye izliyordu. Ben de ayak ucuna oturdum ve milyonlarca kez yaptığı gibi boynumu okşadı. *Anneçik, vakit geldi*, dedi."

Elizabeth o sahneyi ve babasını gözünde kusursuzca canlandırabiliyordu. "Bu yıl mısır ekilmediği için sinirlenmiştir."

Anita çatalını bıraktı. "Ben o yüzden olduğunu sanmıyorum. Sanırım benden bahsediyordu."

Elizabeth tostundan bir lokma aldı. "İnanılmaz. Ne demek istedi peki?"

"Artık eve dönme vaktim geldi," diye yanıtladı Anita nazikçe. "Yeni hayatıma alışma vaktim geldi. Burada yeterince uzun bir süre gizlendim. O akşamki toplantıda Mina'yla uzun uzun konuştuk. Yeniden yaşamam gerektiğine beni ikna etti. Birlikte bir yolculuğa çıkacağız."

Elizabeth çatalını bıraktı. Anita'nın kalmasını ne kadar çok istediğini fark edince şaşırdı. "Hazır olduğundan emin misin?"

"O kadar yalnızlığa alışkın olmadığım için Sweetwater'dan ayrıldım. Ama artık sen varsın."

"Evet," diye yanıtladı Elizabeth usulca. "Ben varım."

"Sen yalnız başına idare edebilecek misin?"

"Evet. Sanırım ikimiz de bunu öğrendik. Yalnız kalabilirim ama seni özleyeceğim."

"Jack'i seviyor musun?" diye sordu Anita ansızın.

Elizabeth bu soruya şaşırdı ama yanıt çabuk geldi. "Evet."

Anita'nın tebessümü bütün yüzüne yayıldı. "Evet tatlım, ben tavsiyeleri şeker gibi dağıtan kadınlardan değilim ama şunu söyleyebilirim: Gerçek aşk nadir bulunan bir şeydir. Bizi ayakta tutan şeyin ne olduğuna bakmadan yıllarca ona yaslanırsınız. Şiirlerdeki gibi sonsuza dek sürer bu. Ama hayat sonsuza dek sürmüyor. Bir an yatakta kocanla birliktesin ama bir an sonra yalnız kalıyorsun. Bunu düşünsen iyi edersin."

Elizabeth üvey annesinin haklı olduğunu biliyordu. Jack'ten uzak kaldığı aylarda yeni hayatının belli bir düzen içinde gitmesini istemişti. Keskin virajlar, ani frenler olmamalıydı. *Kesinlik* istiyordu.

Ama hayat öyle değildi.

Seni seviyorum.

Önemli olan bu sözlerdi. Güneşli bir pazar sabahı uyanıp her şeyin yolunda olduğunu düşünürken sevdiği birinin gittiğini öğrendiğinde altı yaşındaydı.

Jack'i seviyordu. Ona ihtiyacı vardı ama eskisi gibi umutsuz, korku dolu bir ihtiyaç değildi bu. Onsuz yaşayabilirdi. Artık bunu biliyordu. Belki her şey söylenip yapıldıktan sonra aramaya çıktığı gerçeklik de buydu.

Bu dünyada tek başına da yaşayabilirdi ama hayatının geri kalanına şöyle bir baktığında Jack'in yanında olmasını, elini tutup kulağına hâlâ güzel olduğunu fısıldamasını istiyordu. Saçlarının beyazladığını, gözlerinin güçsüzleştiğini izlemek, aşklarının derinlerde hissettikleri sürece hiçbir şeyin önemli olmadığını bilmek istiyordu. Hayatta başka ne tür bir arayış içine girerse girsin Jack hep merkezinde olacaktı. Elizabeth'in evi olan yerde.

Anita onu dikkatle izliyordu.

"Seni özleyeceğim," dedi Elizabeth yeniden ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Sen de bana gelebilirsin, biliyorsun." Anita tostundan bir parça daha koparıp ağzına attı. "Şimdi gelelim resim konusuna."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Elizabeth gülümsedi. "Küçük bir başarısızlık yaşadım diye mi? Hayır. Vazgeçmeyeceğim. Söz veriyorum."

Yıllar önce Jack'in hayatı ilk kez paramparça olduğunda patronu tarafından azarlanmıştı. İkinci bir şans istemişti ama işe yaramamıştı.

O zamanlar çok gençti, çok önemli biri olduğu için böbürleniyordu. Yalvarmak ona anormal ve biraz da gereksiz gelmişti. Sonuç alamaması şaşırtıcı değildi.

Şimdi bunca yıldan ve kayıplar yaşadktan sonra gerçeğin farkına varmıştı. Bazı şeyleri tekrar kazanmak için insanın dizlerinin üstüne çökmesi kötü bir şey değildi. Dizlerinin camdan olup ilk darbeye parçalara ayrılabilirse olsa da.

Kiralık arabasına oturup hayatı boyunca yaptığı hataları düşündü. Hatalarla dolu o uzun listede ailenin değerini bilmek kadar kötüsü yoktu.

Arabadan indi.

Washington'da hava çok soğuktu. Kış mevsiminde küçük, pembe kiraz çiçekleri açmış olsa da bugün bahar uzak görünüyordu.

Binaya giden beton basamakları tırmanırken buraya ilk kez geldiğini fark etti.

Ah Jack!

Çift kanatlı cam kapıdan klor kokulu, nemli ortama adımını attı. O bildik koku ve sıcaklık ona yıllar öncesini anımsatmıştı. Ailece tahta sıralara oturur, Jamie'ye tezahürat ederlerdi.

Ön masada yeşil saçlı bir çocuk bilgisayar ekranının karşısında oturmuştu.

"ECAC⁶ Şampiyonası bugün mü?" diye sordu Jack.

Çocuk başını kaldırmadı. "Neredeyse bitti bile. Soyunma odalarına doğru git. Sol taraftaki ilk kapı."

"Teşekkürler." Jack süet paltosunu çıkarıp omzuna astı ve kalabalık soyunma odasına doğru yürüdü. Sıcak ve nemli, kapalı havuza adımını attı.

Tribünler çok kalabalıktı. Arka duvarda Speedo mayolu, parlak boneli kadınlar dizilmiş, kendi aralarında konuşuyordu.

Bir ses duyuldu. Yüzücüler hemen suya dalıp yarışmaya başladı.

Jack tribüne gidip oturdu. Gözlerini kısıp Georgetown takımını inceledi.

İşte oradaydı. *Sevgili kızı Jamie.*

6 ABD'nin doğusundaki üniversitelerin oluşturduğu spor federasyonu. (ç. n.)

Takımın başında duruyordu. Ellerinizi ağzına götürmüştü, havuzdaki kıza tezahürat ediyordu.

Jack, kızının o uzun boylu ve yetişkin halini görünce içinde acı tatlı bir duygu uyandı. Daha dün yedi yaşındaydı ve bir defasında kendi yarışı olmadığı halde suya atlayan yüzme delisi bir çocuktü.

Canım birden yüzmek istedi baba.

O zaman onunla gurur duymuştu. Yeni bir grup yüzücü havuz kenarına yürüyordu.

Jamie yerine geçip gerindi ve pozisyonunu aldı.

200 metre karışık stil yüzmeydi. Jamie'nin en başarılı olduğu stil değildi bu.

Başlama düdüğü öttü ve yüzücüler suya daldı.

Jack bağırmadı. Suyun derinlerine dalan kendisiymiş gibi hissederken yavaşça ayağa kalktı.

İlk turda Jamie ikinci sıradaydı.

"Haydi Jamie," dedi.

İkinci turda Jamie dördüncü sıraya düştü. Eskiden olsa havuzun kenarına gider, eğilip kızına daha fazla gayret etmesi için cesaret verirdi.

O zamanlar onun için kazanmak çok önemliydi. Şimdi öyle olmadığını biliyordu.

Son turda Jamie hızlandı. Kulaçları neredeyse mükemmeldi.

Jack tribünden inip zemine ayak bastı. "Haydi Jamie!"

Bitiş yaklaşmıştı.

Ve sonunda 2.33'lük süreyle Jamie üçüncü oldu. Kendi rekorunu kıramamış olsa da çok yaklaşmıştı. Jack kızıyla hiç bu kadar gurur duymamıştı.

Jamie havuzdan çıktığında takım arkadaşları etrafına toplanıp ona sarıldı ve tebrik etti.

Jack orada durmuş, kızının onu görmesini bekliyordu.

Jamie sonunda başını kaldırdığında tebessümü silindi. O an o kalabalık salondaki her şey bulanıp yok oldu. Sanki yalnızca ikisi kalmıştı.

Önce Jack adımını attı. Aralarındaki mesafeyi kapatıp kendini Jamie'nin öfkesine hazırladı. Tanrı biliyor ya kızının öfkesi çekiç darbesi kadar sert olabilirdi. Bazen hızlı hareket etmeniz gerekirdi. "Merhaba Jamie. Çok iyiydin."

Jamie kollarını birleştirip başını kaldırdı ama gözlerinde Jack'i ümitlendiren bir yumuşaklık vardı. "Üçüncü oldum."

"Elinden geleni yaptın. Seninle gurur duydum."

Jamie hemen başını eğdi. "Neden geldin? İşin mi vardı buralarda?"

"Seni yüzerken izlemek istedim."

Jamie yavaş yavaş yukarı baktı. "Uzun zaman oldu." Jamie'nin güçlü görünmeye çalıştığı belliydi ama sesi onu ele verdi.

"Hem de çok uzun."

Jack kızının gözlerinde, bir zamanlar o olmazsa babasının yalnız kalacağını düşünerek peşinden ayrılmayan o küçük kızı gördü. "Şey, geldiğin için teşekkür ederim. Stephie'ye geldiğini söyleyeceğim. O da tezini hazırlıyor." Jamie dönüp uzaklaştı.

Jack bir an öyle şaşırdı ki yerinden kımıldayamadı. Sonra kızına seslendi. "Bekle!"

Jamie durdu ama ona dönmedi.

Jack arkasından geldi ve, "Affet beni," diye fısıldadı. Sesindeki çaresizlik ortadaydı. "Tüm zamanımı kendi hayatımla meşgul olarak geçirdim."

"Affetmek mi?"

Jack'in sesi içten bir fısıltıya dönüştü, "Liseye yeni başladığın dönemdeki kötü geçen yarışı hatırlıyor musun? Seni bir kenara

çekip yanlış yaptığını söylemiştim. Ama sen zaten biliyordun, değil mi?"

Jack kızına bakarken ona dokunmaya cesaret edemiyordu. "Oysa sana sarılıp önemli olmadığını söylemeliydim. Yaptığın şey seni tanımlamaz. Bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı. Affedersin Jamie. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Jamie yavaşça döndü. Gözleri yaşarmıştı.

"Lütfen ağlama."

"Ağlamıyorum. Peki anneme ve sana ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Ne oldu? Onu bile anlamıyorum."

"Erkek arkadaşın Mark'la olan ilişkini düşün."

"Michael," dedi Jamie.

Lanet olsun. "Affedersin. Her neyse, onunla evlendiğini düşün. Yirmi dört yıl onunla birlikte yaşıyorsun. İyisiyle kötüsüyle birliktesiniz. Çocuklarınızı birlikte büyütüyorsunuz, iş değiştirip şehir şehir geziyorsunuz. Zaman içinde annelerinizi ve babalarınızı kaybediyorsunuz, arkadaşlarınızın boşanmasına tanık oluyorsunuz, kızlarınızla vedalaşıyorsunuz. Bu süre içinde birbirinize neden âşık olduğunuzu unutuyorsunuz." Jack ona doğru bir adım attı. "Ama ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"İstersen hatırlıyormuşsun."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Onu hep seveceğim. Seni ve Stephanie'yi hep seveceğim gibi. Biz aileyiz." Jack o sözü nazikçe, yeni keşfettiği bir saygıyla söyledi. "Annenizle aramda ne olur bilmiyorum ama şundan eminim: Siz benim her şeyimsiniz tatlım. Hep de öyle olacak."

Jamie o zaman henüz düşmemiş yaşlarla dolu gözlerini babasına çevirdi. "Seni seviyorum babacığım."

Jack kızına sarıldı.

Elizabeth havaalanından eve döndüğünde hava neredeyse tamamen kararmıştı. Karanlık, ağaçları örtmüştü. Günbatımının neon pembesine karşı kapkara bir kabartma gibi duruyorlardı. Elizabeth kapıyı açıp içeri girdiğinde Anita'ya seslenmek için dudaklarını araladı.

Ben geldim.

Ama Anita uçaktaydı ve evine dönüyordu.

Elizabeth derin bir nefes alıp Meghann'ın ona yolladığı belgelerin bulunduğu yatak odasına gitti. Onları alıp inceledi. Antetli kâğıtlar gözlerinin önünde belirdi. Columbia Üniversitesi, SUNY⁷ ve NYU⁸ gözüne çarptı. New York'taki diğer tüm okullar da oradaydı. Meg, Jack'in yakınındaki yerleri seçmişti.

Çok zekisin Meg.

Belgeleri kolunun altına sıkıştırıp sarı bir not kâğıdı ile kalem aldı. Alt kata inip mutfak masasına oturdu ve formları doldurmaya başladı. İşi bittiğinde telefonu alıp Meghann'ı aradı.

"Merhaba Meg," dedi. "Benim için bir referans mektubu yazar mısın? Yüksek lisansa başvuruyorum."

Meghann telefonda çılgık attı. "Ah, aman Tanrım! Seninle gurur duyuyorum. Şimdi kapatıyorum! En yakın arkadaşım için bir mektup yazmam gerekecek."

Elizabeth telefonu kapatıp Daniel'ı aradı. O da hemen hemen aynı tepkiyi vermişti. Onunla birkaç dakika konuşup okulların isimleri ile adreslerini verdi ve telefonu kapattı. Üçüncü olarak aradığı Washington Üniversitesi'nden de transkriptini yollamalarını istedi.

7 State University of New York. (ç. n.)

8 New York University. (ç. n.)

Geriye yapacak iki şey kalmıştı: Başvuruyla birlikte yollamak üzere portföyüne koyacağı eserlerinin fotoğrafını çekmek ve başvuru yazısı yazmak. Kırk altı yaşındaki bir kadını neden yüksek lisans programına kabul etmeleri gerektiğine dair üç yüz kelimelik bir yazı olacaktı bu.

Kendine bir kadeh şarap koyup mutfak masasına döndü.
Not defterinde yeni bir sayfa açıp yazmaya başladı.

Yazıma kırk altı yaşında olduğumu belirterek başlamalıyım. Belki bu yalnızca bana özgü bir durumdur, belki de değildir. Eminim okulunuz yüksek notlu ve eşsiz yeteneklere sahip yirmi bir yaşındaki öğrencilerin başvurularıyla dolup taşacaktır. Açıkçası onlarla nasıl rekabet edebileceğimi bilmiyorum.

Ama hayaller önemlidir. Bir hayalin, aslında bir hayalin hayali olduğunu biliyorum ama gençler için böyle bir şey ulaşılması gereken bir hedef ve ödüldür. Hayatını başkalarının isteklerine adanmış bir kadın içinse tamamen farklı bir anlam taşıyor.

Yıllar önce bana yetenekli olduğum söylenmişti. O zamanlar saç rengi ya da cinsiyetten farksız, gerçek dışı bir şey gibi görünmüştü bu bana. DNA'mda olan bir şey gibi. Bunun aslında bir ödül olduğunu görmemiştim ama şimdi görüyorum. Bütün bir hayatın kurulabileceği bir başlangıç noktası olabileceğini... Onu görmezden gelip kendimi gündelik hayata verdim. Evlendim, çocuklarım oldu ve bir zamanlar ne yapmak istediğimi unuttum.

Hayat çok çabuk geçiyor. Bir an yirmi yaşında ateşli bir gençken bir de bakıyorsunuz kırk altı yaşına gelmişsiniz ve sabahları yerinizden kalkamıyorsunuz. Ama eğer şanslıysanız kısacık bir an her şeyi değiştirebiliyor.

Bu yıl benim başıma da gelen buydu. Uyandım. Uyuyan Güzel gibi gözlerimi açıp esnedim ve etrafıma bakmaya cesaret ettim. Gördüğüm şey resim yapmayı unutmuş bir kadındı.

Şimdi hatırlıyorum. Birkaç ayımı çalışarak geçirdim. Ruhumu ve yüreğimi kanvasa döktüm ve mucizevi biçimde yeteneğimin kaybolmadığını gördüm. Tabii ki zayıflamıştı, eskisinden daha biçimsizdi ama şimdi daha güçlüyüm. Daha net görebiliyorum. Bu kez sanatımla bir şey söyleyebileceğimi biliyorum.

Ve işte buradayım. Mutfak masamda oturmuş bana bir şans daha vermenizi, önümüzdeki sonbaharda sınıfınızda bana bir yer ayırmanızı bekliyorum. Ünlü veya sıradışı bir ressam olabileceğimin garantisini veremem. Buna karşın kusursuzluğa ulaşmak için elimden geleni yapacağıma söz verebilirim.

Denemekten vazgeçmeyeceğim.

Jack kiralık arabasını Stormwatch Yolu'na çevirdi. Otoparka vardığında zifiri karanlık iyice çökmüştü.

Ev, tepeye karşı altın rengi ışıkla parıldıyordu.

Ön kapıya gidip çaldı. Yanıt yoktu, o da içeri girdi.

Elizabeth oturma odasındaydı. Üzerinde uzun beyaz tişörtü ve tüylü pembe çoraplarıyla kendi kendine dans ediyordu. Boş şarap kadehini elinde tutmuştu ve şarkıya eşlik ediyordu. "Artık görüyorum, yağmur dindi."

Aniden döndü ve karşısında Jack'i gördü. Yüzünde ısıtılı bir tebessüm belirdi. Bu tebessüm Jack'in yüreğine ok gibi saplanmıştı. Şimdi şairlerin eve dönmekten bahsederken ne demek istediğini anlıyordu.

Eski günlerde, uzun bir aradan sonra eve döndüğünde Elizabeth onun kollarına koşardı. Bir yapbozun parçaları gibi birbirleriyle tamamlanırlardı. Bu da Jack'in değerini bilmediği bir başka şeydi.

Şimdi oturma odası aralarında uzanırken birbirlerine bakıyorlar. Jack'in söylemek istediği çok şey vardı. Yol boyunca söy-

leyeceklerini zihninde tekrar edip durmuştu ama Elizabeth ne kadarını duymak istiyordu ki?

Elizabeth dans ederek ona yaklaşırken, “Bu gece ne yaptığımı inanamazsın,” dedi.

“Ne yaptın?” Karısını bu kadar neşeli ve mutlu görmek Jack’in dengesini bozmuştu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Belki de uzaklık karısına iyi gelmişti.

“Yüksek lisansa başvurdum.”

“Yüksek lisans mı?” Jack kesinlikle bunu beklemiyordu. Bir an gurur duyduğunu hissetti ama sonra kaygılandı. “Nerede?”

“Ah, sanırım... New York’u deneyeceğim.” Elizabeth ona gülümsedi. “Kocam orada yaşıyor. Başka bir yerdeki okula gitmem için bir sebep yok ki.”

Jack yeniden nefes almaya başladı. “Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Yeteneğin olduğuna hep inanmıştım.”

“Ama beni kabul etmeyebilirler.”

“Kabul edecekler.”

“Kabul etmezlerse önümüzdeki yıl tekrar, sonra tekrar denerim. Belki böylece *Guinness Rekorlar Kitabı*’na girerim.” Elizabeth gülümsedi.

“Bana da *NFL Sunday* programını teklif ettiler.”

“Harika. Ne zaman başlıyorsun?”

“Henüz yanıt vermedim. Karımla konuşmam gerektiğini söyledim.”

“şaka mı yapıyorsun?”

Jack ona uzandı. Elini tuttuğunda Elizabeth, kocasının onu koltuğa götürmesine izin verdi. Jack söylemeye karar verdiği bütün kelimeleri anımsamaya çalıştı. *Seni seviyorum Birdie*. Hep-sinden önemlisi buydu, diğerleri geçiciydi. Yirmi yıl boyunca o

sözleri ezbere söylemeye başlamışlardı. Ama şimdi bütünüyle geri almak istiyordu. "Artık sensiz yaşamak istemiyorum."

"Öyle mi?" Elizabeth'in tebessümü silindi. Şimdi gözlerinde yeni bir ifade vardı, Jack'in tanımadığı bir ifade. Bu onu biraz korkutmuş, Elizabeth'in değiştiğini anımsatmıştı.

"Sen benim her şeyimsin Birdie. Beni bırakana kadar seni ne kadar sevdiğimi bilmiyormuşum."

Elizabeth uzanıp onu öptü ve dudaklarına doğru, "Seni özledim," diye fısıldadı.

Jack'in duymayı beklediği sözlerdi bunlar. Evet, evine dönmüştü.

Jack ona bir öpücük verdikten sonra karısının gözlerine bakabilecek kadar geri çekildi. "Bu kez bizim hayatımızı yaşayacağız Birdie. Ciddiyim. Bizden daha önemlisi olmayacak. Hiçbir şey. O yüzden işi henüz kabul etmedim."

"Ah Jack..." Elizabeth nazikçe kocasının yüzüne dokundu. Bu hareketin aşinalığı neredeyse acı vericiydi. "Ben de hayallerden bir şey öğrendim. Her zaman gerçekleşmiyorlar. Ve aşk... aşk da kırılgan olabiliyor ama hiç tahmin edemeyeceğim kadar güçlenebiliyor da. O işi kabul et. Chelsea ya da TriBeCa'da güzel bir çatı dubleksi buluruz. Resim yapabileceğim bir yerde."

Bu kez başaracaklardı, Jack biliyordu. Yirmi dört yıllık evlilik ve iki çocuktan sonra artık yollarını bulmuşlardı.

"Bana resimlerini göster," dedi Jack.

Elizabeth'in yüzü aydınlandı. Jack'in elini tutup onu ayağa kaldırdı. El ele mutfığa yürüdüler. Elizabeth kilerden resimlerini almaya gitmek için kocasının elini bıraktı ve koca bir resimle geri döndü.

Kanvası dolaba yaslayıp geri çekildi. "Beğenmiş gibi yapmak zorunda değilsin," dedi gergin bir ifadeyle.

Jack bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Karısının resmi etkileyiciydi. Kıyı şeridinin gri, mor ve siyah renklerle yapılmış hüzünlü bir kış görüntüsüydü bu. Uzakta, bir kişi kumsal boyunca yürüyordu. Nedense o görüntü Jack'i hüzünlendirmiş, hayatın ne çabuk geçtiğini, geleceğe bakmakla meşgul olduğunuz için asıl önemli olanı gözden kolayca kaçırabileceğini anımsatmıştı ona. "Tanrım, Birdie... bu harika." Jack ona dönüp usulca, "Seninle ilk tanıştığımızda resim yapıyordun. Washington Gölü'nün yakınlarındaki bataklıkta. Resminde yapayalnız görünen bir iskele vardı, bu plaj gibi... terk edilmiş. O resmin beni hüzünlendirdiğini söylemek istemişim ama cesaret edememişim," dedi.

Elizabeth başını kaldırdı. "Bu kadarını hatırladığına inanıyorum."

"Aslında uzun zamandır unutmuştum. Ama sensiz her şey yanlış gidiyordu sanki. Hayatım rengârenk değildi, siyah ve beyaza dönmüştü." Jack karısının yüzüne dokundu ve teninin sıcaklığını hissetti. "Nefesimi kesiyorsun Birdie."

"Seni seviyorum Jack. Bunu bir daha asla unutmayacağım."

Bu kez Jack onu öpmek için eğildiğinde ağlayan o olmuştu.

Hasret's Sisters Planet

YAZ

*Gerçekleştirecek gücü bulamayacağınız hiçbir dilek yoktur.
Ama bunun için çalışmalısınız.*

—Richard Bach, *ILLUSIONS*

Beklenen mektup yaklaşık altı ay sonra geldi.

Sayın Bayan Shore,

Sizi Columbia Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde görmekten memnuniyet duyarız...

Kristin Hannah'yla Sohbet

Random House Okur Kulübü: Bu kitap, anneler ile kızları ya da kız kardeşler arasındaki ilişkiler yerine sıkıntılı bir evliliğe değindiği için diğer kitaplarınızdan ayrılıyor. Bu konuya değinmenizi sağlayan ne oldu?

Kristin Hannah: Aslında bana göre diğerlerinden çok farklı değil. Ben hep yaşamlarında sıra dışı olaylar yaşayan sıradan kadınları yazdım. Uzun yıllardır evli bir kadın olarak zor zamanlarda aşkı canlı tutmanın güçlüklerini ve keyifli taraflarını biliyorum. Yaşamlarımız süresince hepimiz değişiriz ve bu değişikliklerin etkilerini hissederiz. Ben *Uzak Kıyıları*'ı, bir parçasını kaybetmiş bir kadınla ilgili bir roman olarak görüyorum; hayatının belli bir noktasında nasıl biri olmak istediğini araştırarak zamana ve cesarete ihtiyacı var.

RHOK: Bugüne dek on dokuz kitap yazdınız. Yeni bir kitaba başlarken taze fikirleri nasıl buluyorsunuz?

KH: Fikir bulmak bana göre yazmanın en zor kısmı. Bir roman yazmak bir yıldan uzun sürdüğü için hayal gücümü ciddi

anlamda harekete geçirecek bir fikre ve karakterlere ihtiyaç duyuyorum. Uzunca bir süre her günümü o hikâyeyi yaşayarak geçirmeliyim. O yüzden fikir bulmak her ne kadar zor olsa da yazmak benim için hiç bitmeyen bir tutku. Bir projeye başladıktan sonra ona âşık oluyorum.

RHOK: Bu hikâye gizli tutkularla ilgili. Yazmak dışında gizli tutkularınız var mı?

KH: Çok fazla gizli tutkum olduğunu söyleyemem. Oldukça açık bir kadınum. Ailem ve arkadaşlarım kesinlikle hayatımdaki en önemli varlıklar.

RHOK: Jack ve Birdie'nin sonunda barışıp evliliklerini bitirmeyeceklerini en başından mı belirlemiştiniz?

KH: Evet. Başından beri bu kitaba bir aşk hikâyesi olarak baktım. Belki biraz engibeli yollardan geçiliyor ama zor zamanları aşmayı sağlayan aşktan daha güçlü bir şey olduğunu sanmıyorum.

RHOK: Büyük bir futbol ve spor hayranı mısınız?

KH: Hımmm... Sporla çok ilgili olmadığımı söylemeliyim. Elbette lisede ve üniversitede futbolu seviyordum ama profesyonel maçları takip ettiğimi söyleyemem. Gerçekten çok sevdiğim Olimpiyatlar hariç tabii.

RHOK: Okyanus Elizabeth'i korkularıyla yüzleşmeye, açılmaya kendini yeniden bulmaya yönlendiriyor. Okyanus sizinle de aynı dili mi konuşuyor?

KH: Kesinlikle. Yılın yarısını Hawaiî'de geçiriyorum. Oradayken her sabah dalgaların sesiyle uyanıp her akşam da dalgaların sesiyle uyuyorum. Bana göre dünyanın en huzurlu yerlerinden biri. Ayrıca okyanus kıyısında oturup gezegenin küçük bir parçası olduğumuzu anımsamak da bence işe yarıyor. Olaylara farklı bir bakış açısıyla bakmayı sağlıyor.

RHOK: Birdie'nin hayatı aynı kalsaydı, yani babası ölmese, Jack de New York'ta iş bulmasaydı, o zaman hayatını değiştirmeye cesaret eder miydi?

KH: Bu çok güzel bir soru. Ben Birdie'yi, hayatında değişiklik yapabilmesi için gerçek bir hamleye ihtiyacı olan bir kadın olarak gördüğüm için sanırım cesaret edemezdi. Ama bu hiç iyi olmazdı.

RHOK: Hem Elizabeth'in hem de Jack'in bakış açısıyla yazmanızı sağlayan nedir? İçlerinden biriyle diğerinden daha fazla empati kurdunuz mu?

KH: Başta bu romanı Elizabeth'in dilinden anlatmak istedim. Bir kadının yolculuğunu anlatan bir roman olmasını istedim ama yazdıkça Jack'in de bize anlatacağı şeyler olduğunu gördüm. Hayatları ayrılmaz biçimde birbirine geçmiş ve evlilikleri de bu hikâyenin temelini oluşturuyor. Sonunda okurun Birdie'ninkiler kadar Jack'in de korkularını, güvensizliklerini ve karşılaştığı güçlükleri görmesini istedim.

RHOK: Anita çok tatlı ve düşünceli bir üvey anneye benziyor. Neden Elizabeth'le bu kadar uzak olmalarını istediniz?

KH: Bazen insanlar hakkında peşin hüküm verdiğimiz ve bu fikrimizi gözden geçirmediğimizi göstermek istedim. Çocukken yanılmış olabiliriz. Birdie canı yandığı ve kızgın olduğu için Anita'ya bir şans daha vermiyor. Ancak olgunlaştığında ve hayata dair deneyimleri arttığında Anita'nın gerçekte nasıl biri olduğunu anlıyor. İnsanları, onları tanıdıktan yıllar sonra çok sevebileceğimiz fikri her zaman hoşuma gitmiştir.

RHOK: Bu romanda kısa da olsa Birdie'nin evliliğe inanmayan en yakın arkadaşı Meghann Dontess'le ilişkisine de yer veriliyor. Neden Birdie'ye onu bu kadar zorlayacak bir arkadaş verdiniz?

KH: Kadın arkadaşlarım hayatımın en önemli parçalarından biri. Çok yakın bir arkadaşımız olduğunda en kötü gerçekleri ondan duyacağımızı hepimiz biliriz, duymak istemediğimizde bile. Birdie'nin buna ihtiyacı vardı. Ayrıca Birdie'nin bir desteğe sahip olduğunu göstermek de benim için önemliydi. *Kız Kardeşler Arasında* adlı romanda Meghann'ı anlatırken zaman zaman Birdie'den bahsetmek ve Meghann'a en beklenmedik zamanlarda aşkın size sürpriz yapabileceğini göstermek çok keyifliydi.

RHOK: Şu anda hangi roman üzerinde çalışıyorsunuz?

KH: Yeni romanım *Gece Yolu* bana çok yakın bir hikâye. Birçok romanımda olduğu gibi çok iyi bildiğim bir şeyi araştırıyor: Çocukları yuvadan uçup giden bir anne. Oğlumun lisedeki son yılının hayatımın en güzel, en kötü, en korkunç, en zorlu yılı olduğunu söylemeliyim. Biz anneler çocuklarımız özgürlüklerini ilan etmeye çalışırken onların güvende olmalarını

sağlamaya çalışıyoruz. Birçok tercih yapmak gerekirken çok zor zamanlar yaşıyor. Siz hazır olmasanız, hatta onların da hazır olmadığına inansanız bile çocuklarınızın gitmesine izin vermeniz gerektiğini anlatan bir roman.

Tartışma Konuları

1. Neden kadınlar evlilikleri ve çocukları için bu kadar fedakârlıkta bulunurlar? Birçok şeyden gönüllü olarak vazgeçtikten sonra kendimizi eksik hissetmemiz kimin hatası?
2. Erkekler evlilikleri ve aileleri için nelerden vazgeçiyor? Sizce toplum erkeklerin iyi birer baba olmalarını güçleştiriyor mu?
3. Önceki jenerasyonlarda erkeklerin öncelikle “eve ekmek getirmesi” beklenirdi. Sizce babalık konusunda toplumsal beklentilerin değişmesi erkekler üzerinde nasıl bir baskı kurmaktadır? Sizce Jack iyi bir baba mı?
4. Bir ilişkinin sonsuza dek sürmesi ve iki tarafın da kendini tamamlanmış hissetmesi için aşktan başka ne gerekir?
5. Jack, Elizabeth’e evliliğin “bu kadar zor olmaması gerektiğini” söylüyor. Sizce bu söz doğru mu? Çiftler son zamanlarda daha kolay mı vazgeçiyor?
6. Bir an geliyor ki Elizabeth bir çekiç alıp evinin duvarlarını yıkmak istiyor. Bu davranış neden bu kadar anlamlı?

7. Elizabeth sonunda kendi değerini gerçekten anladı mı? Anladıysa neden bu kadar uzun sürdü?
8. Jack, eskiden yaşıadığı o parlak günlerin ihtişamını biraz olsun yakalamak istemekle bencillik mi ediyor? Elizabeth bu durumu önceden görmeli miydi?
9. Birdie, sekreteriyle onu aldatan Jack'i affetmeli mi? Onu affetmesinin yeni kazandığı benlik bilinciyle bir ilgisi var mıdır? Affetmezse evliliği konusunda ne düşünebilir?
10. Çiftlerin kendilerinden eşit derecede ödün vermesinin, evliliği ya da ilişkiyi dengelemenin bir yolu var mıdır?
11. Özgürlüğün bir eş, bir anne için anlamı nedir?
12. Sizce bu bir aşk hikâyesi midir? Yoksa Jack ve Birdie'nin boşanıp kendi hayatlarını yaşamaları daha mı iyi olurdu?
13. Kim bütün kadınlardan ve başarmaya çalıştıkları şeyden bu kadar uzak olduğu halde neden Tutkusuzlar toplantısına katılmaya devam ediyor? Sizce insanlar sık sık değişmeye çalışıyormuş gibi mi davranıyor?
14. Anita, Edward'm hoşlandığı tarzda kıyafetler giyiyor. Giyim tarzını Edward'ın belirlemesine izin vermekle kendinden ödün m veriyor? Anita kendini küçümsenmiş mi hissediyor, yoksa kocasını memnun eden bir şey yapmaktan mutlu

mu? Giyimine ve saçlarına bu kadar özen göstermese ne olur?

15. Birdie, Anita'dan hayatını değiştirecek ne öğreniyor?
16. Sizce bir babanın kızıyla mı yoksa oğluyula mı iletişim kurması daha kolay? Jack'in kızları değil de oğulları olsa onlarla anlaşması daha kolay olur muydu?
17. Sizce Birdie ve Jack'in evliliği ileriki yıllarda nasıl olacak? Kalbinizi kıran birine yeniden güvenmenin ve onu yeniden sevmenin mümkün olabileceğine inanıyor musunuz?
18. Birdie'nin yeni kazandığı benlik bilinci ve içsel gücü evliliklerinin yeni haline nasıl bir katkıda bulunacak?